

СТЕФАНИ МАЙЪР

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

НОВОЛУНИЕ

ЗДРАЧ - КНИГА ВТОРА

СТЕФАНИ МАЙЪР НОВОЛУНИЕ

Превод: Моника Колчевска

chitanka.info

*За баща ми, Стивън Моргън — никой не ми давал
толкова обич и безусловна подкрепа като теб.
И аз те обичам.*

*„Жестоките удоволствия имат жесток
край. И в триумфа си умират те, като огън и
барут, които в целувката си се погубват“*

*Ромео и Жулиета, II
действие, VI сцена*

ПРЕДГОВОР

Чувствах се като в капан в един от онези ужасяващи кошмари, в които трябва да бягаш, да бягаш, докато дробовете ти се пръснат, но не можеш да накараш тялото си да се движи достатъчно бързо. Краката ми сякаш се движеха все по-бавно и бавно, докато си пробивах път през безчувствената тълпа, но стрелките на огромният часовник не се забавиха. С безпощадна, безгрижна сила те се въртяха неумолимо към края — края на всичко.

Но това не беше сън, и, за разлика от кошмарите си, не бяха за живота си — тичах, за да спася нещо безкрайно по-ценно. Собственият ми живот означаваше малко за мен днес.

Алис беше казала, че има добър шанс и двете да умрем тук. Вероятно резултатът щеше да е различен, ако не беше възпрепятствана от ослепителната слънчева светлина — само аз бях свободна да бягам през светлият, претъпкан площад.

А не можех да бягам достатъчно бързо.

Затова нямаше значение за мен, че бяхме заобиколени от изключително опасни врагове. Когато часовникът започва да отброява часът, като вибрираше изпод подметките на бавните ми крака, знаех, че съм закъсняла — и бях доволна, че нещо кръвожадно чакаше зад кулисите. Защото ако се проваля, се отказвах от всякакво желание за живот.

Часовникът би още веднъж и слънцето застана точно в центъра на небето.

1. РОЖДЕН ДЕН

Бях деветдесет и девет цяло и девет процента убедена, че сънувам.

Причините за това убеждение бяха, първо, че се намирах под ярък слънчев лъч — от типът ослепяващо слънце, което никога не изгрява в новият ми ръмящ град Форкс, Вашингтон — и второ, бях се изправила пред баба ми Мари. Баба беше мъртва от шест години насам, така че това бе солидно доказателство за теорията ми, че сънувам.

Баба не се беше променила много — лицето ѝ изглеждаше точно такова, каквото си го спомнях. Кожата ѝ беше мека и повехнала, обвита от хиляди малки гънки, които прилепваха нежно към костта ѝ отдолу. Като изсушена кайсия, но със пухкава, гъста бяла коса, която стоеше като облак около нея.

Устните ни — нейната тънка линия — се разшири във същата полуизненадана усмивка по едно и също време. Очевидно и тя не очакваше да ме види.

Тъкмо щях да ѝ задам въпрос — имах толкова много — какво правеше тя в сънят ми? Какво е правила през изминалите шест години? Дядо добре ли е, и открили ли са се, където и да са? — но тя отвори уста по същото време, когато и аз, затова се спрях, за да ѝ дам първа да говори. Тя също замълча и тогава и двете се усмигнахме на малкото неудобство.

— Бела!

Не беше баба, която извика името ми, и двете се обърнахме, за да видим допълнението към малката ни сбирка. Нямаше нужда да вдигам поглед, за да разбера кой е — това беше глас, който щях да разпозная навсякъде — и бих му отговорила без значение дали съм будна или заспала... или дори мъртва, обзалагам се. Гласът, за който бих преминала през огън — или, не чак толкова драматично, киша всеки ден през студеният и безкраен дъжд.

Едуард.

Въпреки че умирах от вълнение да го видя — съзнателно или другояче — и въпреки, че бях *почти* сигурна, че сънувам, се паникьосах, докато Едуард вървеше към нас през ярката светлина.

Паникьосах се, защото баба не знаеше, че съм влюбена във вампир — никой не знаеше това — така че как щях да ѝ обясня факта, че ослепителните слънчеви лъчи се разпръскват от кожата му в хиляди разноцветни светлинки, сякаш бе направен от кристал или диамант?

Е, бабо, може би ще забележиш, че гаджето ми блести. Това е просто едно нещо, което прави на слънчева светлина. Не се тревожи за това...

Какво *правеше*? Цялата причина, поради която живееше във Форкс, най-дъждовното място в света, бе че може да бъде навън през деня, без да разкрие семейната си тайна. И все пак беше тук, крачейки грациозно към мен — с най-красивата усмивка на ангелското му лице — сякаш бях единственият човек тук.

В тази секунда ми се прииска да не бях единственото изключение на мистериозният му талант — обикновено бях благодарна, че бях единственият човек, чийто мисли не може да чуе така ясно, сякаш са изговорени на глас. Но сега ми се искаше да го може, за да чуе предупреждението, което крещях в главата си.

Хвърлих паникьосан поглед обратно към баба и видях, че е прекалено късно. Тя тъкмо се обръщаше към мен, за да ме погледне с разтревожени очи като моите.

Едуард — все така красиво усмихнат, че сърцето ми всеки момент щеше да се подуе и да избухне в гърдите ми — сложи ръце около раменете ми и обърна лице, за да погледне баба ми.

Изражението на баба ме изненада. Вместо да изглежда ужасена, тя ме гледаше срамежливо, сякаш очакваше някой да ѝ се скара. И бе застанала така странно — една изпъната ръка, застанала по необичаен начин далеч от тялото ѝ, протегната и извита около въздуха. Сякаш бе прегърнала някой, който не можех да видя, някой невидим...

Едва тогава, когато погледнах наоколо, забелязах огромна позлатена рамка, която обвиваше фигурата на баба ми. Неразбиращо, вдигнах ръката си, която не бе обвита около кръста на Едуард и я протегнах, за да я докосна. Тя повтори точно движението ми. Но там където трябваше да се срещнат пръстите ни, нямаше нищо друго освен студено стъкло...

Със замайващ удар, сънят ми рязко се превърна в кошмар.

Баба я нямаше.

Това бях аз. Аз в огледало. Аз — стара, набръчкана и повехнала.

Едуард стоеше до мен, без да се отразява в огледалото, съкрушително прекрасен и вечно на седемнайсет.

Той притисна ледените си, перфектни устни към похабената ми буза.

— Честит рожден ден — прошепна той.

Събудих се рязко — клепачите ми се стрелнаха широко отворени — и се задъхах. Мрачна сива светлина, познатата светлина на едно облачно утро, зае мястото на ослепителното слънце от сънят ми.

Просто сън, казах си аз. *Беше само един сън*. Поех си дълбоко въздух и отново подскочих на място, когато алармата ми се включи. Малкият календар на дисплея на часовника ме информира, че днес е тринадесети септември.

Само сън, но поне доста пророчески по един начин. Днес беше рожденият ми ден. Бях официално на осемнайсет години.

Страхувах се от този ден в продължение на месеци.

През цялото идеално лято — най-щастливото лято, което някога съм имала, най-щастливото лято, което *някой някъде* е имал, и най-дъждовното лято в историята на Олимпийският полуостров — безрадостната дата ми бе устроила засада, в очакване да изникне.

И сега, когато се бе появила, беше дори още по-ужасна, отколкото се страхувах, че ще бъде. Можех да го усетя — бях по-стара. Остарявах с всеки изминал ден, но това беше различно, по-лошо, определящо. Бях на осемнайсет.

А Едуард никога нямаше да бъде.

Когато отидох да си измия зъбите, бях почти изненадана, че лицето в огледалото не се е променило. Вгледах се в себе си, като търсех някакви признаци за предстоящи бръчки по кожата ми с цвят на слонова кост. Единствената бръчка беше тази на челото ми обаче, и знаех, че ако успея да се успокоя, тя ще изчезне. Не можех. Веждите ми бяха надвиснали в разтревожена линия над обезпокоените ми кафяви очи.

Беше просто сън, напомних си аз отново. Просто сън... но също така и най-лошият ми кошмар.

Пропуснах закуската, като бързах да изляза възможно най-скоро от къщата. Не бях напълно способна да избегна баща ми, така че трябваше да прекарам няколко минути, преструвайки се на радостна. Сериозно се опитах да бъда развълнувана за подаръците, които го помолих да не ми взема, но всеки път, когато трябваше да се усмихна, се чувствах така, сякаш ще се разплача.

Опитах се да се овладеея, докато карах към училище. Образът на баба — *нямаше* да го възприема като свой собствен — беше труден за избиване от главата ми. Не можех да почувствам нищо друго освен отчаяние, докато паркирах на познатият паркинг за Гимназия Форкс и забелязах Едуард, облегат неподвижно на лъскавото сребристо волво, като мраморна възхвала към някой забравен езически бог на красотата. Сънят не го бе описал достатъчно добре. И той чакаше *мен*, точно както всеки друг ден.

Отчаянието незабавно изчезна — беше заместено от учудване. Дори и след половин година с него, все още не можех да повярвам, че заслужавам такава степен на невероятно щастие.

Сестра му Алис стоеше до него и също ме очакваше.

Разбира се, Едуард и Алис нямаха наистина кръвна връзка (във Форкс историята беше, че всички Кълън деца са осиновени от доктор Карлайл Кълън и жена му, Есме, които очевидно бяха прекалено млади, за да имат деца тийнейджъри), но кожата им беше точно същият блед цвят, очите им имаха същият златен оттенък, със същите дълбоки, подобни на синини сенки изпод тях. Нейното лице, като неговото, беше зашеметяващо красиво. За някой запознат — някой като мен — тези прилики ги отличаваха като това, което бяха.

Видът на Алис, която ме чакаше там — жълтеникавите ѝ очи светнали от вълнение, и малкият сребристо опакован пакет в ръцете ѝ — ме накара да се намръщя. Бях казала на Алис, че не искам нищо, *нищичко*, нито подаръци или дори внимание, за рожденият ми ден. Очевидно желанията ми биваха игнорирани.

Тръгнах вратата на моят шевролет пикап от 53-та година — дъжд от трохи ръжда се разпиляха по мокрия асфалт — и тръгнах бавно накъдето ме чакаха. Алис припна към мен, за да ме посрещне, като лицето ѝ на фея блестеше изпод щръкналата ѝ черна коса.

— Честит рожден ден, Бела!

— Шшт! — изсъсках аз, като се огледах наоколо, за да се уверя, че никой не я е чул. Последното нещо, което исках бе някакъв тип празненство на мрачното събитие.

Тя не ми обърна внимание.

— Сега ли искаш да отвориш подаръкът си или по-късно? — попита нетърпеливо тя, докато вървахме към Едуард, който още чакаше.

— Никакви подаръци — възразих аз мърморещо.

Тя изглежда най-накрая преработи настроението ми.

— Добре... по-късно тогава. Хареса ли ти албумът, който майка ти ти прати? И фотоапарата от Чарли?

Въздъгнах. Разбира се, че щеше да знае какви подаръци съм получила. Едуард не беше единственият член на семейството си с необичайни способности. Алис щеше да „види“ какво са запланували родителите ми веднага щом са взели решението за себе си.

— Аха. Страхотни са.

— На *мен* ми се струва добра идея. Само веднъж си абитуриент. Можеш да документиращ преживяването.

— Колко пъти *ти* си била абитуриентка?

— Това е различно.

Тъкмо тогава застанахме до Едуард и той протегна едната си ръка към мен. Поех я нетърпеливо, като забравих за момент мрачното си настроение. Кожата му беше, както винаги, гладка, твърда и много студена. Той стисна нежно пръстите ми. Погледнах течният топаз, който бяха очите му, и сърцето ми също се стисна, но не чак толкова нежно. Като чу заекването на сърцебиенето ми, той се усмихна отново.

Той вдигна свободната си ръка и проследи с един студен пръст линията на устните ми, докато говореше.

— Та както бяхме обсъдили, не ми е позволено да ти пожелая честит рожден ден, така ли е?

— Да. Точно така. — Никога нямаше да мога да подражавам напълно на потока на перфектното му, официално изразяване. Беше нещо, което можеш да прихванеш само от по-ранен век.

— Просто проверявах. — Той прокара ръка през разрошената си бронзова коса. — *Може* и да си променила мнението си. Повечето хора очевидно се радват на рождени дни и подаръци.

Алис се засмя и звукът беше като сребристо звънче.

— Разбира се, че ще се радва. Всички би трябвало да са мили с теб и да ти угаждат, Бела. Кое е най-лошото нещо, което може да се случи?

Тя го каза като риторичен въпрос.

— Да остарееш — отговорих все пак, като гласът ми не беше толкова равен, колкото ми се искаше.

До мен усмивката на Едуард се стегна в сериозна линия.

— Осемнайсет не е чак такава голяма цифра — каза Алис. — Жените обикновено не дочакват ли до двайсет и девет преди да започнат да се разстройват от рождените дни?

— По-възрастна съм от Едуард — промърморих аз.

Той въздъхна.

— Технически — каза тя, като поддържаше тонът се лек. — Само с една малка годинка обаче.

И предположих... ако можех да съм *сигурна* за бъдещето, което исках, сигурна, че ще прекарам вечността с Едуард, и Алис и останалата част от семейство Кълън (по възможност не като сбръчкана малка старица... тогава година или две в едната посока или другата нямаше да са от чак такова значение. Но Едуард беше твърдо против всякакво бъдеще, което ме включваше променена. Всяко бъдеще, което ме правеше като него — което ме правеше също безсмъртна.

„Задънена улица“ го беше нарекъл той.

Не можех да разбера гледната точка на Едуард, ако трябва да сме честни. Какво му беше страхотното на смъртността? Да бъдеш вампир не изглеждаше чак толкова ужасно нещо — или поне не по начина, по който го правеха семейство Кълън.

— По кое време ще си в къщата? — продължи Алис, като смени темата. От изражението ѝ разбрах, че бе намислила точно това, което се надявах да избегна.

— Не знаех, че имам планове да бъда там.

— О, не ставай лоша, Бела! — оплака се тя. — Няма да ни развалиш веселбата по този начин, нали?

— Мислех си, че на рожденият си ден трябва да правя това, което аз искам.

— Ще я взема от Чарли веднага след училище — каза ѝ Едуард, като не ми обърна внимание.

— Трябва да работя — възразих аз.

— Всъщност не трябва — каза Алис самодоволно. — Вече говорих с госпожа Нютън по въпроса. Тя размени смените ти. Каза ми да ти пожелае „честит рожден ден“.

— Аз-аз все още не мога да дойда — заекнах, като търсех извинение. — Аз, ами, не съм изгледала още „Ромео и Жулиета“ за часа по английски.

Алис изсумтя.

— Знаеш наизуст „Ромео и Жулиета“.

— Но господин Бърти каза, че трябва да го видим изиграно, за да го оценим напълно — точно така Шекспир е искал да бъде представено.

Едуард извъртя очи.

— Ти вече си гледала филма — обвини ме Алис.

— Но не и версията от шейсетте. Господин Бърти каза, че е най-добрата.

Накрая Алис изгуби самодоволната си усмивка и ме изгледа.

— Можем да го направим по лесния начин или по трудният, Бела, но и в двата случая...

Едуард прекъсна заплахата ѝ.

— Успокой се, Алис. Ако Бела иска да гледа филм, тогава да гледа. Денят си е неин.

— Решено значи — добавих аз.

— Ще я доведа към седем — продължи той. — Това ще ти даде повече време, за да приготвиш нещата.

Смехът на Алис отново зазвъня.

— Звучи добре. Ще се видим довечера, Бела! Ще бъде забавно, ще видиш. — Тя се ухили — широката ѝ усмивка оголи всичките ѝ перфектни, блестящи зъби — след което ме целуна по бузата и затанцува към първият си клас преди да отговоря.

— Едуард, моля те... — започнах да го умолявам, но той притисна един студен пръст до устните ми.

— Нека да обсъдим това по-късно. Ще закъснеем за час.

Никой не се и опита да ни зяпа, докато заемахме обичайните си места на задният ред на класната стая (карахме почти всеки час заедно — беше удивително какви неща можеше да измоли Едуард от администраторките). Едуард и аз бяхме прекалено дълго време заедно,

за да бъдем повече обект на клюки. Дори Майк Нютън вече не ми хвърляше мрачният поглед, който преди ме караше да се чувствам малко виновна. Наместо това той ми се усмихна сега, и бях доволна, че очевидно бе приел това, че можем да бъдем само приятели. Майк се бе променил през лятото — лицето му бе изгубило от кръглотата си, което правеше скулите му по-изпъкнали и носеше русата си коса по нов начин — вместо на бодлички, я бе пуснал дълга и стилизирал във небрежна бъркотия. Беше лесно да се види откъде е взел вдъхновението си — но видът на Едуард не беше нещо, което може да бъде постигнато чрез имитация.

Докато денят течеше, обмислях начини за измъкване от това, което щеше да се състои в къщата на Кълън довечера. Щеше да бъде достатъчно лошо да ми се налага да празнувам, когато бях в настроение да тъгувам. Но още по-ужасно от празнуването беше това, което щеше определено да включва внимание и подаръци.

Вниманието никога не е хубаво нещо, както всеки друг склонен към инциденти човек би се съгласил. Никой не иска да е в светлините на прожекторите, когато е най-вероятно да паднат по лице.

А и много изрично бях помолила — е, всъщност заповядала — да не ми се подаряват подаръци тази година. Изглежда не само Чарли и Рене бяха решили да пренебрегнат това.

Никога не съм имала много пари и това никога не ме е притеснявало. Рене ме отгледа със заплатата си на детска учителка. Чарли също не забогатяваше от работата си — той беше полицейският началник тук в малкото градче Форкс. Единствените ми лични приходи идваха от работата три пъти в седмицата, която вършех в местният спортен магазин. В толкова малък град имах голям късмет да си намеря работа. Всяко пени, което изкарвах отиваше за микроскопичният ми фонд за университета. Колежът беше План Б. Все още се надявах на План А, но Едуард просто беше прекалено упорит да ме остави човек...

Едуард има доста пари — дори не ми се иска да мисля колко много. Парите не означаваха нищо за Едуард и останалите от семейството му. Това е просто нещо, което се натрупва, когато имаш неограничено време на разположение и сестра, която има обезпокоителната способност да предвижда тенденциите в борсата. Едуард изглежда не разбираше защо толкова възразявам срещу това да

харчи пари за мен — защо ме караше да се чувствам неудобно, ако ме заведе в скъп ресторант в Сиатъл, защо не му беше позволено да ми купи кола, която може да достига скорост над 85 километра в час, или защо не му позволявах да ми плати обучението в колежа (той беше абсурдно ентусиазиран за План Б). Едуард си мислеше, че съм ненужно опърничава.

Но как можех да му позволя да ми дава неща, когато не можех с нищо да му се отплатя? Той, поради някаква неизмерима причина, искаше да бъде с мен. Всичко, което ми даваше освен това разклащаше още повече баланса.

Денят продължаваше, но нито Едуард или Алис не повдигнаха отново темата за рожденият ми ден, и започнах да се отпускам по малко.

Седнахме на обичайната си маса за хранене.

На тази маса съществуваше едно някак си странно примирение. Трима ни — Едуард, Алис и аз — седяхме на най-далечният южен край на масата. Сега, когато „по-големите“ и някак си по-страшни (в случаят на Емет, определено) роднини Кълън бяха завършили, Алис и Едуард не изглеждаха чак толкова плашещи, и не стояхме тук сами. Другите ми приятели, Майк и Джесика (които бяха в странна след-разделна приятелска фаза), Анджела и Бен (чиято връзка бе оцеляла през лятото), Ерик, Конър, Тайлър и Лорън (въпреки че последната изобщо не влизаше в категорията с приятели) седяха от другата страна на невидимата линия. Линията изчезваше през слънчевите дни, когато Едуард и Алис винаги пропускаха училище и тогава разговорът щеше да се разшири без усилие, за да ме включи.

Едуард и Алис не намираха това малко странене за странно или обидно по същият начин като мен. Те едва го забелязваха. Хората винаги се чувстваха неудобно около някой Кълън, почти уплашени поради някаква причина, която сами не можеха да си обяснят. Аз бях рядко изключение на това правило. Понякога притесняваше Едуард колко ми е удобно да съм близо до него. Той мислеше, че е опасен за здравето ми — мнение, което отричах буйно всеки път, когато го изразяваше.

Следобедът мина бързо. Училището свърши и Едуард ме изпрати до пикапа ми както обикновено. Но този път той ми отвори

пасажерската врата. Алис вероятно вече бе отпрашила с неговата кола към вкъщи, за да може да ме задържи да не избягам.

Скръстих ръце и не направих и крачка, за да се махна от дъжда.

— Имам рожден ден, не може ли аз да карам?

— Преструвам се, че нямаш рожден ден, както ти пожела.

— Ако нямам рожден ден, тогава не трябва да идвам у вас довечера...

— Добре тогава. — Той затвори пасажерската врата и мина покрай мен, за да отвори тази на шофьорското място. — Честит рожден ден.

— Шшт — изшътках му с половин уста. Покатерих се през отворената врата, като ми се искаше да не бе приемал офертата.

Едуард си играеше с радиото, докато карах, като клатеше неодобрително глава.

— Радиото ти има ужасен обхват.

Намръщих се. Не ми харесваше, когато се заяждаше с пикапа ми. Пикапът беше страхотен — имаше си характер.

— Искаш хубаво стерео? Карай собствената си кола. — Бях толкова нервна заради плановете на Алис, на върха на вече лошото ми настроение, че думите излязоха по-остри, отколкото имах предвид да са. Почти никога не си го изкарвах на Едуард и тонът ми го накара да стисне устните си, за да удържи усмивката си.

Когато паркирах пред къщата на Чарли, той се пресегна, за да вземе лицето ми в ръцете си. Той ме докосваше много внимателно, като притискаше върха на пръстите си нежно срещу слепоочията ми, скулите ми, линията на челюстта ми. Сякаш бях изключително чуплива. Какъвто беше и случаят — в сравнение с него поне.

— Би трябвало да си в добро настроение, точно днес от всички дни — прошепна той. Сладкият му дъх лъхна лицето ми.

— А ако не искам да съм в добро настроение? — попитах, като дишах неравно.

Златните му очи тлееха.

— Много лошо.

Главата ми вече се въртеше по времето, когато той се наведе по-наблизо и притисна ледените си устни към моите. Както и бе възнамерявал, без съмнение, забравих за всичките си тревоги, и се концентрирах върху това как да вдишвам и издишвам.

Той прокара устните си по моите, студени и гладки и нежни, докато не обвих ръцете си около шията му не се хвърлих към целувката с малко прекалено повече ентузиазъм. Можех да усетя устните му да се извиват, когато пусна лицето ми и се протегна, за да отключи хватката ми върху него.

Едуард беше прокарал много предпазливи линии за физическата ни връзка, с намерението да ме запази жива. Въпреки че уважавах нуждата да се поддържа безопасно разстояние между кожата ми и остриите му като бръснач и напоени с отрова зъби, бях склонна да забравям такива тривиални неща, когато ме целуваше.

— Бъди послушна, моля те — прошепна той срещу бузата ми. Той притисна още един път устните си нежно към моите и след това се отдръпна, като кръстоса ръцете ми пред стомаха ми.

Пулсът ми бучеше в ушите ми. Положих една ръка върху сърцето си. Биеше хиперактивно изпод дланта ми.

— Мислиш ли, че някога ще стана по-добра в това? — казах замислено, най-вече на себе си. — Че сърцето ми някой ден ще спре да се опитва да изскочи от гърдите ми, когато ме докоснеш?

— Наистина се надявам, че не — каза той с лека самодоволна усмивка.

Извъртях очи.

— Да отидем да гледаме как Капулети и Монтеки се избиват, става ли?

— Твоите желания са заповед за мен.

Едуард се изпъна на канапето, докато аз пусках филма, превъртайки през началните надписи.

Когато кацнах пред него на ръба на канапето, той обвини ръце около кръста ми и ме издърпа срещу гърдите си. Не беше удобен колкото една възглавница би била, като се има предвид, че гърдният му кош беше твърд и студен — и перфектен — като ледена скулптура, но определено беше за предпочитане. Той издърпа старото одеяло от облегалката на канапето и ме заметна с него, за да не замръзна до тялото му.

— Знаеш ли, никога не съм търпял особено Ромео — изкоментира той, когато започна филма.

— Че какво му е на Ромео? — попитах аз, леко обидена. Ромео беше един от любимите ми измислени герои. Докато не срещнах

Едуард, малко си падах по него.

— Ами, като за начало, той е влюбен в тази Розалин — не мислиш ли, че това го прави малко непостоянен? И тогава, няколко минути след сватбата им, той убива братовчедата на Жулиета. Това не е много умно. Грешка след грешка. Можеше ли изобщо да разруши щастието си по-завършено от това?

Въздъгнах.

— Да не би да искаш да гледам филма сама?

— Не, и без това през повечето време ще гледам теб. — Пръстите му очертаха фигурки по кожата на ръката ми, което ме караше да настръхна. — Ще плачеш ли?

— Вероятно — признах аз. — Ако следя филма.

— Няма да те разсейвам тогава. — Но усетих устните му върху косата си, и това бе доста разсейващо.

Филмът евентуално улови интереса ми, отчасти благодарение на Едуард, който шепнеше репликите на Ромео в ухото ми — неустоимият му, кадифен глас, караше в сравнение гласът на актьора да звучи слаб и груб. И наистина плаках, за негово развеселение, когато Жулиета се събуди и откри новият си съпруг мъртъв.

— Трябва да призная, че малко му завиждам тук — каза Едуард, докато подсушаваше сълзите ми с кичур от косата ми.

— Ами, че тя си е много хубава.

Той издаде отвратен звук.

— Не му завиждам за *момичето* — а за леснотата на самоубийството — поясни той с дразнещ глас. — На вас хората ви е толкова лесно! Само трябва да глътнете едно малко шишенце екстракт от растения...

— Какво? — ахнах аз.

— Това е нещо, за което трябваше да се замисля веднъж и знаех от опита на Карлайл, че няма да е лесно. Дори не знам колко начина е опитал Карлайл, за да се самоубие в началото... след като е осъзнал в какво се е превърнал... — Гласът му, който бе станал сериозен, пак се разведри. — И той очевидно е все още в отлично здраве.

Извъртях се така, че да мога да прочета лицето му.

— За какво говориш? — настоях аз. — Какво искаш да кажеш с това, че е трябвало да се замислиш веднъж?

— Миналата пролет, когато беше... почти убита... — Той се спря, за да си поеме дълбоко дъх, като се опитваше да възвърне дразнещият си тон. — Разбира се, стараех се да се фокусирам върху това да те намеря жива, но една част от ума ми правеше случайни планове. Както казах, за мен не е толкова лесно, колкото за един човек.

За една секунда споменът от последното ми пътуване до Финикс премина през главата ми и ме накара да се почувствам замаяна. Можех да го видя толкова ясно — ослепителното слънце, горещината, която се излъчваше от бетона, докато бягах с отчаяна припряност, за да открия садистичният вампир, който искаше да ме измъчва до смърт. Джеймс, който ме чакаше в огледалната стая с майка ми за заложница — или поне така си мислех. Не знаех, че всичко беше измама. Както и Джеймс не знаеше, че Едуард идва да ме спаси — Едуард успя навреме, но беше на косъм. Без да мисля, пръстите ми проследиха сърповидният белег на ръката ми, който винаги беше само няколко градуса по-студен от останалата част от кожата ми.

Поклатих глава — сякаш можех да се отърся от лошите спомени — и се опитах да схвана какво има предвид Едуард. Стомахът ми се сви неудобно.

— Случайни планове? — повторих аз.

— Е, нямаше да живея без теб. — Той извъртя очи така, сякаш факта бе просто очевиден. — Но не бях сигурен как да го направя — знаех, че Емет и Джаспър никога няма да ми помогнат... та си мислех, че може би ще отида в Италия и ще направя нещо, което да провокира Волтури.

Не исках да вярвам, че е сериозен, но златните му очи бяха търсеци, фокусирани върху нещо далечно, докато обмисляше начини да сложи край на живота си. Внезапно бях бясна.

— Какво е *Волтури*? — настоях да узная аз.

— Волтури са семейство — обясни той, очите му все още далече. — Много старо, много могъщо семейство от нашият вид. Те са най-близкото нещо от типа на кралско семейство в нашият свят, предполагам. Карлайл е живял за кратко с тях през ранните си години, в Италия, преди да се е установил в Америка — спомняш ли си историята?

— Разбира се, че я помня.

Никога нямаше да забравя първият път, когато посетих дома му, огромното бяло имение, скрито дълбоко в гората край реката, или стаята, където Карлайл — бащата на Едуард по толкова много истински начини — държеше стена пълна с картини, които илюстрираха личната му история. Най-яркото, най-диво оцветеното платно там, най-голямото, беше от годините на Карлайл в Италия. Разбира се, че си спомнях спокойният квартет мъже, всеки от тях с изящното лице на серафим, нарисувани на най-високият балкон, като наблюдаваха въртящата се безпоредица от цветове. Въпреки че картината бе вековно стара, Карлайл — русият ангел — си оставаше непроменен. А аз си спомнях другите трима, ранната компания на Карлайл. Едуард никога преди не беше използвал името *Волтури* за красивото трио, двама чернокоси, и един със снежно бяла коса. Беше ги нарекъл Аро, Кай и Маркус, нощните покровители на изкуствата...

— Както и да е, не трябва да дразниш Волтури — продължи Едуард, като прекъсна мисълта ми. — Не и освен, ако не искаш да умреш — или каквото и да правим там. — Гласът му беше толкова спокоен, че го караше да звучи отегчен от перспективата.

Гневът ми премина в ужас. Взех мраморното му лице в ръцете си и го задържах здраво.

— Никога, никога, никога не си и помисляй дори за нещо подобно отново! — казах аз. — Без значение какво може да ми се случи, на теб *не ти е позволено* да се нараниш!

— Повече няма да те поставям в опасност, така че няма смисъл.

— Да ме *поставиш* в опасност! Мислех, че вече бяхме установили, че всичкият лош късмет е по моя вина? — Ставах все по-ядосана. — Как смееш дори да мислиш така? — Идеята за Едуард, който спира да съществува дори и след смъртта ми, беше невъзможно болезнена.

— Какво би направила ти, ако ситуацията беше обърната? — попита той.

— Това не е същото нещо.

Той изглежда не разбра разликата. Засмя се.

— Ами ако наистина ти се случи нещо? — Пребледнях при мисълта. — Би ли искал да сложа край на живота си?

Следа от болка докосна перфектните му черти.

— Предполагам, че разбирам какво имаш предвид... малко — призна той. — Но какво бих правил без теб?

— Каквото си правил и преди да дойда аз и да усложня съществуването ти.

Той въздъхна.

— Казваш го, сякаш е най-лесното нещо.

— Би трябвало да е. Не съм чак толкова интересна.

Щеше да започне да спори, но след това се отказа.

— Няма смисъл — напомни ми той. Внезапно той се изпъгна в малко по-сдържана поза, като ме премести така, че да не се докосваме повече.

— Чарли? — познах аз.

Едуард се усмихна. След момент чух звука на полицейската кола да паркира на алеята. Пресегнах се и хванах здраво ръката му. Баща ми можеше да понесе и толкова.

Чарли влетя с кутия с пица в ръцете.

— Здравейте, деца. — Той ми се ухили. — Помислих си, че ще ти хареса да си починеш от готвенето и миенето на чинии на рожденият ти ден. Гладна ли си?

— Разбира се. Благодаря, тате.

Чарли не отбеляза очевидната липса на апетит на Едуард. Беше свикнал Едуард да пропуска вечерята.

— Ще имаш ли нещо против да взема Бела назаем за вечерта? — попита Едуард, когато с Чарли бяхме приключили.

Погледнах Чарли с надежда. Може би имаше някакво понятие за рождените дни да бъдат прекарвани вкъщи, семейни афери — това беше първият ми рожден ден с него, първият откакто майка ми, Рене, се омъжи отново и отиде да живее във Флорида, така че не знаех какво ще очаква той.

— Няма проблеми — Марийнърс ще играят срещу Сокс тази вечер — обясни Чарли и надеждите ми изчезнаха. — Така че няма да съм никаква компания... Ето. — Той извади фотоапарата, който ми бе взел според предложението на Рене (защото щях да се нуждая от снимки за новият ми албум) и ми го подхвърли.

Би трябвало да знае по-добре от това — винаги съм имала проблеми с координацията. Фотоапарата се изплъзна от върха на

пръстите ми и полетя към пода. Едуард го улови преди да се е разбил в линолеума.

— Добро хващане — отбеляза Чарли. — Ако ще има забавление у Кълън довечера, Бела, трябва да направиш няколко снимки. Нали знаеш каква е майка ти — ще иска да види снимките още преди да си ги проявила.

— Добра идея, Чарли — каза Едуард, като ми подаде фотоапарата.

Обърнах фотоапарата към Едуард и направих първата снимка.

— Работи.

— Браво. Ей, кажи здрасти на Алис от мен. Не е идвала скоро на гости. — Устата на Чарли се изви надолу в ъгъла си.

— Само от три дни, тате — напомних му аз. Чарли беше луд по Алис. Той се привърза към нея миналата пролет, когато тя ми помогна през неудобното ми оздравяване — Чарли щеше да ѝ бъде вечно задължен, задето го бе спасила от ужаса да имаш пораснала дъщеря, която се нуждае от помощ при къпането. — Ще ѝ кажа.

— Добре. Забавлявайте се тази вечер. — Това определено беше разпускане. Чарли вече се бе извърнал към всекидневната с телевизора.

Едуард се усмихна, триумфиращ, и взе ръката ми, за да ме издърпа от кухнята.

Когато стигнахме до пикапа, той отново ми отвори пасажерската врата и този път не посмях да споря. Все още имах проблеми с намирането на скритият завой в тъмното към къщата му.

Едуард караше на север през Форкс, като видимо прежулваше скоростната граница, наложена от праисторическият ми шевролет. Двигателят ръмжеше дори още по-оглушително от обикновено, докато форсираше над осемдесет километра в час.

— По-спокойно — предупредих го аз.

— Знаеш ли какво ще ти хареса? Едно малко двуместно ауди. Много тихо, доста сила...

— Нищо му няма на пикапа ми. И докато говорим са скъпи несъществени неща, ако знаеш какво е добро за теб, няма да си похарчил пари за подаръци.

— Нито стотинка — каза той добродушно.

— Хубаво.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Зависи от услугата.

Той въздъхна, като прекрасното му лице беше сериозно.

— Бела, последният истински рожден ден, който е имал някой от нас, беше Емет през 1935. Престани да ни се мусиш и не бъди прекалено трудна тази вечер. Всички са много развълнувани.

Винаги се стрясках леко, когато извъртеше нещата по този начин.

— Добре, ще се държа прилично.

— Вероятно би трябвало да те предупредя...

— Да, ако обичаш.

— Когато казвам, че всички са развълнувани... имам предвид всички.

— Всички? — задавих се аз. — Мислех си, че Емет и Розали са в Африка. — Останалата част от Форкс беше останала с впечатлението, че по-големите Кълън са заминали за колеж тази година, в Дартмут, но аз знаех по-добре.

— Емет искаше да е тук.

— Но... Розали?

— Знаем, Бела. Не се тревожи, тя ще се държи прилично.

Не отговорих. Сякаш можех просто да не се притеснявам, ей така. За разлика от Алис, другата „осиновена“ сестра на Едуард, златисто русата и изящна Розали, не ме харесваше особено. Всъщност, чувството беше малко по-силно от просто една неприязън. Доколкото това засягаше Розали, аз бях просто един натрапник в тайният живот на семейството ѝ.

Почувствах се ужасно виновна, като предположих, че удълженото отсъствие на Розали и Емет е по моя вина, дори и плахо да се радвах, че не я виждам, то Емет — игривото подобие на мече, което беше брат на Едуард — наистина ми липсваше. По много начини той беше точно като големият брат, който винаги съм искала... само че много, много по-ужасяващ.

Едуард реши да смени темата.

— Щом няма да ми позволиш да ти взема ауди, има ли нещо друго, което би искала за рожденият си ден?

Думите излязоха като шепот.

— Знаеш какво искам.

Дълбока бръчка се вряза в мраморното му чело. Очевидно вече му се искаше да бяхме останали на темата за Розали.

Имах чувството, че бяхме повдигнали този спор много пъти днес.

— Не тази вечер, Бела. Моля те.

— Е, може би Алис ще ми даде това, което искам.

Едуард изръмжа — дълбок, заплашителен звук.

— Това няма да е последният ти рожден ден, Бела — закле се той.

— Това не е честно!

Стори ми се, че го чух да скърца със зъби.

Вече паркирахме пред къщата. Ярка светлина блестеше от всеки прозорец на първите два етажа. Дълга линия от греещи японски латерни висяха по стряхата на верандата, като отразяваха меката си светлина върху огромните кедрови дървета, които заобикаляха къщата. Големи купи с цветя — розови рози — бяха наредени по широките стъпала нагоре към предната врата.

Изстенах.

Едуард си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои.

— Това е парти — напомни ми той. — Опитай се да бъдеш добра.

— Разбира се — промърморих аз.

Той отиде, за да отвори вратата ми и ми подаде ръката си.

— Имам въпрос.

Той изчака предпазливо.

— Ако проявя този филм — казах, докато въртях фотоапарата в ръцете си, — ще се появиш ли на снимките?

Едуард започна да се смее. Той ми помогна да слеза от колата, издърпа ме нагоре по стълбите и все още се смееше, когато отвори вратата за мен.

Всички ме очакваха в огромната бяла всекидневна — когато влязох през вратата, те ме поздравиха хорово с едно високо „Честит рожден ден, Бела!“, а аз се изчервих и погледнах надолу. Алис, предположих, бе покрила всяка плоска повърхност с розови свещи и дузина кристални купи, пълни със стотици рози. Имаше маса с бяла покривка до голямото пиано на Едуард, върху която беше поставена

розова торта, още рози, натрупани стъклени чинии и малък куп от сребърно опаковани подаръци.

Беше сто пъти по-ужасно, отколкото си бях представяла.

Едуард, който усети нещастиято ми, обви насърчително ръка около кръста ми и целуна върха на главата ми.

Родителите на Едуард, Карлайл и Есме — невъзможно млади и прекрасни както винаги — бяха най-близо до вратата. Есме ме прегърна внимателно, като меката ѝ, карамелено руса коса докосна бузата ми, докато тя целуваше челото ми, и тогава Карлайл сложи своята ръка около *мое*то рамо.

— Съжалявам за това, Бела — каза той със сценичен шепот. — Не можехме да обуздаем Алис.

Розали и Емет бяха застанали зад тях. Розали не се усмихваше, но поне не ме гледаше гневно. Лицето на Емет бе широко ухилено. Бях минали месеци откакто ги бях видяла за последно — бях забравила колко величествено красива е Розали — почти ме заболя да я гледам. А Емет винаги ли е бил толкова... *голям*?

— Изобщо не си се променила — каза Емет с подигравателно разочарование. — Очаквам приемлива промяна, но ето те тук, зачервена както винаги.

— Много благодаря, Емет — казах аз, като се изчервих още повече.

Той се засмя.

— Трябва да изляза за малко — той смигна заговорнически на Алис. — Не прави нищо смешно, докато ме няма.

— Ще се опитам.

Алис пусна ръката на Джаспър и изприпка напред, като всичките ѝ зъби блестяха на ярката светлина. Джаспър също се усмихна, но запази разстоянието си. Той се облегна, висок и рус, срещу парапета на стъпалата. По време на дните, които бяхме прекарвали сбутани заедно във Финикс, си мислех, че е превъзмогнал неохотата си към мен. Но той веднага се бе върнал към предишното си отношение — като ме отбягваше доколкото е възможно — от момента, в който беше свободен от задължението да ме пази. Знаех, че не е нищо лично, просто предпазна мярка, и се опитах да не се обиждам много от това. Джаспър имаше повече проблеми с диетата на семейство Кълън, отколкото останалите — мирисът на човешката кръв му беше по-трудна за

устояване за разлика от другите — той не практикуваше диетата от толкова време.

— Време е да отворим подаръците — обяви Алис. Тя постави студената си ръка под лакътя ми и ме насочи към масата с тортата и лъскавите пакети.

Сложих най-доброто си мъченическо изражение.

— Алис, знам, че ти казах, че не искам нищо...

— Но не те послушах — прекъсна ме тя, доволна от себе си. — Отвори го. — Тя взе фотоапарата от ръцете ми и я замени с голяма сребърна кутия.

Кутията беше толкова лека, че чак ми се струваше празна. Картичката отгоре посочваше, че е от Емет, Розали и Джаспър. Притеснена, разкъсах хартията и се вгледах в кутията, която скриваше.

Беше нещо електрично, с много числа в името. Отворих кутията, като се надявах на по-нататъшно просветление. Но кутията наистина беше празна.

— Ъ... благодаря.

Розали наистина се усмихна леко. Джаспър се засмя.

— Това е стерео за пикапа ти — обясни той. — Емет го инсталира точно в момента, така че не можех да го върнеш.

— Алис винаги беше една крачка пред мен, очевидно. — Благодаря, Емет! — извиках малко по-силно.

Чух оглушителният му смях от пикапа ми и не можех да не се засмея и аз.

— Сега отвори моят и на Едуард! — каза Алис, толкова развълнувана, че гласът ѝ беше като писък. Тя държеше малък, плосък квадрат в ръката си.

Обърнах се, за да дам на Едуард базилисков поглед.

— Ти обеща.

Преди да може да отговори, Емет се изстреля от вратата.

— Тъкмо на време! — изликува той. Той се смести зад Джаспър, който също се бе приближил по-близо от обичайното, за да вижда по-добре.

— Не съм похарчил и стотинка — увери ме Едуард. Той отмести кичур коса от лицето ми, като остави кожата ми да пари от докосването му.

Вдишах дълбоко и се обърнах към Алис.

— Дай ми го — въздъгнах аз.

Емет се изкиска от удоволствие.

Взех малкият пакет, като извих очи към Едуард, докато пъхах пръст изпод ръба на хартията, за да я разкъсам около тиксото.

— По дяволите — измърморих аз, когато хартията срязва пръста ми, и го издърпах, за да огледам пораженията. Една единствена капчица кръв се процеди от малката рана.

Всичко се случи много бързо тогава.

— Не! — изръмжа Едуард.

Той се хвърли върху мен, като ме запрати към масата. Тя падна, както и аз, разпръсквайки тортата и подаръците, цветята и чиниите. Приземих се в бъркотията от натрошен кристал.

Джаспър се блъсна в Едуард и звукът беше като сблъсък между две канари.

Имаше и друг шум, страховито ръмжене, което очевидно идваше дълбоко от гърдите на Джаспър. Джаспър се опитваше да се измъкне от Едуард, като щракваше със зъби само на сантиметри от лицето на Едуард.

Емет сграбчи Джаспър изотзад в следващата секунда, като го заключи в масивна желязна хватка, но Джаспър продължаваше да се бори, дивите му, празни очи фокусирани само върху мен.

Отвъд шока, имаше също така и болка. Бях се строполила на пода до пианото, като ръцете ми инстинктивно се бяха протегнали да уловят падането ми, в разбитите парченца стъкло. Едва сега усетих парещата, смъдяща болка, която пробягваше по китката ми нагоре към лакътя ми.

Замаяна и дезориентирана, вдигнах поглед към червената кръв, която пулсираше от ръката ми — към трескавите очи на шест внезапно изгладнели вампира.

2. ШЕВОВЕ

Карлайл не беше единственият, който остана спокоен. Векове от опит в операционната зала бяха очевидни в тихият му, авторитетен глас.

— Емет, Роуз, изкарайте Джаспър навън.

За пръв път сериозен, Емет кимна.

— Хайде, Джаспър.

Джаспър все още се бореше срещу неразрушимата хватка на брат си, като се въртеше и пресягаше към брат си с оголените си зъби, очите му все още изгубили разсъдъка си.

Лицето на Едуард беше смъртно бяло, когато се обърна да пропълзи към мен, като бе заел очевидно отбранителна поза. Ниско предупредително ръмжене се измъкна изпод стиснатите му зъби. Можех да видя, че не диша.

Розали, прелестното ѝ лице странно самодоволно, застана пред Джаспър — като се пазеше предвидливо от зъбите му — и помогна на Емет да го изведат през стъклената врата, която Есме им отвори с една ръка притисната към носа и устата ѝ.

Сърцевидното личице на Есме беше засрамено.

— Толкова съжалявам, Бела — изплака тя, като последва останалите към двора.

— Пусни ме да мина, Едуард — промърмори Карлайл.

Отмина секунда и тогава Едуард кимна бавно и успокои позата си.

Карлайл клекна до мен, като се наведе близо, за да разгледа ръката ми. Можех да усетя замръзналият шок върху лицето ми и се опитах да го скрия.

— Ето, Карлайл — каза Алис, като му подаде кърпа.

Той поклати глава.

— Прекалено много стъкла в раната. — Той се пресегна и откъсна дълга, тънка лента от края на бялата покривка. Завърза я около

ръката ми над лакътя, за да направи турникет. Миризмата на кръв ме замаиваше. Ушите ми бучаха.

— Бела — каза Карлайл нежно. — Искаш ли да те закарам до болницата, или предпочиташ да се погрижа за теб тук?

— Тук, моля те — прошепнах аз. Ако ме заведеше в болницата, нямаше да мога да опазя това от Чарли.

— Ще донеса чантата ти — каза Алис.

— Да я занесем до кухненската маса — каза Карлайл на Едуард.

Едуард ме повдигна без усилие, докато Карлайл придържаше натиска на ръката ми.

— Как си, Бела? — попита Карлайл.

— Добре съм. — Гласът ми беше разумно спокоен за мое удоволствие.

Лицето на Едуард беше като камък.

Алис беше там. Черната чанта на Карлайл вече беше на масата, малка но ярка настолна лампа включена в стената. Едуард ме постави нежно в един стол, а Карлайл издърпа друг. Веднага се залови за работа.

Едуард стоеше до мен, все още защитнически, все още без да диша.

— Просто излез, Едуард — въздъхнах аз.

— Мога да се справя — настоя той. Но челюстта му беше стисната — очите му горяха с напрежение от борбата, която водеше с жаждата си, толкова по-ужасна за него, отколкото за останалите.

— Няма нужда да се правиш на герой — казах аз. — Карлайл ще ме поправи и без твоята помощ. Отиди да глътнеш малко свеж въздух.

Трепнах, когато Карлайл направи нещо с ръката ми, което щипеше.

— Ще остана — каза той.

— Защо си такъв мазохист? — промърморих аз.

Карлайл реши да се застъпи.

— Едуард, по-добре отиди да намериш Джаспър, преди да я избягал много надалеч. Сигурен съм, че е много разстроен от себе си и се съмнявам да послуша някой друг, освен теб в момента.

— Да — разпалено се съгласих. — Отиди да намериш Джаспър.

— По-добре да направиш нещо полезно — добави Алис.

Очите на Едуард се присвиха, когато се съюзихме срещу него, но накрая той кимна веднъж и изхвъркна леко през задната кухненска врата. Бях убедена, че не си беше поемал дъх, откакто си порязах пръста.

Вкочаняващо, убито чувство се разпространяваше през ръката ми.

Въпреки че премахна щипенето, ми напомни за раната, и затова се загледах внимателно в лицето на Карлайл, за да се разсейвам от това, което ръцете му правеха. Косата му блестеше в златно изпод ярката светлина, както се бе навел над ръката ми. Можех да усетя лекото свиване от гадене в стомаха ми, но бях решена да не позволявам на обичайната ми гнусливост да излезе на глава с мен. Нямахме болка сега, само леко усещане за дръпване, което се опитах да игнорирам. Няма смисъл да хленча като бебе.

Ако не беше в полезрението ми, нямаше да забележа, че Алис се е отказала и се е изнизала от стаята. С малка, извинителна усмивка на устните ѝ, тя изчезна през кухненската врата.

— Е, това са всички — въздъхнах аз. — Поне мога да опразня бързо една стая.

— Не е твоя вината — успокои ме Карлайл с тих смях. — Може да се случи на всеки.

— *Може* — повторих. — Но обикновено се случва само на мен.

Той се засмя отново.

Спокойствието му беше дори още по-удивително в контраст с реакцията на всички останали. Не успях да намеря и следа от желание по лицето му. Той работеше с бързи, уверени движения. Единственият звук освен тихото ни дишане, беше тихото падане на малки стъкла, които той пускаше върху масата.

— Как успяваш да го правиш? — настоях да узная аз. — Дори Алис и Есме... — Замълчах, като поклатих учудено глава. Макар и останалите да се бяха отказали от традиционната диета на вампирите точно както Карлайл, той беше единственият, който можеше да понесе миризмата на кръвта ми, без да страда от силно изкушение. Очевидно това беше много по-трудно, отколкото той го караше да изглежда.

— Години на практика — каза ми той. — Почти не забелязвам миризмата вече.

— Мислиш ли, че ще ти бъде по-трудно, ако си вземеш почивка от болницата за дълго време? И ако не си около каквато и да е кръв?

— Може би. — Той сви рамене, но ръцете му не помръднаха. — Никога не съм имал особена нужда от дълга ваканция. — Той ми се усмихна широко. — Прекалено много обичам работата си.

Туп, туп, туп. Бях изненадана колко много стъкло очевидно е било в ръката ми. Изкушавах се да погледна към нарастващата купчинка, само за да проверя размера ѝ, но знаех, че идеята няма да помогне особено за не-повръщащата ми стратегия.

— Какво ѝ обичаш най-много? — зачудих се аз. Не можех да проумея — годините на борба и себеотричане, които е прекарал, за да стигне до точката, където може да устоява на това толкова лесно. Освен това, исках да го карам да говори — разговорът държеше умът ми далеч от гаденето в стомаха ми.

Тъмните му очи бяха спокойни и замислени, докато отговаряше.

— Хмм. Това което обичам най-много е, когато моите... повишени способности ми позволят да спася някой, който иначе би бил загубен. Хубаво е да знам това, че благодарение на това, което правя, животът на някои хора е по-добър, защото съществувам. Дори обонянието е полезен инструмент за диагностиране от време на време. — Едната част от устата му се изви в половинчата усмивка.

Обмислих това, докато той оглеждаше ръката ми, за да се увери, че всичките стъкла са извадени. Тогава той се разрови из чантата си за нови инструменти и аз се опитах да не си представям игла и конец.

— Опитваше се много усилено да се реваншираш за нещо, което дори не е по твоя вина — предложих аз, когато нов тип дърпане започна по краищата на кожата ми. — Имам предвид, че не си желал това. Не си избрал този тип живот, и все пак работиш толкова *много*, за да си добър.

— Не мисля, че се реванширам за каквото и да е било — възрази той меко. — Като всички останали в живота, просто искам да реша какво да правя с това, което ми е дадено.

— Това звучи прекалено лесно.

Той отново огледа ръката ми.

— Ето — каза той, като сръза конца. — Всичко е готово. — Той обърса с голям тампон, напоен с някаква подобна на сироп течност,

цялото място на операцията. Миризмата беше странна — накара главата ми да се завърти. Сиропът щипеше ръката ми.

— Въпреки това в началото — настоях аз, докато той поставяше ново дълго парче марля върху мястото, като я закрепваше върху кожата ми. — Защо дори си обмислил да опиташ нов начин наместо очевидният?

Устните му се извиха в прикрита усмивка.

— Едуард не ти ли е разказвал историята?

— Да, но се опитвам да разбера какво си си мислел...

Той беше внезапно сериозен отново и се зачудих дали мислите му са се отправили в същата посока като моите. Чудех се какво ли ще си мисля, когато — отказвах да мисля *ако* — съм аз.

— Знаеш, че баща ми е бил викарий — замисли се той, докато почистваше внимателно масата, като търкаше всичко с мокра марля. Миризмата на алкохол изгори носът ми. — Той имаше доста ограничен поглед върху света, който поставях под въпрос още преди да се променя. — Карлайл хвърли всичките мръсни марли и стъкълцата в празна кристална купа. Не знаех какво прави, дори и когато запали клечката. Тогава той я хвърли в напоените с алкохол фибри и внезапният пламък ме накара да подскоча.

— Съжалявам — извини се той. — Това би трябвало да свърши работа... Така че не бях съгласен с определеният тип вяра на баща ми. Но никога през почти четиристотинте години откакто съм роден, не съм се опитвал да се съмнявам дали Господ съществува в една или друга форма. Нито дори образът в огледалото.

Престорих се, че разглеждам превръзката на ръката ми, за да скрия изненадата си от посоката, която бе поел разговорът ни. Религията беше последното нещо, което очаквах, като се вземеше всичко предвид. Собственият ми живот беше крайно лишен от вяра. Чарли се смяташе за лутеранец, защото и родителите му са били такива, но неделите той боготвореше покрай реката с въдица в ръка. Рене изпробваше църквите от време на време, но подобно на кратките ѝ афери с тениса, грънчарството, йогата и курсовете по френски език, тя продължаваше към следващата си мания.

— Убеден съм, че звучи доста откачено, особено от устата на вампир. — Той се ухили, като знаеше как небрежната им употреба на тази дума винаги ме шокираше. — Но се надявам, че има смисъл в

този живот, дори и за нас. Ще призная, че е малко прекалено — продължи той с безцеремонен глас. — Във всички случаи ние сме безогледно прокълнати. Но се надявам, може би глупаво, че опитът ни ще бъде оценен.

— Не мисля, че това е глупаво — промърморих аз. Не можех да си представя никой, включително и божество, който да не бъде впечатлен от Карлайл. Освен това, единственият тип Рай, който бих оценила, трябваше да включва Едуард. — И също така не мисля, че някой друг би си помислил това.

— Всъщност ти си първата, която се съгласява с мен.

— Останалите не мислят ли така? — попитах, изненадана, като си мислех по-скоро само за един човек.

Карлайл позна посоката на мислите ми отново.

— Едуард е съгласен донякъде с мен. Господ и Рай съществуват... както и Ада. Но той не мисли, че има живот след смъртта за нашият вид. — Гласът на Карлайл беше много нежен — той се виждаше през големият прозорец над мивката в тъмнината. — Виждаш ли, той мисли, че сме изгубили душите си.

Веднага си спомних думите на Едуард от този следобед: *освен ако не искаш да умреш — или каквото и да правим там*. Лампичката над главата ми просветна.

— Това е истинският проблем, нали? — познах аз. — Затова е толкова упорит с мен.

Карлайл заговори бавно.

— Гледам... синът си. Силата му, добротата му, интелигентността, която блести от него — и само помня тази надежда, тази вяра повече от всичко. Как може да няма нещо повече за някой като Едуард?

Кимнах в пламенно съгласие.

— Но ако вярвах като него... — Той ме погледна с пронизателни очи. — Ако ти вярваше като него. Щеше ли да отнемеш душата му?

Начинът, по който перифразира въпросът си осуети отговорът ми.

Ако ме беше попитал дали бих рискувала душата си за Едуард отговорът щеше да е очевиден. Но дали бих рискувала душата на Едуард? Стиснах нещастно устни. Това не беше честна размяна.

— Виждаш проблема.

Поклатих глава, като усетих упоритата поза на брадичката ми. Карлайл въздъхна.

— Изборът е мой — настоях аз.

— Изборът е също така и негов. — Той вдигна ръка, когато забеляза, че се каня да споря. — Ако е отговорен да ти причини това.

— Той не е единственият, който може да го направи. — Погледнах многозначително Карлайл.

Той се засмя, като рязко разведри настроението.

— А, не! Ще трябва да обмислите това с него. — Но след това въздъхна. — Това е частта, в която никога не съм убеден. Струва ми се, че по някакъв начин съм направил най-доброто с това, което имам да предложа. Но правилно ли беше да обричам останалите на такъв живот? Не мога да реша.

Не отговорих. Представих си какъв би бил животът ми, ако Карлайл беше устоял на изкушението да промени самотното си съществуване... и потреперах.

— Беше майката на Едуард, заради която си промених мнението. — Гласът на Карлайл беше почти шепот. Той се взираше неவிждащо през черните прозорци.

— Майка му? — Когато разпитвах Едуард за родителите му, той само отвърщаше, че са умрели много отдавна и че спомените му са смътни. Осъзнах че споменът на Карлайл за тях, въпреки краткият им контакт, би бил напълно ясен.

— Да. Името ѝ беше Елизабет. Елизабет Мейсън. Баща му, Едуард старши никога не се върна в съзнание в болницата. Той умря при първата вълна от грипа. Но Елизабет беше нащрек почти до самият си край. Едуард прилича много на нея — тя имаше същият странен бронзов цвят на косата, и очите ѝ бяха точно в същият нюанс на зеленото.

— Очите му са били зелени? — прошепнах аз, като се опитах да си го представя.

— Да... — Светлите очи на Карлайл се намираха на сто години разстояние. — Елизабет се тревожеше вманиачено около синът си. Тя уби собствените си шансове за оцеляване, докато бдеше над болничното му легло. Очаквах, че той пръв ще си отиде, той беше толкова по-зле от нея. Когато краят ѝ настъпи беше много бързо. Беше точно след залез и аз тъкмо идвах, за да сменя докторите, които бяха

работили цял ден. Беше трудно време за преструвки — имаше толкова много работа за вършене, а аз няхах нужда от почивка. Колко мразех да се връщам обратно в къщата си, да се крия в тъмното и да се преструвам, че спя, когато толкова много други умираха. Отидох да проверя първо Елизабет и синът ѝ. Бях се привързал към тях — винаги опасно нещо, като се има предвид крехката същност на хората. Веднага можех да видя, че е поела по лош път. Треската беше извън контрол, а тялото ѝ беше прекалено слабо, за да се бори повече. Но не изглеждаше слаба, когато погледна към мен от подвижното си легло. „Спаси го!“ ми заповяда тя с дрезгав глас, който беше единственото нещо, което гърлото ѝ можа да произведе. „Ще направя всичко по силите си“ обещах ѝ аз, като взех ръката ѝ. Температурата ѝ беше толкова висока, че вероятно изобщо не е усетила колко неестествено студена беше ръката ми. Всичко беше студено в сравнение с кожата ѝ. „Трябва“ настоя тя, като сграбчи ръката ми с такава сила, че се зачудих дали все пак няма да прескочи трапа. Очите ѝ бяха твърди, като камъни, като изумруди. „Трябва да направиш всичко по силите си. Това, което не могат да направят останалите, ти трябва да направиш за моят Едуард.“ Това ме уплаши. Тя ме гледаше с пронизителните си очи и за една секунда бях убеден, че тя знае тайната ми. След което треската я хвана и тя не се върна повече в съзнание. Умря около час след като бе задала искането си. Бях прекарал десетилетия в обмисляне на идеята да си направя другар. Само още едно създание, което да ме познава истински, вместо да ме вижда такъв, за какъвто се преструвах. Но никога не можех да се оправдая пред себе си — като се има предвид какво ми се бе случило на мен. И там лежеше Едуард, умиращ. Беше очевидно, че му оставаха часове. До него стоеше майка му, лицето ѝ някак си още не бе спокойно, дори и в смъртта.

Карлайл отново го виждаше, споменът ярък, въпреки изминалият век. И аз можех да видя ясно, докато той говореше — отчаянието в болницата, тегнещата атмосфера на смърт. Едуард изгарян от треска, животът му изплъзващ се с всяка отмерена секунда от часовника... Отново потреперах и изкарах грубо картината от главата си.

— Думите на Елизабет отекваха в главата ми. Как би могла да познае какво можех? Можеше ли някой наистина да поиска нещо толкова за детето си? Погледнах към Едуард. Дори и болен, пак беше красив. Имаше нещо чисто и добро в лицето му. Такова лице, каквото

бих искал синът ми да има. След всичките тези години на нерешителност, действах поради една прищявка. Закарах първо майка му в моргата и се върнах обратно при него. Никой не беше забелязал, че той още диша. Имаше недостиг на ръце, недостатъчно очи, за да следят и половината от това, от което се нуждаеха пациентите. Моргата беше празна — от жива душа поне. Измъкнах го през задната врата и го пренесох през покривите към дома ми. Не бях сигурен какво трябва да се направи. Задоволих се да пресъздам раните, които сам бях получил, толкова много векове преди това в Лондон. Почувствах се зле за това по-късно. Беше по-болезнено и бавно от нужното. Не съжالياвах обаче. Никога не съм съжالياвал, че спасих Едуард. — Той поклати глава като се завърна в настоящето. Усмихна ми се. — Предполагам, че трябва да те заведе у вас сега.

— Аз ще направя това — каза Едуард. Той дойде от тъмната трапезария, като вървеше прекалено бавно. Лицето му беше спокойно, непроницаемо, но имаше нещо нередно в очите му — нещо, което той усилено се опитваше да скрие. Почувствах спазъм на тревога в стомаха си.

— Карлайл може да ме закара — казах аз. Погледнах надолу към блузата си — светлосиният памук беше напоен и напръскан с кръвта ми. Дясното ми рамо бе покрито в дебела розова глазура.

— Добре съм — гласът на Едуард беше безчувствен. — И без това трябва да се преоблечеш. Ще докараш на Чарли инфаркт, ако те види така. Ще накарам Алис да ти донесе нещо. — Той отново изхвърча бързо през кухненската врата.

Погледнах разтревожено Карлайл.

— Много е разстроен.

— Да — съгласи се Карлайл. — Тази вечер беше точно нещото, от което най-много се страхуваше. Ти — поставена в опасност, заради това, което сме.

— Не е ваша вината.

— Не е и твоя.

Погледнах встрани от мъдрите му, красиви очи. Не можех да се съглася с това.

Карлайл ми предложи ръката си и ми помогна да стана стола. Последвах го към всекидневната. Есме се беше върнала — и бършеше

пода там, където бях паднала — парцалът беше напоен с белина, както се усещаше от острата миризма.

— Есме, дай на мен. — Можех да усетя лицето си ярко червено отново.

— Вече приключвам. — Тя ми се усмихна. — Как се чувстваш?

— Добре съм — уверих я аз. — Карлайл шие по-бързо от всеки друг доктор, на който съм попадала.

И двамата се засмяха.

Алис и Едуард се върнаха през задната врата. Алис побърза към мен, но Едуард изостана назад, лицето му неразгадаемо.

— Хайде — каза Алис. — Ще ти дам нещо по-малко страховито за носене.

Тя ми намери блуза на Есме, която беше близо до цвета, в който беше моята. Чарли нямаше да забележи, бях сигурна. Дългата бяла превръзка на ръката ми вече почти не изглеждаше чак толкова сериозна, когато махнах напръсканата с кръв блуза. Чарли никога не се изненадваше да ме види превързана.

— Алис — прошепнах аз, когато тя се отправи към вратата.

— Да? — Тя също запази гласът си нисък и ме погледна любопитно, с главата и килната настрани.

— Колко е зле положението? — Не бях сигурна дали шепота ми беше напразно усилие. Дори и на вторият етаж, с вратата затворена, вероятно той все още можеше да ме чуе.

Лицето ѝ се напрегна.

— Не съм сигурна още.

— Как е Джаспър?

Тя въздъхна.

— Много е разстроен от себе си. Това е голямо предизвикателство за него, а той мрази да се чувства слаб.

— Не е негова вината. Ще му кажеш, че изобщо не съм му ядосана, ама никак, нали?

— Разбира се.

Едуард ме чакаше пред входната врата. Докато слизах по стълбите, той я отвори без да каже нищо.

— Вземи си нещата! — извика Алис, докато вървах предпазливо към Едуард. Тя взе в ръце два пакета, единият наполовина отворен, и

фотоапарата ми изпод пианото и ги притисна към здравата ми ръка. — Можеш да ми благодариш по-късно, след като ги отвориш.

Есме и Карлайл ми пожелаха тихо приятна вечер. Можех да ги видя как хвърлят бързи погледи към безчувственият им син, подобно на мен.

Беше облекчение да съм навън — побързах да мина покрай латерните и розите — напомнания, които не бяха добре дошли. Едуард крачеше до мен мълчаливо. Той ми отвори пасажерската врата и аз се качих вътре без да се оплаквам.

На таблото имаше голяма червена панделка, залепена за стереото. Издърпах я, като я хвърлих на пода. Докато Едуард се наместваше до мен, я изритах изпод седалката.

Не погледна нито към мен, нито към стереото. Никой от нас не го включи и мълчанието някак си беше засилено от внезапният гръм на двигателя. Той караше прекалено бързо надолу по тъмната, извиваща се пътека.

Тишината ме подлудяваше.

— Кажи нещо? — накрая го помолих аз, когато той сви към магистралата.

— Какво искаш да кажа? — попита той с безпристрастен глас.

Свих се от отдалечеността му.

— Кажи, че ми прощаваш.

Това накара лицето му да припламне — от гняв.

— *Да ти простя?* За какво?

— Ако бях по-внимателна, това нямаше да се случи.

— Бела, ти просто се поряза — не мисля, че това е достатъчно за смъртна присъда.

— И все пак вината е моя.

Думите ми предизвикаха поток.

— Твоя вина? Ако се беше порязала в къщата на Майк Нютън, с Джесика и Анджела там и останалите ти приятели, кое щеше да е най-лошото нещо, което можеше да се случи? Може би нямаше да успеят да намерят лепенка? Ако се спънеш и собственоръчно събориш куп стъклени чинии — без някой да те мята върху тях — дори тогава, какво щеше да е най-ужасното? Щеше да оставиш кръв по седалката, докато те карат в спешното? Майк Нютън можеше да държи ръката ти, докато ти правят шевовете — и в него нямаше да се надига желанието

да те убие през цялото време, докато е там. Не се опитвай да си припишеш нищо от това върху себе си, Бела. Само ще ме накараш да се мразя още повече.

— Как по дяволите Майк Нютън се оказа в разговора? — поисках да узная аз.

— Майк Нютън се оказа в разговора, защото Майк Нютън щеше да бъде адски по-здравословен за теб — изръмжа той.

— Предпочитам да умра, отколкото да бъда с Майк Нютън — възразих аз. — Предпочитам да умра, отколкото да бъда с някой друг, освен с теб.

— Не ставай мелодраматична, моля те.

— Ами тогава ти не ставай смешен.

Той не отговори. Той гледаше през предното стъкло, изражението му мрачно.

Заблъсках мозъка си, за да измисля как да спася остатъка от вечерта. Когато паркирахме пред къщата ми, все още не ми беше хрумнало нещо.

Той спря двигателя, но ръцете му останаха стиснати около кормилото.

— Ще останеш ли тази вечер? — попитах аз.

— Би трябвало да се прибера вкъщи.

Последното нещо, което исках бе да се въргаля в угризения на съвестта.

— Заради рожденият ми ден — настоях аз.

— Не можеш да имаш и двата начина — или искаш хората да игнорират рожденият ти ден, или не. Едното или другото.

Гласът му беше строг, но не толкова сериозен колкото преди. Въздъгнах тих от облекчение.

— Добре. Реших, че не искам да игнорираш рожденият ми ден. Ще се видим горе.

Изскочих като се пресегнах за подаръците си. Той се намръщи.

— Не се налага да ги вземаш.

— Искам ги — отвърнах механично и тогава се зачудих дали не използва приложна психология.

— Не, не ги искаш. Карлайл и Есме са похарчили пари за теб.

— Ще го преживея. — Пъхнах неудобно подаръците си под здравата ми ръка и затръшнах вратата след себе си. Той беше излязъл

от пикапа и застанал до мен за по малко от секунда.

— Нека поне аз да ги нося — каза той, като ги пое. — Ще бъда в стаята ти.

Усмигнах се.

— Благодаря.

— Честит рожден ден — въздъхна той, като се наведе, за да докосне устните ми със своите.

Надигнах се на пръсти, за да удължа целувката, когато той се отдръпна назад. Той се усмигна с любимата ми крива усмивка и тогава изчезна в тъмнината.

Играта все още течеше — веднага щом влязох през вратата, можах да чуя как коментатора крещи неразбираемо през брътвежа на тълпата.

— Бел? — извика Чарли.

— Здравсти, тате — казах аз, като се показах иззад ъгъла. Държах ръката си прилепнала към тялото. Лекият натиск гореше и аз сбръчкаш носа си. Действието на упойката очевидно отслабваше.

— Как мина? — Чарли се бе излегнал върху канапето с босите си крака подпрени на едната странична облегалка. Това, което бе останало от къдравата му кафява коса бе сплескано на една страна.

— Алис се е изхвърлила. Цветя, торта, свещи, подаръци — цялото нещо.

— Какво ти подариха?

— Стерео за пикапа ми. — И още незнайни.

— Уау.

— Аха — съгласих се аз. — Е, аз ще си лягам.

— Ще се видим сутринта.

Махнах му.

— До утре.

— Какво е станало с ръката ти?

Изчервих се и изругах тихо.

— Спънах се. Нищо работа.

— Бела — въздъхна той, като поклати глава.

— Лека нощ, тате.

Побързах към банята, където държах пижамата си за подобни нощи. Преоблякох се в комплекта си от късо потниче и памучни панталонки, които бях взела, за да заменя орфаните шорти, с които

преди си лягах, като трепвах, когато движенията дърпаха шевовете. Измих лицето си с една ръка, изчетках си зъбите и изхвъркнах към стаята си.

Той беше седнал в центъра на леглото ми, като си играеше разсеяно с една от сребърните кутии.

— Здравей — каза той. Гласът му беше тъжен. Разкайваше се.

Отидох до леглото, избутах подаръците от ръцете му и се качих в скута му.

— Здравей. — Сгуших се срещу железните му гърди. — Може ли да отваря подаръците си сега?

— Откъде този ентузиазъм? — зачуди се той.

— Събуди любопитството ми.

Вдигнах дългият, плосък правоъгълен пакет, който вероятно беше от Карлайл и Есме.

— Позволи на мен — предложи той. Той взе подаръка от ръката ми и разкъса сребрилата хартия с едно рязко движение. Той ми подаде правоъгълната бяла кутия.

— Сигурен ли си, че ще успея да вдигна капака? — промърморих, но той не ми обърна внимание.

Вътре в кутията имаше дълго дебело парче хартия с изумително количество фини гравюри. Отнеха ми няколко минути да схвана същината на информацията.

— Отиваме в Джаксънвил? — И бях развълнувана, въпреки себе си. Беше ваучер за самолетни билети за мен и Едуард.

— Това е идеята.

— Не мога да повярвам. Рене ще полудее! Обаче нямаш нищо против, нали? Там е слънчево, така че ще трябва да стоиш вътре по цял ден.

— Мисля, че мога да се справя — каза той, след което се намръщи. Ако знаех, че ще отвърнеш толкова подходящо на подаръка, щях да те накарам да го отвориш пред Карлайл и Есме. Мислех си, че ще се оплакваш.

— Е, разбира се, че е прекалено много. Но поне ще те взема с мен!

Той се засмя.

— Сега ми се иска да бях похарчил пари за подаръка ти. Не осъзнах, че можеш да бъдеш и разумна.

Сложих билетите настрана и се пресегнах за неговият подарък, като любопитството ми отново пламна. Той ми го взе, за да го разопакова, както бе направил с първият.

Подаде ми прозрачен несесер за дискове с празен сребрист диск вътре.

— Какво е? — попитах объркана.

Той не каза нищо — просто взе диска и се пресегна през мен, за да го сложи в уредбата на нощното шкафче. Натисна бутона и почакахме в мълчание. И тогава музиката започна.

Слушах без думи и с разширени очи. Знам, че очакваше реакцията ми, но не можех да говоря. Избиха ми сълзи и се пресегнах да ги избърша преди да са се търкулнали.

— Ръката ли те боли? — попита той разтревожено.

— Не, не е ръката ми. Красиво е, Едуард. Нямах да можеш да ми дадеш нищо, което да заобичам повече. Не мога да повярвам. — Млъкнах, за да слушам.

Беше неговата музика, неговите композиции. Първото парче на диска беше моята приспивна песен.

— Не мислех, че ще ми позволиш да ти взема пиано, за да ти я изсвиря тук — обясни той.

— Прав си.

— Как е ръката ти?

— Добре е. — Всъщност, започваше да гори изпод превръзката. Искях лед. Бих се задоволила и с неговата ръка, но това щеше да ме издаде.

— Ще ти донеса малко тилебол.

— Нямам нужда от нищо — възразих аз, но той ме измести от скута си и се отправи към вратата.

— Чарли — изсъсках аз. Чарли не беше много наясно, че Едуард често пренощува при мен. Всъщност, щеше да получи удар, ако узнаеше този факт. Но не се чувствах виновна, че го мамех. Не беше като да правя нещо, които той не би искал да правя. Едуард и неговите правила...

— Няма да ме хване — обеща Едуард и изчезна тихо през вратата... и се върна, като я улови точно преди да се е затворила. Беше донесъл чашата от банята и кутийката с хапчета в една ръка.

Взех хапчетата, които ми подаде без да споря — знаех, че щях да загубя. А и ръката ми наистина започваше да ме притеснява.

Песента ми продължи, нежна и прекрасна, като фон.

— Късно е — отбеляза Едуард. Той ме взе от леглото с една ръка и издърпа завивките с другата. Положи ме с глава върху възглавницата и подпъхна завивките около мен. Той легна до мен — върху одеялото, за да не замръзна — и обви ръцете си около мен.

Облегнах глава на рамото му и въздъхнах щастливо.

— Благодаря ти отново — прошепнах аз.

— Няма за какво.

За един дълъг момент всичко беше тихо, докато слушах как песента ми свършва. Друга песен започна и разпознах любимата на Есме.

— За какво си мислиш? — попитах аз, шепнейки.

Той се поколеба за секунда преди да ми каже.

— Всъщност си мислех за това, което е правилно и грешно.

Усетих ледени тръпки по гръбнака си.

— Спомняш ли си, че реших, че искам да не игнорираш рожденият ми ден? — попитах бързо, като се надявах, че не е прекалено очевидно как се опитвам да го разсея.

— Да — съгласи се той предпазливо.

— Ами, мислех си, че след като е рожденият ми ден, бих искала да ме целунеш отново.

— Тази вечер си алчна.

— Да, такава съм — но моля те, не прави нищо, което не искаш да правиш — добавих засегнато.

Той се засмя, след което въздъхна.

— Господ да не дава да направя нещо, което не искам да правя — каза той със странно отчаян тон, докато слагаше ръка под брадичката ми и вдигна лицето ми към своето.

Целувката започна по обичайният начин — Едуард беше предпазлив както винаги и сърцето ми започна да бие оглушително по своя си начин. И тогава нещо сякаш се промени. Внезапно устните му станаха много по-настоятелни, свободната му ръка се преплете в косата ми и задържа лицето ми към неговото. И въпреки че моите ръце също се бяха заплели в косата му и очевидно започвах да пресичам

внимателните му граници, за пръв път той не ме спря. Тялото му беше студено през тънкото одеяло, но се притисках пламенно към него.

Когато спря, беше внезапно — той ме избута с нежни, непоколебими ръце.

Сгромолясах се на възглавницата си, задъхана, със замаяна глава. Нещо неуловимо дърпаше паметта ми по краищата.

— Съжалявам — каза той, също останал без дъх. — Това беше прекалено.

— Нямам нищо против — задъхвах се аз.

Той ми се намръщи в тъмното.

— Опитай се да спиш, Бела.

— Не, искам да ме целунеш отново.

— Надценяваш самоконтролът ми.

— Кое те изкушава повече, кръвта ми или тялото ми? — предизвиках го аз.

— И двете по равно. — Той се усмихна неволно за момент, и после отново беше сериозен. — А сега защо не престанеш да притискаш късмета си и не заспиш?

— Добре — съгласих се аз, като се стгуших по-близо до него. Наистина се чувствах изтощена. Денят беше дълъг по толкова много начини, и все пак не почувствах облекчение от края му. Сякаш нещо още по-ужасно предстоеше утре. Беше глупаво предчувствие — какво можеше да е по-ужасно от днес? Вероятно просто шокът ме настигаше, без съмнение.

Промъкнах тайно наранената си ръка срещу рамото му, така че студената му кожа да успокои горенето. Веднага се почувствах по-добре.

Почти бях заспала, когато осъзнах за какво ме бе подсетила целувката му — миналата пролет, когато той трябваше да ме напусне, за да отвлече Джеймс от следите ми, Едуард ме беше целунал за сбогом, без да знае кога — или ако — ще се видим отново. Тази целувка имаше същата почти болезнена нотка поради някаква причина, която не можех да си представя. Потреперах несъзнателно, сякаш вече сънувах кошмар.

3. КРАЯТ

Чувствах се абсолютно отвратително на следващата сутрин. Не бях спала добре — ръката ми пареше, а главата ме болеше. Не помогна особено и че лицето на Едуард беше безизразно и далечно, когато целуна бързо челото ми преди да изскочи през прозореца. Страхувах се от времето, което бях прекарала в безсъзнание, страхувах се, че може отново да е мислил за кое е правилно и грешно, докато ме е наблюдавал как спя. Тревогата сякаш увеличаваше напрежението, което пулсираше в главата ми.

Едуард ме чакаше пред училище, както обикновено, но все още имаше нещо нередно в лицето му. Имаше нещо скрито в очите му, за което не бях сигурна — и това ме плашеше. Не исках да повдигам снощи, но не знаех и дали ако отбягвам темата ще е по-зле.

Той ми отвори вратата.

— Как се чувстваш?

— Идеално — излъгах аз, свивайки се, когато затръшващият се звук на вратата отекна в главата ми.

Вървахме в тишина, като той съкращаваше крачката си, за да върви наравно с мен. Имаше толкова много въпроси, които исках да попитам, но повечето от тях трябваше да почакаат, защото те бяха за Алис: Как беше Джаспър тази сутрин? Какво казаха, когато си тръгнах? Какво беше казал Розали? И най-вече, какво можеше да види тя да се случва в странните си, променливи видения за бъдещето? Можеше ли да познае за какво си мисли Едуард, защо е толкова мрачен? Имаше ли основание за малките, инстинктивни страхове, от които не можех да се отърся?

Сутринта премина бавно. Нямах търпение да видя Алис, въпреки че нямаше наистина да мога да разговарям с нея, докато Едуард беше там. Едуард остана все така отчужден. От време на време питаше за ръката ми, а аз лъжех.

Алис обикновено беше преди нас в закусвалнята — не й се налагаше да крачи с охлюв като мен. Но тя не чакаше на масата с

поднос пълен с храна, която няма да изяде.

Едуард не спомена нищо за отсъствието ѝ. Зачудих се дали часът ѝ не е удължен — докато не видях Конър и Бен, които караха френски с нея.

— Къде е Алис? — попитах Едуард разтревожено.

Той гледаше грануленият шоколад, който бавно въртеше измежду пръстите си, докато отговаряше.

— Тя е с Джаспър.

— Той добре ли е?

— Замина за известно време.

— Какво? Къде?

Едуард сви рамене.

— На никое конкретно място.

— И Алис е с него. — Казах аз с тихо отчаяние. Разбира се, ако Джаспър имаше нужда от нея, тя щеше да тръгне с него.

— Да. Няма да я има известно време. Опитваше се да го убеди да отидат до Денали.

Денали беше мястото, където другата банда уникални вампири — добри като Кълън — живееха. Таня и семейството ѝ. Чувах по нещо от време на време за тях. Едуард беше отишъл при тях миналата зима, когато пристигането ми бе направило Форкс непоносимо за него. Лорън, най-цивилизованият от групата на Джеймс, беше заминал на там, наместо да се присъедини към Джеймс срещу семейство Кълън. Имаше смисъл Алис да насърчава Джаспър да отиде там.

Преглътнах, като се опитвах да изтикам внезапната буца в гърлото си. Вината накара главата ми да клюмне и раменете ми да хлътнат. Бях ги прогонила от къщата, точно като Розали и Емет. Бях като чума.

— Ръката ли те боли? — попита ме загрижено той.

— На кого му пука за тъпата ми ръка? — промърморих отвратено.

Той не отвърна, и аз поставих глава на масата.

До края на деня мълчанието се бе превърнало в абсурдно. Не исках първа да го нарушавам, но очевидно това беше единственият ми избор, ако исках някога той отново да ми проговори.

— Ще дойдеш ли по-късно тази вечер? — попитах, докато ме изпращаше — мълчаливо — до пикапът ми. Той винаги идваше

вечерта.

— По-късно?

Бях доволна, че изглеждаше изненадан.

— Трябва да работя. Трябваше да се сменя с госпожа Нютън, за да съм свободна вчера.

— Оу — промърмори той.

— Но въпреки това ще дойдеш вечерта, когато съм си вкъщи, нали? — Не ми хареса, че внезапно се чувствах несигурна за това.

— Ако ме искаш.

— Винаги те искам — напомних му аз, вероятно с малко повече сила, отколкото разговорът изискваше.

Очаквах да се засмее, или усмихне, или просто да реагира някак си на думите ми.

— Добре тогава — каза той безразлично.

Той целуна челото ми отново преди да затвори вратата след мен. След което се обърна и закрачи грациозно към колата си.

Успях да изкарам колата от паркинга преди паниката да ме застигне, но вече хипервентилирах по времето, когато стигнах до Нютънови.

Той просто се нуждае от време, казвах си аз. Ще го преживее. Може би беше тъжен, защото семейството му изчезваше. Но Алис и Джаспър щяха да се върнат скоро, както и Розали и Емет. Ако щеше да помогне, щях да стоя надалеч от голямата, бяла къща край реката — никога повече нямаше да стъпя там. Това нямаше да има значение. Пак щях да виждам Алис на училище. Тя щеше да се върне на училище, нали? Пък и беше у нас непрекъснато. Не би искала да нарани чувствата на Чарли, като стои настрана.

Без съмнение щях и често да се засичам с Карлайл — в спешното отделение.

Въпреки всичко, това което се бе случило снощи не беше нищо. Нищо не се бе случило. Паднах, какво толкова — това е историята на живота ми. В сравнение с миналата пролет изглеждаше невероятно маловажно. Джеймс ме беше оставил счупена и почти мъртва от загуба на кръв — и все пак Едуард се бе справил с безкрайните седмици в болницата *много* по-добре от това. Дали бе защото този път не ме бе защитил от враг? Защото беше собственият му брат?

Може би щеше да е по-добре, ако ме отведеше надалеч, вместо семейството му да се разпръсва. Депресията ми се разпръсна, докато си представих цялото време, през което щяхме да сме сами и необезпокоявани. Само ако първо приключихме с училищната година, Чарли нямаше да може да възрази. Щяхме да заминем за колеж, или да се престорим, че това правим, като Розали и Емет тази година. Със сигурност Едуард би могъл да почака една година. Какво беше една година за един безсмъртен? Дори на мен не ми се струваше чак толкова много.

Успях да си вдъхна достатъчно спокойствие, за да сляза от пикапа и да се отправя към магазина. Майк Нютън ме бе изпреварил днес и той ми се усмихна и махна, когато влязох вътре. Сграбчих жилетката си като кимнах неопределено в негова посока. Все още си представях приятни сценарии, които съдържаха мен, която бяга надалеч с Едуард към различни екзотични места.

Майк прекъсна фантазията ми.

— Как беше рожденият ти ден?

— Ъгх — промърморих. — Радвам се, че свърши.

Майк ме погледна с края на очите си, сякаш бях луда.

Работата се проточваше. Искях да видя Едуард отново, като се молех, че ще е преминал най-лошото от това, каквото и да беше точно, когато отново го видя. Нищо не е, повтарях си аз. Всичко ще се върне обратно както си беше.

Облекчението, което почувствах, когато завих по моята улица и видях сребрилата кола на Едуард паркирана пред къщата ми беше нещо смайващо, опияняващо. И ме притесни ужасно, че трябва да е така.

Побързах към предната врата, като извиках още преди да съм влязла напълно.

— Татко? Едуард?

Докато говорех, можех да чуя отличителната музика на спортният канал да идва от всекидневната.

— Тук сме — извика Чарли.

Закачих палтото на закачалката и побързах към тях.

Едуард беше в креслото, баща ми на канапето. И двамата се взираха в телевизора. Концентрацията беше нормална за баща ми, но не чак толкова за Едуард.

— Здравсти — казах слабо.

— Здравей, Бела — отвърна баща ми, без да отмества поглед. — Току-що хапнахме студена пица. Мисля, че е все още на масата.

— Добре.

Почаках на прага. Накрая Едуард ме погледна с учтива усмивка.

— Ще бъда точно зад теб — обеща той. Очите му се върнаха към телевизора.

Зяпнах за около минута, шокирана. Като че ли никой от тях не забеляза. Можех да усетя нещо, паника може би, да се надига в гърдите ми. Избягах към кухнята.

Пицата не представляваше никакъв интерес за мен. Седнах на стола си, вдигнах колената си и ги обвих с ръце. Нещо беше много нередно, може би дори по-зле, отколкото си мислех. Звучите от мъжко сдружаване и закачки продължи от телевизора.

Опитах се да се овладея, да се вразумя.

Кое е най-лошото нещо, което може да се случи? Трепнах. Това определено беше грешният въпрос да задам. Имах проблеми да дишам нормално.

Добре, помислих си отново, кое е най-лошото нещо, което мога да преживея? И този въпрос не ми харесваше много. Но премислих отново възможностите, които взех под внимание днес.

Да стоя далеч от семейството на Едуард. Разбира се, той нямаше да очаква това да включва и Алис. Но ако не трябваше да съм около Джаспър, това би намалило времето, което мога да имам с нея. Кимнах на себе си — можа да живея с това.

Или да избягаме надалеч. Може би не искаше да чакаме до края на учебната година, може би трябваше да е сега.

На масата пред мен стояха подаръците ми от Чарли и Рене, където ги бях оставила, като фотоапарата, който не успях да използвам у Кълънови, лежеше до албума. Докоснах красивата корица на албума, който майка ми ми беше подарила и въздъхнах, като си мислех за Рене. Някак си, да живея без нея по-дълго от това, не направи идеята за по-продължителна раздяла по-лесна. А Чарли щеше да бъде изоставен сам самичък тук. И двамата щяха да са толкова наранени...

Но щяхме да се върнем, нали? Щяхме да ги посетим, разбира се, нали?

Не можех да съм сигурна в отговора на това.

Опрях бузата срещу коляното ми, като се загледах във физическите знаци на любовта на родителите ми. Знаех, че пътя, който съм избрала ще е труден. А и все пак си мислех за най-лошият възможен сценарий — най-ужасният, който можех да преживея.

Докоснах отново албумът, като разгърнах корицата. Малки метални рамки вече бяха наредени на място, за да задържат първата снимка. Идеята не беше чак толкова лоша, да документирам живота си тук. Почувствах странно желание да започна. Може би не ми оставаше толкова много време във Форкс.

Заиграх се с ремъка за китката на фотоапарата, като се чудех за първата снимка на лентата. Беше ли възможно да се окаже близо до оригинала си? Съмнявах се. Но той не изглеждаше разтревожен, че ще е празна. Засмях се сама на себе си, като си мислех за безгрижният му смях снощи. Смехът затихна. Толкова много неща се бяха променили и то толкова внезапно. Това ме накара да се чувствам леко замаяна, сякаш стоях на ръба на прекалено висока пропаст.

Не исках да мисля повече за това. Грабнах фотоапарата и се отправих нагоре по стъпалата.

Стаята ми не се беше променила много отпреди седемнайсетте години, когато майка ми е била тук. Стените все още бяха светлосини, същите дантелени жълти завеси висяха пред прозореца. Имаше легло, наместо кошарка, но тя би разпознала омотаният юрган отгоре — беше подарък от баба.

И все пак, направих снимки на стаята ми. Нямах какво друго да направя тази вечер — беше прекалено тъмно навън — и чувството ставаше толкова силно, че бе почти принудително сега. Щях да документирам всичко във Форкс, преди да го напусна.

Промяната идваше. Можех да го усетя. Не беше приятна перспектива, не и когато животът си е перфектен по начина, по който си е.

Дадох си малко време преди да сляза отново по стъпалата с фотоапарат в ръка, за да игнорирам пеперудите в стомаха ми, като се сетих за странната отчужденост, която не исках да видя в очите на Едуард. Щеше да го преодолее. Вероятно се тревожеше, че ще се разстроя, когато ме помоли да заминем. Ще го оставя да си подреди мислите без да му се меся. И щях да бъда подготвена, когато ме попиташе.

Бях приготвила фотоапарата, докато се надвесвах иззад ъгъла крадешком. Бях убедена, че не съм хванала Едуард неподготвен, но той не вдигна поглед. Почувствах леко треперене, когато нещо ледено се изви в стомаха ми — не му обърнах внимание и направих снимката.

И двамата погледнаха към мен тогава. Чарли се намръщи. Лицето на Едуард беше празно и безизразно.

— Какво правиш, Бела? — оплака се Чарли.

— О, хайде де. — Престорих се, че се усмихвам, когато отидох да седна на пода пред канапето, където Чарли се бе излегнал. — Знаеш, че мама ще се обади скоро, за да попита дали използвам подаръците си. Трябва да се захвана за работа преди да нараня чувствата ѝ.

— Обаче защо правиш снимки на мен? — смъмри ме той.

— Защото си толкова красив — отвърнах аз бодро. — И понеже ти купи фотоапарата, си задължен да бъдеш един от обектите ми.

Той промърмори нещо неразбираемо.

— Ей, Едуард — казах аз с възхитително безразличие. — Направи една на мен с татко.

Хвърлих фотоапарата към него, като внимателно избягвах очите му, и клекнах към страничната облегалка, където беше лицето на Чарли. Чарли въздъхна.

— Трябва да се усмихваш, Бела — промърмори Едуард.

Направих каквото можах и фотоапарата щракна.

— Нека да ви снимам вас двамата — предложи Чарли. Знаех, че просто се опитва да отмести обектива на фотоапарата от себе си.

Едуард се изправи и леко му подхвърли фотоапарата.

Изправих се до Едуард и подредбата ми се стори официална и странна за мен. Той постави една ръка леко на рамото ми, а аз обвих своята ръка здраво около кръста му. Искях да погледна към лицето му, но не смеех.

— Усмихни се, Бела — напомни ми Чарли.

Поех си дълбоко дъх и се усмихнах. Светкавицата ме ослепи.

— Достатъчно снимки за тази вечер — каза Чарли тогава, като пъкна фотоапарата измежду възглавниците на канапето и легна върху тях. — Не ти се налага да изхабиш цялата лента сега.

Едуард свали ръката си от рамото ми и се измъкна небрежно от ръката ми. Той седна обратно на креслото.

Поколебах се и отидох да седна отново пред канапето. Внезапно бях толкова изплашена, че ръцете ми трепереха. Притиснах ги към стомаха си, за да ги скрия и положих брадичка на коленете си, докато гледах немиждащо телевизора пред мен.

Когато шоуто свърши, не бях помръднала със сантиметър. С угълчето на окото си забелязах, че Едуард се е изправил.

— По-добре да се прибирам вкъщи — каза той.

Чарли не вдигна поглед от рекламите.

— Довиждане.

Изправих се несръчно на краката си — бях се вкочанила от неподвижното седене — и последвах Едуард към предната врата. Той се отправи право към колата си.

— Ще останеш ли? — попитах, без надежда в гласът ми.

Очаквах отговорът му, затова не заболя толкова.

— Не тази вечер.

Не го попитах за причината.

Той влезе в колата си и подкара надалеч, докато аз стоях там, неподвижна. Почти не забелязах, че вали. Чаках, без да знам какво чакам, докато вратата зад мен не се отвори.

— Бела, какво правиш? — попита Чарли, изненадан да ме види сама там и подгизнала.

— Нищо. — Обърнах се и закрачих обратно към къщата.

Беше дълга нощ, през която почти не мигнах.

Станах веднага щом се появи светлината през прозореца ми. Облякох се за училище механично, като чаках облаците да се прояснят. Когато изядох купата си с корнфлейкс, реших, че навън е достатъчно светло за снимки. Направих една на пикапа си и после на предната част на къщата. Обърнах се и направих няколко снимки на гората близо до къщата на Чарли. Странно как не изглеждаше толкова зловеща, колкото преди. Осъзнах, че това ще ми липсва — зеленината, вековността, загадъчността на горите. Всичко.

Сложих фотоапарата в чантата си преди да тръгна. Опитах се да се концентрирам върху новият ми проект, отколкото върху факта, че Едуард очевидно не бе преодолял нещата през нощта.

Заедно със страхът, започвах да чувствам нетърпение. Колко дълго можеше да продължи това?

Продължи цяла сутрин. Той вървеше бавно до мен, като сякаш никога не поглеждаше към мен. Опитах се да се фокусирам върху часовете си, но дори английският не можа да задържи вниманието ми. Господин Бърти трябваше да повтори два пъти въпросът си за лейди Капулети преди да осъзная, че говори на мен. Едуард прошепна правилният отговор изпод дъха си и отново се върна към игнорирането ми.

По обяд мълчанието все още течеше. Имах чувството, че ще започна да пиця всеки момент, така че за да се разсея, се наведох през невидимата линия на масата и се обърнах към Джесика.

— Ей, Джес?

— Какво става, Бела?

— Ще ми направиш ли една услуга? — попитах, като се пресягах към чантата ми. — Майка ми иска да направя няколко снимки на приятелите ми за албума. Затова направи снимки на всички, става ли?

Подадох ѝ фотоапарата.

— Разбира се — каза тя ухилена, като се обърна да направи открита снимка на Майк с пълна уста.

Последва предвидена война за снимки. Наблюдавах ги как си подават фотоапарата през масата, като се кикотеха, флиртуваха и оплакваха, че ги снимат. Изглеждаше странно детинско. Може би просто не бях в настроение за нормално човешко отношение днес.

— О-па — каза Джесика извинително, като ми върна фотоапарата. — Май че изхабихме цялата лента.

— Няма проблеми. Мисля, че вече имам снимки на всичко друго, от което имам нужда.

След училище Едуард ме изпрати до паркинга в мълчание. Трябваше да работя отново и за пръв път бях доволна. Времето прекарано с мен очевидно не помагаше на нещата. Може би сам щеше да се справи по-добре.

Оставих лентата във фотото на път за Нютънови, като по-късно след работа взех проявените снимки. Вкъщи поздравих бързо Чарли, взех си една гранулена вафла от кухнята и побързах към стаята си с плика със снимките под ръка.

Седнах в средата на леглото и отворих плика с предпазливо любопитство. Все още нелепо очаквах първата снимка да е празна.

Когато я извадих ахнах на глас. Едуард изглеждаше точно толкова красив, колкото и в истинският живот, като ме гледаше от снимката с топлите си очи, които ми липсваха през последните дни. Беше почти обезпокоително, че някой може да изглежда толкова... толкова... отвъд описването. Никакви хиляда думи не бяха равни на тази снимка.

Прегледах останалата купчинка от снимки бързо, след което положих три от тях на нощното шкафче.

Първата беше снимката на Едуард в кухнята, топлите му очи пълни с толерантно развеселение. Втората беше на Едуард и Чарли, които гледаха спортният канал. Разликата в изражението на Едуард беше сурова. Очите му бяха предпазливи там, резервирани. Все така умопомрачително красив, но лицето му беше по-студено, повече като скулптура, по-малко жив.

Последна беше снимката на мен и Едуард, застанали несръчно един до друг. Лицето на Едуард беше същото като на предишната, студено и подобно на статуя. Но това не беше най-притеснителната част от снимката. Контрастът между нас беше болезнен. Той приличаше на божество. А аз изглеждах доста посредствена, дори и за човек, почти смущаващо обикновена. Обърнах снимката с чувство на отвращение.

Вместо да напиша домашните си, останах до късно, за да наредя снимките в албума ми. С маркер надписах отдолу всички снимки, имената и датите. Стигнах до снимката на мен и Едуард и без да се заглеждам за дълго, я прегънах на две и пхнах половинката на Едуард под металното ушенце.

Когато приключих, тикнах копията на снимките в нов плик и написах дълго благодарствено писмо на Рене.

Едуард все още не беше дошъл. Не исках да си призная, че той бе причината да остана до толкова късно, но разбира се, че беше. Опитах се да си спомня последният път, когато бе стоял настрани без извинение, или телефонно обаждане... Никога досега.

Отново не спах добре.

Училището следваше мълчаливата, вбесяваща и ужасяваща схема от последните два дена. Почувствах облекчение, когато видях Едуард да ме чака на паркинга, но то бързо изчезна. Не беше по-различен, освен може би още по-резервиран.

Беше ми трудно дори да си спомня причината за тази каша. Вече усещах рожденият си ден като далечно минало. Само ако можеше Алис да се върне. Скоро. Преди нещата да излязат извън контрол.

Но не можех да разчитам на това. Реших, че ако не мога да разговарям днес с него, наистина да си поговорим хубаво, тогава щях да се срещна утре с Карлайл. Трябваше да направя нещо.

След училище ще изясним нещата с Едуард, обещах си аз. Нямаше да приема никакви извинения.

Той ме изпрати до пикапа и аз се насилих да изпълня исканията си.

— Имаш ли нещо против да дойда днес? — попита той преди да сме стигнали пикапа, като ме изпревари преди да заговоря.

— Разбира се, че не.

— Сега? — попита той отново, като ми отвори вратата.

— Става — поддържах гласът си равен, въпреки че не ми харесваше настойчивостта на тона му. — Просто ще отида да пусна едно писмо до Рене в пощенската кутия по пътя. Ще се срещнем там.

Той погледна дебелият плик на седалката до мен. Внезапно той се пресегна и го взе.

— Аз ще го на правя — каза той тихо. — И пак ще те изпреваря до вас. — Той се усмихна с любимата ми крива усмивка, но нещо не беше както трябва. Тя не докосваше очите му.

— Добре — съгласих се аз, без да мога да отвърна на усмивката. Той затвори вратата и се отправи към колата си.

Наистина ме изпревари. Беше паркирал на мястото на Чарли, когато спрях пред къщата. Това беше лош знак. Не мислеше да остава тогава. Поклатих глава и си поех дълбоко дъх, като се опитах да намеря куража си.

Той слезе от колата си, когато отворих вратата на пикапа, и дойде да ме посрещне. Той се пресегна, за да вземе чантата с книгите ми. Това беше нормално. Но после я сложи обратно на седалката. Това не беше нормално.

— Ела да се поразходим — предложи той с безчувствен глас, като взе ръката ми.

Не отговорих. Не можех да измисля начин да възразя, но веднага знаех, че искам. Това не ми харесваше. *Това е лошо, това е много лошо*, повтаряше отново и отново гласът в главата ми.

Но той не чакаше отговор. Той ме насочи към източната част на двора, където започваше гората. Следвах го неохотно, като се опитвах да мисля въпреки паниката. Точно това исках, напомних си аз. Възможност да изясним всичко. Тогава защо паниката ме задавяше?

Бяхме изминали само няколко крачки измежду дърветата, когато спряхме. Едва бяхме на пътечката — все още можех да видя къщата.

Голяма разходка, няма що.

Едуард се облегна на едно дърво и ме погледна, изражението му неразгадаемо.

— Добре, нека да поговорим — казах аз. Звучах по-смела, отколкото се чувствах.

Той си пое дълбоко въздух.

— Бела, заминаваме.

И аз си поех въздух. Това беше приемлива възможност. Мислех си, че бях подготвена, но все пак трябваше да попитам.

— Защо сега? Още една година...

— Бела, време е. Все пак, колко време още можем да останем във Форкс? Карлайл едва минава за трийсет годишен, а твърди, че е на трийсет и три. Ще се наложи да започнем наново.

Отговорът му ме обърка. Мислех си, че целта на заминаването е, за да оставим семейството му на мира. Защо трябваше да тръгваме, щом те заминаваха? Вгледах се в него, като се опитвах да разбера какво има предвид.

Той студено отвърна на погледа ми.

С пристъп на гадене осъзнах, че съм разбрала погрешно.

— Когато казваш ние... — прошепнах аз.

— Имам предвид аз и семейството ми. — Всяка дума отделна и ясна.

Клатех глава, докато се опитвах да го проумея. Той чакаше без следа от нетърпение. Отне ми няколко минути преди да мога да заговоря.

— Добре — казах. — Ще дойда с вас.

— Не можеш, Бела. Там, където отиваме... Не е място за теб.

— Моето място е там, където си ти.

— Не съм достатъчно добър за теб, Бела.

— Не ставай смешен. — Исках да прозвуча ядосана, но просто звучеше, сякаш се умолявах. — Ти си най-добрата част от живота ми.

— Моят свят не е за теб — каза той мрачно.

— Това, което се случи с Джаспър — това беше нищо, Едуард! Нищо!

— Права си — съгласи се той. — Беше точно това, което трябваше да очакваме.

— Ти обеща! Във Финикс, ти обеща, че ще останеш...

— Докато това е най-доброто нещо да теб — прекъсна ме той, за да ме поправи.

— *Не!* Това е заради душата ми, нали? — извиках аз бясно, като думите се изляха от мен — и все пак продължаваше да звучи като молба. — Карлайл ми каза за това и на мен не ми пука, Едуард. Не ми пука! Можеш да вземеш душата ми. Не я искам без теб — тя вече е твоя!

Той си пое дълбоко дъх и се вгледа немиждащо в земята за един дълъг момент. Устата му се беше извила съвсем малко. Когато накрая вдигна поглед, очите му бяха различни, по-сурови — сякаш течното злато бе здраво замръзнало.

— Бела, не искам да идваш с мен. — Той изговори думите бавно и точно, студените му очи върху лицето ми, като наблюдаваше как възприемам това, което всъщност казваше.

Имаше пауза, през която повторих думите няколко пъти в главата си, пресявайки ги за истинското им намерение.

— Ти... не ме искаш? — изпробвах думите аз, объркана от начина, по който звучаха, поставени в този ред.

— Не.

Вгледах се неразбиращо в очите му. Той ме гледаше обратно без разкаяние. Очите му бяха като топаз — твърди, ясни и много дълбоки. Имах чувството, че мога да потъвам в тях с километри и километри, и все пак никъде в безкрайното им дъно не можах да намеря противоречие на думите, които беше изговорил.

— Е, това променя нещата. — Бях изненадана колко спокоен и разумен прозвуча гласът ми. Вероятно, защото бях толкова вцепенена. Не можех да осъзная какво ми казва. Все още нямаше никакъв смисъл.

Той погледна настрани към дърветата и отново заговори.

— Разбира се, винаги ще те обичам... по един начин. Но това, което се случи онази вечер ме накара да осъзная, че е време за промяна. Защото съм... *изморен* да се преструвам на нещо, което не

съм, Бела. Аз не съм човек. — Той погледна отново към мен и ледената повърхност на перфектното му лице *не* беше човешка. — Оставих това да продължи прекалено дълго и съжалявам за това.

— Недей. — Гласът ми беше шепот сега — просветлението започваше да ме залива, да гори като киселина във вените ми. — Не прави това.

Той само ме гледаше и можех да позная по очите му, че думите ми бяха закъснели. Той вече го беше направил.

— Не си за мен, Бела. — Той извъртя по-ранните си думи така, че нямаше как да споря. Колко добре знаеше, че не съм достатъчно добра за него.

Отворих уста да кажа нещо и я затворих отново. Той чакаше търпеливо, лицето му изчистено от каквато и да е емоция. Опитах отново.

— Щом... искаш това.

Той кимна веднъж.

Цялото ми тяло се вкочани. Не можех да усетя нищо под врата си.

— Бих искал да те помоля за една услуга все пак, ако не е прекалено много — каза той.

Чудех се какво ли е видял върху лицето ми, защото нещо премина през неговото собствено в отговор. Но преди да мога да го определя, той отново бе събрал чертите си в същата спокойна маска.

— Каквото и да е — заклех се аз, гласът ми малко по-силен.

Докато го наблюдавах, студените му очи се разтопиха. Златото отново стана течно, разтопено, изгарящо моите очи с непреодолима сила.

— Не прави нищо безразсъдно или глупаво — поръча той, отново същият като преди. — Разбираш ли какво ти казвам?

Кимнах безпомощно.

Очите му замръзнаха, отдалечеността се завърна.

— Мисля за Чарли, разбира се. Той има нужда от теб. Грижи се за себе си — заради него.

Кимнах отново.

— Непременно — прошепнах аз.

Изглежда се успокои съвсем малко.

— И аз ще ти дам едно обещание в замяна — каза той. — Обещавам ти, че това ще е последният път, когато ме виждаш. Няма да се връщам. Повече никога няма да те подлагам на такова нещо отново. Можеш да продължиш с живота си без никаква намеса от моя страна. Ще бъде така, сякаш никога не съм съществувал.

Колената ми сигурно са започнали да треперят, защото дърветата внезапно започнаха да се клатят. Можех да чуя кръвта си да бие по-бързо от обичайното зад ушите ми. Гласът му звучеше много далечен.

Той се усмихна леко.

— Не се тревожи. Ти си човек — паметта ви е не е нищо повече от едно сито. Времето лекува всички рани за вашият вид.

— А твоите спомени? — попитах аз. Звучах така, сякаш имах нещо заседнало в гърлото, сякаш се давех.

— Е — той се поколеба за една кратка секунда, — аз няма да забравя. Но *моят* вид... лесно се разсейва.

Той се усмихна — усмивката беше спокойна и не докосваше очите му.

Той се отдръпна с една крачка назад.

— Мисля, че това е всичко. Няма да те притесняваме повече.

Множественото число улови вниманието ми. Това ме изненада — мислех си, че вече съм над забелязването на каквото и да е било.

— Алис няма да се върне — осъзнах аз. Не знам как ме чу — думите не издадоха звук — но той изглежда разбра.

Поклати бавно глава, без да откъсва поглед от мен.

— Не. Всички си тръгнаха. Останах само, за да ти кажа довиждане.

— Алис я няма? — Гласът ми беше смутен от недоверие.

— Искаше да ти каже довиждане, но я убедих, че чистото скъсване ще е по-добро за теб.

Бях замаяна — беше ми трудно да се концентрирам. Думите му се въртяха в главата ми и чувах доктора от болницата във Финикс, миналата пролет, докато ми показваше рентгеновите снимки. *Можеш да видиш чистото скъсване*, пръстът му проследи снимката на разкъсаната ми кост. *Това е хубаво. Ще зарасне по-лесно и по-бързо.*

Опитах се да дишам нормално. Имах нужда да се концентрирам, да открия изход от този кошмар.

— Довиждане, Бела — каза той със същият тих, спокоен глас.

— Чакай! — задавих се на думата, като се пресегнах към него, карайки парализираните ми крака да ме движат напред.

Помислих си, че и той се пресяга към мен, но студените му ръце се заключиха около китките ми и ги задържаха до тялото ми. Той се наведе напред и докосна много леко устни към челото ми за най-краткият момент. Очите ми се затвориха.

— Грижи се за себе си — прошепна той, студен срещу кожата ми.

Имаше светлина и неестествен бриз. Отворих рязко очи. Листата на един надвесил се клен потрепераха от нежният вятър на движението му.

Нямаше го.

С разтреперани крака, като игнорирах факта, че движенията ми бяха безсмислени, го последвах към гората. Уликите от пътят му бяха изчезнали веднага. Нямаше стъпки, листата отново бяха мирни, но вървах напред без да мисля. Не можех да направя нищо друго. Трябваше да продължа да вървя. Ако престанех да го търся, щеше да е свършило.

Любов, живот, смисъл... край.

Вървах ли, вървах. Времето нямаше смисъл, докато се провирах бавно през гъстата гора. Минаваха часове, но и също така само секунди. Може би изглеждаше, сякаш времето е замръзнало, защото гората изглеждаше по същият начин, без значение колко навътре отивах. Започнах да се тревожа, че обикалям в кръг, при това много малък кръг, но продължи да вървя. Често се препъвах и колкото по-тъмно и тъмно ставаше, толкова и падах.

Накрая се спънах в нещо — беше мрак навсякъде сега, няхах си и на представа какво улови кракът ми — и останах на земята. Превъртах се по гръб, за да мога да дишам и се свих около мократа папрат.

Докато лежах там, имах чувството, че минава повече време, отколкото си мислех. Не можех да се сетя колко време мина след падането на нощта. Винаги ли е толкова тъмно тук през нощта? Определено по правило би трябвало да има малко лунна светлина, която да се процежда през облаците, през пукнатините на свода на дърветата, и да открива земята.

Не и тази вечер. Тази вечер небето беше напълно черно. Вероятно нямаше луна тази нощ — лунно затъмнение, новолуние.

Новолуние. Потреперах, въпреки че не ми беше студено.

Мракът продължи дълго време, преди да ги чуя да ме викат.

Някой викаше името ми. Беше безгласно, заглушено от мократа растителност около мен, но определено беше моето име. Не разпознах гласът. Замислих се дали да отговоря, но бях замаяна и ми отне известно време преди да стигна до заключението, че би трябвало да отговоря. Но дотогава викането беше спряло.

По някое време по-късно дъждът ме събуди. Не мисля, че наистина бях заспала — просто се бях изгубила в несъзнателен ступор, като ме държеше с пълна сила във вкочанението, което ме пазеше да осъзная това, което не исках да знам.

Дъждът ме притесни малко. Беше студен. Развих ръцете от колената си, за да предпазя лицето си.

Беше точно тогава, когато отново чух да ме викат. Беше подалечно този път, и понякога звучеше така, сякаш няколко гласа ме викат наведнъж. Опитах се да дишам дълбоко. Спомних си, че трябва да отговоря, но не мислех, че ще успеят да ме чуят. Дали щях да мога да извикам достатъчно силно?

Внезапно имаше друг звук, плашещо близо. Нещо като душене, животински звук. Звучеше голямо. Зачудих се дали трябва да се чувствам изплашена. Не бях — просто вцепенена. Нямаше значение. Душенето изчезна.

Дъждът продължи и можех да усетя вода да се стича по страните ми. Опитах се да събера сили, за да извърна глава, когато видях светлината.

Отначало беше просто замъглена светлина, отразяваща се в храстите в далечината. Ставаше все по-ярка и по-ярка, като осветяваше огромно място, за разлика от фокусираната светлина на фенерче. Светлината премина през най-близкият храст и можах да видя, че това беше газова лампа, но само това успях да видя — яркостта ме заслепи за момент.

— Бела.

Гласът беше дълбок и непознат, но пълен с разпознаване. Той не викаше името ми, просто отбелязваше това, че бях открита.

Погледнах нагоре — невъзможно нагоре ми се стори — към тъмното лице над мен. Смътно осъзнавах, че вероятно непознатият изглежда толкова висок, защото главата ми все още беше на земята.

— Раниха ли те?

Знаех, че думите означават нещо, но можех само да гледам объркана. Как можеха думите да означават каквото и да е било в такъв момент?

— Бела, името ми е Сам Ълий.

Нямаше нищо познато в това име.

— Чарли ме изпрати да те намеря.

Чарли? Това попадна в точното място, затова се опитах да внимавам повече какво казва. Чарли имаше значение, дори и всичко останало да нямаше.

Високият мъж ми подаде ръка. Гледах я, без да знам какво точно трябва да направя.

Черните му очи ме огледаха за секунда и после сви рамене. С бързо и ловко движение той ме издърпа от земята в ръцете си.

Висях там, отпусната, докато той крачеше бързо през мократа гора. Една част от мен, знаеше, че това би трябвало да ме разстрои — да бъда носена от непознат. Но нямаше нищо останало в мен за разстройване.

Като че ли не мина много време преди да се озовем сред светлини и дълбоко бърборене на много мъжки гласове. Сам Ълий забави ход, когато достигна стълпотворението.

— Намерих я! — извика той с оглушителен глас.

Бъбренето спря и после започна отначало с повече сила. Объркваща въртележка от лица се вихреше около мен. Гласът на Сам беше единственият, който имаше някакъв смисъл в този хаос, вероятно защото ухото ми беше срещу гърдите му.

— Не, не мисля, че е наранена — каза той на някой. — Просто продължава да повтаря „Няма го.“

На глас ли го казвах? Прехапах устната си.

— Бела, скъпа, добре ли си?

Това беше един глас, който бих познала навсякъде — дори изопачен, както сега, с тревога.

— Чарли? — Гласът ми прозвуча странен и слаб.

— Тук съм, миличка.

Имаше движение изпод мен, последвано от кожената миризма на шерифското яке на баща ми. Чарли се огъна от тежестта ми.

— Може би трябва аз да я нося — предложи Сам Ълий.

— Държа я — каза Чарли, леко без дъх.

Той вървеше бавно, с усилие. Искаше ми се да му кажа да ме пусне и да ме остави да вървя, но не можех да намеря гласът си.

Имаше светлини навсякъде, държани от тълпата, която вървеше с него. Беше като парад. Или погребално шествие. Затворих очи.

— Почти сме вкъщи, скъпа — промърморваше от време на време Чарли.

Отворих отново очи, когато чух вратата да се отключва. Бяхме на верандата на къщата ни, и високият тъмен мъж на име Сам държеше вратата отворена за Чарли, с една изпъната ръка към нас, сякаш се готвеше да ме улови, когато ръцете на Чарли се огънат.

Но Чарли успя да ме прекара през вратата и да ме сложи на канапето във всекидневната.

— Тате, мокра съм — възразих слабо.

— Няма значение. — Гласът му беше навъсен. И тогава заговори на някой друг. — Одеядлата са в шкафа на върха на стълбите.

— Бела? — попита нов глас. Погледнах към сивокосият мъж, който се бе навел над мен, и го разпознах едва след няколко бавни секунди.

— Доктор Джеранди? — промърморих аз.

— Точно така, скъпа — каза той. — Ранена ли си, Бела?

Отне ми минута, за да обмисля това. Бях объркана от спомена на подобният въпрос на Сам Ълий в гората. Само че Сам бе попитал нещо друго: *Раниха ли те?* беше казал той. Някак си разликата изглеждаше значителна.

Доктор Джеранди чакаше. Една прошарена вежда се вдигна и бръчките на челото му се задълбочиха.

— Не съм ранена — излъгах аз. Думите бяха достатъчно искрени за това, което беше попитал.

Топлата му ръка докосна челото ми и пръстите му натиснаха вътрешната част на китката ми. Гледах устните му, докато броеше за себе си, очите му на часовника.

— Какво е станало с теб? — попита внимателно той.

Замръзнах под ръката му, като усетих паниката в гърлото ми.

— В гората ли се изгуби? — продължи той. Усещах, че няколко хора слушат. Трима високи мъже с тъмни лица — от Ла Пуш, индианският резерват на килетите долу по бреговата линия, предположих аз — Сам Ълий измежду тях, стояха близо един до друг и ме зяпаха. Господин Нютън беше там с Майк и господин Уебър, бащата на Анджела — те ме наблюдаваха малко по-скрито от непознатите. Други дълбоки гласове се чуваха от кухнята и отвъд външната врата. Половината град сигурно е тръгнал да ме търси.

Чарли беше най-близо. Той се наведе, за да чуе отговорът ми.

— Да — прошепнах аз. — Изгубих се.

Докторът кимна замислено, като ръцете му опипваха жлезите под челюстта ми. Лицето на Чарли се вкамени.

— Изморена ли си? — попита доктор Джеранди.

Кимнах и затворих примирено очи.

— Не мисля, че й има нещо — чух докторът да промърморва на Чарли след момент. — Просто е изтощена. Остави я да поспи и ще намина да я видя утре — той замълча. Сигурно е погледнал часовникът си, защото добави — Е, по-късно днес всъщност.

Имаше скърцащ звук, когато и двамата се изправиха от канапето, за да стъпят на крака.

— Истина ли е? — прошепна Чарли. Гласовете им бяха надалеч сега. Напрегнах се, за да чуя. — Напуснали ли са?

— Доктор Кълън ни помоли да не казваме нищо — отговори доктор Джеранди. — Офертата е била внезапна — трябвало е да решат веднага. Карлайл не искаше да вдига шум със заминаването си.

— Едно малко предупреждение би било хубаво — измърмори Чарли.

Доктор Джеранди звучеше смутен, когато отговори:

— Е, да, в тази ситуация едно предупреждение би било добре.

Не исках да слушам повече. Усетих ръба на юргана, с който някой ме беше завил и го издърпах към ухото си.

Унасях се и се сепвах. Чух Чарли да шепне благодарности на доброволците, докато си тръгваха един по един. Усетих пръстите му на челото ми и тогава тежестта на още едно одеяло. Телефонът иззвъня няколко пъти и той бързаше да го вдигне, преди да ме е събудил. Той шепнеше успокоения с нисък глас на обадилиите се.

— Да, открихме я. Добре е. Била се изгубила. Сега е добре — казваше той отново и отново.

Чух пружините на креслото да изскърцват, когато той се намести там за вечерта.

След няколко минути телефона пак извъня.

Чарли простена, докато се изправяше на краката си и побърза, препъвайки се, към кухнята. Пъхнах глава под одеялата, без да искам да слушам отново същият разговор.

— Аха — каза Чарли и се прозина.

Гласът му се промени и беше много по-разтревожен, когато заговори отново.

— Къде? — Имаше пауза. — Сигурна си, че е извън резервата? — Още една кратка пауза. — Но какво би могло да гори *там*? — Той звучеше едновременно разтревожен и озадачен. — Виж, ще се обадя, за да проверя какво става.

Заслушах се с повече интерес, докато набираше номера.

— Хей, Били, Чарли е — съжалявам, че се обаждам толкова рано... не, добре е. Спи... Благодаря, но не за това се обадох. Получих обаждане от госпожа Станли и тя казва, че от прозореца на вторият си етаж вижда огънове на морските скали, но не мисля, че... Оу! — Внезапно имаше една нотка в гласът му — на раздразнение... или гняв. — И защо правят това? Аха. Сериозно? — Каза той саркастично. — Е, не ми се извинявай на *мен*. Да, да. Само се увери огъня да не се разпали много... Знам, знам, изненадан съм, че изобщо успяха да ги запалят в това време.

Чарли се поколеба, след което добави неохотно.

— Благодаря, че прати Сам и останалите момчета. Беше прав — наистина познават по-добре гората от нас. Сам я откри, така че съм ти длъжник... Аха, ще се чуем по-късно — съгласи се той, все още кисел, преди да затвори.

Чарли мърмореше нещо неразбираемо, докато влизаше обратно във всекидневната.

— Какво е станало? — попитах аз.

Той побърза към мен.

— Съжалявам, че те събудих, скъпа.

— Нещо гори ли?

— Нищо не е — увери ме той. — Просто огньовете на открито при скалите.

— Огньовете? — попитах аз. Гласът ми не звучеше любопитен. Беше умрял.

Чарли се намръщи.

— Някакви деца от резервата просто хулиганстват — обясни той.

— Защо? — зачудих се мрачно.

Можех да позная, че не иска да ми отговори. Той погледна към пода измежду коленете си.

— Празнуват новините. — Тонът му беше остър.

Имаше само една новина, за която можех да се сетя, колкото и да се опитвах да не мисля за това. И тогава парчетата съвпаднаха.

— Защото Кълънови си тръгнаха — прошепнах аз. — Те не харесват Кълънови в Ла Пуш — бях забравила за това.

Килетите имаха своите суеверия за „студените“, кръвопийците бяха врагове на тяхното племе, както си имаха и своите легенди за голямото наводнение и предците им — хората-вълци. Само истории, фолклор, за повечето от тях. И после бяха онези, които вярваха в това. Близкият приятел на Чарли, Били Блек вярваше, въпреки че дори собственият му син Джейкъб ги намираще за глупави суеверия. Били ме беше предупредил да стоя далеч от семейство Кълън...

Името завъртя нещо вътре в мен, нещо което започна да си пробива път към повърхността, нещо, срещу което знаех, че не искам да се изправам.

— Нелепо е — запелтечи Чарли.

Седяхме в мълчание за момент. Небето вече не беше мрачно през прозорците. Някъде иззад дъжда, слънцето започваше да изгрява.

— Бела? — попита Чарли.

Погледнах го неохотно.

— Оставил те е сама в гората? — предположи той.

Отклоних въпросът му.

— Как знаеше къде да ме намериш?

Умът ми странеше от неизбежното осъзнаване, което идваше, идваше бързо сега.

— Бележката ти — отговори Чарли изненадано. Той се пресегна към задният джоб на дънките си извади доста омачкано парче хартия. Беше мръсно и влажно, с много скъсвания от многото пъти, когато е

било отваряно и сгъвано обратно. Той отново го разгъна и го вдигна като доказателство. Нечетливият почерк беше удивително близък до моят собствен.

Отивам на разходка с Едуард нагоре по пътеката, пишеше там. Ще се върна скоро, Б.

— Когато не се върна, се обадох на Кълънови, но никой не отговори — каза Чарли с нисък глас. — След което се обадох в болницата и доктор Джеранди ми каза, че Карлайл го няма.

— Накъде са заминали? — прошепнах аз.

Той ме погледна.

— Едуард не ти ли каза?

Поклатих глава, уплашена. Звукът от името му освободи нещото, което ме бе сграбчило отвътре — болка, която ме остави без дъх и ме учуди със силата си.

Чарли ме гледаше съмнително, докато отговаряше.

— Карлайл е приел работата в голяма болница в Лос Анджелис. Изглежда това му е донесло доста пари.

Слънчевият Ел Ей. Последното място, където наистина биха отишли. Спомних си кошмарът с огледалото... ярката слънчева светлина, която се отразяваше от кожата му...

Агонията ме разкъсваше при спомена за лицето му.

— Искам да знам дали Едуард те е оставил сама по средата на гората — настоя Чарли.

Името му изпрати още една вълна на мъчение през мен. Поклатих обезумяло глава, отчаяна да избягам от болката.

— Вината беше моя. Той ме остави тук на пътеката, точно до къщата... но се опитах да го последвам.

Чарли започна да казва нещо — детински запуших ушите си.

— Не мога да говоря повече за това, татко. Искам да отида в стаята си.

Преди да може да отговори, изскочих от канапето и си проправих път нагоре по стъпалата.

Някой е бил в къщата, за да остави бележката за Чарли, бележка, която ще го отведе да ме намери. В минутата, когато осъзнах това, ужасно подозрение започна да се заражда в главата ми. Побързах към стаята си, като затворих и заключих вратата зад мен, преди да изтичам към уредбата до леглото ми.

Всичко изглеждаше точно по същият начин, по който го оставих. Натиснах върха на уредбата. Капакът се откачи и бавно се издигна нагоре.

Беше празен.

Албумът, който Рене ми беше дала седеше на пода до леглото, където го бях оставила за последно. Разгърнах корицата с трепереща ръка.

Нямаше нужда да отгръщам по-нататък от първата страница. Малките метални краища не държаха повече снимка на това място. Страницата беше празна, като изключим собственият ми почерк сбутан в дъното: *Едуард Кълън, кухнята на Чарли, 13 септември.*

Спрях дотам. Бях сигурна, че се е погрижил за всичко.

Ще бъде така, сякаш никога не съм съществувал, ми беше обещал той.

Почувствах гладкият дървен под изпод коленете ми, след това под дланите ми, след което беше притиснат към кожата на бузата ми. Надявах се, че припадам, но за мое разочарование, не изгубих съзнание. Вълните на болка, които досега само ме обгръщаха, сега се издигнаха на високо и заливаха главата ми, дърпайки ме надолу.

Повече не излязох на повърхността.

ОКТОМВРИ

НОЕМВРИ

ДЕКЕМВРИ

ЯНУАРИ

4. ПРОБУЖДАНЕ

Времето минава. Дори, когато изглежда невъзможно. Дори, когато всяко отмерване на секундомера боли като пулсирането на кръвта зад синина. Минава неравномерно, в странни наклонности и проточващи се затишия, но поне минава. Дори за мен.

Юмрукът на Чарли се стовари на масата.

— Това е, Бела! Пращам те у дома.

Вдигнах поглед от корнфлейкса си, който по-скоро побутвах, отколкото ядях, и се вгледах в Чарли с шок. Не бях следила разговора — всъщност, изобщо не знаех, че водим разговор — и не бях сигурна какво има предвид.

— Аз съм вкъщи — промълвих объркано.

— Пращам те при Рене в Джаксънвил — уточни той.

Чарли ме гледаше гневно, докато бавно усвоявах значението на думите.

— Какво съм направила? — Усетих как лицето ми се сгърчва. Беше толкова нечестно. Поведението ми през последните четири месеца не заслужаваше порицание. След онази първа седмица, която никой от нас не споменаваше, не бях пропуснала и ден от училище или работа. Оценките ми бяха перфектни. Никога не нарушавах вечерният час — никога не излизах никъде, че да го наруша изобщо. Много рядко сервирах остатъци за вечеря.

Чарли се мръщеше.

— *Нищо* не си направила. Това е проблемът. Ти никога не правиш нищо.

— Искаш да си навличам неприятности ли? — зачудих се аз, като свъсих озадачено вежди. Направих усилие да внимавам. Не беше лесно. Толкова бях свикнала да изключвам всичко около себе си, че ушите ми бяха като затиснати.

— Неприятностите биха били по-добре от тази... тази потиснатост през цялото време!

Това заболя малко. Бях внимателна да избягвам всякакви форми на необщителност, включително и потиснатостта.

— Не съм потисната.

— Грешна дума — грубо призна той. — Потиснатостта щеше да е по-добре — поне това щеше да е *нещо*. А ти си просто... безжизнена, Бела. Мисля, че това е думата, която търся.

Обвинението попадна в целта. Въздъгнах и се опитах да вкарам малко оживеност в отговорът си.

— Съжалявам, тате. — Извинението ми прозвуча малко плоско, дори и на мен така ми се стори. Мислех си, че го заблуждавам. Да държа далеч Чарли от страдане беше целият смисъл на усилията ми. Колко депресиращо бе че тези усилия са били напразни.

— Не искам да се извиняваш.

Въздъгнах.

— Тогава ми кажи какво искаш да направя.

— Бела — той се поколеба, като изучаваше лицето ми за реакцията на следващите си думи. — Скъпа, не си първият човек, който преминава през подобно нещо, както знаеш.

— Знам това. — Изражението ми беше изтощено и невпечатлено.

— Слушай, скъпа. Мисля че... че може би се нуждаеш от помощ.

— Помощ?

Той замълча за момент, докато търсеше правилните думи отново.

— Когато майка ти напусна — започна той, мръщейки се, — и те взе със себе си. — Той вдиша дълбоко. — Е, това беше доста лош период за мен.

— Знам, тате — промърморих аз.

— Но се справих — изтъкна той. — Скъпа, ти не се справяш. Чаках. Надявах се, че ще нещата ще се подобрят. — Той ме погледна и аз бързо сведох глава. — Мисля, че и двамата знаем, че нещата не стават по-добри.

— Добре съм.

Той не ми обърна внимание.

— Може би, ами, може би ако поговориш с някой за това. С професионалист.

— Искаш да се срещна с психиатър? — Гласът ми стана с една идея по-остър, когато осъзнах какво намеква.

— Може да помогне.

— А може и изобщо да не помогне.

Не разбирах много от психоанализа, но бях доста убедена, че няма да проработи освен ако темата не е относително откровена. Разбира се, можех да кажа истината — ако исках да прекарам остатъка от живота си в лудницата.

Той огледа упоритото ми изражение и премина към друга атакуваща реплика.

— Това не ми е по силите, Бела. Може би майка ти...

— Виж — казах аз с равен глас. — Ще изляза довечера, ако искаш. Ще се обадя на Джес или Анджеела.

— Не искам това — сопна се той гневно. — Не мисля, че ще мога да преживея да те гледам как се стараеш *повече*. Никога не съм виждал някой, да се стареае така. Боли ме да гледам.

Престорих се на глупава, като гледах надолу към масата.

— Не разбирам, тате. Първо си ядосан, защото не правя нищо, а после казваш, че не искаш да излизам.

— Искам да си щастлива — не, дори не чак толкова много. Просто искам да не си нещастна. Мисля, че ще имаш по-добър шанс за това, ако се махнеш от Форкс.

В очите ми проблесна първата искра на емоция от много време насам.

— Не отивам никъде — казах аз.

— Защо не? — настоя той.

— Последната ми година в училище е — ще обърка завършването ми.

— Ти си отлична ученичка — ще се справиш.

— Не искам да се пречкам на мама и Фил.

— Майка ти умира да се върнеш при нея.

— Флорида е прекалено гореща.

Той отново стовари юмрук върху масата.

— И двамата знаем какво всъщност става тук, Бела, и то не е полезно за теб. — Той си пое дълбоко дъх. — Минаха месеци. Няма обаждания, няма писма, няма контакт. Не можеш да продължиш да го чакаш.

Изгледах го яростно. Топлината почти, но не съвсем, докосна лицето ми. Отдавна не се бях изчервявала от каквато и да е емоция.

Цялата тема беше напълно забранена, както той добре знаеше.

— Не чакам нищо. Не очаквам нищо. — Казах в тих монотонен глас.

— Бела — започна Чарли с пресипнал глас.

— Трябва да тръгна за училище — прекъснах аз, като се изправих и избутах недокоснатата си закуска от масата. Хвърлих купата в мивката без изобщо да спирам, за да я измия. Не можех да понеса повече разговори.

— Ще направя планове с Джесика. — Извиках през рамо, докато вдигах чантата си, без да срещам погледа му. — Може би няма да се върна за вечеря. Ще отидем до Порт Анджелис и ще гледаме филм.

Бях изхвърчала през вратата преди да е реагирал.

В бързината си да избягам от Чарли, се оказах първата пристигнала в училище. Плюсът беше, че заех наистина добро място за паркиране. Минусът беше, че имах свободно време, а аз се опитвах да избягвам свободното време на всяка цена.

Бързо, преди да започна да мисля за обвиненията на Чарли, извадих учебникът си по математика. Отворих го на урокът, който трябваше да започнем днес и се опитах да го разбера. Да четеш математика беше дори по-лошо от това да я слушаш, но ставах все по-добра в нея. През последните няколко месеца бях прекарала десет пъти повече време с математиката, отколкото някога изобщо съм отделяла. В резултат успях да поддържам успеха си около шестица. Знаех, че господин Варнър мислеше, че подобрението ми се дължи на неговите изключителни преподавателски методи. И ако това го правеше щастлив, нямаше да му развалям илюзиите.

Насилих се да уча, докато паркингът не се запълни и не се оказах бързаща за английски. Работехме по „Животинската ферма“, една лесна за усвояване тема. Нямах нищо против комунизма — беше добре дошла промяна след изтощителните романи, които съставяха по-голямата част от учебният план. Настаних се на мястото си, доволна от разсейващата лекция на господин Бърти.

Времето минаваше лесно, когато бях на училище. Звънецът би прекалено скоро. Започнах да опаковам нещата си.

— Бела?

Разпознах гласът на Майк и веднага знаех какви ще са следващите му думи още преди да ги е казал.

— Утре ще работиш ли?

Вдигнах поглед. Той се бе навел през редицата със тревожно изражение. Всеки петък ме питаше един и същ въпрос. Без значение, че дори не си бях взимала почивен ден. Е, с едно изключение преди месеци. Но той нямаше причина да ме гледа с такава загриженост. Бях примерен служител.

— Утре е събота, нали? — казах аз. Едва когато сега Чарли го изтъкна, забелязах колко безжизнен наистина звучеше гласът ми.

— Да, така е — съгласи се той. — Ще се видим по испански. — Той ми махна веднъж преди да се обърне. Вече не се опитваше да ме изпраща до следващият ми час.

Отправих се към математиката с мрачно изражение. Това беше часът, в който седях до Джесика.

Бяха минали седмици, може би месеци, откакто Джес дори ме беше поздравявала, когато се разминавахме по коридорите. Знаех, че съм я обидила с антисоциалното ми поведение и сега се сърдеше. Нямаше да бъде лесно да разговарям с нея сега — особено пък да я помоля да ми направи услуга. Претеглих възможностите си внимателно, докато се мотаех пред класната стая.

Нямаше да се изправя пред Чарли без някакъв вид социален ангажимент, за който да докладвам. Знаех, че не мога да излъжа, макар че мисълта да карам към Порт Анджелис и обратно сама — като се уверя, че километража показва точно изминатите мили, просто за всеки случай ако провери — беше много изкусителна. Майката на Джесика беше най-голямата клюкарка в града и Чарли определено щеше да попадне на госпожа Стенли по-скоро отколкото късно. И когато го направеше, щеше без съмнение да спомене пътуването. Лъжата беше изключена.

С въздишка отворих вратата.

Господин Варнър ми хвърли мрачен поглед — вече беше започнал с урока. Побързах към мястото си. Джесика не погледна към мен, когато седнах. Бях доволна, че имам петдесет минути, които да ме подготвят психически.

Часът премина дори по-бързо от английският. Малка част от скоростта се дължеше на послушната ми подготовка в пикапа тази

сутрин — но най-вече изтече поради факта, че времето винаги минаваше бързо, когато ме очакваше нещо неприятно.

Направих гримаса, когато господин Варнър разпусна класът пет минути по-рано. Усмихна се, сякаш беше мил с нас.

— Джес? — Носът ми се сбърчи, когато се свих, докато я чаках да се обърне към мен.

Тя се извъртя на мястото си, за да ме погледне, гледайки ме недоверчиво.

— На *мен* ли говориш, Бела?

— Разбира се. — Разширих очи, за да представя невинност.

— Какво? Имаш нужда от помощ по математика ли? — Тонът ѝ беше леко кисел.

— Не. — Поклатих глава. — Всъщност, исках да знам дали... дали ще отидеш на кино с мен довечера? Наистина се нуждая от една вечер навън. — Думите прозвучаха вдървено, като зле подадени реплики и тя ме погледна подозрително.

— Защо каниш *мен*? — попита тя, все още недружелюбна.

— Защото ти си първият човек, за когото се сецям, когато искам да изляза. — Усмихнах се, като се надявах, че усмивката изглежда искрена. Вероятно беше истина. Поне тя беше първият човек, за когото се сецах, когато исках да избегна Чарли. Означаваше почти същото нещо.

Тя изглеждаше малко умилоствивена.

— Ами, не знам.

— Планове ли имаш?

— Не... предполагам, че мога да изляза с теб. Какво искаш да гледаме?

— Не съм сигурна какво дават — казах уклончиво. Това беше сложната част. Заблъсках мозъкът си за някаква улика — не бях ли чула някой да говори нещо за филми напоследък? Да съм видяла постер? — Какво ще кажеш за онзи с жената президент?

Тя ме погледна странно.

— Бела, този е по кината от цяла *вечност*.

— Оу. — Намръщих се. — Има ли нещо, което ти искаш да гледаш?

Присъщата бърбривост на Джесика избухна преди да може да се спре, докато разсъждаваше на глас.

— Ами, има една нова романтична комедия, която получава доста добри отзиви. Искам да я гледам. И баща ми наскоро гледа „Мъртва зона“ и наистина му хареса.

Хванах се за обещаващото заглавие.

— За какво се разправя?

— За зомбита или нещо подобно. Той каза, че е най-страшното нещо, което е виждал от години.

— Това звучи идеално. — Предпочитам да се разправам със зомбита, отколкото да гледам романтика.

— Добре. — Тя изглеждаше изненадана от отговорът ми. Опитах се да си спомня дали харесвам страшни филми, но не бях сигурна. — Искаш ли да те взема след училище? — предложи тя.

— Разбира се.

Джесика ми се усмихна с плаха дружелюбност преди да си тръгне. Усмивката ми в отговор малко закъсня, но мисля, че тя я видя.

Остатъка от деня премина бързо, като мислите ми бяха фокусирани върху плановете ни тази вечер. Знаех от опит, че веднъж накарам ли Джесика да говори, щеше да ми се размине с няколко промърморени отговора в подходящият момент. Щеше да е нужно само минимално общуване.

Гъстата мъгла, която забуляше дните ми сега беше нещо объркващо. Бях изненадана да се открия в стаята ми, без да си спомням ясно как съм карала от училище или дори да съм отваряла вратата. Но това нямаше значение. Да губя представа за времето беше единственото нещо, което исках от живота.

Не се преборих с мъглата, когато се обърнах към гардероба си. Вцепенението ми беше по-съществено в някои места, отколкото в други. Едва осъзнавах какво гледам, докато отворях вратата, за да разкрия купчината боклуци, които държах от лявата страна на гардероба ми, под дрехите, които никога не носех.

Очите ми не погледнаха към черната торба за боклук, която съдържаше подарък ми от последният ми рожден ден, нито видях формата на стереото, което се отличаваше под черният найлон: не мислех за кървавият ужас, който бяха ноктите ми, след като бях приключила с изтръгването му от таблото.

Откачих старата чантичка, която рядко използвах, от пилона на който висеше, и затворих вратата.

Точно тогава чух някой да свири. Бързо преместих портмонето от училищната чанта в малката чантичка. Тичах така, сякаш бързането някак си щеше да накара вечерта да мине по-бързо.

Погледнах към себе си в огледалото в коридора, преди да отворя външната врата, като подредих внимателно чертите си в усмивка, и се опитах да ги задържа така.

— Благодаря ти, че идваш с мен тази вечер — казах на Джес преди да седна на пасажерското място, като се опитвах да въплътя благодарност в тона ми. Беше минало известно време откакто наистина се бях замисляла какво казвам на когото и да е било, освен Чарли. Джес беше по-трудна. Не бях сигурна кои са подходящите емоции за подражаване.

— Няма проблеми. Та, какво доведе до това? — попита Джес, когато подкара по улицата.

— До кое е довело?

— Защо внезапно реши... да излезеш? — Звучеше така, сякаш е внезапно решила да смени въпроса си по средата.

Свих рамене.

— Просто се нуждаех от промяна.

Тогава разпознах песента по радиото и бързо се пресегнах към скалата.

— Имаш ли нещо против? — попитах аз.

— Не, давай.

Претърсих станциите, докато не намерих една, която беше безобидна. Погледнах към изражението на Джес, когато новата музика изпълни колата.

Беше присвила очи.

— Откога слушаш рап?

— Не знам — казах аз. — От известно време.

— Харесва ли ти? — попита със съмнение тя.

— Разбира се.

Щеше да бъде прекалено трудно да общувам нормално с Джесика, ако трябваше да се настройвам и за музиката. Кимах с глава, като се надявах, че уцелвам ритъма.

— Добре... — Тя гледаше през предното стъкло с разширени очи.

— Та какво става между теб и Майк и тези дни? — попитах бързо.

— Ти го виждаш по-често от мен.

Въпросът не я бе накарал да говори, както се надявах.

— Трудно е да си говорим на работа — промърморих, и опитах отново. — Излизала ли си с някой напоследък?

— Не наистина. Понякога излизам с Конър. Излязох на среща с Ерик преди две седмици. — Тя извъртя очи и усетих дълга история. Вкопчих се здраво във възможността.

— Ерик Йорки? Кой кого покани?

Тя простена, като ставаше все по-оживена.

— Той мен, разбира се! Не можах да измисля мил начин да кажа „не“.

— Къде те заведе? — настоях аз, като знаех, че ще възприеме нетърпението ми за интерес. — Разкажи ми всичко.

Тя започна разказът си и аз се настаних вече по-удобно на мястото си. Пазех строго внимание, като промърморвах в симпатия ахках в ужас, където се налагаше. Когато приключи с историята си за Ерик, тя премина в сравнение на Конър, без изобщо да съм я подканяла.

Джес предложи да гледаме ранната прожекция на филма и да ядем по-късно. Бях щастлива да следвам това, което тя искаше — все пак и аз получавах това, което искам — Чарли да е разкара от главата ми.

Поддържах говоренето на Джес по време на филмовите реклами, за да ги игнорирам по-лесно. Но започнах да се нервирам, когато филма започна. Млада двойка се разхождаше по плажа, като се държаха влюбено за ръце и обсъждаха взаимното си привличане със сантиментална фалшивост. Устоях на желанието да покрия ушите си и да започна да си тананикам. Не се бях съгласила за романтика.

— Мислех си, че сме избрали филма със зомбитата — изсъсках на Джесика.

— Това е филма със зомбитата.

— Тогава защо още никой не е изяден? — попитах отчаяно.

Тя ме погледна с ококорени очи, които бяха почти разтревожени.

— Сигурна съм, че тази част идва — прошепна тя.

— Ще си взема пуканки. Ти искаш ли?

— Не, благодаря.

Някой изшътка иззад нас.

Позабавих се около тезгяха за отстъпки, докато наблюдавах часовника и обсъждах какъв процент от филм, дълъг деветдесет минути, би могъл да бъде прекаран в романтично изложение. Реших, че десет минути са повече от достатъчно, но се спрях точно пред вратите на киното, за да съм сигурна. Можех да чуя ужасени писъци да идват от говорителите, така че знаех, че съм почакала достатъчно.

— Пропусна всичко — промърмори Джесика, когато се върнах на мястото си. — Вече почти всички са зомбита.

— Дълга опашка. — Предложих ѝ пуканки и тя си взе цяла шепа.

Останалата част от филма съдържаеше страховити зомби атаки и безкрайно пицене от шепата хора, които бяха останали живи, като групичката им бързо намаляваше. Бях решила, че няма какво да ме притесни в това. Но се чувствах неспокойна и не бях сигурна защо отначало.

Едва към самият край, докато гледах как едно измършавяло зомби се влачи след последният крещящ оцелял, когато осъзнах какъв беше проблемът. Сцената продължаваше да мести фокуса си от ужасеното лице на героинята към мъртвото, безизразно лице на преследвача ѝ, докато дистанцията се скъсяваше.

И тогава осъзнах, какво ми напомняше това.

Изправих се.

— Къде отиваш? Остават някъде към две минути — изсъска Джес.

— Имам нужда от питие — промърморих аз, като изтичах към изхода.

Седнах на пейката пред киното и се опитах много усилено да не мисля за иронията. Но беше иронично, като се вземеха всички неща предвид, че накрая щях да се окажа едно зомби. Това не го бях очаквала.

Не че някога не бях мечтала да се превърна в митично чудовище — просто никога един нелеп, оживял труп. Поклатих глава, като се опитвах да прекъсна мислите си, усещайки паниката. Не можех да си позволя да мисля за това, което някога си мечтаех.

Беше депресиращо да осъзная, че вече не бях героиня, че историята ми беше приключила.

Джесика излезе от киното и се поколеба, вероятно се чудеше кое е най-доброто място да ме потърси. Когато ме видя, изглеждаше облекчена, но само за момент. След това изглеждаше подразнена.

— Филмът прекалено страшен ли беше за теб? — зачуди се тя.

— Да — съгласих се аз. — Предполагам, че съм страхлива.

— Това е смешно — намръщи се тя. — Не си мислех, че *си* уплашена — аз бях тази, която пицеше през цялото време, но не те чух да изпициш и веднъж. Така че не знаех защо си тръгна.

Свих рамене.

— Просто се уплаших.

Тя се успокои малко.

— Това беше най-страшният филм, който някога съм виждала. Обзалагам се, че ще имаме кошмари тази вечер.

— Без съмнение — казах аз, като се опитвах да поддържам гласът си нормален. Беше неизбежно, че ще имам кошмари, но те нямаше да са за зомбита. Тя хвърли бърз поглед към мен и погледна настрана. Може би не бях успяла с нормалният глас.

— Къде искаш да ядем? — попита Джес.

— Не ме интересува.

— Добре.

Джес започна да говори за главният актьор във филма, докато вървахме. Кимах, докато тя се прехласваше по сексапила му, като не можех да си спомня изобщо да съм видяла не-зомбиран мъж.

Не гледах къде ме води Джесика. Само смътно осъзнавах, че вече е тъмно и по-тихо. Отне ми повече време да осъзная защо е тихо. Джесика беше спряла да бърбори. Погледнах я извинително, като се надявах, че не съм наранила чувствата ѝ.

Джесика не гледаше към мен. Лицето ѝ беше напрегнато — тя гледаше право напред и вървеше бързо. Докато я наблюдавах, очите ѝ бързо се стрелнаха надясно през пътя и обратно напред.

Огледах се около себе си за пръв път.

Намирахме се на кратък интервал от неосветен тротоар. Малките наредени магазинчета по улицата бяха вече заключени за през нощта, прозорците им тъмни. Половин пресечка по-нататък лампите започваха отново и можех да видя още по-надолу ярко златните арки на Макдоналдс, към които се бяхме отправили.

От другата страна на улицата имаше един отворено заведение. Прозорците бяха покрити отвътре и имаше неоновии надписи, реклами на различни марки бира, които блестяха отпред. Най-големият надпис в ослепително зелено, беше името на бара — При Едноокият Пит. Зачудих се дали не е с някаква пиратска тематика, която не беше видима отвън. Металната врата беше отворена — беше слабо осветено вътре, с тихото мърморене на много гласове и звукът на лед, който пада в чашите, се носеше през улицата. Облегнати срещу стената до врата бяха четирима мъже.

Погледнах към Джесика. Очите ѝ бяха фиксирани на пътеката пред нея, докато се движеше бързо. Не изглеждаше изплашена — просто предпазлива, като се опитваше да не привлича внимание към себе си.

Спрях без да мисля, като погледнах обратно към четиримата мъже със силно усещане на дежа ву. Това беше различен път, различна нощ, но усещането беше същото. Единият от тях дори беше нисък и тъмнокос. Като спрях и се извърнах към тях, онзи погледна с интерес.

Гледах ги, замръзнала на тротоара.

— Бела? — прошепна Джес. — Какво правиш?

Поклатих глава, без и аз да знам със сигурност.

— Мисля, че ги познавам... — промърморих.

Какво правех? Би трябвало да бягам от този спомен колкото се може по-бързо, да блокирам картината на четиримата облежнати мъже в съзнанието си, да се защитя с празнотата, без която не можех да функционирам. Защо пристъпвах замаяна на улицата?

Изглеждаше прекалено голямо съвпадение да бъда в Порт Анджелис с Джесика, дори на тъмна улица. Очите ми се фокусираха върху дребничкият, като се опитвах да съпоставя чертите в спомена си с тези на мъжа, който ме бе заплашил онази вечер преди почти цяла година. Чудех се дали има някакъв начин, по който да разпозная мъжа, дали наистина бе той. Тази конкретна част от онази конкретна вечер беше доста смътна. Тялото ми си го спомняше по-добре от мозъкът ми — напрежението в краката ми, докато се опитвах да реша дали да бягам или да остана на място, сухотата в гърлото ми, докато се борех да надам приличен вик, опънатата кожа върху кокалчетата ми, когато стиснах ръце в юмруци, тръпките, които пробягаха по гръбнака ми, когато тъмнокосият мъж ме нарече „захарче“...

Имаше неопределена, по един начин загатната заплаха в тези мъже, които нямаха нищо общо с онази нощ. Произлизаше от факта, че бяха непознати, и беше тъмно тук, и те бяха повече от нас — нищо по-конкретно от това. Но беше достатъчно, че в гласът на Джесика пропука паника, когато извика след мен.

— Бела, хайде!

Не й обърнах внимание, като вървах бавно напред, без дори да съм направила съзнателното решение да движа краката си. Не разбирах защо, но мъглявата заплаха, която представляваха мъжете, ме влечеше към тях. Беше неразумен импулс, но не бях усещала *никакъв* импулс от толкова много време... Последвах го.

Нещо непознато пулсираше във вените ми. Адреналин, осъзнах аз, дълго отсъстващ от системата ми, биеше пулсът ми по-бързо и се бореше срещу липсата на чувства. Беше странно — защо адреналинът се надигаше там, където нямаше страх? Беше почти сякаш е ехо на последният път, когато стоях така, на тъмна улица в Порт Анджелис с непознати.

Не виждах причина за страх. Не можех да си представя какво е останало на света, от което да се страхувам, поне не физически. Едно от няколкото предимства да изгубиш всичко.

Бях по средата на улицата, когато Джесика ме настигна и сграбчи ръката ми.

— Бела! Не можеш да отидеш на бар! — изсъска тя.

— Няма да влизам вътре — казах разсеяно, като откопчих ръката си. — Просто искам да видя нещо...

— Луда ли си? — прошепна тя. — Да се самоубиеш ли искаш?

Този въпрос улови вниманието ми и очите ми се фокусираха върху нея.

— Не, не искам. — Гласът ми звучеше отбранителен, но беше истина. Не бях склонна към самоубийство. Дори в началото, когато смъртта определено щеше да е облекчение, не я обмислях. Дължах прекалено много на Чарли. Чувствах се прекалено отговорна за Рене. Трябваше да мисля за тях.

А и бях дала обещание да не направя нищо глупаво или безразсъдно. Поради всички тези причини все още дишах.

Припомняйки си обещанието, почувствах жегване на вина, но това което правех сега не се броеше наистина. Не беше като да опирам

нож срещу китките си.

Очите на Джесика бяха ококорени, устата ѝ беше зяпнала. Въпросът ѝ за самоубийството беше риторичен, осъзнах прекалено късно аз.

— Върви да ядеш — насърчих я аз, като магнах към заведението за бързо хранене. Не ми харесваше начина, по който ме гледаше. — Ще те настигна след минутка.

Обърнах се с гръб към нея, обратно към мъжете, които ни наблюдаваха с развеселени, любопитни очи.

— Бела, веднага спри това!

Мускулите ми се заключиха на място, накараха ме да замръзна там, където стоях. Защото не беше гласът на Джесика, който ме порицаваше сега. Беше яростен глас, познат глас, прекрасен глас — мек като кадифе, дори и когато беше разярен.

Беше *неговият* глас — изключително внимавах да не си помисля името му — и бях изненадана, че звукът не ме повали на колене ми и не ме накара да се свия на асфалта от мъка по изгубеното. Но нямаше болка, нямаше нищо изобщо.

В момента, в който чух гласът му, всичко ми се изясни. Сякаш главата ми внезапно изплува от някакъв тъмен басейн. Усещах всичко повече от всякога — гледка, звук, чувството на студеният вятър, който не бях усетила да духа остро срещу лицето ми, миризмите, които идваха от отворените врати на бара.

Огледах се наоколо в шок.

— Върни се при Джесика — прекрасният глас ми поръча, все още ядосан. — Ти обеща — нищо глупаво.

Бях сама. Джесика стоеше на няколко крачки от мен, като ме гледаше с изплашени очи. Облегнати на стената, непознатите наблюдаваха объркани, като се чудеха какво правя, стоейки неподвижно по средата на улицата.

Поклатих глава, като се опитвах да разбера. Знаех, че не е там, и въпреки това го чувствах невероятно близо, близо за пръв път от... от края. Гнева в гласът му беше разтревожен, същият гняв, който някога беше много познат — нещо, което не бях чувала като че ли от цял живот.

— Пази обещанието си. — Гласът се изплъзваше, сякаш звука на някакво радио беше намален.

Започвах да подозирам, че имам някакъв вид халюцинации. Задействани без съмнение от спомена — дежа-ву-то, странната познатост в ситуацията.

Премислих бързо вероятностите в главата си.

Първа възможност: Аз съм луда. Това беше общоприетото название за хора, които чуват гласове в главата си.

Вероятно е.

Втора възможност: Подсъзнанието ми даваше това, от което си мислеше, че се нуждая. Това бе сбъднато желание — моментно облекчение от болката, като ме обгръщаше с неправилната идея, че на него му пука дали ще живея или умра. Излъчваше какво би казал ако а) беше тук и б) беше притеснен по някакъв начин от нещо лошо, което ми се случва.

Също вероятно.

Не можех да видя трета възможност, така че се надявах, че е втората и че подсъзнанието ми се бе развилняло, отколкото възможността да бъда вкарана в лудница.

Въпреки това реакцията ми едва ли можеше да се нарече разумна — бях благодарна. Звука на гласът му беше нещо, за което се страхувах, че губя и така че повече от всичко останало, бях изпълнена с благодарност, че подсъзнанието ми се крепеше на този звук по-добре от съзнателната ми част.

Не ми беше позволено да мисля за него. Това беше нещо, което си налагах много строго. Разбира се, понякога се изпусках — все пак съм само човек. Но ставах все по-добра, така че болката беше нещо, което избягвах в течение на дни сега. Размяната беше нестихващата празнота. Между болката и нищото, бях избрала нищото.

Сега очаквах болката. Не бях вкочанена — сетивата ми бяха необичайно усилены след толкова много месеци в мъгла — но нормалната болка не се появи. Единственото мъчение беше разочарованието, че гласът му отслабваше.

Имаше втори избор.

Би било разумно да се обърна и да побягна надалеч от това потенциално унищожително — и определено психически нестабилно — развитие. Би било глупаво да окуражавам халюцинации.

Гласът му отслабваше.

Направих още една крачка напред, само за да проверя.

— Бела, обърни се — изръмжа той.

Въздъгнах от облекчение. Гневът беше точно това, което исках да чуя — фалшиво, изфабрикувано доказателство, че му пукаше, един съмнителен подарък от подсъзнанието ми.

Изминаха няколко секунди, докато осъзная всичко това. Малката ми публика наблюдаваше любопитно. Вероятно изглеждаше така, сякаш се колебае дали да отиде при тях или не. Как можеха да знаят, че стоя там и се радвам на неочакван момент на лудост?

— Здравсти — извика един от мъжете, гласът му едновременно уверен и малко саркастичен. Беше със светла кожа и светла коса, и стоеше с убеждението на някой, който се намира за хубав. Не можех да кажа дали наистина е такъв, или не. Имах предразсъдъци.

Гласът в главата ми отвърна с остро ръмжене. Усмихнах се и самоувереният мъж изглежда прие това като насърчение.

— Може ли да ти помогна с нещо? Изглеждаш изгубена. — Той се ухили и ми смигна.

Пристъпих внимателно над канавката, която течеше с черна вода, поради тъмното.

— Не. Не съм изгубена.

Сега, когато бях по-близо — и очите ми се фокусираха — анализирах лицето на ниският, тъмнокос мъж. Не ми беше познато по какъвто и да е начин. Изпитах любопитно чувство на разочарование, че това не беше ужасния мъж, който се бе опитал да ме нарани преди почти цяла година.

Гласът в главата ми бе замлъкнал.

Ниският мъж забеляза погледа ми.

— Да те почерпя с едно питие? — предложи нервно той, като изглеждаше поласкан, че се бях вгледала точно в него.

— Нямам години.

Той беше объркан — сигурно се чудеше защо съм дошла при тях. Почувствах се задължена да обясня.

— От другата страна на улицата ми заприличахте на някой, когото познавам. Съжалявам, моя грешка.

Нишката, която ме бе издърпала през улицата се скъса. Тези не бяха опасните мъже, които си спомнях. Вероятно бяха добри момчета. Безопасни. Изгубих интерес.

— Няма проблеми — каза самоувереният блондин. — Остани да се помотаеш с нас.

— Благодаря, но не мога. — Джесика се колебаеше в средата на улицата, очите ѝ разширени от ярост и предателство.

— О, само няколко минутки.

Поклатих глава и се върнах обратно при Джесика.

— Да отиваме да ядем — предложих аз, като едва я погледнах. Макар и за момент да изглеждах освободена от зомбясалата разсеяност, бях все още отчуждена. Умът ми беше преокупиран. Безопасната, мъртва вкочаненост не се появи и с всяка минута ставах все по-разтревожена без завръщането ѝ.

— Какво си въобразяваше? — скастри ме Джесика. — Не ги познаваш — можеха да бъдат психопати!

Свих рамене, като ми се искаше да изостави темата.

— Просто ми се стори, че познавам единият.

— Толкова си странна, Бела Суон. Имам чувството, че не те познавам.

— Извинявай. — Не знаех какво друго да отвърна на това.

Вървахме към Макдоналдс в мълчание. Обзалагам се, че ѝ се искаше да бе взела колата, вместо да извървим краткото разстояние от киното, така че да можем да използваме Макдрайва. Сега тя бе толкова нетърпелива вечерта да привърши, както бях аз от началото.

Опитах се няколко пъти да започна разговор, докато ядяхме, но Джесика не ми съдействаше особено. Сигурно много я бях обидила.

Когато се върнахме обратно в колата, тя настрои радиото обратно на любимата ѝ станция и увеличи звука прекалено силно, за да позволява някакви лесни разговори.

Не ми се налагаше да полагам обичайните усилия, за да игнорирам музиката. Макар че за пръв път умът ми не беше предпазливо вцепенен и празен, имах прекалено много за мислене, за да се заслушам в лириците.

Очаквах празнотата да се върне или болката. Защото болката трябваше да дойде. Бях нарушила собствените си правила. Наместо да страня от спомените, бях се отправила към тях, за да ги поздравя. Бях чула толкова ясно гласът му в главата си. Щеше да ми се върне тъпкано, бях сигурна в това. Особено ако не можех да върна мъглата, за да се защитя. Чувствах се прекалено оживена и това ме плашеше.

Но облекчението все още беше най-силното чувство в тялото ми — облекчение, което идваше от самото ядро на съществуването ми.

Колкото и да се борех да не мисля за него, не се борех да забравя. Тревожех се — късно през нощта, когато изтощението от липсата на сън разбиваше защитата ми — че всичко ми се изплъзва. Че умът ми е сито, и че вероятно някой ден няма да мога да си спомня точният цвят на очите му, чувството на студената му кожа или звукът на гласът му. Не можех да си *мисля* за тях, но трябваше да ги *помня*.

Защото имаше само едно, в което трябваше да вярвам, за да мога да живея — трябваше да знам, че той съществува. Това беше всичко. Всичко друго можех да понеса. Стига той да съществува.

Ето защо бях повече като в капан във Форкс, отколкото някога съм била, защо спорех с Чарли, когато той предложи промяна. Честно казано, нямаше да има значение — никой никога нямаше да се върне тук.

Но ако отидех в Джаксънвил или някъде другаде, където е слънчево и непознато, как можех да съм сигурна, че той е бил истински? Убеждението можеше да изчезне на място, където не можех да си го представя... и ето това не можех да преживея.

Забранено ти е да си спомняш, а си ужасен да забравиш — беше труден път за вървене.

Бях изненадана, когато Джесика спря колата пред къщата ми. Пътуването не бе отнело дълго, но колкото и кратко да изглеждаше, не можех да повярвам, че Джесика може да изтрае толкова време без да говори.

— Благодаря ти, че излезе с мен, Джес — казах аз, докато отварях вратата. — Това беше... забавно. — Надявах се, че „забавно“ е подходящата дума.

— Разбира се — промърмори тя.

— Съжалявам за... след филма.

— Както и да е, Бела. — Тя гледаше през предното стъкло вместо да гледа към мен. И изглежда ставаше все по-ядосана, отколкото да го преодолява.

— Ще се видим в понеделник, нали?

— Аха. Чао.

Предадох се и затворих вратата. Тя откара, все още без да гледа към мен.

Бях забравила за нея по времето, когато влязох вкъщи.

Чарли ме чакаше в средата на коридора, като ръцете му бяха скръстени пред гърдите и свити на юмруци.

— Здравсти, тате — казах разсеяно, докато минавах покрай Чарли, отправяйки се към стъпалата. Мислех си прекалено дълго време за него, и исках да се кача горе преди да ме е настигнал.

— Къде беше досега? — настоя да узнае Чарли.

Погледнах изненадано баща ми.

— Отидохме на кино в Порт Анджелис с Джесика. Както ти казах тази сутрин.

— Хмф — изсумтя той.

— Това добре ли е?

Той изучаваше лицето ми и очите му се разшириха, сякаш бе забелязал нещо неочаквано.

— Да, това е прекрасно. Забавлява ли се?

— Разбира се — казах аз. — Гледахме как зомбита изяждат хора. Беше страхотно.

Очите му се присвиха.

— Лека, тате.

Той ме пусна да мина. Побързах към стаята си.

Няколко минути по-късно лежах смирена в леглото си, когато болката най-накрая се появи.

Беше осакатяващо нещо, това чувство, че имам огромна дупка в гърдите си, която изрязваше жизненоважните ми органи и оставяше разкъсани, незаздравели големи рани около краищата, които продължаваха да пулсират и кървят, въпреки минаващото време. Най-разумно знаех, че дробовете ми все още са непокътнати, и все пак се борех да си поема дъх и главата ми се въртеше от напразните ми опити. Сърцето ми също навярно все още биеше, но не можех да чуя звука на пулса си в ушите ми, ръцете ми бяха посинели от студ. Свих се на топка, като прегърнах ребрата си, за да се задържа цяла. Борех се за празнотата ми, за отрицанието ми, но то ме избягваше.

И все пак открих, че мога да оцелея. Бях нащрек, чувствах болката — мъчителната загуба се излъчваше от гърдите ми, като изпращаше съкрушителни вълни през крайниците и главата ми — но беше поносимо. Можех да го преживея. Сякаш не болката бе

отслабнала с течение на времето, а по-скоро аз бях станала по-силна, за да я понеса.

Каквото и да се бе случило тази вечер — и няма значение дали бяха зомбитата, адреналинът или халюцинациите бяха отговорни — беше ме събудило.

За пръв път от много време насам не знаех какво да очаквам на сутринта.

5. ИЗМАМНИК

— Бела, защо не си тръгнеш по-рано — предложи Майк, като очите му бяха фокусирани встрани от мен, без да ме гледа наистина. Чудех се отколко време продължава това без да съм забелязала.

Беше бавен следобед в магазина на Нютънови. За момента имаше само двама редовни клиенти, запалени катерачи, ако се съдеше по звука на собственият им разговор. Майк беше прекарал последният час в обсъждане с тях на плюсовете и минусите на две марки леки раници. Но те си бяха взели почивка от сериозното пазарене към отдаването в опити да се надприказват с последните си истории от катеренето. Тяхната разсеяност бе дала възможност на Майк да се измъкне.

— Нямам нищо против да остана — казах аз. Още няха възможност да потъна в защитната ми черупка от вкочаненост и всичко днес ми се струваше странно близо и шумно, сякаш бях свалила памук от ушите си. Опитах се безуспешно да изключа звукът от смеха на планинарите.

— Казвам ти — казваше едрият мъж с оранжевата брада, която не отиваше на тъмнокафявата му коса. — Виждам съм отблизо гризлита в Йелоустоун, но те бяха нищо в сравнение с този звяр. — Косата му беше сплъстена и дрехите му изглеждаха така, сякаш ги е носил няколко дни на гърба си. Свежи от планината.

— Няма начин. Черните мечки не стават толкова големи. Гризлитата, които си видял сигурна са били мечета. — Вторият мъж беше върлинест, лицето му почерняло и обрулено от вятъра във внушителна кожена кора.

— Сериозно, Бела, веднага щом тия двамата си тръгнат затварям магазина — промърмори Майк.

— Щом искаш да си тръгвам... — свих рамене аз.

— При всички случаи беше по-висока от теб — настояваше брататият мъж, докато събирах нещата си. — Голяма колкото къща и черна като мрак. Ще докладвам на горския тук. Хората трябва да

бъдат предупредени — имай предвид, че това не беше горе в планините — само на няколко километра от главната пътека.

Коженото лице се засмя и изви очи.

— Нека да позная — тъкмо си се връщал? Не си ял истинска храна и не си спал на друго освен земята от седмица, нали?

— Ей, ъ, Майк, нали така? — каза брататият мъж, като погледна към нас.

— Ще се видим в понеделник — измърморих аз.

— Да, сър — отвърна Майк, като се обърна настрани.

— Я кажи, имало ли е някакви предупреждения наоколо напоследък — за черни мечки?

— Не, сър. Но е винаги хубаво да пазите дистанция и да складирате коректно храната си. Виждали ли сте новите ни метални кутии, обезопасени от мечки? Тежат само около килограм...

Вратата се плъзна, за да ме пропусне навън в дъжда. Свих се в якето си, докато притичвах към пикапа. Дъждът, който барабанеше срещу качулката ми също звучеше необичайно силен, но скоро ръмженето на двигателя заглуши всичко останало.

Не исках да се връщам в празната къща на Чарли. Миналата вечер беше особено брутална и няхах никакво желание да посетя отново сцената на страданието. Дори след като болката бе утихнала достатъчно, за да успея да заспя, не беше приключило. Както бях казала на Джесика след филма, нямаше никакво съмнение, че ще имам кошмари.

Винаги имах кошмари сега, всяка вечер. Не точно кошмари, не в множествено число, защото винаги беше един и същ кошмар. Човек би си помислил, че ще ми писне след толкова месеци, че ще се имунизирам срещу него. Но сънят никога не спираше да ме ужасява и свършваше само, когато се събуждах с писъци. Чарли вече не идваше да провери какво става, за да се убеди, че не съм нападната от някой, който ме души или нещо такова — беше свикнал с това.

Кошмарите ми навярно не биха уплашили никой друг. Нищо не изскачаше и не викаше „Бау!“. Нямаше зомбита, нямаше призраци, нямаше психопати. Нямаше нищо, всъщност. Само нищо. Просто безкрайният лабиринт от покрити с мъх дървета, толкова тихо, че мълчанието бе неудобен натиск срещу тъпанчетата ми. Беше тъмно, като здрач в облачен ден, с достатъчно светлина, за да видя, че няма

нищо за виждане. Бързах през мрака без път, винаги търсеца, търсеца, търсеца, ставаща все по-обезумяла, докато времето се проточваше, докато се опитвах да вървя по-бързо, въпреки че скоростта ме караше да се препъвам... След което идваше смисълът на сънят ми — и можех да го усетя да идва сега, но изглежда никога не успях да се събудя преди да е настъпило — когато не можех да си спомня какво е това, което търся. Когато осъзнавах, че няма какво да търся и няма какво да открия. Че никога не е имало нищо друго повече от тази празна, потисната гора, и че там никога нямаше да има нещо за мен... нищо друго освен нищо.

Обикновено по това време започваха писъците.

Не обръщах внимание накъде карам — просто се мотаех из празните, мокри пътища, докато избягвах пътя, който щеше да ме заведе вкъщи — защото нямаше къде да отида.

Искаше ми се да се чувствам празна отново, но не можех да си спомня как успях преди. Кошмарът измъчваше умът ми и ме караше да си мисля за неща, които щяха да ми причинят болка. Не исках да си спомням гората. Дори когато се отърсих от образите, почувствах как очите ми се пълнят със сълзи и болката започна около краищата на дупката в гърдите ми. Свалих една ръка от кормилото и обвих около тялото си, за да се задържа цяла.

Ще бъде така, сякаш никога не съм съществувал. Думите преминаха през главата ми, като им липсваше перфектната яснота от снощната ми халюцинация. Бяха просто беззвучни думи, като надпис на страница. Просто думи, но те разтвориха широко дупката и натиснах спирачката, като знаех, че не трябва да карам, докато това ме изваждаше от строя.

Свих се, като притиснах лице към кормилото и се опитвах да дишам без дробове.

Чудех се колко ли дълго ще продължи това. Може би някой ден, след години — ако болката се смали до толкова, че да мога да я понеса — ще мога да погледна назад към тези няколко кратки месеца, които винаги ще бъдат най-добрите в живота ми. И, ако бе възможно болката някога да отслабне достатъчно, за да ми позволи това, убедена съм, че щях да се чувствам благодарна, за времето, което ми е отделил. Повече отколкото бях поискала, повече отколкото заслужавах. Може би някой ден щях да видя нещата по този начин.

Ами ако тази дупка никога не се подобри? Ако кървящите краища не зараснат? Ако щетите са неизменни и необратими?

Държах се здраво за себе си. *Сякаш никога не е съществувал*, помислих си с отчаяние. Какво глупаво и невъзможно обещание! Можеше да открадне снимките ми и да си вземе обратно подаръците, но това не слагаше нещата както си бяха преди да го срещна. Физическите доказателства бяха най-незначителните части от уравнението. Аз се бях променила, вътрешностите ми се бяха изменили до неузнаваемост. Дори външността ми бе друга — лицето ми бе бяло, с изключение на лилавите кръгове, които кошмарите бяха оставили под очите ми. Очите ми бяха достатъчно тъмни в контраст с бледата ми кожа, че — ако бях красива и видяна отдалеч — можех дори да мина за вампир сега. Но не бях красива и вероятно приличах по-скоро на зомби.

Сякаш никога не е съществувал? Това беше лудост. Беше обещание, което никога нямаше да спази, обещание, което бе нарушено в минутата, в която го даде.

Ударих глава срещу кормилото, за да се разсея от по-острата болка.

Караше ме да се чувствам глупаво да се тревожа за спазването на *мое* обещание. Какъв беше смисълът да спазваш едно споразумение, което вече е било нарушено от другата страна? На кого му пукаше дали бях безразсъдна или глупава? Нямаше причина да не избягвам безразсъдството, нямаше причина да не изглупявам.

Засмях се безрадостно на себе си, все още борейки се да си поема дъх. Безразсъдна във Форкс — ето ти една безнадеждна задача.

Черният хумор ме отвлече и разсейването намали болката. Дишането ми стана по-лесно и вече можех да се облегна на седалката. Въпреки че беше студено днес, челото ми бе плувнало в пот.

Концентрирах се върху безнадеждната ми задача да не се потопя отново в мъчителните спомени. Да бъдеш безразсъден във Форкс щеше да отнеме доста креативност — може би повече отколкото притежавах. Но ми се искаше да мога да открия някакъв начин... Може би щях да се почувствам по-добре, ако не държах сам сама на един разрушен пакт. Ако и аз бях нарушител на клетви. Но как можех да измамя моята част от сделката, тук, в този безобиден малък град?

Разбира се, Форкс не винаги е бил толкова безобиден, но сега беше точно такъв, какъвто изглеждаше. Беше отегчителен и безопасен.

Загледах се през предното стъкло за един дълъг момент, като мислите ми се влачеха бавно — изглежда не можех да ги накарам да се раздвижат нанякъде. Спрях двигателя, който ръмжеше доста жалко, след като стоеше бездеен толкова време, и излязох навън в дъжда.

Студеният дъжд капеше надолу по косата ми и се свличаше по бузите ми като пресни сълзи. Помогна ми да проясня главата си. Премигнах, за да разкарам водата от очите си и се загледах безизразно към пътя.

Слез минута вглеждане, осъзнах къде съм. Бях паркирала по средата на северната алея на Ръсел Авеню. Стоях пред къщата на семейство Чейни — пикапът ми блокираше алеята им за паркиране — а от другата страна на пътя живееха семейство Маркс. Знаех, че трябва да преместя пикапа и че би трябвало да се прибирам вкъщи. Беше грешно да се скитам така — разсеяна и разстроена — заплаха за улиците на Форкс. Освен това някой скоро щеше да ме забележи и да ме докладва на Чарли.

Докато си поемах дълбоко дъх в подготовка да си тръгна, един надпис в двора на Маркс улови погледа ми — беше просто едно голямо парче картон подпряно на пощенската им кутия, с надраскани големи черни букви.

Понякога всичко е съдба.

Съвпадение? Или просто така е било писано? Не знаех, но ми се струваше глупаво как по някакъв начин бе предназначено, че тези порутени мотоциклети, които ръждясваха в предният двор на Марксови до надписаната табела „Продават се“, служеха на някаква по-висша цел чрез съществуването си, точно там, където ми трябваша.

Може и да не е съдба. Може би просто имаше всякакви начини да бъдеш безразсъден и едва сега очите ми се отваряха за тези начини.

Безразсъдни и глупави. Това бяха две много любими думи на Чарли, които се отнасяха за мотоциклетите.

Чарли не получаваше много екшън в сравнение с ченгетата от големите градове, но получаваше повиквания за улични катастрофи. С дългите мокри късове на магистралите, които се извиваха и въртяха през гората, невидим завой след невидим завой, определено нямаше недостиг на такъв тип екшън. Но дори с огромните джипове, които се

обръщаха на пътищата, повечето хора се измъкваха. Изключенията на това правило често бяха на мотори и Чарли бе видял прекалено много жертви, почти винаги деца, размазани върху магистралата. Той ме бе накарал да обещаю още, когато бях на десет да не приемам да ме возят на мотор. Дори на тази възраст не ми се налагаше да се замислям много преди да обещаю. Кой би искал да кара мотор *тук*? Все едно да си вземеш вана в сто километра в час.

Толкова много обещания спазвах...

Точно тогава ми просветна. Исках да бъда безразсъдна и глупава, и исках да нарушавам обещания. Защо да се ограничавам само до едно?

Дотук беше с мисленето. Изтичах през дъжда към предната врата на Марксови и натиснах звънеца.

Едно от момчетата Маркс ми отвори вратата, най-малкият, деветокласника. Не можех да си спомня името му. Пясъчно русата му коса стигаше само до рамото ми.

Той нямаше никакви проблеми със спомнянето на името ми.

— Бела Суон? — попита той с изненада.

— Колко искате за мотора? — дишах тежко аз, като посочих с палец през рамото си към табелата за продажба.

— Ти сериозно ли? — настоя той.

— Разбира се, че да.

— Не работят.

Въздъгнах нетърпеливо — вече се бях досетила от надписа.

— Колко?

— Ако наистина искаш един, просто го вземи. Майка ми накара баща ми да ги изкара на пътя, за да ги вземат заедно с боклука.

Погледнах отново към моторите и видях, че са облеgnати на купчина листа и мъртви клони.

— Сигурен ли си за това?

— Разбира се, искаш ли да сама да я питаш?

Вероятно беше по-добре да не намесвам в това възрастни, които могат да споменат това на Чарли.

— Не, вярвам ти.

— Искаш ли да ти помогна? — предложи той. — Не са никак леки.

— Добре, благодаря. Макар че имам нужда само от един.

— Можеш направо да вземеш и двата — каза момчето. — Може би ще откриеш някои части, които работят.

Той ме последва през проливният дъжд и ми помогна да качим двата тежки мотора отзад на пикапа ми. Изглеждаше нетърпелив да се отърве от тях, затова не спорих.

— За какво са ти все пак? — попита той. — Не са вървели от години.

— Предположих — казах аз, като свих рамене. Внезапната ми прищявка не бе изникнала придружена от план. — Може да ги занеса на поправка в сервиза на Даулинг.

Той изсумтя.

— Даулинг ще ти вземе повече пари за поправката, отколкото е истинската им цена.

Не можех да споря с това. Джон Даулинг си бе спечелил репутация за високите си цени — никой не ходеше при него, освен при спешни случаи. Повечето хора предпочитаха да изминат пътя до Порт Анджелис, ако колата им бе в състояние. Бях късметлийка на този фронт — тревожех се, когато Чарли първоначално ми подари моят античен пикап, че няма да мога да си позволя да го поддържам. Но никога не бях имала и един проблем с него, като изключим оглушителният рев на двигателя и 85-километровият максимум на скоростта. Джейкъб Блек го бе поддържал в страхотна форма, когато бе принадлежал на баща му, Били...

Вдъхновението ме поразя като светкавица — не особено неразумно, като се има предвид бурята.

— Знаеш ли какво? Няма проблеми, познавам някой, който се занимава с коли.

— О, това е хубаво — усмихна се той с облекчение.

Той ми махна, докато се отдалечавах, все още усмихнат. Дружелюбно хлапе.

Вече карах бързо и целенасочено, като бързах да стигна до къщи преди и Чарли да се е появил и при най-малката възможност, дори и да беше доста невероятно събитие да се върне толкова рано. Изтичах през къщата към телефона, с ключовете все още в ръка.

— Началник Суон, моля — казах аз, когато заместника отговори. — Бела е.

— О, здравей, Бела — каза приветливо заместник-началник Стийв. — Ще отида да го извикам.

Почаках.

— Какво има, Бела? — настоя Чарли веднага щом вдигна телефона.

— Не може ли да ти се обадя на работа без да има някакъв спешен случай?

Той замълча за момент.

— *Никога* не си се обаждала преди. *Има* ли някакъв спешен случай?

— Не. Просто исках упътвания към къщата на Блек — не мисля, че мога да си спомня пътя. Искам да посетя Джейкъб. Не съм го виждала от месеци.

Когато Чарли заговори отново, гласът му звучеше много пощастлив.

— Това е страхотна идея, Бела. Имаш ли химикалка?

Упътванията, които ми даде бяха много семпли. Уверих го, че ще съм си вкъщи за вечеря, въпреки че той ми каза да не бързам. Искаше и той да дойде в Ла Пуш, а аз не можех да позволя това.

Така че имах краен срок, докато карах прекалено бързо през затъмнените от бурята улици извън града. Надявах се да хвана Джейкъб сам. Били вероятно щеше да ме обади, ако разбереше какво съм замислила.

Докато карах, бях леко притеснена от реакцията на Били, когато ме види. Щеше да бъде прекалено доволен. В умът на Били без съмнение всичко това се бе подредило по-добре, отколкото се бе осмелявал да се надява. Удоволствието и облекчението му само щяха да ми напомнят за този, за който не трябваше да си спомням. *Не отново днес*, помолих се тихо. Бях изтощена.

Домът на Блек беше смътно познат, малка дървена къща с тесни прозорци, като тъмно червената боя я караше да прилича на плевня. Главата на Джейкъб надникна през прозореца още преди дори да съм слязла от пикапа. Без съмнение познатото ръмжене на двигателя го бе предупредило за пристигането ми. Джейкъб беше много благодарен, когато Чарли купи пикапа на Били за мен, като спаси Джейкъб от това да го кара, когато стане на нужните години. Много харесвах пикапа си,

но Джейкъб изглежда намираше ограниченията на скоростта за недостатъчни.

Той ме пресрещна пред къщата.

— Бела! — Ентусиазираната му усмивка се разля по лицето му, белите зъби ярко контрастираха срещу тъмният червеникавокафяв цвят на кожата му. Не го бях виждала без обичайната му опашка досега. Косата му падаше като черни сатенени завеси около широкото му лице.

Джейкъб бе израснал в част от потенциала си през последните осем месеца. Беше преминал точката, където нежните мускули на детството се бяха превърнали в яката, върлинеста фигура на тийнейджър — сухожилията и вените бяха станали по-изпъкнали изпод червеникавокафявата кожа на ръцете му. Лицето му все така сладко, както си го спомнях, въпреки че и то бе станало по-сурово — скулите му се бяха изострили, челюстта му бе станала по-квадратна, цялата детска пълнота бе изчезнала.

— Здравсти, Джейкъб! — почувствах непозната вълна на ентусиазъм от усмивката му. Осъзнах, че се радвам да го видя. Този факт ме изненада.

Отвърнах на усмивката му и нещо мълчаливо намери мястото си, като две съответстващи парчета от пъзел. Бях забравила колко много харесвам Джейкъб Блек.

Той се спря на няколко крачки от мен и аз погледнах нагоре към него с изненада, въпреки че дъждът падаше точно върху лицето ми.

— Отново си пораснал! — обвиних го с удивление.

Той се засмя, като усмивката му се разшири невъзможно повече.

— Метър деветдесет и три — обяви той самодоволно. Гласът му беше по-дълбок, но все още имаше дрезгавият тон, който помнех.

— Ще спре ли някога? — Поклатих невярващо глава. — Огромен си.

— И все още слаб като бобено стъбло. — Той направи физиономия. — Влез вътре! Цялата си мокра.

Той поведе пътя, като прихвана косата си с големите си ръце, докато вървеше. Извади гумен ластик от предният си джоб и я върза на снопче.

— Ей, тате — извика той, докато се *навеждаше*, за да мине през предната врата. — Виж кой пристигна.

Били се намираше в малка квадратна всекидневна с книга в ръцете си. Той постави книгата в скута си и насочи инвалидната си количка към мен, когато ме видя.

— Я, виж ти! Радвам се да те видя, Бела.

Здрависахме се. Моят ръка се изгуби в широката му хватка.

— Какво те води насам? Всичко наред ли е с Чарли?

— Да, абсолютно. Просто исках да видя Джейкб — не съм го виждала от цяла вечност.

Очите на Джейкб светнаха при думите ми. Усмивката му беше толкова широка, че сякаш ще накара бузите да го заболят.

— Можеш ли да останеш за вечеря? — Били също бе ентусиазиран.

— Не, трябва да храня Чарли, както знаеш.

— Сега ще му се обадя — предложи Били. — Винаги е добре дошъл.

Засмях се, за да скрия неудобството си.

— Е, не е като да не ме видите повече. Обещавам да се върна отново скоро — толкова често, че ще ви писне от мен. — Все пак, ако Джейкб можеше да поправи мотора, някой трябваше да ме научи как да го карам.

Били се изсмя в отговор.

— Добре, може би следващият път.

— Та, какво ти се прави, Бела? — попита Джейкб.

— Каквото и да е. Какво правеше преди да те прекъсна? — Беше ми странно комфортно тук. Беше познато, но само смътно. Тук нямаше никакви болезнени напомняния от скорошното минало.

Джейкб се поколеба.

— Тъкмо се канех да поработя върху колата ми, но можем да правим нещо друго...

— Не, това е идеално! — прекъснах го аз. — Много искам да видя колата ти.

— Добре — каза той, не особено убедено. — Отзад е, в гаража.

Дори още по-добре, помислих си аз. Помахам на Били.

— Ще се видим по-късно.

Гъста ограда от дървета и храсталаци скриваха гаража му от къщата. Гаражът не беше нищо повече от две големи преремонтирани бараки, които бяха съединени в една, като междинната им стена е била

съборена. Изпод навеса, издигната на тухли, беше автомобил, който на мен ми се струваше завършен. Поне разпознах символът на решетките отпред.

— Каква марка фолксваген е това? — попитах аз.

— Стар Заек — от 1986, класика.

— Как върви?

— Почти е завършена — каза той жизнерадостно. След което гласът му падна с една октава. — Баща ми си удържа обещанието от миналата пролет.

— Аха — казах аз.

Той очевидно разбра неохотата ми по темата. Опитвах се да не си спомням миналият май, когато беше балът. Джейкъб беше изнуден от баща си с пари и автомобилни части, за да ми достави едно съобщение там. Били искаше да стоя на безопасно разстояние от най-важният човек в живота ми. Накрая се оказа, че тревогите му са били напразни. Бях прекалено в безопасност сега.

Но щях да видя какво мога да направя, за да променя това.

— Джейкъб, какво знаеш за мотоциклетите? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Някои работи. Приятелят ми Ембри има планински мотор. Понякога работим върху него. Защо?

— Ами... — Стиснах устни, докато обмислих възможността. Не бях сигурна дали ще си държи устата затворена, но нямах друг избор. — Наскоро се сдобих с два мотора и не са в най-доброто си състояние. Чудех се дали можеш да ги върнеш във форма?

— Яко. — Той изглеждаше наистина доволен от предизвикателството. Лицето му сияеше. — Ще се пробвам.

Вдигнах предупредително пръст.

— Работата е там — обясних аз, — че Чарли не одобрява моторите. Честно казано, вероятно би спукал кръвоносен съд на челото си, ако знаеше за това. Така че не трябва да казваш на Били.

— Да, да. — Джейкъб се усмихна. — Разбирам.

— Ще ти платя — продължих аз.

Това го обиди.

— Не, искам да помогна. Не можеш да ми платиш.

— Ами... какво ще кажеш за трампа тогава? — Измислях си това, докато говорех, но звучеше достатъчно разумно. — Имам нужда

само от единият мотор — а и също така ми трябва уроци. Така че какво ще кажеш за това? Аз ти давам единият мотор, а после ти ще ме научиш.

— Сладур-скооо. — Той направи две думи от една.

— Чакай малко — навърши ли нужните години? Кога е рожденият ти ден?

— Изпусна го — подразни ме той, като присви очи в подигравателно възмущение. — На шестнайсет съм.

— Не че възрастта ти те е спирала преди — промърморих аз. — Съжалявам за рожденият ти ден.

— Не се тревожи за това. И аз пропуснах твоят. На колко си, на четиридесет?

Изпръхтах.

— Почти.

— Може да направим общо парти, за да сме квит.

— Звучи като среща.

Очите му засияха при думата.

Трябваше да обуздая ентусиазмът му, преди да си е създал грешните впечатления — просто беше минало доста време откакто се чувствах за последно лека и весела. Редкостта на чувството го направи по-трудно за овладяване.

— Може когато моторите са готови да си ги подарим един на друг — добавих аз.

— Дадено. Кога ще ги донесеш?

Прехапах засрамено устни.

— Сега са в пикапа ми — признах аз.

— Страхотно. — Той като че ли наистина го мислеше.

— Били ще ни види ли, ако ги докараме до тук?

Той ми смигна.

— Ще се промъкнем много тихо.

Той се промъкна откъм източната страна, като се прилепваше към дърветата, когато бяхме видими от прозорците, като вървеше с небрежна крачка просто за всеки случай. Джейкъб свали бързо моторите от коритото на пикапа, като ги избута един по един към храсталаците, където се криех аз. Изглеждаше прекалено лесно за него — спомних си, че моторите тежат много, много повече от това.

— Изобщо не са и наполовина толкова зле — оцени ги Джейкъб, докато ги бутахме през прикритието от дървета. — Този тук всъщност ще струва нещо, като приключи с него — това е стар Харли Спринт.

— Тогава този е твой.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Тези ще погълнат доста пари обаче — каза той, като се намръщи към почернелият метал. — Първо ще трябва да спестим за части.

— *Ние* нищо няма да правим — възразих аз. — Щом ще правиш това безплатно, аз ще платя за частите.

— Не знам... — промърмори той.

— Имам спестени пари. Фондът ми за колежа, нали знаеш. — *Колеж, ама друг път*, помислих си аз. Не беше като да съм спестила достатъчно пари за някое по-такова място — а и освен това нямах никакво желание да напускам Форкс и без това. Какво толкова, ако се пусна по течението за малко?

Джейкъб кимна. Всичко това му звучеше напълно смислено.

Докато се промъквахме към импровизираният гараж, не можех да се нарадвам на късмета си. Само един тийнейджър би се съгласил на това — да измамим и двамата ни родители, докато поправяме опасни машини, като използваме пари предназначени за университетското ми образование. Той не виждаше нищо нередно в това. Джейкъб беше дар от боговете.

6. ПРИЯТЕЛИ

Нямаше нужда да крием моторите на друго място, освен в бараката на Джейкъб. Инвалидната количка на Били не можеше да маневрира по неравната земя, която я разделяше от къщата.

Джейкъб веднага започва да разглобява първият мотор — червеният, който бе предназначен за мен — на парчета веднага. Той отвори пасажерската врата на Заека, за да мога да седна на седалката, наместо на земята. Докато работеше, Джейкъб бърбеше жизнерадостно, като се нуждаеше само от леки подмятания от моя страна, за да поддържа разговора. Той ме осведоми за прогреса на десетата си година в училище, като каканижеше за класовете си и двамата си най-добри приятели.

— Куил и Ембри? — прекъснах аз. — Това са необичайни имена.

Джейкъб се изсмя.

— Куил се предава от поколения, а пък за Ембри мисля, че е кръстен на звезда от сапунен сериал. Не мога да кажа нищо по въпроса обаче. Започват доста гадна кавга, ако ги подкачиш за имената им — ще те линчуват.

— Добри приятели. — Повдигнах вежди.

— Не, такива са. Просто не се закачай с имената им.

Точно тогава един вик отекна в далечината.

— Джейкъб? — извика някой.

— Това Били ли е? — попитах аз.

— Не. — Джейкъб наведе глава и изглеждаше така, сякаш се е изчервил изпод кафявата си кожа. — Говорим за вълка — измърмори той, — а той в кошарата.

— Джейк? Тук ли си? — Викащият глас се приближаваше.

— Да! — извика обратно Джейкъб и въздъхна.

Почакахме в кратка тишина, докато две високи, тъмнокожи момчета се появиха иззад ъгъла на бараката.

Единият беше строен и висок почти колкото Джейкъб. Черната му коса стигаше до брадичката му и бе разделена на път, като едната

страна бе затъкната зад лявото му ухо, докато дясната се вееше свободно. По-ниското момче беше по-плещесто. Бялата му тениска бе опъната върху добре развитият му гръден кош и той очевидно съзнателно ликуваше от този факт. Неговата коса бе ужасно къса.

И двете момчета се заковаха на място, когато ме видяха. Слабото момче бързо местеше поглед от мен към Джейкъб, докато едрото момче държеше очите си върху мен, като по лицето му се разтягаше бавна усмивка.

— Здравсти, момчета — поздрави ги Джейкъб с половин уста.

— Здравсти, Джейк — каза ниското без да отмества поглед от мен. Нямахме как да не му се усмихна, усмивката му беше толкова закачлива. Когато го направих, той ми смигна. — Здравсти и на теб.

— Куил, Ембри — това е моята приятелка, Бела.

Куил и Ембри — все още не знаех кой кой е — си размениха многозначителен поглед.

— Хлапето на Чарли, нали? — попита ме едрото момче, като изпъна ръката си.

— Точно така — потвърдих аз, като се здрависах с него. Хватката му беше здрава — изглеждаше така сякаш изпъва бицепса си.

— Аз съм Куил Атеара — обяви той тържествено преди да пусне ръката ми.

— Приятно ми е да се запознаем, Куил.

— Здравсти, Бела. Аз съм Ембри, Ембри Кол — обаче вероятно вече си се досетила. — Ембри ми се усмихна срамежливо и ми махна с една ръка, което след това пъхна в джоба на дънките си.

Кимнах.

— Приятно ми е да се запозная и с теб.

— Та, какво правите вие двамата? — попита Куил, като все още гледаше към мен.

— Бела и аз ще поправим тези мотори — обясни неточно Джейкъб. Но „мотори“ очевидно беше вълшебната дума. И двете момчета отидоха да огледат проекта на Джейкъб, като го засипаха с осведомени въпроси. Много от думите, които използвах ми бяха непознати и ми хрумна, че вероятно трябва да имаш Y-хромозома, за да разбереш вълнението.

Те все още бяха погълнати от разговора за части и чаркове, когато реших, че трябва да се отправям обратно към вкъщи преди

Чарли да се е появил тук. С въздишка се изнизах от Заека.

Джейкъб вдигна извинителен поглед.

— Отегчаваме те, нали?

— Нее. — И не беше лъжа. Наистина ми беше приятно — колко странно. — Просто трябва да отида и да приготвя вечерята на Чарли.

— О... ами, ще приключа с разглобяването на тези части довечера и ще измисля от какво още ще имаме нужда, за да започнем с ремонта им. Кога искаш да порботим върху тях отново?

— Може ли да дойда отново утре? — Неделите бяха проклятието на съществуването ми. Никога няхах достатъчно домашно, което да ме държи заета.

Куил сръга Ембри в ръката и двамата си размениха по едно ухилване.

Джейкъб се усмихна радостно.

— Това би било страхотно!

— Ако направиш списък, можем да отидем на пазар за части — предложих аз.

Лицето на Джейкъб помръкна малко.

— Все още не съм убеден, че трябва да те оставя да платиш за всичко.

Поклатих глава.

— Няма начин. Аз спонсорирам този проект. Ти трябва само да допринесеш с труд и експертни съвети.

Ембри изви очите си към Куил.

— Не ми се струва справедливо — поклати глава Джейкъб.

— Джейк, ако занеса тези на механик, колко мислиш, че ще ми вземе? — изтъкнах аз.

Той се усмихна.

— Добре, имаме сделка.

— Да не забравяме и уроците по каране — добавих аз.

Куил се ухили широко на Ембри и му прошепна нещо, което не долових. Ръката на Джейкъб се стрелна, за да удари Куил отзад през главата.

— Стига толкова, махайте се — измърмори той.

— Не, наистина, трябва да тръгвам — запротестирах аз, докато се отправях към вратата. — Ще се видим утре Джейкъб.

Веднага щом се магнах от погледите им, чух Куил и Ембри да викат хорowo:

— Оооооооу!

Последва звук от кратко боричкане, който бе допълнен от едно „ауч“ и едно „ей!“

— Ако някой от вас дори посмее утре да си покаже носа тук... — чух Джейкъб да заплашва. Гласът му се изгуби, докато вървах през дърветата.

Изкикотих се тихо. Звукът ме накара да се ококоря учудено. Смеех се, наистина се смеех, и нямаше никой наоколо, който да ме гледа. Почувствах се толкова безтегловна, че се засмях отново, само за да накарам чувството да продължи още малко.

Изпреварих Чарли до вкъщи. Тъкмо когато влизаше, вадех печеното пиле от тавата и го поставях на купчина хартиени кърпи.

— Здравсти, тате — ухилих му се аз.

Шок премина през лицето му, преди да успее да се осъзнае.

— Здравсти, скъпа — каза той, като гласът му беше несигурен. — Забавлява ли се с Джейкъб?

Започнах да сервирам храната на масата.

— Да, забавлявах се.

— Е, това е хубаво. — Той все още беше предпазлив. — Какво правихте двамата?

Сега беше мой ред да съм предпазлива.

— Помотях се из гаража му, докато го гледах как работи. Знаеш ли, че ремонтира един фолксваген?

— Да, мисля, че Били ми спомена нещо.

Разпита трябваше да спре, когато Чарли започна да дъвче, но той продължи да изучава лицето ми, докато се хранеше.

След вечеря се помотях наоколо, като почистих два пъти кухнята и започнах да правя бавно домашното си в съседната стая, докато Чарли гледаше хокеен мач. Чаках колкото можех повече, но накрая Чарли спомена късният час. Когато не отвърнах, той стана, протегна се и излезе, като изгаси лампата след себе си. Последвах го неохотно.

Докато се качвах по стъпалата, почувствах и последното необичайно чувство от следобеда да се извлича от системата ми, бивайки заменено от притъпен страх при мисълта какво ще трябва да преживявам сега.

Повече не бях празна като черупка. Тази вечер без съмнение щеше да е ужасяваща и като миналата. Строполих се на леглото си и се свих на топка в очакване на яростната атака. Затворих очите си и... докато се усетя, вече беше сутрин.

Взирах се поразена в сребристата светлина, която идваше от прозореца ми.

За пръв път от повече от четири месеца бях спяла без да сънувам. Да сънувам *или* да крещя. Не можех да кажа коя емоция бе по-силна — облекчението или шока.

Лежах неподвижно в леглото си за няколко минути, като очаквах завръщането му. Защото нещо трябваше да се появи. Ако не болката, то поне празнотата. Чаках, но нищо не се случи. Чувствах се потпочинала отколкото от много време насам.

До последно не се доверявах на това. Балансирах на хлъзгав и опасен ръб и нямаше да отнеме много, за да падна от него. Самото оглеждане около стаята ми с внезапно прояснени очи — забелязвайки колко странна изглежда, прекалено чиста, сякаш изобщо не живееш тук — беше опасно.

Потиснах тази мисъл в умът ми и се концентрирах, докато се обличах, върху факта, че щях да видя Джейкъб отново днес. Тази мисъл ме накара да се почувствам почти... изпълнена с надежда. Може би щеше да е същото като вчера. Може би нямаше да имам нужда да се карам да изглеждам заинтересована и да кимам или да се усмихвам в подходящият момент, както правех с всички останали. Може би... но и на това нямаше да се доверявам до последно. Нямаше да се доверявам, че ще бъде същото — толкова лесно — колкото вчера. Нямаше да мога да се изправа пред такова разочарование.

След закуска Чарли също беше внимателен. Той се опитваше да не се вглежда много в мен, като държеше очите си върху пържените яйца, докато не решеше, че не гледам.

— Какво мислиш да правиш днес? — попита той, като си играеше с конец, който се подаваше от ръкавела му, сякаш не внимаваше особено за отговорът ми.

— Ще се видя отново с Джейкъб.

Той кимна без да вдига поглед.

— Аха — каза той.

— Имаш ли против? — Престорих се, че се разтревожвам. — Мога да остана...

Той бързо вдигна поглед със следа от паника в очите му.

— Не, не! Отивай. И без това Хари щеше да дойде да гледа мачът с мен.

— Може Хари да докара Били тук — предложих аз. Колкото по-малко свидетели, толкова по-добре.

— Това е чудесна идея.

Не бях сигурна дали мачът не е извинение да ме изрита оттук, но сега изглеждаше достатъчно ентузиазизиран. Той се завтече към телефона, докато закопчавах палтото си. Чувствах се притеснена с чековата книжка, която бе тикната в джоба на палтото. Досега не я бях използвала.

Навън дъждът се лееше като из ведро. Наложих ми се да карам по-бавно, отколкото ми се искаше — едва можех да видя на една кола разстояние от пикапа. Но най-накрая преминах през калните пътища към къщата на Джейкб. Преди да съм спряла двигателя, предната врата се отвори и Джейкб излезе, тичайки, с огромен черен чадър в ръка.

Той го задържа над вратата ми, докато я отварях.

— Чарли се обади — каза, че си на път — обясни Джейкб с широка усмивка.

Без каквото и да е усилие, без съзнателна команда към мускулите около устните ми, усмивката в отговор се разля по лицето ми. Странно чувство на топлина се загнезди в гърлото ми, въпреки леденият дъжд, който плискаше по бузите ми.

— Добра идея да поканят и Били. — Той вдигна ръката си за хай файв.

Наложих се да се пресегна толкова на високо, за да ударя ръката му, че той се засмя.

Хари се появи да вземе Били само няколко минути по-късно. Джейкб ме разведе на кратка екскурзия из малката си стая, докато чакахме да се освободим от родителския контрол.

— Накъде отиваме, Майстор Тричко? — попитах аз веднага щом вратата се затвори след Били?

Джейкб извади сгънат лист от джоба си и го изглади с ръка.

— Ще започнем от бунището, да видим дали няма да имаме късмет там. Това може доста да те охарчи — предупреди ме той. — Тези мотори ще се нуждаят от доста помощ преди да могат да тръгнат отново. — Лицето ми не изглеждаше много разтревожено, затова той продължи. — Говоря ти за повече от хиляда долара тук.

Извадих чековата си книжка, повях си с нея и извих очи на тревогите му.

— Покрити сме.

Беше доста странен ден. Наслаждавах му се. Дори на бунището при проливният дъжд и калта до глезените. Отначало се зачудих дали не е просто остатъчен шок от загубата на празнотата, но не мислех, че това е достатъчно за обяснение.

Започвах да си мисля, че всичко е благодарение на Джейкъб. Не беше просто защото винаги се радваше да ме види, или защото никога не ме гледаше с тъгълчето на окото си, като очакваше от мен да направя нещо, което да ме бележи като луда или депресирана. Не беше нищо свързано с мен изобщо.

Беше самият Джейкъб. Джейкъб просто беше постоянно щастлив човек и той носеше това щастие със себе си като аура, като го споделяше с всеки, който е около него. Като едно приковано за земята слънце, когато някой беше в гравитационното му поле, Джейкъб го стопляше. Беше естествено, част от самият него. Нищо чудно, че нямах търпение да го видя.

Дори когато коментира зейналата дупка на таблото ми, не ме хвърли в паника, както би и трябвало.

— Радиото ли се е счупило? — зачуди се той.

— Аха — излъгах аз.

Той разбута около дупката.

— Кой го е изтръгнал? Има доста повреди...

— Аз го направих — признах.

Той се засмя.

— Може би не трябва да се приближаваш много към мотоциклетите.

— Няма проблеми.

Според Джейкъб, определено ни излезе късметът на бунището. Той беше много развълнуван около няколко омазани и почернели

парчета от извит метал, които откри — аз бях просто впечатлена, че можеше да познае какво са.

Оттам отидохме до магазинът за машинни части в Хокиам. С пикапът ми пътят на юг по мразовитата магистрала беше повече от два часа, но времето минаваше лесно с Джейкълб. Той бърбореше за приятелите си и за училището си, а аз осъзнах, че задавам въпроси без изобщо да се преструвам, наистина любопитна да чуя какво ще ми каже.

— Само аз говоря — оплака се той след дълга история, как Куил се забъркал в неприятности след като поканил на среща гаджето на един абитуриент. — Какво ще кажеш да е твой ред? Какво става във Форкс? Сигурно е по-интересно от Ла Пуш.

— Грещиш — въздъгнах аз. — Наистина нищо не става. Твоите приятели са много по-интересни от моите. Харесвам приятелите ти. Куил е забавен.

Той се смръщи.

— Мисля, че и Куил те харесва.

Засмях се.

— Той малко малък за мен.

Джейкълб се намръщи още повече.

— Не е чак толкова малък. Само с година и няколко месеца.

Имах чувството, че вече не говорим за Куил. Задържах гласът си все така лек, като го подразних.

— Разбира се, но като се има предвид разликата в съзряването между момчетата и момичетата, не трябва ли да броим това в кучешки години? Това на колко ме прави, на дванайсет години?

Той се засмя, като изви очи.

— Добре, но ако ще си толкова докачлива, трябва да броим и размера. Ти си толкова дребна, че трябва да смъкна десет от общите ти години.

— Метър и шейсет и три си е напълно нормален ръст — подсмръкнах аз. — Не съм виновна, че ти си откачалка.

Закачахме се така, докато стигнем до Хокиам, като все още спорехме за правилната формула за определяне на възрастта — изгубих още две години, защото не знаех как се сменя гума, но се сдобих с една, задето именно аз водех счетоводството вкъщи — докато не стигнахме магазина и на Джейкълб не му се наложи да се

концентрира отново. Открихме всичко останало в списъкът му и Джейкъб беше уверен, че ще направи голям прогрес с нашите придобивки.

По времето, когато се бяхме върнали в Ла Пуш, аз бях на двайсет и три, а той на трийсет — определено многобройните му умения накланяха везните в негова полза.

Не бях забравила причината, заради която правя всичко това. И въпреки, че се наслаждавах повече отколкото си мислех, че е възможно, първоначалното ми желание не бе намаляло. Все още исках да мамя. Беше неразумно и наистина не ми пукаше. Щях да бъда безразсъдна, доколкото е възможно във Форкс. Нямах само аз да спазвам един празен договор. Да прекарвам времето си с Джейкъб се оказа много по-голям бонус, отколкото очаквах.

Били все още не се бе върнал, така че не ни се наложи да се промъкваме, за да разтоварим придобивките си. Веднага щом наредихме всичко на земята до кутията с инструменти на Джейкъб, той веднага се залови за работа, като все още бърбореше и се смееше, докато пръстите му шареха опитно по металните парчета пред него.

Умението на Джейкъб с ръцете му беше забележително. Изглеждаха прекалено големи за такава деликатна работа, която извършвах с лекота и прецизност. Докато работеше изглеждаше почти грациозен. За разлика от това, когато беше на краката си — там, височината му и големите му крака го правиха почти толкова опасен, колкото и аз бях. Куил и Ембри не се появиха, така че вероятно вчерашната му заплаха бе взета насериозно.

Денят мина прекалено бързо. Извън гаража се стъмни прекалено бързо и тогава чухме Били да ни вика.

Скочих на крака да помогна на Джейкъб да прибере нещата, като се колебаех, защото не знаех какво да взема.

— Просто ги остави — каза той. — Ще поработя по тях по-късно тази вечер.

— Да не занемариш училищната си работа или нещо подобно — казах аз, като се чувствах леко виновна. Не исках да му навличам неприятности. Този план беше само за мен.

— Бела?

Главите и на двама ни се извиха по посока на гласът на Чарли, който се носеше през дърветата, като звучеше по-наблизо отколкото до

къщата.

— По дяволите — промърморих аз. — Идвам! — извиках към къщата.

— Да тръгваме. — Джейкб се усмихна, като се наслаждаваше на опасната ситуация. Той изгаси лампата и за момент ослепях. Джейкб сграбчи ръката ми и ме изпроводи от гаража през дърветата, като краката му лесно намираха познатата пътечка. Ръката му беше грапава и много топла.

Въпреки пътеката и двамата се препъвахме в краката си в тъмнината. Така че и двамата се смеехме, когато се появихме пред къщата. Смехът не отиде по-надълбоко — беше лек и повърхностен, но все пак приятен. Бях сигурна, че няма да забележи леката нотка на истерия. Не бях свикнала да се смее и ми се струваше едновременно правилно и нередно.

Чарли стоеше под малкият навес, докато Били седеше на верандата зад него.

— Здравсти, тате — казахме двамата едновременно и това ни накара отново да се засмеем.

Чарли се вгледа с мен с ококорени очи, които се стрелнаха да погледнат ръката на Джейкб около моята.

— Били ни покани на вечеря — каза ни Чарли с разсеян тон.

— Моята супер тайна рецепта за спагети. Предава се от поколения — каза Били тържествено.

Джейкб изсумтя.

— Не мисля, че рагуто съществува от толкова време.

Къщата беше претърпкана. Хари Клиъруотър също беше там със семейството си — жена му, Сю, която познавах смътно от детството през летата си във Форкс, и двете му деца. Лея беше последна година като мен, но с година по-голяма. Беше красива по един екзотичен начин — перфектна кожа с цвят на мед, лъскава черна коса, и дълги мигли като ветрила — и беше погълната от друго. Говореше по телефона на Били, когато влязохме вътре и цялата вечер не го пусна. Сет беше на четиринайсет — той се улавяше за всяка дума на Джейкб с идеализиращи очи.

Бяхме прекалено много, за да се съберем на кухненската маса, затова Чарли и Хари изнесоха столовете в двора, и ядохме спагетите от чиниите в скутовете ни на приглушената светлина от отворената врата

на Били. Мъжете говореха за мача и Хари и Чарли направиха планове за риболов. Сю дразнеше съпруга си за холестеролът му и се опитваше, безуспешно, да го накара да яде нещо по-зелено и с листа. Джейкъб говореше най-вече на мен и на Сет, който го прекъсваше разпалено, когато имаше опасност Джейкъб да го забрави. Чарли ме наблюдаваше, като се опитваше да го прави скрито, с доволни, но предпазливи очи.

Беше шумно и понякога объркващо, тъй като всички говореха един през друг, и смехът от една шега прекъсваше разказването на друга. Не ми се налагаше да говоря често, но се усмихвах доста и само, защото така исках.

Не исках да си тръгвам.

Въпреки това, тук е Вашингтон и неизбежният дъжд накрая развали партито — всекидневната на Били беше прекалено малка, за да ни осигури продължение на сбирката. Хари бе докарал Чарли, затова се возихме двамата в пикапа ми на връщане. Той ме попита за денят ми и аз му казах по-голямата част от истината — че съм отишла с Джейкъб да търсим части, след което съм го гледала как работи в гаража си.

— Мислиш ли да го посетиш отново? — поинтересува се той, като се опитваше да звучи небрежно.

— Утре след училище — признах аз. — Ще си взема домашните, не се тревожи.

— Определено, не бива да изоставаш — поръча ми той, като се опитваше да скрие удоволствието си.

Бях нервна, когато се върнахме в къщата. Не исках да се качвам горе. Топлината от присъствието на Джейкъб отслабваше, и в отсъствието си, тревогите растяха по-силни. Бях сигурна, че няма да ми се размине с две спокойни вечери една след друга.

За да отложи лягането, си проверих и-мейла — имаше ново съобщение от Рене.

Тя говореше за денят си, за новият литературен клуб, който бе заел мястото на часовете по медитация, от които наскоро се бе отказала, за седмицата ѝ на заместване при втори клас, като ѝ липсваха по-малките ученици. Описа ми как Фил се радва на новата си треньорска работа и че планират втори меден месец в Дисниленд.

Забелязах как всичко написано бе като извадка от дневник, отколкото като писмо към някой друг. Заля ме разкаяние, което остави след себе си некомфортно парене. Каква дъщеря съм само.

Бързо ѝ отговорих, като коментирах всяка част от писмото ѝ и доброволно я информирах за себе си — като описах спагетеното парти у Били и как се чувствах, докато гледам как Джейкъб изработва полезни неща от малки парчета метал — възхитена и леко завистлива. Не споменах колко различно е това писмо от предишните, които е получавала през последните няколко месеца. Едва си спомнях какво съм и писала дори през изминалата седмица, но бях сигурна, че не е много отзивчиво. Колкото повече мислех върху това, толкова по-виновна се чувствах — сигурно наистина съм я разтревожила.

Останах до много късно след това, като приключих с повече домашни от обичайното. Но нито липсата на сън, нито прекараното време с Джейкъб — бивайки почти щастлива по един повърхностен начин — можеха да задържат сънят далеч за две поредни нощи.

Събудих се треперееща, писъкът ми заглушен от възглавницата.

Докато приглушената сутрешна светлина се процеждаше през мъглата отвън прозореца ми, лежах в леглото си и се опитвах да се отърся от съня. Имаше малка разлика миналата нощ и се опитах да се концентрирам върху нея.

Миналата нощ не бях сама в гората. Сам Ълий — мъжът, който ме бе извадил от гората онази нощ, за която не можех да понеса да си мисля съзнателно — беше там. Беше странна и неочаквана промяна. Тъмните очи на мъжът бяха изненадващо недружелюбни, изпълнени с някаква тайна, която той не беше склонен да сподели. Погледът ми попадеше на него толкова често, колкото позволяваше хаотичното ми търсене — караше ме да се чувствам неудобно, дълбоко изпод обичайната паника, от присъствието му там. Може би това беше, защото когато не гледах директно към него, формата му сякаш трептеше и се променяше като го виждах с периферното си зрение. И въпреки това, той не правеше нищо друго освен да стои и да гледа. За разлика, когато се бяхме срещнали през реалността, той не ми предложи помощта си.

Чарли ме зяпаше по време на закуска и аз се опитах да не му обръщам внимание. Предполагам, че си го заслужавах. Не можех да не очаквам от него да не се тревожи. Вероятно щяха да отнемат седмици

преди да спре да ме гледа за завръщането на зомбито и просто трябваше да се опитам да не се дразня толкова. Все пак и аз щях да гледам за завръщането на зомбито. Два дни едва ли можеха да се сметнат за достатъчно дълго време, за да ме обявят за излекувана.

Училището беше обратното. Сега, когато обръщах внимание беше ясно, че никой не ме наблюдава там.

Спомних си първият си учебен ден в Гимназия Форкс — колко отчаяно исках да се превърна в сиво и да се слея с мокрият бетон на тротоара като един прекалено голям хамелеон. Изглежда, че получавах отговорът на молитвите си година по-късно.

Все едно не бях там. Дори очите на учителите се плъзгаха през мястото ми, сякаш беше празно.

Ослушвах се цяла сутрин, като чувах отново гласовете на хората около мен. Опитах се да наваксам със случващото се наоколо, но разговорите бяха толкова несвързани, че се отказах.

Джесика не погледна към мен, когато седнах до нея по математика.

— Здравсти, Джес — казах аз с привидно безгрижие. — Как мина останалата част от уикенда ти?

Тя ме погледна подозрително. Дали ми бе още ядосана? Или просто нямаше търпение да се разправа с една луда?

— Супер — каза тя, като се извърна обратно към учебника си.

— Това е хубаво — промърморих аз.

Метафората „студено рамо“ изглежда съдържаше и буквална истина в себе си. Можех да усетя топлият въздух от радиаторите, но все още ми беше студено. Махнах якето от облегалката на стола ми и си го сложих отново.

Четвъртият ми час се проточи, затова масата, на която седях обичайно по обяд беше пълна, докато пристигна. Майк беше там, Джесика и Анджела, Конър, Тайлър, Ерик и Лорън. Кейти Маршъл, червенокосата деветокласничка, която живееше близо до мен, седеше с Ерик и Остин Маркс — най-големият брат на момчето с мотоциклетите — стоеше до нея. Зачудих се от колко време седи тук, като не можах да си спомня дали ѝ е за първи ден или е обичаен навик.

Започвах да се дразня от себе си. Със същият успех можеха да ме запечатат в пакет с фъстъци през изминалият срок.

Никой не погледна към мен, когато седнах до Майк, дори и след като столът ми изскърца срещу линолеума, докато го издърпвах назад.

Опитах се да се следя разговорът.

Майк и Конър си говореха за спорт, така че се отказах веднага от този.

— Къде е Бен днес? — Лорън питаше Анджела. Ободрих се, заинтересована. Чудех се дали това означава, че Анджела и Бен са все още заедно.

Едва разпознах Лорън. Беше отрязала цялата си руса, копринена коса — сега имаше толкова къса коса като на фея, че отзад беше обръсната по момчешки. Колко необичайно от нейна страна. Искаше ми се да знам причината зад това. Да не би някой да ѝ е залепил дъвка? Или я е продала? Нима всички хора, към които тя се държеше постоянно гадно, я бяха хванали след физическо и я бяха скалпирали? Реших, че не е честно да я съдя по предишното си мнение за нея. Всичко което знаех сега, че се е превърнала в мил човек.

— Бен има стомашен грип — каза Анджела с тихият си, спокоен глас. — Да се надяваме, че е от онези, които са по едно денонощие. Наистина му беше лошо миналата вечер.

Анджела също бе променила косата си. Беше пуснала пластове си да израснат.

— Какво правихте вие двете този уикенд? — попита Джесика, като не звучеше особено заинтересована от отговорът. Обзалагам се, че питаше само, за да разкаже собствените си истории. Зачудих се дали ще разкаже за случилото се в Порт Анджелис, докато стоях само на две места разстояние от нея? Толкова ли бях невидима, че никой не се чувстваше неудобно да ме обсъжда, докато съм там?

— Всъщност щяхме да си направим пикник в неделя, но... променихме плановете си — каза Анджела. Имаше определена нотка в гласът ѝ, която улови интересът ми.

При Джес не чак толкова.

— Много лошо — каза тя, готова да се впусне в собствената си история. Но не бях единствената, която внимаваше.

— Какво се случи? — попита Лорън любопитно.

— Ами — каза Анджела, като се колебаеше повече от обичайното, въпреки че винаги беше сдържана, — карахме на север,

почти до горещите извори — има хубаво местенце точно на километър от пътеката. Но на половината път дотам... видяхме нещо.

— Видели сте нещо? Какво? — Бледите вежди на Лорън се събраха в една. Дори Джес се заслуша сега.

— Не знам — каза Анджела. — Мислим си, че беше мечка. Във всеки случай беше черна, но изглеждаше... прекалено голяма.

Лорън изсумтя.

— О, и вие ли! — Очите ѝ станаха подигравателни и реших, че не си е заслужавала съмнението. Очевидно характерът ѝ не се бе променил толкова, колкото косата ѝ. — Тайлър се опита да ми пробута тая история миналата седмица.

— Няма да видиш никакви мечки толкова близо до курорта — каза Джесика, като застана на страната на Лорън.

— Наистина — възрази Джесика с нисък глас, като гледаше надолу към масата. — Видяхме я.

Лорън се изкиска. Майк все още говореше на Конър, без да обръща внимание на момичетата.

— Не, права е — намесих се нетърпеливо. — Имахме един планинар тази събота, който също е видял мечка, Анджела. Каза, че била огромна и черна и точно извън града, нали така, Майк?

Имаше момент на мълчание. Всеки чифт очи се обърна да ме погледне шокирано. Новото момиче, Кейти, бе зяпнала с уста така, сякаш бе станала свидетел на експлозия. Никой не помръдна.

— Майк? — промърморих аз, ужасена. — Спомняш ли си човекът с историята за мечката?

— Д-да — заекна Майк след секунда. Не знаех защо ме гледа толкова странно. Заговорих го на работа, нали така? Нали? Поне така ми се струва...

Майк се съвзе.

— Да, имаше един мъж, който каза, че е видял голяма черна мечка точно вдясно от пътеката — по-голяма от гризли — потвърди той.

— Хмм. — Лорън се извърна към Джесика, с вдървени рамене и промени темата.

— Получи ли новини от университета? — попита тя.

Всички също отместиха поглед, освен Майк и Анджела. Анджела ми се усмихна плахо и аз побързах да отвърна на усмивката

й.

— Та, какво прави този уикенд, Бела — попита Майк любопитно, но странно предпазливо.

Всички, освен Лорън, погледнаха обратно към мен в очакване на отговорът ми.

— Петък вечер отидохме с Джесика на кино в Порт Анджелис. След което прекарах събота следобед и по-голямата част от неделя в Ла Пуш.

Погледите се отместиха към Джесика и обратно към мен. Джес изглеждаше раздразнена. Зачудих се дали не е искала никой да узнава, че е излизала с мен, или просто е искала тя да разкаже историята.

— Какъв филм гледахте? — попита Майк, като започна да се усмихва.

— *Мъртва зона* — онзи със зомбитата. — Ухилих се окуражително. Може би известна част от повредата, която бях нанесла през изминалите зомбирани месеци, беше поправима.

— Чух, че бил страшен. Ти мислиш ли така? — Майк имаше силно желание да продължи разговорът.

— На Бела й се наложи да излезе към края, тотално беше откачила — подхвърли Джесика с лукава усмивка.

Кимнах, като се опитах да изглеждам засрамена.

— Беше доста страшно.

Майк не спря да ми задава въпроси до края на обяд. Постепенно останалите успяха да започнат собствени разговори, въпреки че все още ме гледаха доста странно. Анджела говореше най-вече с мен и Майк, и когато станах да оставя подносът си, тя ме последва.

— Благодаря ти — каза тя с ниският си глас, когато се отдалечихме от масата.

— За какво?

— Че се застъпи за мен.

— Няма проблеми.

Тя ме погледна загрижено, но не по обидният, може-би-се-е-побъркала начин.

— Добре ли си?

Ето защо бях избрала Джесика пред Анджела — въпреки че винаги съм харесвала повече Анджела — за излизането по момичешки. Анджела беше прекалено възприемчива.

— Не напълно — признах аз. — Но съм малко по-добре.

— Доволна съм — каза тя. — Липсваше ми.

Тогава Лорън и Джесика се отправиха към нас и чух Лорън да шепне високо:

— О, *радост*, Бела се завърна.

Анджела извъртя очите си към тях, като ми се усмихна насърчително.

Въздъгнах. Сякаш започвах всичко отначало.

— Кой ден сме днес? — внезапно се зачудих аз.

— Деветнайсети януари.

— Хмм.

— Какво има? — попита Анджела.

— Точно преди една година на вчерашният ден беше първият ми ден тук — замислих се аз.

— Нищо не се е променило — промърмори Анджела, като гледаше към Лорън и Джесика.

— Знам — съгласих се аз. — Тъкмо си мислех същото нещо.

7. ПОВТОРЕНИЕ

Не бях сигурна какво, по дяволите, правя тук. Да не би да се *опитвах* да се върна обратно в зомбираният ступор? Да не би да се бях превърнала в мазохистка — да съм развила вкус към мъченията? Трябваше да отида направо към Ла Пуш. Чувствах се много, много по-добре около Джейкъб. *Това* не беше здравословно нещо за правене.

Но продължих да карам бавно надолу към обраслият път, който се виеше през дърветата, които се извисяваха над мен като зелен, оживял тунел. Ръцете ми трепереха, така че стиснах по-здраво кормилото.

Знаех, че част от причината да правя това беше кошмарът, сега когато бях напълно будна, нищото в съня разяждаше нервите ми така, както едно куче гризе кокал.

Имаше какво да търся. Недостижим и невъзможен, незагрижен и погълнат от други неща... но *той* беше някъде там, където и да е. Трябваше да вярвам в това.

Другата част беше странното чувство на повторение, което почувствах днес в училище, съвпадението на датата. Чувството, че започвах отначало — вероятно начинът, по който би протекъл първият ми ден, ако наистина бях най-необичайната личност в закусвалнята онзи следобед.

Думите преминаха беззвучно през главата ми, сякаш ги четях, отколкото да ги чувах изговорени:

Ще бъде така, сякаш никога не съм съществувал.

Сама се лъжех, като разделях причината да дойда тук на две части. Не исках да си призная най-силният си мотив. Защото беше психически необосновано.

Истината беше, че исках отново да чуя гласът му, както имах странната халюцинация в петък вечер. За един кратък момент, когато гласът му се появи от другата ми част, наместо от съзнателната ми памет, можех да си го спомня без болка. Не беше продължило — болката ме бе настигнала, както и бях убедена, че ще направи и за тази

глупава прищявка. Но тези безценни моменти, когато можех да го чуя отново, бяха неустоима съблазън. Трябваше да открия някакъв начин, за да повтора усещането... или може би по-правилната дума беше „епизод“.

Надявах се, че дежа ву беше ключът. Така че отивах към домът му, място, на което не бях стъпвала от злощастният ми рожден ден преди толкова много месеци.

Гъстата, подобна на джунгла обраслост пълзеше бавно покрай прозорците ми. Пътят продължаваше ли, продължаваше. Започнах да карам по-бързо, да се изнервям. От колко време карах? Не трябваше ли вече да съм стигнала до къщата? Пътят беше така обрасъл, че изобщо не ми се струваше познат.

Ами ако не можех да го открия? Потреперих. Ами ако изобщо нямаше реално доказателство?

След това се появи пролуката в дърветата, която търсех, само че не беше толкова ясно изразена колкото преди. Флората тук не бе чакала дълго преди да завладее обратно земята, която бе оставена неопазена. Високата папрат бе населила ливадата около къщата, като се тълпеше около кедровите дървета, дори около широката веранда. Сякаш моравата бе наводнена от зелени, перести вълни, високи до кръста.

И къщата беше там, но не беше същата. Въпреки че нищо не се бе променило отвън, празнотата крещеше от черните прозорци. Беше зловеща. За пръв път, откакто виждах красивата къща, приличаше на място обитавано от вампири.

Натиснах спирачките, като погледнах встрани. Страхувах се да отида по-нататък.

Но нищо не се случи. Нямаше глас в главата ми.

Така че оставих двигателят пуснат и скочих в папратовото море. Може би като петък вечер, ако се приближих напред...

Пристъпвах бавно към безлюдното, пусто място, пикапът ми ръмжеше успокояващо зад мен. Спрях като стигнах до стъпалата на верандата, защото нямаше нищо тук. Никакво витаещо усещане за присъствието им... или за неговото присъствие. Къщата беше солидно тук, но означаваше малко. Бетонената ѝ реалност не противодействаше на нищото от кошмарите.

Не се приближих повече. Не исках да поглеждам през прозорците. Не бях сигурна коя гледка ще е по-трудна. Ако стаите бяха

голи, отекващо празни от пода до тавана, това определено щеше да боли. Като погребението на баба ми, когато майка ми настоя да остана навън по време на бдението. Беше казала, че не трябва да виждам баба по този начин, да не си я спомням такава, наместо жива.

Но нямаше ли да е още по-ужасно, ако нямаше промяна? Ако кушетките стояха така, както ги бях видяла за последно, картините на стената — или още по-ужасно, пианото на ниската си платформа? Би било на второ място след цялата къща да изчезне, да видя, че няма никакво физическо притежание, което ги свързваше по някакъв начин. Че всичко е останало недокоснато и забравено зад тях.

Точно като мен.

Обърнах гръб на зейналата празнота и побързах към пикапът си. Почти побягнах. Нямах търпение да се махна, да се върна обратно в човешкият свят. Чувствах се отвратително празна и исках да видя Джейкб. Може би бях развила някакъв нов вид болест, друг вид пристрастяване, подобно на вцепенеността отпреди. Не ме интересуваше. Форсирах пикапът ми да върви колкото се може по-бързо, докато карах към поправката ми.

Джейкб ме очакваше. Гръдният ми кош се успокои веднага щом го видях, като направи дишането по-лесно.

— Здравсти, Бела — извика той.

Усмихнах се облекчено.

— Здравсти, Джейкб. — Помахах на Били, който гледаше през прозореца.

— Да се захващаме за работа — каза Джейкб с нисък, но нетърпелив глас.

Някак си успях да се засмея.

— Сериозно ли не ти писна от мен вече? — зачудих се аз. Сигурно започва да се пита колко съм отчаяна за компанията му.

Джейкб поведе пътя около къщата към гаража си.

— Не. Не още.

— Моля те, кажи ми, когато започна да ти лазя по нервите. Не искам да ти преча.

— Добре. — Той се засмя, звукът беше гърлен. — Въпреки, че не бих си задържал дъха на твое място.

Когато влязох в гаража бях шокирана да видя червеният мотор изправен, като изглеждаше повече на мотоциклет, отколкото на

купчина порутен метал.

— Джейк, ти си невероятен — прошепнах аз.

Той се засмя отново.

— Вманиачвам се, когато имам проект. — Той сви рамене. — Ако имах малко мозък в главата щях да проточа нещата.

— Защо?

Той погледна надолу, като замълча за толкова дълго време, че се зачудих дали е чул въпросът ми. Накрая ме попита:

— Бела, ако ти бях казал, че не мога да поправам тези мотори, какво би ми отвърнала?

И аз също не му отговорих веднага и той вдигна поглед, за да провери изражението ми.

— Щях да ти кажа... че това е много лошо, но се обзалагам, че ще намерим какво друго да правим. Ако наистина се отчаем, можем да си напишем дори домашните.

Джейкъб се усмихна и рамената му се отпуснаха. Той седна до мотора и вдигна един гаечен ключ.

— Значи тогава мислиш ли, че пак ще идваш след като приключи?

— Това ли имаше предвид? — Поклатих глава. — Предполагам, че наистина се възползвам от безплатните ти машинни умения. Но докато ми позволиш да ти идвам на гости, ще съм тук.

— Надяваш се да видиш Куил отново, а? — подразни ме той.

— Хвана ме.

Той се изсмя.

— Наистина ли ти харесва да прекарваш времето си с мен? — попита той учудено.

— Много, много ми харесва. И ще ти го докажа. Трябва да работя утре, но в сряда можем да направим нещо не-механично.

— Като какво например?

— Нямам никаква идея. Можем да отидем у нас, за да не се изкушаваш да се вманиачваш. Можеш да си вземеш домашните — сигурно изоставаш, защото знам, че при мен е така.

— Домашните сигурно са добра идея. — Той направи физиономия, която ме накара да се зачудя колко несвършени работи е оставил, за да бъде с мен.

— Да — съгласих се аз. — Ще ни се наложи да се държим отговорно от време на време, или Били и Чарли няма да са толкова сговорчиви за това. — Направих жест, който посочваше двама ни като едно същество. Това му хареса — целият засия.

— Домашни веднъж седмично? — предложи той.

— Може би трябва да са два пъти — споменах аз, като си мислех за купчината, която ми бе зададена днес.

Той въздъхна тежко. След което се пресегна през кутията с инструменти към хартиен плик. Извади от него две кутийки сода, като отвори едната и ми я подаде. Отвори втората, като я вдигна тържествено.

— Да прием за отговорността — вдигна тост той. — Два пъти седмично.

— И за безразсъдността през всеки останал ден — изтъкнах аз.

Той се ухили и чукна кутийката си в моята.

Прибрах се вкъщи по-късно, отколкото бях запланувала и открих, че Чарли бе поръчал пица, вместо да ме почака. Той не ме остави да се извиня.

— Нямам нищо против — увери ме той. — И без това заслужаваш почивка от всичкото това готвене.

Знаех, че е облекчен, задето се държах като нормален човек и нямаше намерение да разклаща лодката.

Проверих и-мейлът си преди да започна с домашните и имаше едно дълго писмо от Рене. Тя се радваше на всеки детайл, с който я бях снабдила, затова ѝ изпратих още едно изтощително описание на денят си. За всичко, освен за мотоциклетите. Дори безгрижната Рене щеше да се разтревожи за това.

Училището във вторник си имаше своите плюсове и минуси. Анджела и Майк очевидно бяха готови да ме приемат обратно с отворени обятия — като любезно пропусна няколкото месеца на ненормалното ми държане. Джес повече се съпротивляваше. Замислих се дали не ѝ трябва официално написано извинение за инцидента в Порт Анджелис.

Майк беше оживен и бърлив на работа. Сякаш бе складирал цял срок приказки и сега ги изливаше наведнъж. Открих, че мога да се

усмихвам и смея заедно с него, въпреки че не бе чак без усилия като при Джейкъб. Изглеждаше достатъчно безобидно, докато не стана време за тръгване.

Майк сложи надписът „затворено“ на прозореца, докато сгъвах жилетката си и я пъхах под щанда.

— Беше забавно тази вечер — каза Майк весело.

— Да — съгласих се аз, въпреки че предпочитах да бях прекарала следобеда в гаражът.

— Колко жалко, че ти се е наложило да излезеш по-рано от филма миналата седмица.

Бях леко объркана от нишката на мислите му. Свих рамене.

— Предполагам, че съм просто една страхливка.

— Това, което имам предвид е, че трябва да видиш по-хубав филм, някой който ще ти хареса — обясни той.

— Оу — промърморих аз, все още объркана.

— Като например този петък. С мен. Може да отидем да гледаме нещо, което изобщо не е страшно.

Прехапах устни.

Не исках да прецакам нещата с Майк, не и когато беше един от единствените хора, които бяха готови да ми простят, че се бях държала като луда. Но това, отново, ми се стори прекалено познато. Сякаш миналата година изобщо не се бе случила. Искаше ми се да имам Джес за извинение този път.

— Като среща? — попитах аз. Честността вероятно беше най-добрата политика за момента. Да приключваме с това.

Той асимилира тона на гласът ми.

— Ако искаш. Но не е задължително да е така.

— Не ходя на срещи — казах бавно, като осъзнах, че това си бе истина. Целият свят ми се струваше невъзможно далечен.

— Само като приятели? — предложи той. Ясните му сини очи не бяха чак толкова пламенни сега. Надявах се, че наистина мисли, че можем да бъдем и приятели.

— Това би било забавно. Но всъщност вече имам планове за този петък, така че може би другата седмица?

— Какво ще правиш? — попита той, не толкова небрежно, колкото си помислих, че е искал да прозвучи.

— Домашни. Имам... запланувана учебна сесия с един приятел.

— О, добре. Може би следващата седмица.

Той ме изпрати до колата ми, не толкова жизнерадостен колкото преди. Това ярко ми напомняше за първите ми месеци във Форкс. Бях направила пълен кръг и сега всичко ми се струваше като ехо — празно ехо, лишено от интереса, който имаше.

На следващата вечер Чарли изобщо не изглеждаше изненадан да открие Джейкб и мен разпрострени на пода на всекидневната с разпръснати учебници около нас, така че предполагам, че той и Били са си говорили зад гърба ни.

— Здравсти, деца — каза той, като очите му гледаха към кухнята. Миризмата на лазанята, която бях прекарала следобеда да приготвям — докато Джейкб гледаше и от време на време опитваше — се носеше надолу по коридора — бях добричка, като се опитвах да компенсирам за всичката пица.

Джейкб остана за вечеря и отнесе една порция вкъщи за Били. Той неохотно добави още една година към възрастта ми, която още се договаряше, задето съм добра готвачка.

Петък бях в гаража и в събота, след смяната ми в магазина, отново писахме домашни. Чарли се почувства достатъчно уверен в стабилността ми, за да прекара денят в риболов с Хари. Когато се върна, вече бяхме приключили — и се чувствахме много разумни и зрели по този въпрос — и гледахме „Чудовищни гаражи“ по Дискавъри ченъл.

— Вероятно трябва да тръгвам вече. — Джейкб въздъхна. — По-късно е, отколкото си мислех.

— Добре, става — измърморих аз. — Ще те закарам до вас.

Той се зарадва на неохотното ми изражение — очевидно го зарадва.

— Утре обратно на работа — казах аз веднага щом се оказахме в безопасност в пикапа. — По кое време искаш да дойда?

Имаше необяснимо вълнение в усмивката му.

— Аз ще ти се обадя, за да ти кажа, става ли?

— Разбира се. — Намръщих се на себе си, като се чудех какво има. Усмивката му стана по-широка.

На следващата сутрин почистих къщата — докато чаках Джейкб да се обади и се опитвах да се отърся от снощният кошмар. Пейзажът се бе променил. Миналата нощ бродех из широкото море от

папрати и разпръснатите канадски ели наоколо. Нямах нищо друго там и бях изгубена, като вървях безцелно и самотно, като търсех нищо. Искаше ми се да се изритам, заради тъпата екскурзия миналата седмица. Изкарах сънят от съзнателната част на мозъка си, като се надявах, че ще стои заключен някъде и няма да избяга отново.

Чарли беше отвън и миеше патрулката, така че когато телефонът иззвъня, пуснах тоалетната четка и изтичах надолу по стъпалата, за да го вдигна.

— Ало? — попитах задъхано аз.

— Бела — каза Джейкъб със странен и официален тон в гласът си.

— Здравсти, Джейк.

— Струва ми се, че... имаме *среща* — каза той, като тонът му беше пълен със загатвания.

Отне ми секунда преди да го разбера.

— Готови са? Не мога да повярвам! — Улучи най-доброто време. Имах нужда от нещо, което да ме разсее от кошмарите и нищото.

— Да, вървят си и така нататък.

— Джейкъб, ти си абсолютно, без никакво съмнение, най-талантливият и най-чудесният човек, който познавам. Получаваш десет години за това.

— Яко! Сега съм в средната възраст.

Засмях се.

— Идвам при теб!

Хвърлих принадлежностите са чистене в шкафа в банята и взех якето си.

— Отиваш да видиш Джейк — каза Чарли, когато изтичах покрай него. Не беше наистина въпрос.

— Аха — отвърнах аз, като скочих в пикапа си.

— Ще бъда в управлението по-късно — извика Чарли след мен.

— Добре — извиках обратно, като завъртях ключа.

Чарли каза и още нещо, но не успях да го чуя ясно от оглушителният рев на двигателя. Звучеше нещо като „Къде е пожарът?“

Паркирах пикапът си от едната страна на къщата на семейство Блек, по-близо до дърветата, за да измъкнем по-лесно моторите. Когато слязох, ивица от цветове улови окото ми — два лъскави

мотоциклета, един червен и един черен, бяха скрити под един смърч, невидими от къщата. Джейкъб се беше подготвил.

Имаше парченце синя лента вързана на малка панделка на всяка от дръжките. Смеех се на това, когато Джейкъб притича от къщата.

— Готова? — попита той с нисък глас, очите му блестяха.

Хвърлих поглед през рамо, но нямаше и следа от Били.

— Да — казах аз, но не се чувствах толкова ентузиасирана, колкото и преди — опитвах се в действителност да си се представя върху мотоциклета.

Джейкъб качи моторите в коритото на пикапа с лекота, като ги сложи внимателно да легнат, за да не се виждат.

— Да тръгваме — каза той, гласът му малко по-висок от обичайното от вълнение. — Знам идеалното място — никой няма да ни хване там.

Карахме на юг извън града. Пътят се виеше във и извън гората — понякога нямаше нищо друго, освен дървета, и тогава внезапно се появяваше умопомрачителна гледка на Атлантическият океан, който се простираше към хоризонта, тъмносив изпод облаците. Бяхме над брега, на върха на скалите, които ограждаха плажът тук и пейзажът сякаш се разпростираше до край.

Карах бавно, за да мога безопасно да хвърлям поглед от време на време към океана, докато пътят се виеше все по-близо до морските скали. Джейкъб приказваше за завършването на моторите, но описанията му ставаха все по-технични, така че не внимавах особено.

Точно тогава забелязах четири фигури да стоят на скалистият ръб, прекалено близо до пропастта. От това разстояние не можех да кажа на каква възраст са, но предположих, че са мъже. Въпреки мразовитостта на въздуха днес, те очевидно носеха само шорти.

Докато гледах, най-високият човек пристъпи по-близо до края на скалата. Забавих автоматично, като кракът ми се колебаеше върху спирачките.

И тогава той се хвърли от скалата.

— Не! — извиках аз, като настъпих рязко спирачките.

— Какво има? — извика обратно Джейкъб разтревожено.

— Онзи там — той току-що *скочи от скалата!* Защо не го спряха? Трябва да се обадим на линейка! — Отворих вратата си и започнах да излизам, което нямаше абсолютно никакъв смисъл. Най-

бързият път до телефон беше да караме обратно към къщата на Били. Но не можех да повярвам на това, което бях видяла. Може би подсъзнателно се бях надявала, че ще видя нещо различно без стъклото на колата, което да пречи.

Джейкъб се засмя и аз се завъртях, за да го изгледам диво. Как можеше да е толкова безсърдечен, толкова хладнокръвен?

— Те просто се гмуркат от скалата, Бела. За забавление. В Ла Пуш няма търговски център, както знаеш. — Той ме закачаше, но имаше странна нотка на раздразнение в гласът му.

— Гмуркане от скала? — повторих замаяно аз. Гледах недоверчиво, докато втората фигура пристъпи към ръба, спря за секунда, и тогава много грациозно се хвърли в пространството. Стори ми се, че пада цяла вечност, като накрая се вряза гладко в тъмносивите вълни долу.

— Уау. Толкова е високо. — Върнах се обратно на мястото си, все още загледана с ококорени очи към двамата останали гмурци. — Сигурно са поне трийсет метра.

— Ами, да, повечето от нас скачат от по-долните камъни, които са издадени от скалата на половината път. — Той посочи през прозореца. Мястото, което посочи ми се стори много по-разумно. — *Тия* момчета са луди. Навярно просто се фукат колко са велики. Тоест, сериозно, днес е мразовито. Водата със сигурност не е приятна. — Той направи смръщена физиономия, сякаш каскадата го обиждаше лично. Това малко ме изненада. Мислех си, че е почти невъзможно Джейкъб да се ядоса.

— *Ти* скачаш ли от скалата? — Не бях изпуснала множественото число.

— Да, да. — Той сви рамене и се ухили. — Забавно е. Малко страшничко, вдига адреналина.

Погледнах обратно към скалите, където третата фигура крачеше към ръба. Никога не бях ставала свидетел на нещо толкова безразсъдно през целият си живот. Очите ми се разшириха и аз се усмихнах.

— Джейк, трябва да ме заведеш да се гмуркам от скалата.

Той се смръщи срещу мен, лицето му беше неодобрително.

— Бела, преди малко искаше да извикаш линейка за Сам — напомни ми той. Бях изненадана, че може да различи кой кой е от това разстояние.

— Искам да опитам — настоях аз, като започнах да слизам отново от колата.

Джейкъб улови китката ми.

— Не днес, става ли? Не може ли поне да почакаш за по-топъл ден?

— Добре, става — съгласих се аз. С вратата отворена, арктическият бриз изпращаше тръпки по ръката ми. — Но искам да отида скоро.

— Скоро. — Той извъртя очи. — Понякога си малко странна, Бела. Знаеш ли това?

Въздъгнах.

— Да.

— И няма да скачаме от върха.

Гледах възхитена как третото момче се затичва и увисва по-напред във въздуха от останалите двама. Той се въртеше и премяташе през пространството, докато падаше и пореше въздуха. Изглеждаше абсолютно свободен — немислещ и крайно безотговорен.

— Добре — съгласих се аз. — Поне не първият път.

Сега Джейкъб въздъгна.

— Ще изпробваме ли моторите или не? — настоя той.

— Добре, добре — казах аз, като откъснах очи от последният човек на скалата. Сложих си отново колана и затворих вратата. Двигателят все още вървеше, като ръмжеше колебливо. Отново тръгнахме надолу по пътя.

— Та, кои бяха онези момчета — лудите? — зачудих се аз.

Той направи отвратен звук някъде в гърлото си.

— Бандата на Ла Пуш.

— Имате си банда? — попитах аз. Осъзнах, че звуча впечатлена.

Той се засмя кратко на реакцията ми.

— Не такава банда. Кълна се, като полудели охранителни системи са. Те не започват битки, те поддържат мира. — Той изсумтя. — Имаше някакъв тип от някъде от Мака резервата, големичък също така, страшен на вид. Ами, разпространи се, че продава амфети на деца и Сам Ълий и неговите *последователи* го изгониха от земята ни. Непрекъснато говорят за *нашата земя* и *гордостта на племето*... започва да става абсурдно. Най-лошата част е, че съвета ги взема на сериозно. Ембри каза, че съветът в действителност се среща със Сам.

— Той поклати глава, лицето му пълно от негодувание. — Ембри също така чул от Лея Клиъруотър, че се наричали „пазители“ или нещо такова.

Ръцете на Джейкъб бяха свити в юмруци, сякаш искаше да удари нещо. Никога не бях виждала тази му страна.

Бях изненадана да чуя името на Сам Ълий. Не исках да връща обратно образите от кошмара ми, така че направих бързо наблюдение, за да се разсея.

— Не ги харесваш особено.

— Личи ли си? — попита той саркастично.

— Ами... Не звучи да правят нещо лошо — опитах се да го успокоя аз, да го направя весел отново. — Просто един вид прекалено дразнещо добрички типове от една банда.

— Аха. Дразнещо е добра дума. Винаги се фукат — като това със скалата. Държат се така сякаш... сякаш, и аз не знам. Сякаш са корави типове. Веднъж се мотаех с Ембри и Куил около магазина, миналият срок, и Сам намина с *последователите си*, Джаред и Пол. Куил каза нещо, нали знаеш каква голяма уста има, и ядосал Пол. Очите му потъмняха, и той се усмихна един вид — не, показа си зъбите, но не се усмихна — и беше толкова ядосан, та чак трепереше или нещо такова. Но Сам сложи ръка срещу гърдите на Пол и му разтресе главата. Пол го погледна за минута и се успокои. Сериозно, сякаш Сам го обузда — сякаш Пол щеше да ни разкъса, ако Сам не го беше спрял. — Той простена. — Като лош уестърн. Нали знаеш, Сам е доста як тип, той е на двацет. Но Пол е само на шестнайсет, по-нисък е от мен и не е толкова едър колкото Куил. Мисля, че който и да е от нас щеше да го повали.

— Корави типове — съгласих се аз. Можех да го видя в главата си, докато го описваше и това ме подсети за нещо... за трио от високи, тъмни мъже, които стояха неподвижно и близо един до друг във всекидневната на баща ми. Картината беше встрани, защото главата ми лежеше върху канапето, докато доктор Джеранди и Чарли се бяха надвесили над мен... Дали това е било бандата на Сам?

Отново заговорих бързо, за да се отклоня от тъмните спомени.

— Сам не е ли малко прекалено стар за такъв тип неща?

— Аха. Трябваше да отиде в колеж, но той остана. И никой не му натяква за това също така. Целият съвет вдигна голям скандал, когато

сестра ми отказа частична стипендия и се омъжи. Но, о, не, Сам Ълий не може да сгреша.

Лицето му се бе изкривило в нетипичните черти на възмущение — възмущение и още нещо, което не разпознах отначало.

— Всичко това звучи много дразнещо и... странно. Но не разбирам защо го приемаш толкова лично. — Погледнах към лицето му, като се надявах, че не съм го обидила. Той бе внезапно спокоен, като гледаше през страничното стъкло.

— Току-що пропусна завоя — каза той с равен глас.

Направих един много широк завой, като насмалко да ударя дърво, като полумесеца, който направи пикапа ми, почти излезе от пътя.

— Благодаря, че ме предупреди по-рано — промърморих, като тръгнах по страничният път.

— Съжалявам, не внимавах.

За една кратка минута се бяхме умълча.

— Можеш да спреш където и да е тук — каза той меко.

Паркирах и спрях двигателят. Ушите ми запищяха от тишината, която последва. И двамата излязохме и Джейкъб се насочи към коритото, за да вземе моторите. Опитах се да разчета изражението му. Нещо го тревожеше. Бях засегнала слабо място.

Той ми се усмихна вяло, докато буташе червеният мотор към мен.

— Честит рожден ден на патерици. Готова ли си за това?

— Струва ми се. — Моторът внезапно ми се стори страшен, когато осъзнах, че скоро ще се кача на него.

— Ще започнем бавно — обеща той. Предпазливо облегнах мотоциклета срещу калника на пикапа, докато той отиде да вземе своя.

— Джейк... — поколебах се, когато той се върна от задната част на пикапа.

— Аха?

— Какво те тревожи наистина? За това със Сам, има предвид? Има ли нещо друго? Наблюдавах лицето му. Той направи гримаса, но не изглеждаше ядосан. Той погледна към калта и започна да рита с обувката си предната гума на моторът си, сякаш печелеше време.

Той въздъхна.

— Просто... начинът, по който се държат с мен. Побърква ме. — Думите започнаха да ваят сега. — Нали знаеш, съветът би трябвало да е съставен от равни, но ако има лидер, то това е баща ми. Никога не съм можел да разбера защо хората се държат с него така, както се държат. Защо зачитат най-много неговото мнение. Има нещо общо с баща му и бащата на баща му. Моят пралядо, Ефраим Блек, е бил нещо от сорта на последният вожд, който сме имали, и те все още се вслушват в Били, може би заради това. Но аз съм като всички останали. Никой не се държи по-специално с мен... досега.

Това ме свари неподготвена.

— Сам се държи по-специално с теб?

— Аха — съгласи се той, като ме погледна с разтревожени очи. — Гледа ме така, сякаш очаква нещо... сякаш ще се присъединя към пътата им банда някой ден. Той ми обръща повече внимание, отколкото на останалите момчета. Мразя това.

— Не ти трябва да се присъединяваш към каквото и да е било. — Гласът ми беше ядосан. Това наистина разстройваше Джейкъб и това ме ядосваше. За кои се мислеха тия „пазителите“?

— Аха. — Кракът му продължаваше с ритъмът си срещу гумата.

— Какво? — Можех да усетя, че има още.

Той се намръщи, като веждите му се извиха по начин, който го караше да изглежда по-скоро тъжен и разтревожен, отколкото ядосан.

— Ембри. Избягва ме напоследък.

Мислите не ми се сториха свързани, но се зачудих дали аз съм виновна за проблемите с приятелите му.

— Прекарваш прекалено много време с мен — напомних му аз, като се чувствах егоистично. Бях го монополизирала.

— Не, не е това. Не съм само аз — и Куил също, всички. Ембри пропусна цяла седмица от училище, но никога не си беше вкъщи, когато се опитвахме да го видим. А когато се върна, изглеждаше... изглеждаше побъркан. Ужасен. Куил и аз се опитахме да го накараме да ни каже какво има, но той не искаше да говори с никой от нас.

Взрях се в Джейкъб, като прехапах разтревожено устни — наистина бе уплашен. Но той не гледаше към мен. Гледаше собственият си крак как рита гумата, сякаш принадлежеше на някой друг. Темпото се увеличи.

— И тогава тази седмица, като гръм от ясно небе, Ембри започна да се мотае със Сам и останалите. И той беше на скалите днес. — Гласът му беше нисък и напрегнат.

Накрая ме погледна.

— Бела, те го притесняваха повече, отколкото мен. Той не искаше да има нищо общо с тях. А сега Ембри следва Сам наоколо, сякаш се е присъединил в някаква секта. Така беше и с Пол. Точно по същият начин. Той изобщо не беше приятел на Сам. След което спря да идва на училище за няколко седмици и, когато се върна, внезапно Сам го притежаваше. Не знам какво означава. Не мога да го проумея, а имам чувството, че трябва, защото Ембри ми е приятел и... Сам ме гледа странно... и... — Той замълча.

— Говори ли с Били за това? — попитах аз. Ужасът му достигаше и до мен. Тръпки пропълзяваха надолу по врата ми.

Сега имаше гняв по лицето му.

— Да — изсумтя той. — Много ми помогна.

— Какво ти каза?

Изречението на Джейкъб беше саркастично и когато заговори, гласът му имитираше подигравателно дълбоките тонове на гласа на баща му.

— Не е нещо, за което трябва да се тревожиш сега, Джейкъб. Ако до няколко години не... е, ще ти обясня по-късно. — След което гласът му отново си беше неговия. — Какво би трябвало да разбере от това? Да не би да се опитва да ми каже, че това е някаква пубертетска глупост, която трае докато навършиш пълнолетие? Това е нещо друго. Нещо не е наред.

Той хапеше долната си устна и стискаше юмруци. Изглеждаше така, сякаш ще се разплаче.

Инстинктивно хвърлих ръцете си около него, като ги обвих около кръста му и притиснах лице срещу гърдите му. Беше толкова голям, че се чувствах като дете, което прегръща възрастен.

— О, Джейк, всичко ще се нареди! — обещах аз. — Ако нещата се влошат, можеш да дойдеш да живееш при мен и Чарли. Не се плаши, ще измислим нещо!

Той замръзна за секунда, след което дългите му ръце ме прегърнаха колебливо.

— Благодаря, Бела. — Гласът му беше по-дрезгав от обичайното.

Постояхме така известно време и това не ме разстрои — всъщност контакта ми действаше успокояващо. Това не беше нищо подобно на последният път, когато някой ме бе прегръщал по този начин. Това беше приятелство. И Джейкъб беше много топъл.

Беше ми странно да бъда толкова близо — по-скоро емоционално, отколкото физически, въпреки че и последното ми беше странно — до друго човешко същество. Не беше обичайният ми стил. Обикновено не се обвързвах толкова лесно с хора на такова основно ниво.

Не и с човешки същества.

— Ако ще реагираш така всеки път, ще откачам по-често. — Гласът на Джейкъб беше отново лек и нормален и смеха му се лееше срещу ухото ми. Пръстите му докоснаха косата ми, нежни и нерешителни.

Е, поне за мен беше приятелство.

Бързо се дръпнах назад, като се смеех заедно с него, но бях твърдо решена да върна нещата обратно по местата им.

— Трудно ми е да повярвам, че съм с две години по-възрастна от теб — казах, като наблегнах на думата „по-възрастна“. — Караш ме да се чувствам като джудже. — Като стоях толкова близо до него наистина ми се налагаше да извия вратът си, за да видя лицето му.

— Забравяш, че съм в четирийсетте ми години, разбира се.

— О, точно така.

Той ме потупа по главата.

— Като малка кукла си — подразни ме той. — Порцеланова кукла.

Извих очи и се отдръпнах с още една крачка.

— Да не започваме с шегите за албиноси.

— Сериозно, Бела, сигурна ли си, че не си? — Той протегна червено-кафявата си ръка до моята. Разликата не беше ласкава. — Никога не съм виждал някой по-блед от теб... е, освен... — Той замълча и аз погледнах настрана, като се опитвах да не разбирам, какво е щял да каже.

— Та, ще караме или какво?

— Да го направим — съгласих се аз, по-ентузиасирана, отколкото бях преди половин минута. Недовършеното му изречение ми бе напомнило защо съм тук.

8. АДРЕНАЛИН

— Добре, къде ти е съединителят?

Посочих към лоста под лявата ми дръжка. Беше грешка да отпускам хватката. Тежкия мотор се разклати изпод мен, като заплаши да ме катурне настрани. Сграбчих отново дръжката, като се опитах да го задържа мирен.

— Джейкъб, не иска да стои изправен — оплаках се аз.

— Ще стои, когато се движиш — обеща той. — Сега, къде ти е спирачката?

— Зад десният ми крак.

— Грешка.

Той хвана дясната ми ръка и изви пръстите ми около лоста под дръжката за газта.

— Но ти каза...

— Това е спирачката, която ти трябва. Не използвай задната спирачка засега, тя е за по-късно, когато знаеш какво правиш.

— Това не звучи както трябва — казах подозрително аз. — Не са ли важни и двете спирачки?

— Забрави задната спирачка, става ли? Ето... — Той обви ръката си около моята и ме накара да натисна лоста. — *Така* спираш. Не забравяй. — Той стисна още един път ръката ми.

— Добре — съгласих се аз.

— Газ?

Стиснах дясната дръжка.

— Трансмисия?

Бутнах я с левият си прасец.

— Много добре. Мисля, че теорията ти е ясна. Сега просто трябва да го подкараш.

— Аха — промърморих аз, като се страхувах да кажа повече. Стомахът ми ме свиваше особено и ми се стори, че гласът ми ще пропука. Бях ужасена. Опитах се да си кажа, че страхът е безсмислен. Вече бях преживяла най-ужасното възможно нещо. В сравнение с това,

какво можеше да ме уплаши сега? Би трябвало да мога да погледна смъртта в очите и да се изсмея.

Стомахът ми не беше съгласен с мен.

Вгледах се в дългата ивица път, който бе обграден от гъста, мъглива зеленина от всяка страна. Пътят беше песъчлив и влажен. Подобър отколкото кален.

— Искам да хванеш съединителят — инструктира ме Джейкъб.

Обвих пръсти около съединителя.

— Сега това е жизнено важно, Бела — наблегна Джейкъб. — Не го пускай, ясно? Искам да си представиш, че съм ти дал активирана граната. Щифта го няма и ти държиш палеца, за да не избухне.

Стиснах още по-силно.

— Браво. Мислиш ли, че ще можеш да ритнеш педала?

— Ако си помръдна кракът, ще падна — казах му аз през стиснати зъби, като пръстите ми се бяха свили здраво около активираната граната.

— Добре, аз ще го направя. Не пускай съединителят.

Той отстъпи назад и внезапно удари с кракът си педала. Имаше кратък, раздиращ звук и силата на ударът му разтреса мотора. Започнах да падам настрани, но Джейк хвана мотора преди да ме е повалил на земята.

— Внимателно сега — насърчи ме той. — Все още ли държиш съединителя?

— Да — казах задъхано аз.

— Спусни си краката — ще пробвам отново. — Но този път сложи ръката си в задната част на седалката за всеки случай.

Отнеха още четири ритника преди двигателят да запали. Можех да усетя мотора да буботи изпод мен като ядосано животно. Сграбчих съединителят, докато пръстите не ме заболяха.

— Пробвай газта — предложи той. — Много леко. И не пускай съединителя.

Колебливо извъртях дясната дръжка. Въпреки че движението ми бе съвсем леко, моторът изръмжа изпод мен. Сега звучеше ядосан и гладен. Джейкъб се усмихна с голямо задоволство.

— Спомняш ли си как да превключиш на първа? — попита той.

— Да.

— Ами, давай тогава.

— Добре.
Той почака няколко секунди.
— Левият крак — бързо каза той.
— *Знам* — казах аз, като си поех дълбоко въздух.
— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита Джейкъб.
— Изглеждаш уплашена.
— Добре съм — скастрих го аз. Натиснах трансмисията с една резка надолу.
— Много добре — похвали ме той. — Сега, *много* внимателно пусни съединителя.
Той се отдръпна с една крачка от мотора.
— Искаш да пусна гранатата? — попитах невярващо. Нищо чудно, че се отдръпваше назад.
— Така се придвижваш, Бела. Просто го направи малко по малко. Докато разхлабвах хватката си, бях шокирана, че един глас, който не принадлежеше на момчето до мен, ме прекъсна.
— Това е безразсъдно и детинско и глупаво, Бела — гневеше се кадифеният глас.
— Оу! — ахнах аз и ръката ми пусна съединителя.
Моторът ме метна напред и падна на земята, половината върху мен. Ръмжащият двигател се задави и спря.
— Бела? — Джейкъб вдигна тежкия мотор от мен с лекота. — Ранена ли си?
Но не го слушах.
— Казах ти — промърмори перфектният глас, кристално ясен.
— Бела? — Джейкъб разтреса рамото ми.
— Добре съм — промърморих замаяно аз.
Повече от добре. Гласът се бе върнал в главата ми. Все още отекваше в ушите ми — нежно, кадифено ехо.
Умът ми бързо премисли възможностите. Нямах нищо познато тук — на път, който никога не бях виждала, да правя нещо, което никога не бях правила — никакво дежа ву. Значи халюцинациите сигурно бяха задействани от нещо друго... Почувствах адреналинът да тече отново през вените ми и ми се стори, че съм открила отговорът. Някаква комбинация от адреналин и опасност, или просто идиотщина.
Джейкъб ме изправяше на краката ми.
— Удари ли си главата? — попита той.

— Не мисля. — Поклатих я напред и назад, за да проверя. — Не съм ударила моторът, нали? — Тази мисъл ме разтревожи. Нямах търпение да опитам веднага отново. Да бъда безразсъдна се оказа по-добра идея, отколкото си мислех. Забрави маменето. Може би бях открила начин да възпроизвеждам халюцинации — това беше много по-важно.

— Не. Просто претовари двигателят — каза Джейкъб, като прекъсна бързите ми спекулации. — Пусна съединителят прекалено бързо.

Кимнах.

— Да опитаме отново.

— Сигурна ли си? — попита Джейкъб.

— Определено.

Този път се опитах сама да ритна педала. Беше сложно — трябваше да подскачам малко, за да ударя педалът с достатъчно сила, и всеки път като правех това, моторът се опитваше да ме прекатури. Ръцете на Джейкъб бяха над дръжките, готов да ме хване, ако имам нужда от него.

Отнеха ми няколко добри опита и дори още повече лоши опита, преди двигателят да запали и да заръмжи изпод мен. Като си спомних да не пускам гранатата, пробвах да форсирам мотора. Ръмжеше и при най-лекото докосване. Усмивката ми беше същата като на Джейкъб сега.

— Внимателно със съединителя — напомни ми той.

— Да не би да искаш да се убиеш? За това ли е всичко това? — другият глас заговори отново, тонът му бе строг.

Усмихнах се широко — все още работеше — и игнорирах въпросите. Джейкъб нямаше да позволи да ми се случи нещо сериозно.

— Прибери се при Чарли — заповяда ми гласът. Самата му красота ме удиви. Не можех да позволя на паметта ми да го изгуби, без значение от цената.

— Пусни го бавно — насърчи ме Джейкъб.

— Ще го направя — казах аз. Малко ме притесни, когато осъзнах, че отговарям и на двама им.

Гласът в главата ми простена срещу ръмженето на мотоциклета.

Като се опитвах да се фокусирам този път, да не позволя на гласът да ме сепне отново, отпусках ръката си лека по лека. Внезапно

скоростта превключи и ме изпрати напред.

И аз летях.

Имаше вятър, който не беше там преди и духаше кожата срещу черепа ми и виеше назад косата ми с такава сила, че имах чувството, че някой я дърпа. Стомахът ми бе останал някъде назад, докато адреналинът се проправяше път през тялото ми и гъделичкаше вените ми. Дърветата минаваха покрай мен, като се сливаха в една зелена стена.

Но това беше само първа скорост. Кракът ми трепна към предавките, докато натисках за повече газ.

— Не, Бела! — извика гневният, сладък като мед глас в ухото ми. — Внимавай какво правиш!

Разсея ме достатъчно от скоростта, за да осъзная, че пътят завиваше леко наляно, а аз все още вървах напред. Джейкъб не ми беше казал как да завивам.

— Спирачки, спирачки — промърморих на себе си, като инстинктивно натиснах с десният си крак, както бих направила и с пикапът ми.

Моторът внезапно беше нестабилен изпод мен, като отначало трепереше от едната страна към другата. Влечеше ме към зелената стена и вървах прекалено бързо. Опитах се да завъртя дръжките в другата посока и внезапното движение на теглото ми накара мотора да залегне към земята, като все още се въртеше към дърветата.

Мотоциклета отново бе върху мен, като ръмжеше оглушително и ме дърпаше през мокрият пясък, докато не ударихме нещо стабилно. Не можех да виждам. Лицето ми беше завряно в мъх. Опитах се да вдигна главата си, но имаше нещо, което ми пречеше.

Бях замаяна и объркана. Звучеше така, сякаш три неща ръмжаха — моторът над мен, гласът в главата ми и още нещо...

— Бела! — извика Джейкъб и чух буботенето на другият мотор да спира.

Мотоциклетът вече не бе върху мен и аз се извъртях, за да дишам. Цялото ръмжене замълча.

— Уау — промърморих аз. Бях възхитена. Точно това трябва да е, рецептата за халюцинацията — адреналин плюс опасност плюс глупост. Или поне нещо подобно.

— Бела! — Джейкъб се бе привел над мен разтревожено. — Бела, жива ли си?

— Чувствам се страхотно! — ентузиазирах се аз. Протегнах ръце и крака. Очевидно всичко си работеше нормално. — Да го направим отново.

— Не мисля така. — Джейкъб все още звучеше разтревожен. — Мисля, че първо трябва да те закарам до болницата.

— Добре съм.

— Ъ, Бела? Имаш огромна рана на главата си и от нея тече кръв — информира ме той.

Сложих ръка на главата си. Наистина беше мокро и лепкаво. Не можех да помириша нищо друго освен мокрият мъх върху лицето ми и това отвличаше гаденето.

— О, толкова съжалявам, Джейкъб. — Натиснах силно раната, сякаш можех да накарам кръвта да влезе обратно в главата ми.

— Защо ми се извиняваш, че кървиш? — зачуди се той, като обви дългите си ръце около кръста ми и ме изправи на крака. — Да тръгваме. Аз ще карам. — Той протегна ръка за ключовете.

— Ами моторите? — попитах аз, като му ги дадох.

Той се замисли за секунда.

— Чакай тук. И вземи това. — Той свали тениската си, която вече бе изцапана с кръв, и ми я хвърли. Навих я и я натиснах силно върху челото си. Започвах да усещам кръвта — дишах дълбоко през устата си и се опитах да се концентрирам върху нещо друго.

Джейкъб се качи на черният мотоциклет, запали го от първият път и се отправи надолу по пътя, като пръскаше пясък и камъчета зад себе си. Изглеждаше атлетичен и истински професионалист, докато се надвесваше над дръжките, главата му ниско и лицето му напред, като лъскавата му коса се виеше по червеникавокафявата кожа на гърба му. Очите ми се присвиха завистливо. Бях убедена, че не изглеждах така върху моят мотоциклет.

Бях изненадана колко надалеч съм стигнала. Едва виждах Джейкъб в далечината, когато най-накрая стигна до пикапа. Той метна мотора в коритото и изтича до шофьорското място.

Изобщо не се чувствах зле, докато той форсираше пикапът ми с оглушителен рев, за да побърза да се върне при мен. Главата леко ме щипеше и стомахът ми бе свит на топка, но раната не беше сериозна.

Раните по главата просто кървят най-много. Не беше нужно толкова да бърза.

Джейкъб остави пикапът запален, докато изтича да ме вземе, като отново обви ръцете си около кръста ми.

— Добре, да те вкараме в пикапа.

— Сериозно, добре съм — уверих го аз, докато той ми помагаше да се кача. — Не се тревожи толкова. Това е само малко кръв.

— Само *много* кръв — чух го да си мърмори, когато се върна за моторът ми.

— Дай сега да помислим за секунда — започнах аз, когато той се върна. — Ако ме заведеш в спешното в този вид, Чарли определено ще чуе за това. — Погледнах надолу към окаляните ми джинси.

— Бела, имаш нужда от шевове. Няма да те оставя да кървиш до смърт.

— Няма — обещах аз. — Нека просто да оставим моторите първо и после да спрем през нас, за да се отърва от уликите преди да отидем до болницата.

— Ами Чарли?

— Той каза, че ще е на работа днес.

— Сигурна ли си?

— Довери ми се. Аз кървя лесно. Не е и наполовина толкова страшно, колкото изглежда.

Джейкъб не беше доволен — пълните му устни бяха извити в нехарактерно намръщване — но не искаше да ми навлече неприятности. Гледах през прозореца, като придържах съсипаната му тениска към главата си, докато той ме караше към Форкс.

Мотоциклета се оказа по-добър, отколкото си мечтаех. Беше извършил първоначалните ми намерения. Бях измамила — бях нарушила обещанието. Бях ненужно безразсъдна. Чувствах се по-малко жалка сега, когато обещанията и на двете страни бяха нарушени.

А и да открия ключът към халюцинациите! Поне се надявах, че съм. Щях да изпробвам теорията си колкото се може по-скоро. Може би ще приключат бързо с мен в спешното и ще мога да пробвам пак тази вечер.

Да спринтирам така по пътя бе удивително. Усещането на вятъра в лицето ми, скоростта и свободата... напомняше ми на един отминал живот, когато летях през гората без път, на гърба му, докато той

тичаше... Спрях да мисля точно тук, като оставих споменът да се прекърши във внезапна агония. Трепнах.

— Все още ли си добре? — провери ме Джейкб.

— Да — опитах се да звуча убедително, колкото и преди.

— Между другото — добави той, — ще откача задната ти спирачка довечера.

Първата ми работа къщи беше да се погледна в огледалото — беше отвратително. Кръвта се процеждаше на тънки вадички по лицето и вратът ми, като се сплъстяваше в калната ми коса. Разгледах се безпристрастно, като се преструвах, че кръвта е боя, за да не разстроя стомахът си. Дишах през устата си и се чувствах сравнително добре.

Измих се доколкото можах. След което скрих мръсните си, кървави дрехи на дъното на коша за пране, като си сложих нови джинси и блуза с копчета (за да не ми се налага да я слагам през главата си), колкото се може по-внимателно. Успях да направя всичко това с една ръка и да опазя и двете дрехи от кървави петна.

— Побързай — извика Джейкб.

— Добре, добре — извиках обратно. След като се уверих, че не оставям нищо уличително зад себе си, се отправих надолу по стъпалата.

— Как изглеждам? — попитах го аз.

— По-добре — призна той.

— Но изглеждам ли така, сякаш съм се спънала в гаражът ти и съм си ударила главата на чук?

— Ами, да, предполагам.

— Да тръгваме тогава.

Джейкб ме накара да побързам през вратата, като настояваше отново да кара. Бяхме на половината път до болницата, когато осъзнах, че той все още беше гол до кръста.

Намръщих се виновно.

— Трябваше да ти вземем едно яке.

— Това щеше да ни издаде — подкачи ме той. — Освен това не е студено.

— Шегуваш ли се? — Потреперах и се пресегнах да включа парното.

Наблюдавах Джейкъб, за да видя дали просто не се прави на издръжлив, за да не ме тревожи, но той на него му беше удобно. Едната му ръка беше праметната през седалката ми, въпреки че аз се бях свила, за да ми е топло.

Джейкъб наистина изглеждаше на повече от шестнайсет — не точно на четирийсет, но може би по-възрастен от мен. Куил не беше по-едър от него в мускулите, макар Джейкъб да твърдеше, че е скелет в сравнение с него. Мускулите му бяха от дългият, жилав тип, но определено бяха там под гладката кожа. Кожата му беше в такъв хубав цвят, че направо умирах от завист.

Той забеляза погледът ми.

— Какво? — попита той, внезапно притеснен.

— Нищо. Просто не бях забелязвала преди. Знаеш ли, че си един вид красив?

Веднага щом думите се изплъзнаха от устата ми се разтревожих да не приеме импулсивното ми изказване по грешният начин.

Но Джейкъб просто извъртя очи.

— Ударила си главата си доста силно, а?

— Сериозна съм.

— Е, тогава, благодаря. Един вид.

Ухилих се.

— Един вид нямаш проблеми.

Направиха ми седем шева, за да затворят раната на челото ми. След убождането с местната упойка, нямаше никаква болка по време на процедурата. Джейкъб държеше ръката ми, докато доктор Сноу шиеше и се опитвах да не мисля за иронията в тази случка.

Бяхме цяла вечност в болницата. По времето, когато бях готова, трябваше да оставя Джейкъб у тях и да побързам към вкъщи, за да сготвя вечерята на Чарли. Чарли изглежда се върза на историята ми, че съм паднала в гаражът на Джейкъб. Все пак и преди се бях озовавала в спешното преди само с помощта на собствените ми крака.

Тази нощ не беше толкова лоша, колкото първата след като бях чула перфектният глас в Порт Анджелис. Дупката се завърна, както винаги правеше, когато не бях около Джейкъб, но не болеше толкова лошо около краищата. Вече планирах напред, надявах се на повече илюзии и това беше един вид разсейване. Също така и знаех, че ще се почувствам по-добре утре, когато видя Джейкъб отново. Това направи

празната дупка и позната болка по-поносими — идваше облекчението. Кошмарът също бе изгубил част от силата си. Бях ужасена от нищото както винаги, но също така и бях странно нетърпелива, докато чаках за момента, който щеше да ме накара да пищя, за да се събудя. Знаех, че кошмарът трябва да свърши.

Следващата сряда, преди да успея да се върна вкъщи от спешното, доктор Джеранди се обади да предупреди баща ми, че вероятно имам сътресение и го посъветва да ме събужда на всеки два часа през нощта, за да се увери, че не е сериозно. Очите на Чарли се присвиха подозрително на същото ми слабо обяснение за спъването.

— Може би трябва изобщо да стоиш далеч от гаража, Бела — предложи той същата вечер по време на вечеря.

Паникьосах се, като се разтревожих, че Чарли ще ми зададе някакъв указ, който да забранява Ла Пуш и оттам следователно и мотоциклета ми. А аз нямаше да се откажа — имах възможно най-удивителната халюцинация днес. Каdifената ми илюзия ми крещя почти цели пет минути, преди да ударя прекалено рязко спирачката и да излетя напред към едно дърво. Щях да понеса каквато и да е болка, която щеше да ми причини това тази вечер без оплаквания.

— Това не се случи в гаражът — възразих бързо. — Катерехме се и аз паднах върху един камък.

— Че ти откога се катериш? — попита скептично Чарли.

— Работата в спортният магазин трябваше да ми се отрази някога — изтъкнах аз. — Прекарай цял ден в продаване на приспособления за планинари и виж дали няма накрая да ти стане любопитно.

Чарли ме изгледа, не особено убеден.

— Ще бъда по-внимателна — обещах аз, като тайно кръстосах пръсти под масата.

— Нямам нищо против да се катериш около Ла Пуш, но стой близо до града, става ли?

— Защо?

— Ами, получаваме много оплаквания за диви животни напоследък. Лесовъдският отдел ще провери каква е работата, но през това време...

— О, голямата мечка — казах аз, като внезапно се досетих. — Да, някои от планинарите, които минават през магазина са я виждали.

Мислиш ли, че наистина има някакъв тип гигантско мутирало гризли тук?

Той смръщи чело.

— Има нещо. Стой близо до града, ясно?

— Да, да — казах бързо. Той не изглеждаше напълно успокоен.

— Чарли започва да става любопитен — оплаках се аз на Джейкъб, когато го взех с пикапа в петък след училище.

— Може би трябва да поохладиш за известно време страстите с моторите. — Той видя противоречивото ми изражение и добави — Поне за около седмица. Можеш да стоиш далеч от болницата за една седмица, нали?

— А какво ще правим? — попитах умърлушено аз.

Той се усмихна жизнерадостно.

— Каквото поискаш.

Замислих се върху това за минута — за това какво искам аз.

Не понасях идеята да загубя дори кратки секунди от близостта на спомените, които не боляха — онези, които идваха от самосебеси, без да мисля съзнателно за тях. Ако не можех да имам моторите, трябваше да открия някакъв друг път към опасността и адреналинът, а това щеше да отнеме голямо мислене и креативност. Да правя нищо през това време не ми допадаше. Ами ако се депресирам отново, дори с Джейк? Трябваше да съм постоянно заета.

Може би имаше някакъв друг начин, някаква друга рецепта... някое друго място.

Къщата определено беше грешка. Но *неговото* присъствие трябваше да е запечатано някъде, някъде другаде освен вътре в мен. Трябваше да има място, където той изглежда по-реален, отколкото в останалите места, които бяха претърпкани с други човешки спомени.

Можех да се сетя само за едно място, което съдържаше истината. Едно място, което винаги щеше да принадлежи само на *него* и на никой друг. Магическо място, изпълнено със светлина. Красивата ливада, която бях видяла само веднъж в живота си, озарена от слънчевата светлина и блясъкът на кожата му.

Идеята имаше голям потенциал и за противодействие — можеше да се окаже опасно болезнено. Гърдите ме боляха от празнотата дори

само при мисълта за това. Беше трудно да продължавам напред, да не се издавам. Но със сигурност, точно там от всички места щях да чуя гласът му. А и вече бях казала на Чарли, че се катеря...

— За какво мислиш толкова усилено? — попита Джейкъб.

— Ами... — започнах бавно. — Открих едно място в гората веднъж — попаднах на него, когато се, ъ, катерех. Малка ливада, възможно най-красивото място. Не знам дали ще успея да я издирия отново сама. Определено ще отнеме няколко опита...

Може да използваме компас и координатна мрежа — каза Джейкъб с уверена услужливост. — Знаеш ли откъде си тръгнала?

— Да, точно под пътеката, където свършва магистрала сто и десет. Мисля, че вървах най-вече на юг.

— Яко. Ще я открием. — Както винаги Джейкъб беше навит на всичко, което аз исках. Без значение колко странно беше.

Така че събота следобед обух новите си ботуши за катерене — купени същата сутрин чрез двацет процентовата ми отстъпка за служители, която използвах за пръв път — грабнах новата си топографска карта на Олимпийският полуостров и отпраших към Ла Пуш.

Не започнахме веднага — първо Джейкъб се разпростря на пода във всекидневната — като заемаше цялата стая — и за цели двацет минути нарисова сложна паяжина през основната част на картата, докато аз стоях на един кухненски стол и говорех с Били. Били изобщо не изглеждаше разтревожен за импровизираната ни екскурзия. Бях изненадана, че Джейкъб му беше казал къде отиваме, като се има предвид суматохата, която вдигаха хората за видяната мечка. Исках да помоля Били да не казва нищо на Чарли, но се страхувах молбата ми да не причини обратният резултат.

— Може би ще видим супер мечката — пошегува се Джейкъб, докато гледеше дизайнът си.

Погледнах бързо към Били, като боязливо очаквах реакция в стил „Чарли“.

Но Били просто се засмя на синът си.

— Може би трябва да вземете един буркан с мед за всеки случай. Джейк се изкиска.

— Надявам се, че новите ти ботуши са бързи, Бела. Един малък буркан няма да задържи за дълго вниманието на една гладна мечка.

— Само трябва да съм по-бърза от теб.

— Късмет с това! — каза Джейкъб, като извъртя очи и сгъна обратно картата. — Да тръгваме.

— Забавлявайте се — избоботи Били, като се докара до хладилникът.

Чарли не беше труден съквартирант, но ми се струваше, че на Джейкъб му беше дори по-леко отколкото на мен.

Карах до самият край на пътя, като спрях близо до надписът, който маркираше началото на пътеката. Беше минало доста време, откакто бях за последно тук и стомахът ми реагира нервно. Това можеше да се окаже много лошо нещо. Но щеше да си заслужава, ако успеех да го чуя.

Слязох и погледна към гъстата зелена стена.

— Тръгнах натам — прошепнах аз, като посочих право напред.

— Хмм — измърмори Джейк.

— Какво?

Той погледна към посоката, която бях посочила, след което към ясно маркираната пътека и обратно.

— Бих си помислил, че си от типът момичета, които следват пътеките.

— Не и аз. — Усмихнах се мрачно. — Аз съм бунтар.

Той се засмя, след което извади картата ни.

— Дай ми секунда. — Той задържа компаса опитно, като извъртя картата така, докато не сочеше пътя, който искаше.

— Така — първата линия от мрежата. Да го направим.

Можех да позная, че забавям Джейкъб, но той не се оплакваше. Опитвах се да не мисля за последното си пътуване през тази част от гората с много по-различен компаньон. Нормалните спомени все още бяха опасни. Ако изпуснех нещата, щях да се озова с ръце, притиснати към гръдният ми кош, за да го задържат, като се борех за въздух, а как щях да обясня това на Джейкъб?

Не беше толкова трудно, колкото си мислех, да се концентрирам върху настоящето. Гората изглеждаше като всяка друга част от полуостровът, а и Джейкъб променяше значително настроението.

Той си подсвиркуваше жизнерадостно една непозната мелодия, като люлееше ръце и се движеше лесно през неравната земя. Сенките

не изглеждаха толкова тъмни, колкото обикновено. Не и докато бях с личното си слънце.

Джейкъб проверяваше компасът на всеки няколко минути, като вървахме в права линия според една от лъчеобразните пътеки на мрежата. Наистина изглеждаше така, сякаш знае какво прави. Тъкмо щях да го похваля, когато се усетих — без съмнение щеше да добави още няколко години към нарасналата си възраст.

Бях замислена, докато вървахме, и ставах все по-любопитна. Не бях забравила разговорът, който проведехме покрай морските скали — очаквах да го повдигне отново, но не изглеждаше, че ще се случи.

— Хей... Джейк? — попитах колебливо.

— Да?

— Как са нещата... с Ембри? Отново ли е същият както преди?

Джейкъб замълча за минута, като все още се движеше напред с големи крачки. Когато се оказа на десет крачки пред мен, той спря да ме изчака.

— Не. Не е същият — каза Джейкъб, когато го стигнах, като устата му бе извита надолу в угълчетата. Той не започна да върви наново. Веднага съжалих, че повдигнах въпроса.

— Все още е със Сам.

— Да.

Той сложи ръка около рамото ми и изглеждаше толкова умърлушен, че не я отърсих закачливо, както иначе бих направила.

— Все още ли те гледат странно? — почти прошепнах аз.

Джейкъб гледаше през дърветата.

— Понякога.

— А Били?

— Услужлив, както винаги — каза той с кисел, ядосан глас, който ме притесни.

— Канапето ни е винаги свободно — предложих аз.

Той се засмя, като се изтръгна от неестественият мрак.

— Но помисли си в какво положение ще постави това Чарли, когато Били се обади на полицията, за да съобщи за отвлечането ми.

Аз също се засмях, доволна, че Джейкъб си е отново същият.

Спряхме, когато Джейкъб каза, че сме изминали четири километра, вървахме на запад за известно време и се върнахме обратно по друга линия от мрежата му. Всичко ми изглеждаше по един и същ

начин и имах чувството, че малкото ми търсене е обречено. Признах си го пред себе си, когато започна да става по-тъмно, като безслънчевият ден се превръщаше във беззвездна нощ, но Джейкъб беше по-уверен.

— Стига да си сигурна, че тръгваме от правилното място... — Той погледна към мен.

— Да, сигурна съм.

— Тогава ще я открием — обеща той, като хвана ръката ми и ме издърпа през купчина папрат. От другата страна беше пикапът. Той замахна гордо към него. — Довери ми се.

— Добър си — признах аз. — Макар че следващият път трябва да носим фенерчета.

— От днес нататък ще запазим неделите за екскурзии. Не знаех, че си толкова бавна.

Издърпах ръката си и закрачих гневно към шофьорското място, докато той се смееше на реакцията ми.

— Навита ли си за още един опит утре? — попита той, като седна на седалката до мен.

— Разбира се. Освен ако не искаш да тръгнеш без мен, за да не бавя с костенурската си крачка.

— Ще оцелея — увери ме той. — Макар че, ако ще се катерим пак, вероятно ще искаш да си вземеш малко подплата. Обзалагам се, че можеш да усетиш точно сега новите ботуши.

— Малко — признах аз. Имах чувството, че имам повече мазоли, отколкото свободно място за тях.

— Надявам се да видим мечката утре. Малко съм разочарован от това.

— Да, и аз също — казах саркастично. — Може утре да ни излезе късметът и нещо да ни изяде!

— Мечките не искат да ядат хора. Не сме толкова вкусни. — Той ми се ухили в тъмното купе. — Разбира се, ти може да си изключение. Обзалагам се, че имаш страхотен вкус.

— Много благодаря — казах аз, като отместих поглед встрани. Не беше първият, който ми казваше това.

9. ТРЕТО КОЛЕЛО

Времето започна да минава много по-бързо отпреди. Училище, работа и Джейкъб — макар че не задължително в този ред — ми създаваха чиста и безуспешна пътека за следване. А и Чарли получи желанието си — вече не бях нещастна. Разбира се, не можех да се заблудя напълно. Когато поспирах, за да се вгледам в живота си, което се опитвах да не правя прекалено често, не можех да игнорирам производните на поведението ми.

Бях като изгубена луна — планетата ми унищожена в някакъв катастрофален, гибелен сюжет на филм за самотата — която продължаваше, въпреки всичко, да обикаля в малка стегната орбита около празното място, което е останало, без да обръща внимание на законите на гравитацията.

Ставах все по-добра с моторът си, което означаваше по-малко бинтове, които да тревожат Чарли. Но това също означаваше, че гласът в главата ми започна да отслабва, докато не го чух повече. Тихо се паникьосвах. Хвърлих се в търсенето на ливадата с малко по-вманиачена сила. Блъсках си мозъка за други произвеждащи адреналин дейности.

Не обръщах внимание на дните, които минаваха — нямаше причина, като се опитвах да живея до колкото мога в настоящето, без минало време, без предстоящо бъдеще. Така че бях изненадана от датата, когато Джейкъб я спомена в един от дните ни за домашни. Той ме чакаше, когато паркирах пред къщата му.

— Честит Свети Валентин — каза усмихнато Джейкъб, като наведе глава, за да ме поздрави.

Той ми подаде малка, розова кутия, като я балансираше на дланта си. Сърчица с надписи.

— Е, чувствам се като идиот — промърморих аз. — Днес Денят на влюбените ли е?

Джейкъб поклати глава с подигравателна тъга.

— Понякога напълно изключваш. Да, днес е четиринайсетиият ден на февруари. Така че ще бъдеш ли моя валентинка? Тъй като не си ми взела кутия с бонбони от петдесет цента, поне това можеш да направиш.

Започвах да се чувствам неудобно. Думите бяха закачливи, но само на повърхността.

— Какво точно изисква това? — увъртах аз.

— Обичайното — роб до живот, такива ти ми работи.

— Е, щом е само това... — Взех бонбоните. Но се опитвах да измисля някакъв начин, за да изясня границите. Отново. Изглежда доста се размиваха с Джейкъб.

— Та, какво ще правим утре? Катерене или спешното?

— Катерене — реших аз. — Не само ти се вманиачваш. Започвам да си мисля, че съм си измислила това място... — Намръщих се.

— Ще го открием — увери ме той. — Мотори в петък? — предложи той.

Видях възможност и я взех без да се замислям върху нея.

— Ще ходя на кино в петък. От цяла вечност обещавам на хората от закусвалнята ми, че ще отидем. — Майк щеше да е доволен.

Но лицето на Джейкъб помръкна. Улових изражението в тъмните му очи, преди да ги спусне към земята.

— И ти ще дойдеш, нали? — добавих бързо. — Или ще ти е прекалено скучно с група отегчителни абитуриенти? — Толкова за възможността ми да сложа прегради между нас. Не можех да понеса да наранявам Джейкъб — изглежда бяхме свързани по един странен начин, а и неговата болка пробуждаше и мен. Също така и идеята да го взема на мъчението си — бях обещала на Майк, но не бях наистина ентусиазирана от събитието — беше прекалено изкушаващо.

— Искаш да дойда с теб и приятелите ти?

— Да — признах искрено аз, като знаех, че като продължавам така, вероятно ще се застрелям в кракът с думите си. — Ще ми е много по-забавно, ако и ти си там. Доведи Куил, за да е пълен купонът.

— Куил ще откачи. Абитуриентки. — Той се изкикоти и извъртя очи. Не споменах Ембри, както и той. Аз също се засмях.

— Ще се опитам да му предоставя добър избор.

Повдигнах темата пред Майк в час по английски.

— Здравсти, Майк — казах аз, като свърши часът. — Свободен ли си в петък вечер?

Той вдигна поглед към мен, сините му очи незабавно изпълнени с надежда.

— Да, свободен съм. Искаш да излезем ли?

Внимателно подбрах отговорът си.

— Мислех си да съберем *група* — наблегнах на думата, — за да отидем заедно да гледаме „*Кръстосани коси*“. — Този път си бях направила внимателно домашното — дори бях прочела спойлерите на филма, за да съм сигурна, че нищо няма да ме изненада. Филмът трябваше да е кървава баня от началото до края. Не се бях възстановила достатъчно, за да понеса нещо романтично. — Това звучи ли ти забавно?

— Разбира се — съгласи се той, видимо по-малко запален.

— Супер.

След секунда той отново се оживи почти към предишното си ентузиазизирано ниво.

— Какво ще кажеш да вземем Анджела и Бен? Или Ерик и Кейти?

Той очевидно беше решен да превърне това в двойна среща.

— Защо не и четиримата? — предложих аз. — И Джесика също, разбира се. И Тайлър и Конър и може би Лорън — добавих неохотно аз. Бях обещала на Куил многообразие.

— Добре — промърмори Майк, примирен.

— И — продължих аз, — съм поканила двама приятели от Ла Пуш. Така че изглежда ще се нуждаем от шевролета ти, ако всички ще идват.

Очите на Майк се присвиха подозрително.

— Приятелите, с които прекарваш цялото си време в учене?

— Да, същите — отговорих весело. — Макар че би могло да се погледне и като обучение — те са само десети клас.

— Оу — каза изненадано Майк. След секунда размисли, той се усмихна.

Накрая обаче се оказа, че няма нужда от шевролета.

Джесика и Лорън твърдяха, че са заети веднага щом Майк се изпусна, че и аз съм замесена в плановете. Ерик и Кейти вече имаха плановете — правеха три седмици заедно или нещо такова. Лорън

достигна до Тайлър и Конър преди Майк, така че и те бяха заети. Дори Куил се наложи да откаже — беше наказан, загдето се е сбил в училище. Накрая само Анджела и Бен, и разбира се, Джейкълб, можеха да дойдат.

Въпреки това намалелите числа не усмириха вълнението на Майк. Той говореше само за този петък и нищо друго.

— Сигурна ли си, че не искаш да гледаме „Утре и завинаги“ вместо това? — попита той на обяд, като спомена романтичната комедия, която бе завладяла бокс офисите сега. — Има много по-добри рецензии.

— Искам да гледам „Кръстосани коси“ — настоях аз. — В настроение съм за екшън. Дайте насам кръвта и червата!

— Добре. — Майк се извърна настрани, но не и преди да съм видяла изражението му „може-би-все-пак-е-луда“.

Когато се прибрах вкъщи след училище една много позната кола бе паркирана пред домът ми. Джейкълб се бе облегал срещу бронята, с огромна усмивка, която осветяваше лицето му.

— Няма начин! — извиках аз, като скочих от пикапа. — Завършил си го! Не мога да повярвам! Завършил си Заекът!

Той сияеше.

— Точно миналата вечер. Това е първото му пътуване.

— Невероятно. — Вдигнах ръка за хай файв.

Той удари ръката си в моята, но я остави там, като прокара пръстите си през моите.

— Значи ще мога аз да карам тази вечер?

— Определено — казах аз, след което въздъхнах.

— Какво има?

— Предавам се — не мога да надмина това. Печелиш. Ти си по-възрастен.

Той сви рамене, без да се изненадва от капитулацията ми.

— Разбира се, че съм.

Шевролетът на Майк се появи иззад ъгъла. Дръпнах ръката си от тази на Джейкълб и той направи физиономия, която не трябваше да виждам.

— Спомням си го тоя тип — каза той с нисък глас, докато Майк паркираше от другата страна на улицата. — Онзи, който си въобразяваше, че си му гадже. Все още ли е заблуден?

Повдигнах вежди.

— Трудно е да обезкуражиш някои хора.

— Но пък — каза замислено Джейкъб, — понякога постоянството се отплаща.

— Макар че през повечето време е просто досадно.

Майк излезе от колата си и пресече улицата.

— Здравсти, Бела — поздрави ме той и очите му се извърнаха предпазливо, за да погледнат нагоре към Джейкъб. И аз хвърлих бърз поглед към Джейкъб, като се опитвах да бъда обективна. Наистина не приличаше на десетокласник. Просто беше огромен — главата на Майк почти стигаше до рамото на Джейкъб. Дори не исках да си помислям аз къде стигам в сравнение с него — а и изглеждаше по-възрастен в лице, дори и отпреди един месец.

— Здравсти, Майк! Спомняш ли си Джейкъб Блек?

— Всъщност не. — Майк подаде ръка.

— Стар семеен приятел — представи се Джейкъб, като се здрависаха. Стиснаха ръце с повече сила от нужното. Когато пуснаха хватката си, Майк изпъна пръстите си.

Чух телефонът да звъни в кухнята.

— По-добре да вдигна — сигурно е Чарли — казах им аз, като изтичах вътре.

Беше Бен. Анджела била болна със стомашният грип и на него не му се идвало без нея. Той се извини, задето разваляше уговорката.

Върнах се бавно към чакащите момчета, като клатех глава. Наистина се надявах, че Анджела ще се почувства по-добре скоро, но трябваше да си призная, че бях егоистично разстроена от това развитие. Само тримата, Майк, Джейкъб и аз, заедно за вечерта — това се бе наредило брилянтно, помислих си аз с мрачен сарказъм.

Не изглеждаше Джейк и Майк да са направили някакъв прогрес към приятелство в моето отсъствие. Бяха на няколко крачки един от друг, като гледаха встрани, докато ме чакаха — изражението на Майк беше начумерено, въпреки че Джейкъб беше весел както винаги.

— Андж е болна — казах им мрачно. — Тя и Бен няма да идват.

— Предполагам, че грипът е заразен. Остин и Конър също са болни. Може би трябва да направим това някой друг път — предложи Майк.

Преди да се съглася, Джейкъб проговори.

— Аз все още съм навит. Но ако предпочиташ да останеш, Майк...

— Не, идвам — прекъсна го Майк. — Просто си мислех за Анджеला и Бен. Да тръгваме. — Той се отправи към шевролета си.

— Ей, имаш ли нещо против Джейкъб да кара? — попитах аз. — Казах му, че може — току-що завърши колата си. Построй я от нищото, сам самичък — похвалих го аз, горда като майка на първокласник.

— Добре — озъби се Майк.

— Добре тогава — каза Джейкъб, сякаш това решаваше всичко. Изглежда му бе по-удобно, отколкото на който и да е друг.

Майк се качи на задната седалка на Заекът с отвратено изражение.

Джейкъб беше слънчев както винаги, като бърбореше безгрижно, докато аз забравих за всичко друго, освен за Майк, който се цупеше тихо на задната седалка.

След което Майк промени стратегията си. Той се наведе напред, като подпря брадичката си на облегалката ми — бузата му почти докосваше моята. Извърнах се настрани, като се обърнах с гръб към страничният прозорец.

— Радиото на това нещо не работи ли? — попита Майк с нотка на сприхавост, като прекъсна Джейкъб по средата на изречението му.

— Да — отвърна Джейкъб. — Но Бела не обича музика.

Вгледах се изненадано в Джейкъб. Никога не му бях казвала това.

— Бела? — попита Майк, подразнен.

— Прав е — промърморих аз, като все още гледах ведрият профил на Джейкъб.

— Как може да не обичаш музиката? — настоя Майк.

Свих рамене.

— Не знам. Просто ме дразни.

— Хмф. — Майк се облегна назад.

Когато стигнахме до киното, Джейкъб ми подаде десет доларова банкнота.

— Това за какво е? — възразих аз.

— Не съм достатъчно голям, за да гледам филма — напомни ми той.

Засмях се на глас.

— Дотук с относителната възраст. Били ще ме убие ли, ако те вкарам вътре?

— Не. Казах му, че имаш намерение да обезчестиш детската ми невинност.

Изкикотих се, а Майк забърза крачка, за да върви наравно с нас.

Почти ми се искаше Майк да се беше отказал. Все още беше навъсен — не особено добро допълнение към групата. Но и не исках да оставам сама на среща с Джейкъб. Това с нищо нямаше да помогне.

Филмът беше точно това, което обещавахе да е. Още в началните надписи четирима бяха взривени и един остана без глава. Момичето пред мен закри очи с ръцете си и извъртя глава към гърдите на приятелят си. Той я потупваше по рамото и от време на време също трепваше. Майк като че ли не гледаше. Лицето му бе сковано, докато гледаше към пискюлите на завесата над екрана.

Бях готова да понеса двата часа, като гледам цветовете и движенията на екрана, вместо да се вирам във формите на хората и колите и къщите. Но тогава Джейкъб започна да се кикоти.

— Какво? — прошепнах аз.

— О, хайде де! — изсъска обратно той. — Кръвта изхвърча на шейсет метра от онзи тип. Колко по-фалшиво от това може да стане?

Той отново се изкиска, когато един прът заби един мъж в бетонена стена.

След това наистина започнах да гледам филма, като се смеех заедно с него, докато суматохата ставаше все повече и повече абсурдна. Как щях да се справя с размитите граници на връзката ни, когато толкова много се наслаждавах да съм с него?

И Джейкъб и Майк бяха завзели облегалките за ръце и от двете ми страни. И на двамата ръцете им бяха облежнати леко, с дланите нагоре, поставени в неестествена поза. Като железни капани за мечки, отворени и готови. Джейкъб имаше навика да хване ръката ми винаги щом му се удадеше случай, но тук в затъмненото кино, докато Майк гледаше, щеше да има друго значение — и бях сигурна, че той знае това. Не можех да повярвам, че Майк си е наумил същото нещо, но ръката му беше поставена точно като на Джейкъб.

Скръстих ръце здраво през гърдите си и се надявах, че и на двамата ще им изтръпнат ръцете.

Майк първи се отказа. По средата на филма той дръпна ръката си и се наведе напред, за да постави глава в ръцете си. Отначало си помислих, че реагира на нещо от екрана, но тогава той простена.

— Майк, добре ли си? — прошепнах аз.

Двойката пред нас се извърна да го погледне, когато той простена отново.

Можех да видя избилата пот по лицето му от светлината на екрана.

Майк простена отново и изхвърча към вратата. Станах, за да го последвам и Джейкъб направи същото.

— Не, остани — прошепнах аз. — Отивам да се уверя, че е добре.

Така или иначе Джейкъб дойде с мен.

— Не ти се налага да идваш. Отиди да си изгледаш масовото избиване за осем долара — настоях аз, докато вървахме между редовете.

— Няма проблеми. Наистина знаеш как да ги избираш, Бела. Този филм не струва. — Гласът му премина от шепот в нормален говор, когато излязохме от киното.

Нямаше и следа от Майк в коридора и тогава бях доволна, че Джейкъб беше дошъл с мен — той влезе в мъжката тоалетна, за да провери дали е там.

Джейкъб се върна след няколко секунди.

— О, там е и още как — каза той, като извъртя очи. — Какъв лигльо. Трябва да се държиш за някой с по-силен стомах. Някой който се смее на кръвта, която кара по-слабите мъже да повръщат.

— Ще си държа очите отворени за такъв мъж.

Бяхме сами в коридора. И в двете зали филмите бяха по средата си и беше празно — достатъчно тихо, за да можем да чуем пукането на пуканки от магазина във фойето.

Джейкъб отиде да седне на тапицираните пейки срещу стената, като потупа свободното място до него.

— Звучеше така, сякаш ще остане известно време там — каза той, като протегна дългите си крака и се настани да чака.

Присъединих се към него с въздишка. Изглеждаше така, сякаш има намерение да размъти още граници. И разбира се, веднага щом седнах, той протегна ръка, за да я постави около рамото ми.

— Джейк — възразих аз, като се наклоних настрани. Той пусна ръката си, без изобщо да изглежда притеснен от малкото отхвърляне. Той се протегна и хвана здраво ръката ми, като обви другата си ръка около китката ми, когато се опитах да я издърпам отново. Откъде придоби тази самоувереност?

— Сега поспри за малко, Бела — каза той със спокоен глас. — Кажи ми нещо.

Направих гримаса. Не исках да правя това. Не просто сега, ами изобщо. В този момент от животът ми за мен нямаше нищо по-важно от Джейкъб Блек. Но той изглеждаше решен да развали всичко.

— Какво? — промърморих кисело.

— Харесваш ме, нали?

— Знаеш, че е така.

— Повече от онзи смешник, който си повръща червата там? — Той посочи към вратата на тоалетната.

— Да — въздъгнах аз.

— Повече от останалите момчета, които познаваш? — Той беше спокоен, ведър — сякаш отговорът ми нямаше значение или просто вече знаеше какъв ще е.

— Повече и от момичетата — изтъкнах аз.

— Но само толкова — каза той и не беше въпрос.

Беше ми трудно да отговоря, да кажа думата. Щях ли да го нараня и той да започне ме избягва? Как щях да понеса това?

— Да — прошепнах аз.

Той ми се ухили.

— Всичко е наред, да знаеш. Стига мен да харесваш най-много. А и мислиш, че съм един вид хубав. Така че съм готов да бъда дразнещо настоятелен.

— Няма да се променя — казах аз, и въпреки че се стараех гласът ми да звучи нормално, можех да чуя тъгата в него.

Лицето му бе замислено, вече не толкова закачливо.

— Все още е другият, нали?

Свих се. Странно как сякаш знаеше, че не трябва да казва името — точно както преди в колата с музиката. Беше разбрал толкова много неща за мен, които никога не бях споменавала.

— Не е нужно да говориш за това — каза ми той.

Кимнах благодарно.

— Но не ми се ядосвай, задето ще се навъртам наоколо, става ли? — Джейкъб потупа ръката ми. — Защото няма да се предам. Имам много време.

Въздъгнах.

— Не трябва да си губиш времето — казах аз, въпреки че ми се искаше да го прави. Най-вече щом имаше желание да ме приеме такава, каквата съм — повредена стока, така да се каже.

— Това искам да правя, стига ти да искаш да си с мен.

— Не мога да си представя да не искам да съм с теб — казах му честно аз.

Джейкъб засия.

— Мога да живея с това.

— Просто не очаквай повече — предупредих го аз, като се опитвах да издърпам ръката си. Той я задържа упорито.

— Това не те притеснява, нали? — настоя той, като стисна пръстите ми.

— Не — въздъгнах аз. — Наистина беше приятно. Ръката му беше толкова по-топла от моята — винаги се чувствах много студена през последните дни.

— И не ти пука какво мисли *той* — Джейкъб вдигна палец към тоалетните.

— Предполагам, че не.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е — казах аз, — че за мен означава нещо друго, за разлика от теб.

— Ами. — Той стисна ръката ми в своята. — Това е *мой* проблем, нали така?

— Добре — измърморих аз. — Обаче да не забравиш.

— Няма. Щифта е махнат от гранатата за мен, а? — Той ме сръчка в ребрата.

Извъртях очи. Предполагам, че щом можеше да се шегува с това, имаше право.

Той се засмя тихо за минута, докато кутрето му разсеяно рисуваше по ръката ми.

— Имаш много странен белег тук — внезапно каза той, като извъртя ръката ми, за да го разгледа. — Откъде го имаш?

Показалецът на свободната му ръка проследи линията на дългият сребрист полумесец, който бе едва забележим върху бледата ми кожа.

Намръщих се.

— Сериозно ли очакваш от мен да помня откъде са ми всичките белези?

Очаквах споменът да ме удари — да отвори кървящата дупка. Но, както винаги, присъствието на Джейкъб ме държеше цяла.

— Студен е — промърмори той, като натисна леко мястото, където Джеймс ме беше ухапал.

И тогава Майк излезе от тоалетната, лицето му посивяло и покрито с пот. Изглеждаше ужасно.

— О, Майк — ахнах аз.

— Имате ли нещо против да си тръгнем по-рано? — прошепна той.

— Не, разбира се, че не. — Изтръгнах ръката си и отидох да помогна на Майк във вървенето. Изглеждаше нестабилен.

— Филмът в повече ли ти дойде? — попита Джейкъб безсърдечно.

Погледът на Майк беше злобен.

— Всъщност не видях нищо от него — промърмори той. — Гадеше ми се още преди да изгасят лампите.

— Защо нищо не каза? — скарах му се аз, докато крачехме към изхода.

— Надявах се, че ще отmine — каза той.

— Само секунда — каза Джейкъб, като се пресегна към вратата. Той влезе бързо в магазина с лакомства.

— Може ли да ми дадете празна кофичка за пуканки? — попита той продавачката. Тя погледна само веднъж към Майк, преди да бутне кофата в ръцете на Джейкъб.

— Изведете го оттук, моля ви — помоли ни тя. Очевидно тя трябваше да чисти пода после.

Изведох Майк навън в студеният, мокър въздух. Той дишаше дълбоко. Джейкъб беше точно зад нас. Той ми помогна да го качим в колата, като му подаде кофата със сериозен поглед.

— Ако обичаш — беше всичко, което Джейкъб каза.

Свалихме прозорците, като пуснахме леденият нощен въздух да духа в колата, като се надявахме, че ще помогне на Майк. Свих ръце

около краката си, за да се затопля.

— Отново ли ти е студено? — попита Джейкб, като сложи ръката си около мен още преди да отговоря.

— На теб не ти ли е?

Той поклати глава.

— Сигурно имаш температура или нещо такова — измърморих аз. Замръзвах. Притиснах пръстите си към челото му и главата му наистина беше гореща.

— Оха, Джейк — гориш!

— Чувствам се добре. — Той сви рамене. — В цветущо здраве.

Намръщих се и отново докоснах главата му. Кожата му пареше изпод пръстите ми.

— Ръцете ти са ледени — оплака се той.

— Може би съм просто аз — съгласих се.

Майк простена на задната седалка и повърна в кофата. Направих физиономия, като се надявах че собственият ми стомах ще понесе звукът и миризмата. Джейкб погледна разтревожено през рамо, за да се увери, че колата му не е осквернена.

Пътят ми се стори по-дълъг на връщане.

Джейкб беше тих и замислен. Лявата му ръка беше около мен и бе толкова топла, че усещането от студеният вятър беше приятно.

Гледах през предното стъкло, погълната от вина.

Беше толкова нередно да насърчавам Джейкб. Чист егоизъм. Нямах значение, че се опитвах да изясним позициите си. Ако почувстваше някаква надежда тогава щеше да се превърне в нещо друго от приятелство, и това щеше да означава, че не съм била достатъчно ясна.

Как да му обясня така, че да разбере? Бях празна черупка. Като свободна къща — бракувана — за месеци бях напълно необитаема. Сега бях малко подобрена. Предната стая беше в по-добро състояние. Но беше само това — едно малко парче. Той заслужаваше повече от това — повече от една стая, която едва се крепеше на порутени основи. Нищо от неговото инвестиране в тази част нямаше да ме накара да работя с пълни сили.

И въпреки това знаех, че няма да го отхвърля. Имах прекалено голяма нужда от него, а и бях егоистка. Може би трябваше да изясня

повече моята страна, така че да знае да ме напусне. Мисълта ме накара да потрепера и Джейкъб ме обвини по-здраво с ръката си.

Закарах Майк до тях с шевролета му, докато Джейкъб ни следваше, за да ме върне у дома. Джейкъб мълчеше по целият път към нас и се зачудих дали не мислеше за същото като мен. Може би си променяше мнението.

— Бих се самопоканил вътре, тъй като се върнахме рано — каза той, като паркира до пикапът ми. — Но мисля, че може да си права за температурата. Започвам да се чувствам малко... странно.

— О, не, не и ти! Искаш ли да те закарам до у вас?

— Не. — Той поклати глава, като свъси вежди. — Все още не се чувствам болен. Просто... нещо не е както трябва. Ако ми се наложи, ще спра.

— Ще ми се обадиш ли веднага щом се прибереш? — попитах загрижено.

— Да, да. — Той се намръщи, като гледаше право напред в тъмнината и хапеше устната си.

Отворих вратата си, за да слеза, но той улови леко ръката ми и ме задържа. Отново забелязах колко гореща бе кожата му до моята.

— Какво има, Джейк? — попитах аз.

— Искам да ти кажа нещо, Бела... но мисля, че ще ти прозвучи лигаво.

Въздъгнах. Това щеше да е същото като в киното.

— Давай.

— Знам че си доста нещастна. И макар че може би това не помага с нищо, просто исках да знаеш, че винаги ще съм до теб. Никога няма да те разочаровам — обещавам ти, че винаги можеш да разчиташ на мен. Уау, това наистина прозвуча лигаво. Но ти знаеш това, нали? Че никога, никога няма да те нараня?

— Да, Джейк. Знам това. И вече разчитам на теб, повече отколкото предполагаш.

Усмивката му пресече лицето му така, както изгревът възпламеняваше облаците, и ми се прииска да си отрежа езика. Не казах нищо, което да е лъжа, но трябваше да излъжа. Истината беше нередна, щеше да го нарани. Аз бях тази, която щеше да го разочарова.

Странен поглед премина през лицето му.

— Мисля, че трябва да се прибирам вече — каза той.

Бързо излязох.

— Обади ми се! — извиках аз, докато той потегляше.

Гледах го как тръгва и поне изглежда, че имаше контрол над колата. Вгледах се в празната улица, когато той замина, като се чувствах малко зле, но не поради някаква физическа причина.

Колко ми се искаше Джейкъл Блек да се бе родил мой брат, моя плът и кръв, така че да имах някакво законно право над него, което все още да ми освобождаваше от всякаква вина сега. Господ знае, никога не съм искала да използвам Джейкъл, но не можех да преглътна вината, която чувствах сега, че съм го направила.

Дори още повече, никога не съм имала намерение да го обичам. В едно бях сигурна — сигурна в дъното на стомахът си, в центърът на костите ми, знаех го от върха на главата си до края на пръстите ми, знаех го дълбоко в празните си гърди — беше как любовта можеше да даде силата на някой да те пречупи.

Бях счупена, невъзможна за поправяне.

Но имах нужда от Джейкъл сега, нуждаех се от него като дрога. Бях го използвала като патерица прекалено дълго време, и бях понавътре отколкото имах намерение да бъда отново с някого. Сега не можех да понеса да бъде наранен и въпреки че знаех, че той е сгрешил много, също така знаех и че няма да му позволя да опита.

Той беше най-добрият ми приятел. Винаги щях да го обичам и това никога, никога нямаше да е достатъчно.

Влязох вътре, за да седна край телефона и да гриза ноктите си.

— Филмът свърши ли вече? — попита изненадано Чарли, когато влязох вътре. Той седеше на пода, само на крачка от телевизора. Сигурно играта бе много вълнуваща.

— Майк се разболя — обясних аз. — Някакъв вид стомашен грип.

— Ти добре ли си?

— Сега се чувствам добре — казах несигурно. Очевидно бях разкрита.

Облегнах се на кухненските шкафове, ръката ми на сантиметри от телефона, като се опитвах да чакам търпеливо. Замислих се за странният поглед на лицето на Джейкъл, докато караше и пръстите ми започнаха да барабанят по шкафа. Трябваше да настоя да го закарам у тях.

Гледах как часовникът отброява минутите. Десет. Петнайсет. Дори и когато аз карах, отнемаше само петнайсет минути, а Джейкб караше много по-бързо от мен. Осемнайсет минути. Вдигнах телефона и набрах номера.

Звънеше ли, звънеше. Може би Били бе заспал. Може би бях сбъркала номера. Опитах отново.

На осмото позвъняване, точно когато се канех да затворя, Били отговори.

— Ало? — попита той. Гласът му беше предпазлив, сякаш очакваше лоши новини.

— Били, аз съм, Бела — Джейк прибра ли се вече? Тръгна отук преди двайсетина минути.

— Тук е — каза Били бездушно.

— Трябваше да ми се обади. — Бях малко подразнена. — Беше му зле, когато тръгна и аз бях разтревожена.

— Беше му... прекалено лошо да се обади. Не се чувства много добре сега. — Били звучеше доста далечно. Осъзнах, че вероятно иска да е при Джейкб.

— Обади ми се, ако имаш нужда от помощ — предложих аз. — Мога да дойда веднага. — Помислих си за Били, прикован на столът си, а Джейк се грижи сам за себе си...

— Не, не — каза бързо Били. — Добре сме. Стой си у вас.

Начинът, по който го каза беше почти груб.

— Добре — съгласих се аз.

— Дочуване, Бела.

Линията прекъсна.

— Чао — промърморих аз.

Е, поне беше стигнал до вкъщи. Странно, но не се чувствах по-спокойна. Качих се нагоре по стълбите, като се терзаех. Може да отида утре преди работа да го видя как е. Мога да му занеса супа — би трябвало да имаме консервни кутии тука някъде.

Осъзнах, че всички подобни планове бяха отменени, когато се събудих рано — часовникът ми показва четири и половина — и спринтирах към банята. Чарли ме откри там половин час по-късно, лежаща на пода с притисната буза срещу студеният ръб на ваната.

Той ме изгледа за един дълъг момент.

— Стомашен грип — каза накрая той.

— Да — простенах аз.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита той.

— Обади се в магазина, ако обичаш — инструктирах го пресипнало. — Кажим им, че имам същото като Майк и че не мога да дойда днес. Кажим им, че се извинявам.

— Разбира се, няма проблеми — увери ме Чарли.

Прекарах остатъка от деня на пода в банята, като поспях няколко часа с глава върху една сгъната кърпа. Чарли твърдеше, че трябва да отиде на работа, но подозирах, че просто спешно се нуждае от тоалетна. Той остави чаша с вода на пода до мен, за да ме поддържа хидратирана.

Събуди ме, когато се прибра вкъщи. Можех да видя, че е тъмно в стаята ми — беше паднала нощта. Той трополеше нагоре по стъпалата, за да ме провери.

— Все още ли си жива?

— Горедолу — казах аз.

— Искаш ли нещо?

— Не, благодаря.

Той се колебаеше — това очевидно не беше в неговата сфера.

— Добре тогава — каза той, като се отправи обратно надолу към кухнята.

Чух телефонът да звъни няколко минути по-късно. Чарли говореше с някой с нисък глас за известно време, след което затвори.

— Майк се чувства по-добре — извика той към мен.

Е, това беше окуражително. Беше се разболял около осем часа преди мен. Значи само още осем часа. Мисълта накара стомахът ми да се преобърне, така че се изправих, за да се надвеса над тоалетната.

Отново заспах върху кърпата, но когато се събудих бях на леглото си и беше светло през прозорецът ми. Не си спомнях да съм се местила — Чарли вероятно ме бе пренесъл до стаята ми — също така бе поставил и чаша с вода на нощното ми шкафче. Чувствах се пресъхнала. Изгълтах я, въпреки че имаше странен вкус, тъй като бе застояла цяла нощ.

Изправих се бавно, като се опитвах да не задействам отново гаденето. Чувствах се слаба и в устата ми имаше ужасен вкус, но поне стомахът ми беше по-добре. Погледнах часовникът си.

Двайсет и четирите часа бяха минали.

Не се насилвах, като хапнах нищо друго освен бисквити за закуска. Чарли изглеждаше облекчен да ме види оздравяла.

Веднага щом се уверих, че няма да прекарам денят на пода в банята отново, се обадих на Джейкъб.

Джейкъб беше този, който вдигна телефона, но веднага щом го чух, разбрах, че не го е преодолял.

— Ало? — Гласът му беше пресипнал и отпаднал.

— О, Джейк — изстенах състрадателно аз. — Звучиш ужасно.

— Чувствам се ужасно — прошепна той.

— Толкова съжалявам, че те накарах да излезеш с мен. Това е гадно.

— Радвам се, че отидох. — Гласът му все още бе шепот. — Не се ядосвай. Вината не е твоя.

— Скоро ще се оправиш — обещах аз. — Събудих се тази сутрин и си бях наред.

— Била си болна? — попита тъпо той.

— Да и аз го хванах. Но сега съм добре.

— Това е хубаво. — Гласът му беше безжизнен.

— Така че вероятно ще се почувстваш по-добре след няколко часа — окуражих го аз.

Едва успях да чуя отговорът му.

— Не мисля, че имам същото като теб.

— Нямах ли стомашен грип? — попитах аз, объркана.

— Не. Нещо друго е.

— Какво не ти е наред?

— Всичко — прошепна той. — Всичко ме боли.

Болката в гласът му бе почти осезаема.

— Какво мога да направя, Джейк? Какво да ти донеса?

— Нищо. Не можеш да идваш тук. — Беше рязък. Напомни ми на Били от миналата вечер.

— Вече съм била в близост до теб, когато ти стана зле — изтъкнах аз.

Той не ми обърна внимание.

— Ще ти се обадя, когато мога. Ще те уведомя кога можеш отново да наминеш.

— Джейкъб...

— Трябва да тръгвам — каза той, внезапно забързан.

— Обади ми се като се почувстваш по-добре.

— Добре — съгласи се той и гласът му имаше странна, остра нотка.

Беше замълчал за момент. Очаквах от него да каже довиждане, но и той също чакаше.

— Ще се видим скоро — казах накрая.

— Чакай да ти се обадя — каза отново той.

— Добре... Чао, Джейкъб.

— Бела — той прошепна името ми, след което затвори телефонът.

10. ЛИВАДАТА

Джейкъб не се обади.

Първият път, когато се обадох, отговори Били и ми каза, че Джейкъб е все още на легло. Станах любопитна, като проверих дали Били го е завел на доктор. Били каза, че го е направил, но поради някаква причина не се успокоих, не му повярвах наистина. Обаждах се отново, по няколко пъти през следващите два дена, но никой не вдигна повече.

В събота реших да отида да го видя, по дяволите поканата. Но малката червена къща беше празна. Това ме изплаши — толкова болен ли беше Джейкъб, че имаше нужда да отиде в болницата? Минах през болницата на връщане за къщи, но сестрата от приемното ми каза, че нито Джейкъб или Били са идвали.

Накарах Чарли да се обади на Хари Клиъруотър веднага щом се прибра от работа. Чаках нетърпеливо, докато Чарли бърбеше със старият си приятел — разговорът сякаш се проточи цяла вечност, без дори Джейкъб да бъде споменат. Изглежда, че *Хари* е бил в болницата... някакъв вид тестове за сърцето. Челото на Чарли се смръщи, но Хари се шегуваше с него, като твърдеше, че това е нищо, докато Чарли не се смееше отново. Само тогава, когато Чарли попита за Джейкъб и сега неговата страна от разговора не даде много информация за преработване, само много „хмм“-та и „аха“-та. Барабаних с пръсти по шкафа до него, докато той не положи ръка върху моята, за да ме спре.

Накрая Чарли затвори телефона и се обърна към мен.

— Хари каза, че има някакъв проблем с телефонните линии и затова не си могла да се свържеш с тях. Били е завел Джейк при докторът там и изглежда, че има моно. Наистина е изморен, а Били е казал никакви посетители — докладва той.

— Никакви посетители? — настоях недоверчиво.

Чарли повдигна вежда.

— Сега недей да се натрапваш, Бела. Били знае какво е добро за Джейк. Ще бъде на крака в скоро време. Бъди търпелива.

Не си насилих късмета. Чарли беше прекалено разтревожен за Хари. Това очевидно бе по-важната тема — нямаше да е редно да му досаждам с моите по-дребни тревоги. Вместо това се качих горе в стаята си и включих компютърът. Открих един медицински сайт и написах „мононуклеоза“ в търсачката.

Всичко, което знаех за моното бе, че би трябвало да го получиш от целуване, което очевидно не беше случаят с Джейк. Прегледах бързо симптомите — температурата определено я имаше, но останалите? Никакво ужасно възпалено гърло, никакво изтощение, нито главоболия, поне не и преди да се прибере вкъщи от киното — беше казал, че е в „цветущо здраве“. Наистина ли толкова бързо се хващаше? От статията ми се стори, че възпаленото гърло идва първо.

Изгледах мониторът и се зачудих защо всъщност правя това. Защо се чувствам толкова... толкова *подозрителна*, сякаш не вярвах на историята на Били? Защо Били ще лъже Хари?

Вероятно само се държа глупаво. Просто се тревожех и ако трябва да сме честни, се страхувах от това да не ми е позволено да виждам Джейкъб — нервираше ме.

Прегледах бегло останалата част от статията, като търсех повече информация. Спрях, когато стигнах до частта, че моно може да продължи повече от месец.

Месец? Челюстта ми увисна.

Но Били не можеше да насили без посетители нещото за толкова време. Разбира се, че не. Джейк щеше да полудее в леглото толкова време, без да има с кого да си говори.

А и освен това, от какво се страхуваше Били? Статията казваше, че човек, който има моно трябва да избягва физическата активност, но не пишеше нищо за посетители. Болестта не беше много заразна.

Реших да дам една седмица на Били, преди да стана нахална. Една седмица беше щедро от моя страна.

Една седмица беше *дълга*. До сряда бях убедена, че няма да оцелея до събота.

Когато реших да оставя Били и Джейкъб сами за една седмица, не вярвах наистина, че Джейкъб ще спазва правилата на Били. Всеки

ден като се връщах от училище, изтичвах до телефона, за да проверя за съобщения. Никога нямаше такива.

Три пъти се изметнах, като се опитах да му се обадя, но телефонните линии все още не работиха.

Бях прекалено много време в къщата и прекалено много сама. Без Джейкб и адреналинът ми и разсейванията ми, всичко което бях потискала започна да пълзи обратно към мен. Сънищата се засилиха отново. Вече не можех да видя крайт им. Просто ужасното нищо — половината време в гората, другата половина в празното папратово море, където бялата къща вече не съществуваше. Понякога Сам Ълий беше там в гората и ме наблюдаваше отново. Не му обърнах внимание — нямаше никаква утеха в присъствието му — не ме караше да се чувствам по-малко сама. Не ме спираше да се събуждам с писъци ноц след ноц.

Дупката в гърдите ми беше по-ужасна от всякога. Мислех си, че държа всичко под контрол, но открих, че се свивам, ден след ден, като стискам страните си и се боря за въздух.

Не се справях добре сама.

Бях изключително облекчена на сутринта, когато се събудих — с писъци, разбира се — и си спомних, че днес е събота. Днес щях да се обадя на Джейкб. И ако телефонните линии все още не работеха, тогава щях да отида до Ла Пуш. По един или друг начин, днешният ден щеше да е по-добър от останалата самотна седмица.

Набрах номера и почаках без големи надежди.

Изненадах се, когато Били вдигна на второто позвъняване.

— Ало?

— Оу, ей, телефоните работят отново! Здравсти, Били. Бела е. Просто се обаждам, за да видя как я кара Джейкб. Готов ли е за посетители вече? Мислех си да намина...

— Съжалявам, Бела — прекъсна ме Били и се зачудих дали не гледа телевизия — звучеше разсеян. — Той не е тук.

— Оу. — Отне ми секунда. — Значи се чувства по-добре?

— Аха. — Били се поколеба за прекалено дълго. — Оказва се, че все пак не е моно. Само някакъв друг вирус.

— Оу. Та... къде е той?

— Отиде да закара едни приятели до Порт Анджелис — мисля, че ще хванат два филма или нещо такова. Няма да е тук през целият

ден.

— Е, това е облекчение. Толкова се тревожех. Доволна съм, че се чувства достатъчно добре, за да излезе. — Гласът ми звучеше ужасно неискрен, докато бърбех.

Джейкъб се чувстваше по-добре, но не достатъчно добре, за да ми се обади. Беше излязъл с приятели. Седях си вкъщи, като ми липсваше все повече с всеки изминал час. Бях самотна, разтревожена, отегчена... продупчена — и сега и изоставена, когато осъзнах, че седмицата, през която бяхме разделени, не е имала същият ефект върху него.

— Нещо конкретно ли искаше? — попита Били учтиво.

— Не, всъщност не.

— Е, ще му кажа, че си се обадила — обеща Били. — Чао, Бела.

— Чао — отвърнах аз, но той вече бе затворил.

Останах за момент с телефонът в ръката ми.

Джейкъб сигурно си е променил мнението, точно както се опасявах. Щеше да послуша съвета ми и да не си губи повече времето с някой, който не може да отвърне на чувствата му. Усетих как кръвта се дръпва от лицето ми.

— Нещо не е наред ли? — попита Чарли, докато слизаше надолу по стъпалата.

— Не — излъгах аз, като затворих телефона. — Били казва, че Джейкъб се чувства по-добре. Не е било моно. Така че всичко е наред.

— Той ли ще дойде тук или ти отиваш там? — попита разсеяно Чарли, като започна да ровичка из хладилника.

— Нито едното или другото — признах аз. — Той е излязъл с други приятели.

Тона в гласът ми накрая улови вниманието на Чарли. Той погледна към мен внезапно разтревожен, ръцете му замръзнали около пакет със сирене на парчета.

— Не е ли малко рано за обяд? — попитах колкото безгрижно успях, като се опитвах да го разсея.

— Не, просто опаковам някои неща, които да занеса на реката...

— О, днес ще има риболов?

— Ами, Хари се обади... а и не вали. — Той бе направил малка купчина от храна на шкафа, докато говореше. Внезапно отново вдигна

поглед, сякаш бе осъзнал нещо. — Да не би да искаш да остана с теб, след като Джейк го няма?

— Няма проблеми, тате — казах аз, като се опитвах да звуча уверено. — Рибата хапе по-добре, когато времето е хубаво.

Той ме гледаше, като нерешителността беше ясно изписана върху лицето му. Знаех, че се тревожи, страхуваше се да ме остави сама в случай, че отново стана „безжизнена“.

— Сериозно, тате. Мисля да се обадя на Джесика — измислих си бързо аз. Предпочитам да съм сама, отколкото той да не ме изпуска от око цял ден. — Имаме да учим за един тест по математика. Помощта ѝ ще ми дойде добре. — Тази част беше истина. Но щеше да се наложи да се оправя и без нея.

— Това е добра идея. Прекарваш толкова много време с Джейкъб, че останалите ти приятели могат да си помислят, че си ги забравила.

Усмихнах се и кимнах така, сякаш ме бе грижа какво мислят другите ми приятели.

Чарли започна да се обръща, но тогава се извърна отново с разтревожено изражение.

— Ей, нали ще учите или тук или у Джес, нали така?

— Разбира се, къде другаде?

— Ами, просто искам да си внимателна и да стоиш далеч от гората, както ти казах и преди.

Отне ми минута да разбера, като се има предвид колко бях разсеяна.

— Още неприятности с мечки?

Чарли кимна, намръщен.

— Имаме липсващ планинар — рейнджърите открили лагерът му рано тази сутрин, но без следа от него. Имало е няколко много големи животински стъпки... разбира се, те може и да са наминали покъсно, като са помирисали храната... Както и да е, в момента слагат капаните.

— Оу — казах неясно аз. Не слушах наистина предупрежденията му — бях много по-разстроена от ситуацията с Джейкъб, отколкото от възможността да бъда изядена от мечка.

Бях доволна, че Чарли бързаше. Не ме изчака да се обадя на Джесика, така че не ми се наложи да изиграя тази шарада. Минах през

действието да си събера учебниците на кухненската маса, за да ги подреда в чантата си — това вероятно бе пресилено и ако той не бързаше толкова за реката, вероятно щеше да стане подозрителен.

Бях толкова заета да изглеждам заета, че жестоко пустият ден, който ми предстоеше ме повали чак след като гледах как отпрашва с колата. Отнеха ми само две минути взирание в мълчаливият кухненски телефон, за да реша, че няма да остана вкъщи днес. Премислих възможностите си.

Нямаше да се обадя на Джесика. Доколкото мога да кажа, Джесика вече бе преминала към тъмната страна.

Можех да отида до Ла Пуш и да взема мотоциклета си — привлекателна мисъл, но с един малък проблем — кой щеше да ме закара до спешното, ако се нуждаех от него след това?

Или... вече имах картата и компасът ни в пикапа. Бях доста убедена, че разбирам достатъчно добре процесът, за да не се изгубя. Може би щях да елиминирам два пътя днес, като изпреваря графикът ни за тогава, когато Джейкъб щеше да реши да ме удостои с присъствието си отново. Отказвах да мисля след колко време ли ще е това. Или щеше да е никога.

Почувствах малко свиване от вина, като осъзнах как ще се почувства Чарли относно това, но не й обърнах внимание. Просто не можех да остана отново в къщата днес.

Няколко минути по-късно бях на познатата магистрала, която не водеше към никъде конкретно. Бях спуснала прозорците и карах толкова бързо, доколкото бе здравословно за пикапът ми, като се опитвах да се наслаждавам на вятъра срещу лицето ми. Беше облачно, но почти сухо — доста хубав ден за Форкс.

Потеглянето ми отне повече време, отколкото щеше да отнеме на Джейкъб. След като паркирах на обичайното място, трябваше да прекарам петнайсет минути в изучаване на малката игла на компасът и маркировките на сега износената ни карта. Когато бях разумно убедена, че следвам правилната линия на картата, потеглих към дърветата.

Гората беше изпълнена с живот днес, всички малки животинки се радваха на моментната сухота. Обаче някак си дори и с чуруликащите птички и жужащите насекоми около главата ми и спорадичното пробягване на полската мишка през шубраците, гората

изглеждаше по-зловеща днес — напомняше ми на най-скорошният ми кошмар. Знаех си, че е просто защото съм сама, като ми липсваше безгрижното свирукане на Джейкъб и звукът от друг чифт крака, които жвакат по влажната земя.

Чувството на безпокойство ставаше все по-силно, колкото повече надълбоко влизах в гората. Дишането започна да става по-трудно — не от напъгане, а защото имах проблеми с тъпата дупка в гръдния си кош отново. Държах ръцете си притиснати около тялото ми и се опитвах да разкарам мъката от мислите ми. Почти ми се искаше да се върна обратно, но не исках усилията, които вече бях направила да отидат напразно.

Ритъмът на стъпките започна да вцепенява умът и болката ми, докато крачех напред. Дишането ми стана равно накрая, и се радвах, че не се бях отказала. Ставах все по-добра в прекрачването на храсти — можех да видя, че вървя по-бързо.

Не бях осъзнала колко по-ефикасно се движа. Мислех си, че съм покрила поне три километра и дори не бях започнала да се оглеждам за нея. И тогава с грубост, която ме дезориентира, прекрачих малък свод, направен от корените на две кленови дървета — като избутах папратите, които ми стигаха до гърдите — и се озовах в ливадата.

Беше същото място, както моментално бях убедена. Никога не бях виждала друго толкова симетрично поле. Беше идеално кръгло, сякаш някой несъзнателно е направил безукорният кръг, като бе изтръгнал дърветата, но не бе оставил никакви доказателства от насилие във вълнистата трева. От изток можех да чуя тихото ромолене на поточето.

Мястото не бе толкова поразително без слънчевата светлина, но бе все така красиво и спокойно. Не беше сезонът на дивите цветя — земята беше покрита с гъста, висока трева, която се гънеше от лекият бриз като вълнички по езеро.

Беше същото място... но не съдържаеше това, което търсех.

Разочарованието беше почти толкова моментално, колкото и разпознаването. Строполих се на мястото си, като коленичих на ръба на поляната, като започнах да дишам тежко.

Какъв беше смисълът да отивам по-надалеч? Нищо не витаеше тук. Нищо друго освен спомени, които можех да повикам винаги, когато поисках, ако някога изобщо исках да понеса съпътстващата

болка — болката ме бе обзела сега, бе ме вкочанила. Нямах нищо специално в това място без *него*. Не бях много сигурна какво се надявах да почувствам тук, но ливада беше пуста на атмосфера, пуста от всичко, точно като всичко останало. Точно като кошмарите ми. Главата ми се въртеше замаяно.

Поне бях дошла сама. Почувствах прилив на благодарност, когато осъзнах това. Ако бях открила ливадата с Джейкъб... е, нямах да има как да скрия пропастта, в която бях пропаднала сега. Как щях да обясня начинът, по който се разпадах на парчета, начинът, по който се бях свила на топка, за да се опазя от празната дупка, която ме разкъсваше? Беше много по-добре, че нямах публика.

А и нямах да има нужда да обяснявам на когото и да е било, защо бързах толкова да си тръгна. Джейкъб щеше да предположи, че след толкова много проблеми да открием тъпото място, ще ми се иска да прекарам малко повече от няколко секунди там. Но вече се опитвах да намеря сили да се изправя отново на краката си, като се насилвах да се отпусна от свитата топка, за да мога да избягам. Имаше прекалено много болка в това пусто място за понасяне — щях да изпълзя оттук, ако ми се налагаше.

Какъв късмет, че бях сама!

Сама. Повторих думата с мрачно удоволствие, като се изправях на краката си, въпреки болката. В същият този момент, една фигура излезе от северната страна на гората, на около трийсетина крачки от мен.

Замайваща гама от емоции ме заля за секунда. Първата беше изненада — бях далеч от която и да е пътека тук, а и не очаквах компания. Тогава, когато очите ми се фокусираха върху неподвижната фигура, като видях крайната вцепененост и бледата кожа, прилив на пронизваща надежда ме разлюля. Жестоко я потиснах, като се борех срещу по равно острият удар на агонията, докато очите ми продължиха да към лицето под черната коса, лицето което не бе онова, което исках да видя. Следваше страхът — това не бе лицето, за което скърбях, но бе достатъчно познато, за да знам, че човекът през мен не е изгубил се планинар.

И най-накрая, чувството за разпознаване.

— Лорън! — извиках аз в изненадано удоволствие.

Това бе неразумна реакция. Вероятно трябваше да се спра на страхът.

Лорън беше част от бандата на Джеймс, когато се запознахме за пръв път. Той не се бе замесил в ловът, който последва — ловът, в който аз бях плячката — но това беше само, защото се страхуваше — бях защитена от по-голяма група от неговата. Щеше да е различно, ако случаят не беше такъв — тогава той не бе имал угризения срещу идеята да бъде тяхно ястие. Разбира се, може и да се е променил, защото бе заминал за Аляска да живее с другата цивилизована група там, другото семейство, което отказваше да пие човешка кръв поради етически причини. Другото семейство като... но не си позволих да си помисля името.

Да, страхът щеше да има повече смисъл, но всичко което чувствах беше огромна радост. Ливадата отново беше вълшебно място. По-тъмно вълшебство отколкото очаквах, за да съм сигурна, но все пак вълшебство. Ето я връзката, която търсех. Доказателството, колкото и слабо да беше, че — някъде в същият свят, в който живеех и аз — *той* съществува.

Струваше ми се невъзможно, че Лорън изглеждаше точно същият. Предполагам, че бе много глупаво и човешко да очакваш някаква промяна през изминалата година. Но имаше нещо... не можех точно да го определя.

— Бела? — попита той, като изглеждаше по-удивен, отколкото аз се чувствах.

— Спомняш си. — Усмихнах се. Беше глупаво да съм толкова горда, че един вампир знае името ми.

Той се ухили.

— Не очаквах да те видя тук. — Той закрачи към мен, изражението му развеселено.

— Не е ли обратното? Аз все пак живея тук. Мислех си, че си отишъл в Аляска.

Той спря на около десетина крачки разстояние, като наклони главата си на едната страна. Лицето му бе най-красивото, което бях виждала от, както ми се струваше, цяла вечност. Изучавах чертите му със странно алчно чувство на избавление. Ето някой, пред когото нямаше нужда да се преструвам — някой, който вече знаеше всичко, което никога нямаше да кажа.

— Права си — съгласи се той. — Наистина бях в Аляска. И все пак, не очаквах... Когато открих мястото на Кълън празно. Реших, че са заминали.

— Оу. — Прехапах устни, когато името накара кървавите краища на раната ми да запулсират. Отне ми около секунда да се съвзема. Лорън чакаше с любопитни очи.

— Наистина заминаха — успях накрая да му кажа.

— Хмм — промърмори той. — Изненадан съм, че са те оставили. Не им ли беше нещо като домашен любимец? — Очите му бяха невинни от преднамерена обида.

Усмихнах се криво.

— Нещо такова.

— Хмм — каза той, отново замислен.

И точно в този момент осъзнах защо ми изглежда същият — прекалено много същият. След като Карлайл ни каза, че Лорън е останал при семейството на Таня, бях започнала да си го представям при редките случаи, когато изобщо си помислях за него, със същите златни очи каквито семейство... Кълън — насилих се да изплюя името, трепвайки — имаха. Които всички *добри* вампири имаха.

Направих неволна крачка назад, и любопитните му, тъмно червени очи проследиха движението.

— Често ли те посещават? — попита той, все така небрежно, но тежестта му се премести към мен.

— Излъжи — красивият кадифен глас прошепна разтревожено от паметта ми.

Сепнах се от *неговият* глас, но не би трябвало да ме изненадва. Не се ли намирах в момента в най-голямата опасност, която човек може да си представи? Моторите бяха безопасни като котенца в сравнение с това.

Направих това, което ми нареди гласът.

— От време на време. — Опитвах се да звуча спокойна. — Времето ми изглежда по-дълго на мен, както можеш да си представиш. Нали знаеш как се разсейват лесно... — Започвах да бърборя. Накарах се да млъкна.

— Хмм — каза отново той. — Къщата миришеше така, сякаш е празна от известно време...

— Трябва да лъжеш по-добре от това, Бела — притисна ме гласът.

Опитах се.

— Ще трябва да спомена на Карлайл, че си наминал. Той ще съжалява, че са изпуснали визитата ти. — Престорих се, че се замислям за момент. — Но вероятно не трябва да го споменавам на... Едуард, предполагам — едва успях да кажа името му и то изкриви изражението ми, като провали блъфирането ми, — той има такъв един характер... е, сигурна съм, че си спомняш. Все още е доста докачлив на темата с Джеймс. — Извих очи и замагнах разсеяно с ръка, сякаш всичко беше минало свършено, но имаше истерична нотка в гласът ми. Чудех се дали може да разпознае какво е.

— Наистина ли е такъв? — попита Лорън учтиво... и скептично.

Направих отговорът си кратък, така че гласът ми да не издаде паниката ми.

— Мм-хмм.

Лорън направи небрежна крачка, докато се оглеждаше около малката ливада. Не пропуснах факта, че крачката го приближи повече към мен. В главата ми гласът отвърна с ниско ръмжене.

— Та как са нещата при семейство Денали? Карлайл каза, че си отседнал при Таня? — Гласът ми беше прекалено висок.

Въпросът го накара да поспре.

— Много харесвам Таня — размишляваше той. — А сестра й Ирина дори още повече... Не бях оставал толкова дълго време на едно място преди, и се радвах на предимствата, на непознатото. Но ограниченията са трудни... Изненадан съм, че издържат толкова време. — Той ми се усмихна заговорнически. — Понякога мамя.

Не можех да преглътна. Кракът ми започна да се отдръпва назад, но замръзнах, когато червените му очи проблеснаха надолу, за да уловят движението.

— Оу — казах аз със слаб глас. — Джаспър също имаше проблеми с това.

— Не мърдай — прошепна ми гласът. Опитах се да направя това, което ми казваше. Беше трудно — инстинктът да хукна през глава бе почти неконтролируем.

— Наистина? — Лорън изглеждаше заинтересован. — Затова ли си тръгнаха?

— Не — отвърнах искрено. — Джаспър е много по-внимателен у дома.

— Да — Лорън се съгласи. — И при мен е така.

Стъпката, която направи сега беше доста очевидна.

— Виктория откри ли те? — попитах аз, останала без дъх, като отчаяно се опитвах да го разсея. Беше първият въпрос, който изникна в главата ми и съжалих веднага щом изговорих думите. Виктория — която ме бе преследвала с Джеймс и после бе изчезнала — не бе някой, за който исках да си мисля в точно този момент.

Но въпросът наистина го спря.

— Да — каза той, като се колебаеше със следващата си крачка. — Всъщност дойдох тук, за да й направя услуга. — Той направи физиономия. — Няма да е много доволна от това.

— От кое? — попитах нетърпеливо, като го подканвах да продължи. Той гледаше към дърветата, далеч от мен. Възползвах се от неговото разсейване, като направих голяма крачка назад.

Той погледна обратно към мен и се усмихна — изражението му бе като на чернокос ангел.

— От това да те убия — отговори ми той със съблазнително мъркане.

Препънах се още една крачка назад. Обезумялото ръмжене в главата ми ме затрудняваше да го чуя.

— Тя искаше да запази тази част за себе си — продължи той весело. — Малко е... вманиачена в теб, Бела.

— В мен? — изписуках аз.

Той поклати главата си и се засмя тихо.

— Знам, и на мен ми се струва малко назадничаво. Но Джеймс беше нейният спътник, а твоят Едуард го уби.

Дори тук, в момента на смъртта, името му се вряза в незаздравелите ми рани като назъбен ръб.

Лорън не забеляза реакцията ми.

— Тя мислеше, че е по-приемливо да убие теб вместо Едуард — справедлива замяна, спътник за спътник. Тя ме помоли да разуча нещата, така да се каже. Изобщо не си представях, че толкова лесно ще стигна до теб. Така че може би планът ѝ има недостатък — очевидно няма да е отмъщението, което си е представляла, тъй като сигурно не

означаваш чак толкова много за него, щом те е оставил тук незащитена.

Още един удар, още едно разкъсване в гърдите ми.

Тежестта на Лорън се премести леко и аз се препънах още една крачка назад.

Той се намръщи.

— Предполагам, че така или иначе ще е ядосана.

— Тогава защо не я изчакаш? — промълвих задавено аз.

Дяволита усмивка се появи на лицето му.

— Е, хвана ме в неподходящ момент, Бела. Не съм дошъл на *това* място заради мисията на Виктория — ловувах. Доста съм жаден, а ти наистина миришеш... просто неустоимо.

Лорън ме огледа с одобрение, сякаш бе изрекъл комплимент.

— Заплаши го — заповяда ми красивата илюзия, гласът му изкривен от страх.

— Той ще знае, че си бил ти — прошепнах послушна. — Това няма да ти се размине.

— И защо не? — Усмивката на Лорън се разшири. Той се огледа около пролуките в дърветата. — Миризмата ще се измие със следващият дъжд. Никой няма да открие тялото ти — просто ще изчезнеш, подобно на толкова много, много други хора. Няма причина Едуард да се сети за мен, *ако* го е грижа достатъчно, за да разследва това. Нека те уверя, че няма нищо лично, Бела. Просто жажда.

— Моли се — умоляваше ме халюцинацията ми.

— Моля те — прошепнах задъхано.

Лорън поклати глава, лицето му бе мило.

— Погледни нещата по този начин, Бела. Късметлийка си, че именно аз те открих.

— Така ли? — прошепнах аз, като отстъпих още една крачка назад.

Лорън ме последва, гъвкаво и грациозно.

— Да — увери ме той. — Ще бъда много бърз. Няма да усетиш нищо, обещавам. Естествено, че после ще излъжа Виктория за това, само за да я омиротворя. Но само ако знаеше какво бе замислила за теб, Бела... — Той поклати глава с бавно движение, сякаш почти бе отвлечен. — Кълна се, че ще ми благодариш за това.

Наблюдавах го ужасено.

Той вдиша бризът, който разроши косата ми в неговата посока.
— Неустоим — повтори той, като вдиша дълбоко.

Напрегнах се за скокът, очите ми примигваха, докато се свивах от страх, и звукът от яростният рев на Едуард отекваше в дъното на главата ми. Името му избухна през стените, които бях издигнала, за да го задържа. Едуард, Едуард, Едуард. Щях да умра. Нямахше значение, че си мислех за него сега. Едуард, обичам те.

През присвитите ми очи, наблюдавах как Лорън как се спира напред вдишването и извърта рязко глава на ляво. Страхувах се да погледна встрани от него, да проследя погледът му, макар че едва ли се нуждаеше от разсейване или някаква друга хитрина, за да ме нападне. Бях прекалено удивена, за да изпитам облекчение, когато той започна бавно да се отдръпва от мен.

— Не го вярвам — каза той, гласът му бе толкова нисък, че едва го чух.

Трябваше да погледна тогава. Очите ми сканираха ливадата, като търсеха намесата, която бе удължила животът ми с няколко секунди. Отначало не видях нищо и погледът ми отново се стрелна към Лорън. Сега се отдръпваше много по-бързо, като очите му се впиваха в гората.

Тогавя го видях — огромна черна фигура излезе от дърветата, тиха като сянка и крачеща бавно към вампирът. Беше огромно — високо като кон, но по-едро, много по-мускулесто. Дългата муцуна направи гримаса, като разкри линия от остри като кинжали предни зъби. Зловещо ръмжене се изтърколи измежду зъбите, като заливаше ливадата като продължителна гръмотевица.

Мечката. Само че изобщо не беше мечка. И все пак, гигантското черно чудовище трябваше да е създанието, което предизвикваше всичките тези истории. Отдалече всеки би предположил, че е мечка. Какво друго би било толкова голямо, толкова едро?

Искаше ми се да бях един от късметлиите, които са го видели отдалече. Вместо това, то крачеше тихо през тревата на около десет крачки разстояние където се намирах.

— Да не си помръднала и със сантиметър — прошепна гласът на Едуард.

Взирах се в чудовищното създание, като блъсках усилено мозъкът си, за да му дам някакво име. Имаше ясна кучешка характерност във формата му, от начина по който се движеше. Можех

да се сетя само за една възможност, колкото и вцепенена от ужас за бях. И все пак никога не бих могла и да си представя, че един вълк може да стане толкова голям.

Още едно ръмжене се появи от гърлото му и аз потреперах от звука.

Лорън отстъпваше към ръба на дърветата и някъде изпод смразяващият ужас, ме заля объркването. Защо Лорън биеше отбой? Вълкът наистина имаше чудовищни размери, но беше просто животно. Каква причина би имал един вампир, за да се страхува от едно животно? А Лорън се страхуваше. Очите му бяха разширени от ужас точно като моите.

Сякаш в отговор на въпросът ми, внезапно огромният вълк не беше сам. Заобикалящи го от всяка страна, още два гигантски звяра крачеха тихо към ливадата. Единият беше тъмносив, а другият кафяв, като нито един от двата не беше толкова дълъг, колкото първият. Сивият вълк се появи от дърветата само на няколко крачки от мен, очите му заковани върху Лорън.

Преди да мога да реагирам, още два вълка последваха, като се оформиха във V-линия, като гъски, които летят на юг. Което означаваше, че ръждивокафявото чудовище, което мина последно през храстите бе достатъчно близо до мен, че да го докосна.

Неволно ахнах и скочих назад — което бе най-глупавото нещо, което можех да направя. Замръзнах отново, като очаквах вълците да се обърнат към мен, най-слабата от възможните плячки. Искаше ми се Лорън просто да продължи и да се справи с глутницата — би трябвало да е нищо работа за него. Предположих, че предвид двата избора пред мен, да бъда изядена от вълци беше определено възможно най-лошата възможност.

Вълкът, който бе най-близо до мен, ръждивокафявият, обърна леко главата си към мен при звука на ахването ми.

Очите на вълкът бяха тъмни, почти черни. Погледна ме за част от секундата, като дълбоките очи изглеждаха прекалено интелигентни за диво животно.

И докато ме гледаше, внезапно се сетих за Джейкъб — отново, с благодарност. Поне бях дошла тук сама, в тази приказна ливада изпълнена с тъмни чудовища. Поне Джейкъб нямаше да умре също. Поне нямаше неговата смърт да ми тежи на сърцето.

След което още едно тихо ръмжене от лидерът накара ръждивокафявият вълк да извърне глава обратно към Лорън.

Лорън гледаше глутницата от чудовища с неприкрит шок и страх. Първото можех да разбера. Но бях поразена когато, без никакво предупреждение, той се завъртя и изчезна в дърветата.

Той избяга.

Само след секунда вълците бяха след него, като спринтираха през тревата с няколко мощни скока, като ръмжаха и щракваха със зъби толкова силно, че ръцете ми инстинктивно се вдигнаха, за да запушат ушите ми. Звукът отслабна с изненадваща бързина веднага щом изчезнаха в гората.

И тогава отново бях сама.

Коленете ми се огънаха изпод мен и паднах на ръцете си, като в гърлото ми се събираше плач.

Знаех, че трябваше да си тръгна, да си тръгна още сега. Колко ли дълго вълците щяха да преследват Лорън преди да се върнат обратно за мен? Или Лорън щеше да се обърне срещу тях? Щеше ли именно той да се върне за мен?

Обаче не можех да помръдна отначало — ръцете ми и краката ми трепереха и не знаех как да се изправя обратно на краката си.

Умът ми не можеше да се съвземе от страха, ужаса и объркването. Не можех да осъзная това, което току-що бях видяла.

Един вампир не би трябвало да избяга по този начин от едни прекалено големи кучета. Как щяха да се справят зъбите им срещу твърдата му кожа?

А и вълците трябваше да се държат на разстояние от Лорън. Дори и ако необичайният им размер ги бе научил да не се страхуват от нищо, все още нямаше смисъл да го преследват. Съмнявах се, че ледената му, мраморна кожа би миришела на нещо подобно на храна. Защо биха подминали нещо с топла кръв и уязвимо, за да преследват Лорън?

Не можех да го разбера.

Студен бриз премина пред ливадата, като раздвижи тревата така, сякаш някой се движеше по нея.

Изправих се на краката си, като отстъпвах назад, въпреки че вятърът минаваше безобидно покрай мен. Препъвайки се паникьосано, обърнах се и се затичах към дърветата.

Следващите няколко часа бяха агонизиращи. Отне ми три пъти повече време да избягам от гората, отколкото да стигна до ливадата.

Отначало не обръщах внимание накъде съм се отправила, като се бях концентрирала върху това, от което бягах. До момента, когато се бях свързала достатъчно, за да се сетя за компасът, бях на дълбоко в непознатата и зловеща гора. Ръцете ми трепереха толкова силно, че ми се наложи да поставя компасът на калната земя, за да го разчета. На всеки няколко минути се спирах, за да поставям компасът на земята и да проверявам дали все още се движа на североизток, като се ослушвах — когато звуците не бяха скрити от обезумялото жвакане на стъпките ми — за тихият шепот на невидими неща, които се движат измежду листата.

Чуруликането на една сойка ме накара да се препъна назад в корените на един млад смърч, като издрасках ръцете си и изцапах косата си със смола. Внезапният пробег на катерица по една канадска ела ме накара да изпищя толкова силно, че собствените ми уши ме заболяха.

Поне имаше светлина измежду дърветата пред мен. Озовах се на празният път на около километър южно от мястото, където бях паркирала пикапът си. Колкото и да бях изтощена, бягах по пътя, докато го открия. Докато седна отново в купето, отново ридаех. Яростно заключих и двете врати преди да извадя ключовете от джоба си. Ръмженето на двигателя беше успокояващ и здравомислещ. Помогна ми да обуздая сълзите си, докато карах доколкото ми позволяваше пикапът по-бързо към главната магистрала.

Бях по-спокойна, но все още изглеждах ужасно, когато се прибрах вкъщи. Патрулката на Чарли беше в алеята — не бях осъзнала колко е късно. Небето вече бе мрачно.

— Бела? — попита Чарли, когато затръшнах предната врата зад мен и припряно я заключих.

— Да, аз съм. — Гласът ми беше неравен.

— Къде беше досега? — извика той, като се появи от кухненският праг със заплашително изражение.

Поколебах се. Вероятно се бе обадил в семейство Стенли. По-добре да се придържам към истината.

— Скитах се из гората — признах аз.

Очите му бяха присвити.

— Нали щеше да ходиш у Джесика?

— Не ми се занимаваше с математика днес.

Чарли скръсти ръце през гърдите си.

— Мисля, че те помолих да стоиш далеч от гората.

— Да, знам. Не се тревожи, няма да го правя повече. —
Потреперах.

Чарли чак тогава ме видя наистина. Спомних си, че прекарах известно време на калната земя в гората днес — вероятно бях изцапана.

— Какво се случи? — настоя да узнае Чарли.

Отново реших, че истината, или поне една част от нея, е най-добрата опция. Бях прекалено потресена, за да се преструвам, че бях прекарала един обикновен ден измежду флората и фауната.

— Видях мечката — опитах се кажа спокойно, но гласът ми беше висок и разтреперан. — Макар че не е мечка — някакъв вид вълк е. И са цели пет. Един черен, един сив, един червеникавокафяв...

Очите на Чарли се разшириха от ужас. Той бързо се озова до мен и ме хвана за рамената.

— Добре ли си?

Главата ми се сведе в слабо кимване.

— Каж ми какво се случи.

— Не ми обърнаха никакво внимание. Но след като си тръгнаха, избягах и падах доста.

Той пусна рамената ми и обви ръцете си около мен. За един дълъг момент не каза нищо.

— Вълци — прошепна той.

— Какво?

— Рейнджърите казаха, че следите не са на мечка — но вълците просто не стават толкова големи...

— Тези бяха огромни.

— Колко каза, че си видяла?

— Пет.

Чарли поклати глава, като се мръщеше разтревожено. Накрая заговори с тон, който не търпеше възражения.

— Повече никакво шляене в гората.

— Няма проблеми — обещах разпалено.

Чарли се обади в управлението, за да докладва какво съм видяла. Малко си поизмислих къде точно съм видяла вълците — като твърдах, че съм била на пътеката, която е водела на север. Не исках баща ми да знае колко надълбоко съм била в гората, въпреки молбите му и най-вече не исках никой да се скита някъде, където вероятно Лорън би ме търсил. Започна да ми се гади при тази мисъл.

— Гладна ли си? — попита ме той, когато затворих телефона.

Поклатих глава, въпреки че навярно съм умирала от глад. Не бях яла цял ден.

— Просто съм изморена — казах му аз. Обърнах се към стъпалата.

— Ей — каза Чарли, като гласът му внезапно бе отново подозрителен. — Не каза ли, че Джейкъб ще го няма цял ден?

— Така ми каза Били — отвърнах му аз, объркана от въпросът му.

Той разгледа изражението ми за минутка и накрая изглеждаше доволен от това, което видя там.

— Хъх.

— Защо? — попитах аз. Звучеше така, сякаш че предполагаше, че съм го излъгала тази сутрин. За нещо друго, освен за ученето с Джесика.

— Ами, просто защото когато отидох да взема Хари, видях Джейкъб пред магазина с някои от приятелите си. Помахах му за здрасти, но той... е, предполагам, че знам дали ме е видял. Мисля че май спореше с приятелите си. Изглеждаше странно, сякаш бе разстроен заради нещо. И... бе различен. Като че ли можеш да гледаш как това хлапе расте пред очите ти! Става все по-голям всеки пък, когато го видя.

— Били каза, че Джейк и приятелите му ще ходят в Порт Анджелис на кино. Вероятно просто са чакали да се съберат с още някой.

— Оу. — Чарли кимна и се отправи обратно към кухнята.

Останах в коридора, като си мислех за Джейкъб и спорът с приятелите си. Чудех се дали се е изправил срещу Ембри за ситуацията със Сам. Може би поради тази причина ме бе оставил днес — ако означаваше, че ще оправи нещата с Ембри, тогава бях доволна.

Отново минах, за да проверя ключалките преди да отида в стаята си. Беше глупаво. Какво значение би имала една ключалка срещу чудовищата, които бях видяла този следобед? Предполагах, че самата дръжка ще затрудни вълците, тъй като нямат съответните палци. А и ако Лорън пристигне тук...

Или... Виктория.

Лежах в леглото си, но треперех прекалено силно, за да се надявам да заспя. Свих се на топка изпод юрганът си и се изправих срещу ужасяващите факти.

Нямаше какво да направя. Нямаше никакви предпазни мерки, които да взема. Нямаше къде да се скрия. Нямаше никой, който да ми помогне.

Треперенето ми така ме тресеше, та чак зъбите ми затракаха.

За да се успокоя си представих невъзможното — представих си как големите вълци настигат Лорън в гората и разкъсват неуязвимият безсмъртен така, както биха сторили с всеки друг нормален човек. Въпреки абсурдността на подобна фантазия, идеята ме утеши. Ако вълците го хванат, тогава той няма да може да каже на Виктория, че съм тук сам сама. Ако не се върне, вероятно тя ще си помисли, че семейство Кълън все още ме пазят. Само ако можеха вълците да спечелят подобна битка...

Добрите ми вампири никога нямаше да се върнат — колко утешаващо бе да си представя, че и другият вид също ще изчезне.

Затворих силно очи и зачаках да изпадна в безсъзнание — почти няхах търпение кошмарът ми да започне. По-добре него, отколкото бледото, красиво лице, което ми се усмихваше сега иззад клепачите ми.

В представите ми, очите на Виктория бяха черни от жажда, светли от очакването, а устните ѝ бяха извити около блестящите зъби от удоволствие. Червената ѝ коса беше ослепителен огън — вееше се хаотично около дивото ѝ лице.

Думите на Лорън се повториха в главата ми. Само ако знаеше какво бе замислила за теб...

Притиснах юмрукът към устата си, за да не изпищя.

11. КУЛТ

Всеки път като отворех очи, за да посрещна утрото и да осъзная, че съм преживяла още една нощ, беше изненада за мен. След като изненадата изчезнеше, сърцето ми започваше да бие усилено, а дланите ми да се потят — не можех да дишам нормално, докато не стана и установя, че Чарли също е оцелял.

Можех да видя, че е разтревожен — да ме гледа как подскачам от всеки висок звук или лицето ми внезапно да пребледнява без видима за него причина. От въпросите, които задаваше от време на време, изглежда винеше промяната заради продължителното отсъствие на Джейкъб.

Страхът, който винаги беше най-напред в мислите ми, обикновено ме разсейваше от факта, че още една седмица е изминала, а Джейкъб все още не ми се е обадил. Но когато можех да се концентрирам върху нормалният си живот — ако животът ми наистина някога щеше да е нормален — това ме разстройваше.

Ужасно ми липсваше.

Беше достатъчно лошо да съм сама преди да се изплаша така глупаво. Сега, повече от всякога, мечтаех за неговият безгрижен смях и заразната му усмивка. Нуждаех се от безопасността и здравомислието на собственоръчно направеният му гараж и топлата му ръка около студените ми пръсти.

Отчасти очаквах да ми се обади в понеделник. Ако имаше някакъв напредък с Ембри, нямаше ли да иска да го докладва? Искаше ми се да вярвам, че тревогата по приятелят му окупираше времето му, а не че просто се бе отказал от мен.

Обадих му се във вторник, но никой не вдигна. Все още ли имаше проблеми с телефонните линии? Или просто Били бе инвестирал в разпознавач на телефонните номера?

В сряда се обаждах на всеки половин час до единайсет през нощта, отчаяна да чуя топлотата на гласът на Джейкъб.

В четвъртък стоях в пикапа си пред къщата — със затворени врати — и ключове в ръката за цял един час. Спорех със себе си, като се опитвах да оправдая една бърза разходка към Ла Пуш, но не можах да го направя.

Знаех, че Лорън се е върнал при Виктория досега. Ако отида до Ла Пуш, щях да подведа единият натам. Ами ако ме настигнат, когато Джейк е наблизо? Колкото и да ме болеше, знаех, че е по-добре за Джейкъб, че ме избягва. По-безопасно за него.

Беше достатъчно лошо, че не можех да измисля начин да предпазя Чарли. Нощта бе най-вероятното време, когато щяха да дойдат да ме търсят и какво щях да кажа на Чарли, за да го изкарам от къщата тогава? Ако му кажех истината, щеше да ме прати в лудницата. Щях да понеса това — дори да го приветствам — ако щеше да го предпази. Но Виктория пак щеше да посети първо къщата му, търсейки мен. Може би ако ме открие тук това ще ѝ стигне. Може би просто ще си тръгне, като приключи с мен.

Така че не мога да избягам. Дори и да можех, къде щях да отида? При Рене? Потреперах при мисълта, че ще довлека смъртоносните си оръжия в безопасният, слънчев свят на майка ми. Никога нямаше да я застраша по този начин.

Тревогата прояждаше дупка в стомахът ми. В скоро време щях да имам цял комплект празнини.

Същата вечер Чарли ми направи още един път услугата да се обади на Хари, за да види дали семейство Блек са извън града. Хари докладва, че Били присъствал на срещата на съвета в сряда вечерта и никога не споменал нищо за заминаване. Чарли ме предупреди да не се излагам — Джейкъб щял да ми се обади, когато има време.

В петък следобед, докато се връщах от училище, ме сполетя изневиделица.

Не обръщах внимание на познатият път, като бях оставила звукът на двигателя да замъгли мозъкът ми и да заглуши тревогите, когато подсъзнанието ми ми подаде решение, което вероятно бе обработвало от известно време без мое знание.

Веднага щом си го помислих се почувствах наистина глупаво, че не се бях досетила по-рано. Разбира се, имах много неща на главата си — обсебени от отмъщение вампири, гигантски мутирвали вълци,

кървава дупка в центърът на гърдният ми кош — когато извадих доказателствата беше смущаващо очевидно.

Джейкъб ме избягваше. Чарли каза, че изглеждал странен, разстроен... Смътните отговори на Били, които с нищо не помагаха.

Света Дево, знаех точно какво става с Джейкъб.

Беше Сам Ълий. Дори кошмарите ми се бяха опитали да ми подскажат това. Сам бе достигнал до Джейкъб. Каквото и да се случваше с другите момчета в резервата, то се бе пресегнало и бе откраднало приятелят ми. Беше всмукан в култът на Сам.

Изобщо не се бе отказал от мен, осъзнах аз с прилив на чувства.

Оставих пикапът си да ръмжи разсеяно пред къщата ми. Какво да направя? Претеглих опасностите една срещу друга.

Ако отида да търся Джейкъб, рискувах Виктория или Лорън да ме открият с него.

Ако не отида да го потърся, Сам щеше да го завлече по-надълбоко в плашещата си, принудителна банда. Може би щеше да е прекалено късно, ако не действах бързо.

Беше минала цяла седмица и никакви вампири не се бяха върнали за мен. Една седмица беше достатъчна за завръщането им, така че вероятно не съм им приоритет. Най-вероятно, както бях решила и преди, щяха да дойдат за мен през нощта. Шансовете да ме последват към Ла Пуш бяха много по-ниски от шансът да изгубя Джейкъб заради Сам.

Опасността от самотният горски път си заслужаваше. Това не беше никаква случайна визита, за да видя какво става. Това беше спасителна акция. Щях да говоря с Джейкъб — да го отвлека, ако трябва. Веднъж бях гледала едно шоу за депрограмиране на хората с промити мозъци. Трябваше да има някакъв лек.

Реших първо да се обадя на Чарли. Може би каквото и да се случваше в Ла Пуш, трябваше да бъде взето под внимание от полицията. Изтичах в къщата, като бързах да тръгна вече на път.

Чарли лично вдигна телефона в управлението.

— Началник Суон.

— Тате, Бела е.

— Какво е станало?

Този път не можех да споря с катастрофалните му предположения. Гласът ми трепереше.

— Тревожа се за Джейкъб.

— Защо? — попита той, изненадан от неочакваната тема.

— Мисля че... Струва ми се, че нещо странно става в резервата. Джейкъб ми беше разказал за някакви странни неща, които се случват с момчетата на неговата възраст. Сега се държи по същият начин и аз съм изплашена.

— Какви неща? — Той говореше с професионалният си, полицейски глас. Това беше добре — вземаше ме на сериозно.

— Първо беше уплашен, а после ме избягваше, а сега... Страх ме е, че е станал част от онази шантава група, бандата на Сам. Бандата на Сам Ълий.

— Сам Ълий? — повтори Чарли, отново изненадан.

— Да.

Гласът на Чарли беше по-спокоен, когато отговори.

— Мисля, че си разбрала нещата погрешно, Бела. Сам Ълий е страхотно хлапе. Е, всъщност е мъж вече. Добър син. Трябва да чуеш как говори Били за него. Наистина прави чудеса с младежите в резервата. Той е този, който... — Чарли се спря напред изречението и аз предположих, че тъкмо е щял да спомене онази нощ, когато се изгубих в гората. Продължих бързо.

— Тате, няма нищо такова. Джейкъб се плашеше от него.

— Говори ли с Били за това? — Опитваше се да ме успокои сега. Изгубих го веднага, щом споменах Сам.

— Били не е разтревожен.

— Е, Бела, тогава съм сигурен, че е добре. Джейкъб е дете — вероятно просто се е шегувал. Убеден съм, че е добре. Все пак не може да прекара всяка свободна минута с теб.

— Това не е заради мен — настоях аз, но битката беше изгубена.

— Не мисля, че има за какво да се тревожиш. Остави Били да се грижи за Джейкъб.

— Чарли... — Гласът ми започваше да звучи хленчецо.

— Бела, имам много неща струпани на главата сега. Двама туристи са изчезнали от пътеката отвъд езерото. — Имаше разтревожена нотка в гласът му. — Проблемът с вълците излиза извън контрол.

Бях моментално отклонена — поразена, всъщност — от новините му. Нямахме начин вълците да са оцелели след битката с

Лорън...

— Сигурен ли си, че това им се е случило? — попитах аз.

— Опасявам се, че да, миличка. Имало е... — Той се поколеба.

— Имало е следи отново и... малко кръв този път.

— Оу! — Сигурно не се е стигнало до конфронтация тогава. Лорън вероятно просто е надбягал вълците, но защо? Това, което бях видяла на ливадата ставаше все по-странно и странно — все по-невъзможно за разбиране.

— Виж, наистина трябва да тръгвам. Не се тревожи за Джейк, Бела. Сигурен съм, че нищо няма.

— Хубаво — казах рязко аз, ядосана от това, че думите му ми бяха напомнили за по-важната криза за момента. — Чао. — Затворих телефона.

Загледах се в телефона за една дълга минута. Е, какво по дяволите, реших аз.

Били вдигна след две позвънявания.

— Ало?

— Здравсти, Били — почти изръмжах аз. Опитах се да звуча малко по-дружелюбно, като продължих. — Може ли да говоря с Джейкъб, ако обичаш?

— Джейк не е тук.

Какъв шок.

— Знаеш ли къде е?

— Навън е с приятели — гласът на Били беше предпазлив.

— О, така ли? Някой, когото познавам? Куил? — Можех сама да видя, че думите не излязоха толкова небрежно, колкото ми се искаше.

— Не — каза Били бавно. — Не мисля, че е с Куил днес.

Знаех по-добре от това да не споменавам името на Сам.

— Ембри? — попитах аз.

Били изглеждаше по-щастлив да отговори на това.

— Да, той е с Ембри.

Това ми беше достатъчно. Ембри беше един от тях.

— Е, кажи му да ми се обади, когато се върне, става ли?

— Да, да. Няма проблеми. — Щрак.

— Доскоро, Били — промърморих в мъртвата слушалка.

Карах към Ла Пуш, решена да чакам. Щях да стоя пред къщата му цяла нощ, ако ми се наложи. Щях да пропусна училище. Момчето

трябваше да се прибере вкъщи по някое време и когато го направеше, щеше да му се наложи да поговори с мен.

Умът ми беше толкова погълнат от пътуването, което се бях страхувала да направя, че сякаш отне няколко секунди. Преди да очаквам, гората започна да се разрежда и знаех, че скоро ще мога да видя първите малки къщички от резервата.

Вървейки от лявата страна на пътя имаше високо момче с бейзболна шапка.

Дъхът ми заседна в гърлото, изпълнена с надежда, че поне веднъж имах късмет и бях попаднала на Джейкъб без дори да се опитвам. Но това момче беше прекалено едро и косата му бе прекалено къса изпод шапката. Дори в гръб бях сигурна, че е Куил, който изглеждаше по-голям от последният път като го видях. Какво им имаше на момчетата килет? Да не би да ги тъпчеха с експериментални хормони за растеж?

Преминах към противоположната страна на пътя, за да спра до него. Той вдигна поглед, когато ръмженето на пикапът ми го приближи.

Изражението на Куил повече ме уплаши, отколкото изненада. Лицето му бе безрадостно, пусто, челото му свъсено от тревога.

— О, здрасти, Бела — поздрави ме глухо той.

— Здравсти, Куил... Добре ли си?

Той ме зяпаше мрачно.

— Бива.

— Да те закарам ли донякъде? — предложих аз.

— Да, предполагам — промърмори той. Той заобиколи пикапът отпред и отвори пасажерската врата, за да се качи.

— Накъде?

— Къщата ми е от северната страна, точно зад магазина — каза ми той.

— Виждал ли си Джейкъб днес? — Въпросът се изплъзна от мен още преди да е завършил изречението си.

Гледах Куил нетърпеливо, очаквайки отговорът му. Той се загледа през предното стъкло за секунда преди да проговори.

— Отдалече — накрая каза той.

— Отдалече? — повторих като ехо аз.

— Опитвах се да ги проследя — той беше с Ембри. — Гласът му беше нисък, труден за чуване от двигателя. Наведох се по-близо. — Знаем, че ме видяха. Но те се обърнаха и просто изчезнаха в дърветата. Не мисля, че бяха сами — мисля че Сам и бандата му може да са били с тях. Скитах се из гората цял час, като ги виках. Едва бях открил пътя обратно, когато ти пристигна.

— Значи Сам наистина е стигнал до него. — Думите бяха малко изопачени — зъбите ми бяха стиснати.

Куил ме зяпна.

— Знаеш за това?

Кимнах.

— Джейк ми каза... преди.

— Преди — повтори Куил и въздъхна.

— Сега Джейкъб е толкова лош, колкото и останалите?

— Никога не напуска Сам. — Куил извърна глава и се изплю през отвореният прозорец.

— А преди това... избягваше ли някого? Държеше ли се разстроено?

Гласът му беше нисък и груб.

— Не толкова дълго, колкото останалите. Може би един ден. След което Сам го настигна.

— Какво мислиш, че може да е? Наркотици или нещо такова?

— Не виждам Джейкъб или Ембри да се замесват в нещо такова... но какво знам аз? Какво друго може да е? И защо старците не са разтревожени? — Той поклати глава и страхът се появи в очите му сега. — Джейкъб не искаше да е част от този... култ. Не мога да разбера какво може да го е променило. — Той се вгледа в очите ми, лицето му изплашено. — *Не искам да съм следващият.*

Очите ми отразяваха неговият страх. Това беше вторият път, когато го чувах описано като култ. Потреперих.

— Родителите ви помогнаха ли с нещо?

Той направи гримаса.

— Да бе. Дядо ми е в съвета заедно с бащата на Джейкъб. Сам Ълий е най-доброто нещо, което някога се е случвало на това място, доколкото той знае.

Гледах ме се един друг за един дълъг момент. Вече бяхме в Ла Пуш и пикапът ми едва се влачеше по празния път. Можех да видя

единственият магазин в селото на не много далеч.

— Ще слеза тук — каза Куил. — Къщата ми е точно там. — Той посочи към малкият дървен правоъгълник зад магазина. Спрях край тротоара и той изскочи навън.

— Аз ще почакам Джейкъб — казах му аз със суров глас.

— Късмет. — Той затръшна вратата и закрачи по пътя с наведена глава и отпуснати рамене.

Лицето на Куил ме преследваше, докато направих завой и се върнах обратно към къщата на семейство Блек. Той се страхуваше, че е следващият. Какво се става тук?

Спрях пред къщата на Джейкъб, като изключих двигателя и свалих прозорците. Беше задушно днес, нямаше вятър. Качих краката си на таблото и се приготвих да чакам.

Видях с периферното си зрение нещо да се движи — обърнах се и забелязах Били да ме гледа през предният си прозорец с объркано изражение. Махнах му веднъж и се усмихнах сериозно, но останах на мястото си.

Очите му се присвиха — той остави пердето да падне на стъклото.

Бях готова да остана колкото време трябваше, но ми се искаше да имах нещо за правене. Извадих химикалка от дъното на раницата ми и стар тест. Започнах да си драскам на гърба на листа.

Имах време колкото да рисувам един ред ромбчета, когато последва остро почукване на вратата ми.

Подскочих, като вдигнах поглед, очаквайки Били.

— Какво правиш тук, Бела? — изръмжа Джейкъб.

Зяпнах го с безучастно удивление.

Джейкъб се бе променил радикално през последните седмици, в които не го бях виждала. Първото нещо, което забелязах бе косата му — красивата му коса я нямаше, остригана доста късо, като покриваше косата му с мастилен блясък, като черен сатен. Чертите на лицето му изглежда бяха заякнали видимо, станали по-сурови... по-възрастни. Вратът и раменете му бяха също различни, някак си по едри. Ръцете му, които бяха хванали рамката на прозореца, изглеждаха огромни, със сухожилия и вени, които бяха по-забележими по червеникавокафявата му кожа. Но физическите промени бяха незначителни.

Изржението му го правеше напълно неразпознаваем. Откритата, дружелюбна усмивка беше изчезнала като косата, топлината в тъмните му очи се бе превърнала в мрачно негодувание, което беше доста смущаващо. Сега имаше мрак в Джейкъб. Сякаш слънцето ми бе затъмнено.

— Джейкъб? — прошепнах аз.

Той просто ме гледаше, очите му бяха напрегнати и ядосани.

Осъзнах, че не сме сами. Зад него стояха останалите четирима — всичките високи с червеникави кожи и късо остригани коси като Джейкъб. Можеха да бъдат братя — не можех да разпозная дори Ембри от групата. Приликата беше засилена само от поразително еднаквата враждебност във всеки чифт очи.

Всеки чифт, освен един. По-голям с няколко години, Сам стоеше най-отзад, лицето му ведро и сигурно. Трябваше да преглътна обратно злобата, която се качи в гърлото ми. Искаше ми се да го ударя. Не, исках да направя нещо повече от това. Повече от всичко, исках да съм яростна и смъртоносна, някой с когото никой не би искал да се занимава. Някой, който би изплашил до лудост Сам Ълий.

Исках да съм вампир.

Жестокото желание ме свари неподготвена и изкара въздухът ми. Беше най-забраненото от всички желания — дори когато само мечтаех поради заплашителни причини като тази, за да имам надмощие над врагът си — защото беше най-болезненото. Това бъдеще бе навеки изгубено за мен, никога не е било наистина в хватката ми. Опитах се да се съвзема, докато дупката в гърдите ми пулсираше мъчително.

— Какво искаш? — настоя Джейкъб, като изржението му стана още по-сърдито, докато наблюдаваше смесицата от емоции на лицето ми.

— Искам да говоря с теб — казах аз със слаб глас. Опитах се да се концентрирам, но все още не бях избягала от мечтата табу.

— Давай — изсъска той през стиснати зъби. Погледът му бе жесток. Никога не го бях виждала да гледа някого така, най-вече мен. Нарани ме с изненадваща сила — физическа болка, пробождане в главата ми.

— Насаме — изсъсках аз и гласът ми бе по-силен.

Той погледна назад и веднага знаех накъде ще се насочат очите му. Всички се извърнаха, за да видят реакцията на Сам.

Сам кимна веднъж, лицето му необезпокоено. Той направи кратък коментар на непознат, звучен език — можех само да съм сигурна, че не е френски или испански, но предположих, че е килетски. Той се обърна и влезе в къщата на Джейкъб. Останалите, Пол, Джаред и Ембри, предположих аз, го последваха вътре.

— Добре. — Джейкъб изглеждаше по-малко яростен, когато останалите си тръгнаха. Лицето му бе малко по-спокойно, но също така и безнадеждно. Устата му изглеждаше перманентно извита надолу в ъгълчетата.

Поех си дълбоко въздух.

— Знаеш какво искам да знам.

Той не отговори. Просто ме гледаше горчиво.

Отвърнах на погледът му и мълчанието се проточи. Болката в лицето му ме нервираще. Почувствах как една буца започва да се събира в гърлото ми.

— Може ли да вървим? — попитах, докато все още можех да говоря.

Той не отвърна по никакъв начин — лицето му не се промени.

Излязох от колата, като чувствах невидими очи през прозорците към мен и започнах да вървя към дърветата на север. Краката ми жвакаха по влажната трева и кал покрай пътя и, тъй като това беше единственият звук, отначало си помислих, че не ме следва. Но когато се огледах, той беше точно до мен, като краката му си проправяха някак си по-тих път от моите.

Почувствах се по-добре измежду покрайнините на гората, където Сам не можеше да не види. Докато вървахме, се борех за правилните неща, които трябва да кажа, но нищо не ми хрумна. Само ставах все повече и повече ядосана, че Джейкъб е завладян... че Били е позволил това... че Сам можеше да стои там толкова уверен и спокоен...

Джейкъб внезапно забърза крачка, като ме подмина с лекота с дългите си крака и тогава се извъртя срещу мен, като застана на пътя ми, така че трябваше и аз да спра.

Вниманието ми бе привлечено от откритата грация в движението му. Джейкъб беше почти толкова тромав, колкото мен с никога не спиращите му растящи крайници. Кога се промени това?

Но Джейкъб не ми остави време да помисля върху това.

— Да приключваме с това — каза той със суров, дрезгав глас.

Изчаках. Той знаеше какво искам.

— Не е това, което си мислиш. — Гласът му бе внезапно отегчен.
— Не е това, което си мислех — бях далеч от истината.

— Тогава какво е?

Той изучаваше лицето ми за един дълъг момент, замислен.
Гневът не напусна напълно очите му.

— Не мога да ти кажа — каза ми накрая той.

Челюстта ми се сви и заговорих през стиснати зъби.

— Мислех си, че сме приятели.

— Бяхме. — Имаше леко наблягане на миналото време.

— Но вече нямаш нужда от приятели — казах горчиво аз. —
Имаш си Сам. Колко мило — винаги си го харесвал толкова.

— Преди не го разбирах.

— А сега видя светлината. Алелуя.

— Не беше това, което си мислех. Вината не е на Сам. Той ми
помага доколкото може. — Гласът му стана чувствителен и той
погледна над главата ми, отвъд мен, с горяща ярост в очите му.

— Той ти помага — казах съмнително аз. — Естествено.

Но Джейкъб сякаш не ме слушаше. Той си поемаше дълбоко и
бавно дъх, като се опитваше да се успокои. Беше толкова ядосан, че
ръцете му трепереха.

— Джейкъб, моля те — прошепнах аз. — Няма ли да ми кажеш
какво се е случило? Може би аз мога да помогна.

— Никой не може да ми помогне сега. — Гласът му бяха тихо
простенване — гласът му се пречупи.

— Какво ти е сторил? — настоях да узная аз, като очите ми се
пълнеха със сълзи. Пресегнах се към него, както бях направила веднъж
и преди, като пристъпих към него с разперени ръце.

Този път той се сви назад, като вдигна ръце в защита.

— Не ме докосвай — прошепна той.

— Сам да не е заразителен? — промърморих аз. Глупавите сълзи
бяха избягали от ъгълчетата на очите ми. Изтрих ги с опакото на
ръката ми и скръстих ръце пред гърдите си.

— Стига си виняла Сам. — Думите изскочиха бързо, като
рефлекс. Ръцете му се вдигнаха нагоре, за да се вплетат в косата, която
вече не беше там, и тогава паднаха отпуснато.

— Тогава кой да виня? — отвърнах аз.

Той се усмихна наполовина — беше мрачно, сгърчено нещо.

— Не искаш да чуеш това.

— По дяволите не искам! — срязах го аз. — Искам да знам и искам да знам сега.

— Грещиш — сряза ме обратно той.

— Да не си посмял да ми казваш, че греша — не аз съм тази, на която са ѝ промили мозъкът! Каж ми сега чия е вината, ако не е на скъпоценният ти Сам!

— Ти си го изпроси — изръмжа той, очите му блестяха сурово. — Ако искаш да виниш някой, защо не посочиш с пръст онези мръсни, вонящи кръвопийци, които толкова обичаш?

Челюстта ми увисна и дъхът ми излезе с шумолящ звук. Бях замръзнала на място, пронизана от думите му с двойно острие. Болката се изви по познати пътища през тялото ми, кървавата дупка ме разкъсваше отвътре навън, но то беше на второ място, фонова музика на хаосът в мислите ми. Не можех да повярвам, че съм го чула правилно. Нямаше и следа от нерешителност по лицето му. Само ярост.

Устата ми все още бе зяпнала.

— Казах ти, че не искаш да го чуеш — каза той.

— Не разбирам кого имаш предвид — прошепнах аз.

Той повдигна недоверчиво вежда.

— Мисля, че знаеш точно кого имам предвид. Няма да ме накараш да го кажа, нали? Не ми харесва да те наранявам.

— Не разбирам кого имаш предвид — повторих механично.

— Семейство Кълън — каза бавно той, проточвайки думата, като разглеждаше лицето ми, докато я произнасяше. — Видях това — мога да видя в очите ти какво ти причинява това, когато кажа името им.

Поклатих глава в отричане, като се опитвах да я проясня този път. Как знаеше за това? И какво общо можеше да има с култът на Сам? Да не би да беше банда, която мразеше вампири? Какъв беше смисълът да се заформя такова нещо, като във Форкс вече не живееха вампири. Защо Джейкъб беше започнал да вярва на историите за Кълънови сега, когато доказателствата за тях бяха отдавна изчезнали и нямаше да се върнат повече?

Отне ми прекалено дълго време, за да отговоря коректно.

— Не ми казвай, че вече вярваш на безсмислените суеверия на Били — казах аз със слаб опит за подигравателност.

— Той знае повече, отколкото предполагам.

— Бъди сериозен, Джейкъб.

Той ме изгледа, очите му бяха критични.

— Суеверията настрана — казах бързо аз. — Все още не виждам в какво обвиняваш... Кълънови — трепнах. — Те си тръгнаха преди повече от половин година. Как можеш да ги виниш за нещо, което Сам прави сега?

— Сам не прави нищо, Бела. Също така знам, че са си тръгнали. Но понякога... нещата вече са задвижени и тогава е прекалено късно.

— Какво е задвижено? Кое е прекалено късно? За какво ги виниш?

Внезапно той беше право пред лицето ми, очите му горяха от ярост.

— Че съществуват — изсъска той.

Бях изненадана и отклонена от предупредителните думи, които изникнаха с гласът на Едуард, когато дори не бях уплашена.

— Тихо сега, Бела. Не го притискай — помоли ме внимателно Едуард в ухото ми.

Веднъж щом името на Едуард бе пробил предпазните стени, зад които го бях заровила, беше невъзможно да го заключи обратно. Сега не болеше — не и през безценните секунди, когато можех да чуя гласът му.

Джейкъб беснееше пред мен, треперейки от гняв.

Не знаех защо илюзията за Едуард беше внезапно в главата ми. Джейкъб беше разярен, но той беше Джейкъб. Нямаше адреналин, нямаше опасност.

— Дай му шанс да се успокои — настоя гласът на Едуард.

Поклатих глава в объркването си.

— Ставаш абсурден — казах им аз и на двамата.

— Хубаво — отвърна Джейкъб, като дишаше дълбоко отново. — Няма да споря с теб. И без това няма значение, вредите са нанесени вече.

— *Какви вреди?*

Той дори не трепна, когато изкрещях думите в лицето му.

— Дай да се връщаме. Няма какво повече да си кажем.

Ококорих се.

— Има всичко да си кажем! Та ти нищо не си ми казал още!

Той мина покрай мен, като крачеше обратно към къщата.

— Днес срещнах Куил — извиках след него.

Той се спря напред стъпката си, но не се обърна.

— Спомняш си приятелят ти, Куил? Да, ами той е уплашен до смърт.

Джейкъб извърна лицето си към мен. Изражението му бе измъчено.

— Куил — успя да каже само.

— И той се тревожи за теб. Направо се е побъркал.

Джейкъб гледаше през мен с отчаяни очи.

Притиснах го още.

— Изплашен е, че той е следващият.

Джейкъб се подпря на едно дърво за опора, лицето му се превърна в странен нюанс на зеленото изпод червеникавокафявата повърхност.

— Няма да е следващият — промърмори Джейкъб на себе си. — Не може да е. Свършено е вече. Това не трябва да се случва повече. Защо? Защо? — Юмрукът му заблъска срещу дървото. Не беше голямо дърво, стройно и само няколко стъпки по високо от Джейкъб. И все пак се изненадах, когато стеблото поддаде и се пречупи силно изпод ударите.

Джейкъб се вгледа в острият, счупен връх с шок, който бързо се превърна в ужас.

— Трябва да се връщам. — Той се извъртя и започна да върви толкова бързо, че трябваше да подтичвам, за да вървя наравно с него.

— Обратно при Сам!

— Това е само един начин, за поставяне на нещата — сякаш каза той — отново си мърмореше изпод носа и гледаше настрани.

Последвах го обратно до пикапа.

— Чакай! — извиках аз, когато той се обърна към къщата.

Той се обърна, за да се изправи в лице срещу мен и видях, че ръцете му отново трепереха.

— Прибирай се вкъщи, Бела. Не мога да се мотая повече с теб.

Глупавият, незначителен удар беше изключително силен. Сълзите отново започнаха да текат.

— Ти да не би да... късаш с мен? — Думите бяха напълно грешни, но те бяха най-добрият начин, за който успях да се сетя да кажа това, което питах. Все пак, това което аз и Джейк имахме беше нещо повече от училищен романс. По-силно.

Той изляя горчив смях.

— Едва ли. Ако случаят беше такъв щях да кажа „Нека си останем приятели“. А аз дори това не мога да кажа.

— Джейкъб... защо? Сам не ти позволява да имаш други приятели? Моля те, Джейк. Ти обеща. Имам нужда от теб! — Черната празнота, която представляваше животът ми преди — преди Джейкъб да внесе някакво подобие на разум обратно в него — възкръсна и се изправи срещу мен. Самотата заседна в гърлото ми.

— Съжалявам, Бела. — Джейкъб каза всяка дума с преднамерено студен глас, който сякаш не му принадлежеше.

Не можех да повярвам, че Джейкъб наистина иска да каже това. Изглеждаше така, сякаш има нещо друго, което се опитва да си проправи път пред гневните му очи, но не можех да разбера посланието.

Може би това изобщо не беше заради Сам. Може би това нямаше нищо общо със семейство Кълън. Може би просто опитваше да се извади от безнадеждна ситуация. Може би трябваше да го оставя да го направи, ако това беше най-доброто нещо за него. Трябва да го направя. Щеше да е правилно.

Но чух гласът ми да се изплъзва като шепот.

— Съжалявам, че не можех... преди... иска ми се да можех да променя чувствата си към теб, Джейкъб. — Бях отчаяна, протягах, разпъвах истината толкова далеч, че се извиваше почти във формата на лъжа. — Може би... може би ще мога да се променя — прошепнах аз. — Може би, ако ми дадеш малко време... само не ме изоставяй сега, Джейк. Не мога да го понеса.

Лицето му премина от гняв към агония за секунда. Една трепереща ръка се пресегна към мен.

— Не. Не си мисли така, Бела, моля те. Не обвинявай себе си, не си мисли, че вината е твоя. *Всичко* е заради мен. Кълна се, че няма нищо общо с теб.

— Не си ти, аз съм — прошепнах. — Има нещо друго.

— Наистина, Бела. Аз не съм... — той се бореше, гласът му ставаше дори още по-дрезгав, докато се опитваше да обуздае емоциите си. Очите му бяха измъчени. — Не съм достатъчно добър, за да съм ти приятел повече или каквото и да е друго. Не съм това, което бях преди. Не съм добър.

— Какво? — Зяпнах го, объркана и ужасена. — Какво *говориш*? Ти си много по-добър от мен, Джейк. Ти си добър! Кой ти каза, че не си? Сам? Това е жестока лъжа, Джейкъб! Не му позволявай да ти говори така! — Внезапно отново крещях.

Лицето на Джейкъб стана сурово и потиснато.

— Никой нищо не ми е казал. Знам какъв съм.

— Ти си мой приятел, ето какво си! Джейк — недей!

Той се отдалечаваше от мен.

— Съжалявам, Бела — каза отново той — този път беше съкрушено мърморене. Той се обърна и почти изтича обратно в къщата.

Не можех да помръдна от мястото си. Гледах малката къща — изглеждаше прекалено малка, за да побере четири едри момчета и двама още по-едри мъже. Нямаше никакво раздвижване отвътре. Никакво шумолене на ръба на пердето, никакъв звук на гласове или движения. Сякаш бе празна.

Дъждът започна да ръми, като щипеше тук и там по кожата ми. Не можех да сваля очи от къщата. Джейкъб щеше да се върне. Трябваше.

Дъждът се усили, както и вятъра. Капките вече не падаха отгоре — биеха под ъгъл от запад. Можех да помириша солта от океана. Косата ми плющеше около лицето ми, като полепваше по мокрите места и се увиваше в миглите ми. Чаках.

Накрая вратата се отвори и аз направих крачка напред от облекчение.

Били докара количката си до прага. Не можех да видя никой зад него.

— Чарли току-що се обади, Бела. Казах му, че вече си на път за къщи. — Очите му бяха изпълнени със състрадание.

Съжалението му някак си го направи свършен факт. Не казах нищо. Просто се извърнах механично и се качих в пикапа си. Бях

оставила прозорците отворени и седалките бяха хлъзгави и мокри. Нямаше значение. Вече бях вир-вода.

Не е толкова лошо! Не е толкова лошо! опитваше се да ме утеши умът ми. Беше истина. Това не беше толкова лошо. Това не беше краят на света, не и отново. Това беше краят на последният покой, който бе останал. Само това.

Не е толкова лошо, съгласих се аз, след което добавих, но достатъчно лошо.

Бях си помислила, че Джейк лекуваше дупката в мен — или поне я запълваше, за да не ме боли чак толкова много. Бях сгрешила. Той просто бе дълбал своя собствена дупка, така че сега бях надупчена като швейцарско сирене. Само се чудех защо вече не съм се срутила на съставните си части.

Чарли ме чакаше на верандата. Докато паркирах, той се приближи, за да ме посрещне.

— Били се обади. Каза, че си се скарала с Джейк — и че си много разстроена — обясни той, докато ми отваряше вратата.

След което погледна лицето ми. Някакъв тип ужасено разпознаване се появи в изражението му. Опитах се да почувствам лицето си отвътре навън, за да разбера какво вижда. Усещах лицето си празно и студено, и осъзнах какво му бе напомнило.

— Не се случи точно това — промърморих аз.

Чарли сложи ръцете си около мен и ми помогна да слеза от колата. Той не отбеляза пропитите ми дрехи.

— Тогава какво се случи — попита той, когато влязохме вътре. Той издърпа одеялото от гърба на канапето, докато говореше и го обви около раменете ми. Осъзнах, че все още треперя.

Гласът ми беше безжизнен.

— Сам Ълий казва, че Джейкът вече не може да ми е приятел.

Чарли ме погледна странно.

— Кой ти каза това?

— Джейкът — обявих аз, въпреки че той не ми беше казал точно това. И все пак беше истина.

Веждите на Чарли се свъсиха.

— Наистина ли мислиш, че имаше нещо нередно с този Ълий?

— Знам, че има. Джейкът обаче не искаше да ми каже какво. — Можех да чуя как водата капе от дрехите ми по линолеума. — Отивам

да се преоблека.

Чарли бе изгубен в мислите си.

— Добре — каза той разсеяно.

Реших да си взема душ, защото ми беше прекалено студено, но горещата вода сякаш не повлия на температурата на кожата ми. Все още замръзвах, когато се предадох и спрях водата. Във внезапната тишина можех да чуя как Чарли говори с някой на долният етаж. Загърнах се с една хавлия и отворих леко вратата на банята.

Гласът на Чарли беше ядосан.

— Няма да се вържа на това. Няма никакъв смисъл.

Имаше мълчание и осъзнах, че той говореше по телефона. Измина минута.

— Недей прехвърля всичко на Бела! — внезапно извика Чарли.

Подскочих. Когато заговори отново, гласът му беше внимателен и по-нисък.

— Бела даде ясно да се разбере, че тя и Джейкъб са само приятели... Е, ако е това, тогава защо не каза така отначало? Не, Били, мисля, че е права за това... Защото познавам дъщеря си и ако казва, че Джейкъб е бил изплашен преди... — Той спря насред изречението си, а когато отговори почти викаше отново. — Какво искаш да кажеш с това, че не познавам дъщеря си така добре, както си мисля! — Той се заслуша за една кратка секунда и отговорът му беше почти прекалено нисък, за да го чуя. — Ако си мислиш, че ще й напомням за това, тогава по-добре си помисли отново. Тя тъкмо започна да го преживява и най-вече заради Джейкъб ми се струва. Ако това, което се случва с Джейкъб и този тип Сам, я запрати обратно в онази депресия, тогава на Джейкъб ще му се наложи да отговаря пред мен. Ти си ми приятел, Били, но това наранява семейството ми.

Имаше още една пауза, през която Били отговори.

— В това си прав — ако тези момчета престъпят линията само с едно пръстче на крака си ще узная веднага за това. Ще държим ситуацията под око, можеш да си сигурен в това. — Повече не беше Чарли — сега беше началник Суон. — Хубаво. Аха. Довиждане. — Телефонът бе запратен върху вилката.

Изприпках на пръсти през коридора към стаята ми. Чарли мърмореше гневно в кухнята.

Значи Били щеше да обвинява мен. Подвеждах Джейкъб и най-накрая на него му бе дошло до гуша.

Беше странно, защото сама се страхувах от това, но след последното нещо, което Джейкъб каза този следобед, повече не го вярвах. Имаше нещо повече в това от една несподелена любов и ме изненада, че Били продължаваше да твърди това. Караше ме да си мисля, че каквато и тайна да пазеха, бе по-голяма от това, което можех да си представя. Поне Чарли бе на моя страна сега.

Облякох си пижамата и се свих в леглото си. Животът изглеждаше достатъчно мрачен в момента, така че се оставих на течението. Дупката — сега вече дупки — вече ме боляха, така че защо не? Върнах се назад към спомена — не към истински спомен, който би заболял прекалено много, но фалшивият спомен за гласът на Едуард в главата ми този следобед — и го превъртах отново и отново в главата си, докато не заспах със сълзи, спускащи се спокойно надолу по безизразното ми лице.

Тази вечер имах нов сън. Валеше дъжд и Джейкъб вървеше безшумно до мен, въпреки че земята под краката ми скърцаше като сух чакъл. Но той не беше моят Джейкъб — той беше един нов, горчив, грациозен Джейкъб. Гладката подвижност на походката му ми напомни за някой друг и докато го наблюдавах, чертите му започнаха да се променят. Червеникавият цвят на кожата му се разтопяваше, като оставяше лицето му бледо и бяло като кост. Очите му станаха златни, после червени, и после отново златни. Късата му коса се виеше от бризът, като се превръщаше бронзова там, където вятъра я бе докоснал. И лицето му стана толкова красиво, че разби сърцето ми. Пресегнах се към него, но той се отдръпна назад, повдигайки ръце като щит. След което Едуард изчезна.

Не бях сигурна, когато се събудих в тъмното, дали едва сега бях започнала да плача, или сълзите ми бяха течали, докато съм спала и просто продължаваха сега. Можех да усетя, че бе посред нощ — бях наполовина заспала, може би повече от половина. Затворих изтощено очи и се замолих за сън без сънища.

Точно тогава чух шумът, който вероятно ме бе събудил отначало. Нещо остро стържеше по дължината на прозорецът ми с високо изскърцване, като нокти срещу стъкло.

12. НЕКАНЕН ГОСТ

Очите ми се отвориха рязко, изпълнени със страх, макар да бях толкова изтощена и замаяна, че не знаех със сигурност дали съм будна или заспала.

Нещо изскърца по прозорецът ми със същият тънък, висок звук.

Объркана и тромава от съненост, се препънах от леглото си към прозореца, като се опитвах да пропъдя останалите сълзи от очите си от пътя.

Огромна, тъмна фигура се клатеше нестабилно от другата страна на стъклото, приведена към мен така, сякаш щеше да разбие прозорецът. Препънах се назад, ужасена, като в гърлото ми се оформяше писък.

Виктория.

Беше дошла за мен.

Бях мъртва.

Само не и Чарли!

Задавих се от зараждащият се писък. Трябваше да бъда тиха по време на това. Някакси. За да не би Чарли да дойде да разследва...

И тогава един познат, дрезгав глас се обади от тъмната фигура.

— Бела! — изсъска той. — Ау! По дяволите, отвори прозорецът.
АУ!

Отнеха ми две секунди, за да се отърся от ужасът, преди да успея да помръдна, но тогава побързах към прозорецът и избутах стъклото от пътя. Облаците бяха смътно осветени отзад, достатъчно за мен, за да разпозная фигурата.

— Какво правиш? — ахнах аз.

Джейкъб се бе притиснал едва-едва към върха на смърча, който растеше в средата на малкият преден двор на Чарли. Теглото му бе наклонило дървото към къщата и сега той се люлееше — като краката му се рееха на 6 метра от земята — и на лакът разстояние от мен. Тънките клонки на върха на дървото отново изскърцаха срещу къщата.

— Опитвам се да удържа — пухтеше той, като премести теглото и дървото го разлюля, — обещанието си!

Замигах с мокрите си, замъглени очи, внезапно убедена, че сънувам.

— Кога изобщо си обещавал да се самоубиеш като паднеш от дървото на Чарли?

Той изсумтя, очевидно не му бе смешно, като люлееше краката си, за да подобри равновесието си.

— Разкарай се от пътя — заповяда ми той.

— Какво?

Той отново залюля крака, напред и назад, като се засилваше. Осъзнах какво се опитваше да направи.

— Не, Джейк!

Но се отдръпнах настрана, защото беше прекалено късно. С едно изгрухтяване, той се засили срещу отвореният ми прозорец.

Друг вик се зароди в гърлото ми, докато го чак да падне към смъртта си — или поне да се осакати срещу дървената стена на къщата. За мой шок, той се метна ловко в стаята ми, като се приземи на краката си с тихо тупване.

И двамата погледнахме автоматично към вратата, задържайки дъха си, като чакахме да видим дали шумът бе събудил Чарли. Премина тих момент на мълчание и тогава чухме приглушеният звук от хъркането на Чарли.

Широка усмивка премина през лицето на Джейкъб — изглеждаше изключително доволен от себе си. Не беше усмивката, която познавах и обичах — беше нова усмивка, която бе горчива подигравка със старата му откровеност, върху новото лице, което принадлежеше на Сам.

Това ми дойде в повече.

Бях плакала до изтощение заради това момче. Острото му отхвърляне бе пробило нова болезнена дупка в това, което бе останало от гръдният ми кош. Беше оставил нов кошмар след себе си, като инфекция на рана — обидата след щетата. А сега беше тук в стаята ми, като ми се хилеше самодоволно, сякаш нищо от това не се бе случило. Още по-лошо от това, макар и пристигането му да бе шумно и неудобно, ми напомни за времето, когато Едуард се промъкваше през

прозореца ми през нощта и този, който ми го напомни, бе сръгал жестоко незарасналите рани.

Всичко това, придружено от факта, че бях като пребита, не ме правеше особено дружелюбна.

— Махай се! — изсъсках аз, като сложих доколкото можех отрова в шепота.

Той примигна, като лицето му стана изненадано.

— Не — възрази той. — Дойдох да се извиня.

— Не *приемам* извинения!

Опитах се да го избутам през прозореца — все пак, ако всичко това бе сън, нямаше наистина да се нарани. Беше напразно обаче. Не го помръднах и със сантиметър. Бързо отпуснах ръце и се отдръпнах от него.

Не носеше риза, въпреки че вятърът, който духаше през прозореца бе достатъчно студен, за да ме накара да потрепера и ми стана неудобно, че ръцете ми са върху голите му гърди. Кожата му бе адски гореща, както бе била главата му последният път като го докоснах. Сякаш все още бе болен с температура.

Не изглеждаше болен. Изглеждаше *огромен*. Той се надвеси над мен, толкова голям, че затъмни прозореца, със завързан език от яростната ми реакция.

Внезапно беше повече отколкото можех да понеса — сякаш всичките ми нощи на безсъние се срутواха върху мен. Бях толкова брутално изморена, че си помислих, че ще припадна точно тук, на пода. Залюлях се нестабилно и се опитах да задържа очите си отворени.

— Бела? — прошепна Джейкъб разтревожено. Той ме улови за лакътя, когато се олюлях отново, и ме избута към леглото. Краката ми поддадоха, когато стигнах ръба и се седнах в продънената част на матрака.

— Ей, добре ли си? — попита Джейкъб, като тревогата бе набръчкала челото му.

Погледнах към него, сълзите все още не бяха изсъхнали върху бузите ми.

— Защо изобщо бих била добре, Джейкъб?

Силна болка замени част от горчивината на лицето му.

— Ами да — съгласи се той, след което си пое дълбоко дъх. — По дяволите. Ами... А-аз толкова съжалявам, Бела. — Извинението бе искрено, без съмнение, въпреки че все още имаше гняв в чертите му.

— Защо дойде тук? Не ти искам извиненията, Джейк.

— Знам — прошепна той. — Но не можех да оставя нещата така, както този следобед. Това беше ужасно. Съжалявам.

Поклатих уморено глава.

— Нищо не разбирам.

— Знам. Искам да ти обясня... — Той се спря внезапно, устата му отворена, почти като че ли нещо бе разрязало въздуха. Тогава си пое дълбоко дъх. — Но не мога да обясня — каза той, все още ядосан. — Искан ми се да можех.

Оставих главата си да падне в ръцете ми. Въпросът ми излезе заглушено от ръката ми.

— Защо?

Той замълча за момент. Извъртях глава настрани — прекалено уморена, за да я държа изправена — за да видя изражението му. Изненада ме. Очите му бяха присвити, зъбите му стиснати, челото му свъсено от усилие.

— Какво има? — попитах аз.

Той издиша тежко и осъзнах, че и той бе задържал дъхът си.

— Не мога да го направя — промърмори отчаяно той.

— Да направиш какво?

Той игнорира въпросът ми.

— Виж, Бела, имала ли си някога тайна, която не можеш да кажеш на никого?

Той ме погледна с всезнаещи очи и мислите ми веднага скочиха към семейство Кълън. Надявам се, че изражението ми не е изглеждало виновно.

— Нещо, което си чувствала, че трябва да криеш от Чарли, от майка си...? — настоя той. — Нещо, за което не би говорила дори с мен? Дори сега?

Усетих как очите ми се присвиват. Не отговорих на въпросът му, въпреки че знаех, че той е приел това за потвърждение.

— Можеш ли да разбереш, че съм изпаднал в един вид... същата ситуация? — Той отново се запъваше, очевидно се бореше за

правилните думи. — Понякога лоялността се изпречва на пътя на това, което искаш да направиш. Понякога тайната не е твоя.

Не можех да споря с това. Беше абсолютно прав — имах тайна, която не беше моя за казване, и все пак тайна, за която се чувствах отговорна да пазя. Тайна, която, внезапно, той очевидно знаеше.

И все пак не виждах как това се отнася за него, или Сам, или Били. Какво ги интересуваше тях, сега когато Кълънови ги нямаше?

— Не виждам защо си дошъл тук, Джейкъб, щом ще ми даваш само гатанки, наместо отговори.

— Съжалявам — прошепна той. — Това е толкова вбесяващо.

Вгледахме се един в друг за един дълъг момент в тъмната стая, и на двама ни лицата бяха безнадеждни.

— Частта, която ме убива — каза рязко той, — е че ти вече *знаеш*. Вече *ти каза*х всичко!

— За какво говориш?

Той си пое сепнато въздух и се приведе към мен, като лицето му премина от безнадеждност към пламенна решителност за секунда. Той се взря яростно в очите ми и гласът му беше бърз и нетърпелив. Той запращаше думите право в лицето ми — дъхът му беше толкова горещ, колкото и кожата му.

— Мисля, че виждам начин как да оправим нещата — защото ти знаеш това, Бела! Не мога да ти кажа, но ти можеш да го *познаеш*! Тогава ще ми се размине!

— Искаш от мен да позная? Да позная *какво*?

— *Моята* тайна. Можеш да го направиш — знаеш отговорът!

Премигнах два пъти, като се опитвах да прочистя главата си. Бях толкова изморена. Нищо, което ми казваше, нямаше смисъл.

Той се вгледа в безучастното ми изражение и тогава лицето му се напрегна от усилие отново.

— Задръж малко, нека видя дали мога да ти помогна с нещо — каза той. Каквото и да се опитваше да направи, беше толкова трудно, че се задъхваше.

— Да ми помогнеш? — попитах аз, като се опитвах да следя нишката на мислите му. Клепачите ми искаха да се затворят, но ги принудих да стоят отворени.

— Аха — каза той, като дишаше тежко. — Като подсказки.

Той взе лицето ми в огромните си, прекалено топли ръце и го задържа на сантиметри от своето. Той се вгледа в очите ми, докато шепнеше, сякаш за да ми предаде нещо освен думите, които изговаряше.

— Спомняш ли си първият ден, когато се запознахме — на плажът на Ла Пуш.

— Разбира се, че се си спомням.

— Разкажи ми го.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да се концентрирам.

— Ти ме попита за пикапът ми...

Той кимна, като ме подтикваше да продължавам.

— Говорихме си за Заекът...

— Продължавай.

— Отидохме на разходка на плажа... — Бузите ми ставаха все по-топли изпод дланите му, докато си спомнях, но той не забеляза, колкото и топла да бе кожата му. Бях го помолила да се разходи с мен, като флиртувах несръчно, но успешно, за да измъкна информация от него.

Той кимаше, нетърпелив за още.

Гласът ми беше почти беззвучен.

— Разказа ми страшни истории... Килетски легенди.

Той затвори очите си и ги отвори отново.

— Да. — Думата беше напрегната, пламенна, сякаш бе на ръба на нещо жизнено важно. Той говореше бавно, като изтъкваше всяка дума. — Спомняш ли си какво ти казах?

Дори в тъмното би трябвало да види как лицето ми сменя цветът си. Как можех да забравя това? Без да осъзнава какво прави, Джейкъб ми бе казал точно това, което исках да узная този ден — че Едуард е вампир.

Той ме гледаше с очи, които знаеха прекалено много.

— Мисли по-силно — каза ми той.

— Да, спомням си — прошепнах аз.

Той вдиша дълбоко, като се мъчеше.

— Спомняш ли си всички ист... — Той не можа да продължи въпросът си. Устата му остана отворена така, сякаш нещо бе заседнало в гърлото му.

— Всичките истории? — попитах аз.

Той кимна беззвучно.

Главата ми кипеше. Само едно история бе имала значение. Знаех, че бе започнал с други, но не можех да си спомня незначителната прелюдия, особено когато мозъкът ми бе така замъглен от изтощение. Започнах да клатя глава.

Джейкъб простена и скочи от леглото. Той притисна юмруците си срещу челото си, като дишаше бързо и ядосано.

— Знаеш това, знаеш това — мърмореше той на себе си.

— Джейк? Джейк, моля те, *изтощена съм*. Не мога да мисля точно сега. Може би на сутринта...

Той си пое успокояващ дъх и кимна.

— Може би ще те осени. Предполагам, че разбирам защо си спомняш само едната история — добави той със саркастичен, горчив тон. Той се тросна обратно на матрака до мен. — Имаш ли нещо против да те питам нещо? — попита той, все още саркастичен. — Умирам да узная.

— Въпрос за какво? — попитах предпазливо.

— За вампирската история, която ти разказах.

Наблюдавах го с внимателни очи, без да мога да отговоря. Той зададе въпросът си така или иначе.

— Наистина ли не знаеше? — попита ме той, като гласът му стана дрезгав. — Наистина ли аз бях този, който ти каза какво е той?

Откъде знаеше за това? Защо бе решил да вярва, защо *сега*? Стиснах зъби. Отвърнах на погледа му, без да имам намерение да проговоря. Той можеше да види това.

— Виждаш ли какво имам предвид за лоялността? — промърмори той, дори още по-дрезгаво. — Същото е и при мен, само че по-лошо. Не можеш да си представиш колко тясно съм свързан...

Не ми харесваше това — не ми хареса начина, по който очите му се затвориха, сякаш бе в болка, докато говореше за това, че е свързан. Повече от неприязън — осъзнах, че го мразя, мразя всичко, което му причинява болка. Мразех го яростно.

Лицето на Сам изпълни умът ми.

За мен това бе по същество доброволно. Защиствах тайната на семейство Кълън от любов — несподелена, но истинска. За Джейкъб очевидно не бе така.

— Няма ли някакъв начин да се освободиш? — прошепнах аз, като докоснах грубите краища на темето на късата му коса.

Ръцете му започнаха да треперят, но той не отвори очите си.

— Не. В това съм за цял живот. Доживотна присъда. — Безрадостен смях. — Може би и по-дълго.

— Не, Джейк — простенах аз. — Ами ако избягаме? Само ти и аз. Ако напуснем дома и оставим Сам надалеч?

— Това не е нещо, от което можеш да избягаш, Бела — прошепна той. — Бих избягал с теб обаче, ако можех. — Сега и раменете му трепереха. Той си пое дълбоко дъх. — Виж, трябва да тръгвам.

— Защо?

— Едно на ръка, че изглеждаш така, сякаш ще припаднеш всяка секунда. Нуждаеш се от сън — имам нужда да си на линия. Ще измислиш това, трябва.

— И какво друго?

Той се намръщи.

— Трябваше да се измъкна — не би трябвало да те виждам. Вероятно се чудят къде съм. — Устата му се изви. — Вероятно трябва да им кажа.

— Не е нужно нищо да им казваш — изсъсках аз.

— Все същото, ще го направя.

Гневът ме заля като гореща вълна.

— Мразя ги!

Джейкъб ме погледна с разширени от изненада очи.

— Не, Бела. Не мрази момчетата. Вината не е на Сам или на който и да е друг. Казах ти и преди — аз съм. Сам е всъщност... е, доста готин. Джаред и Пол също са страхотни, въпреки че Пол е малко... А Ембри винаги ми е бил приятел. Нищо не се е променило тук — *единственото* нещо, което не се е променило. Чувствам се много зле за нещата, които преди си мислех за Сам...

— Сам бил доста готин. — Изгледах го недоверчиво, но изоставих темата. — Тогава защо не трябва да ме виждаш? — настоях аз.

— Не е безопасно — промърмори той, като гледаше надолу.

Думите му изпратиха тръпка на страх по мен.

И *това* ли знаеше? Никой не го знаеше, освен мен. Но той беше прав — беше посред нощ, идеалното време за лов. Джейкъб не би

трябвало да е в стаята ми. Ако някой пристигне за мен, трябва да съм сама.

— Ако бях сметнал, че е прекалено... прекалено рисковано — прошепна той, — нямаше да дойда. Но Бела — той погледна отново към мен. — Дадох ти обещание. Нямах си и на идея, че ще е толкова трудно за спазване, но това не означава, че няма да се опитам.

Той видя неразбирането по лицето ми.

— След онзи тъп филм — напомни ми той. — Бях ти обещал, че никога няма да те нараня... Е, наистина прецаках нещата този следобед, нали?

— Знам, че не искаше да го направиш, Джейк. Всичко е наред.

— Благодаря ти, Бела. — Той взе ръката ми. — Ще направя каквото мога, за да бъда тук до теб, както ти обещах. — Той ми се ухили внезапно. Тази усмивка не беше моя, нито на Сам, ами някаква странна комбинация и от двете. — Наистина ще помогне, ако успееш да се сетиш сама, Бела. Вложи малко усилия в това.

Направих слаба гримаса.

— Ще се опитам.

— И ще се опитам да те видя отново скоро. — Той въздъхна. — А те ще се опитат да ме разубедят от това.

— Не ги слушай.

— Ще се опитам. — Той поклати глава, сякаш се съмняваше в успехът си. — Ела да ми кажеш веднага, щом се сетиш. — Точно тогава нещо му хрумна, нещо което накара ръцете му да затреперят. — Ако... ако *искаш*.

— Че защо няма да искам да те видя?

Лицето му стана строго и горчиво, сто процента лицето, което принадлежеше на Сам.

— О, мисля, че мога да се сетя за една причина — каза той с остър тон. — Виж, наистина трябва да тръгвам. Ще направиш ли нещо за мен?

Просто кимнах, изплашена от промяната в него.

— Поне ми се обади — ако повече не искаш да ме виждаш. Дай ми да разбера как стоят нещата.

— Това няма да се случи...

Той вдигна една ръка, за да ме прекъсне.

— Просто ми кажи.

Той се изправи и тръгна към прозореца.

— Не ставай идиот, Джейк — оплаках се аз. — Ще си счупиш кракът. Използвай вратата. Чарли няма да те хване.

— Няма да се нараня — промърмори той, но се обърна към вратата. Той се поколеба, когато мина покрай мен, като ме гледаше с изражение, сякаш нещо го пробождаше. Той вдигна една ръка, умолително.

Поех ръката му и внезапно той ме дръпна — прекалено грубо — от леглото, така че се оказах притисната към гърдите му.

— За всеки случай — измърмори той срещу косата ми, като ме смачкваше в мечешка прегръдка, която щеше да счупи ребрата ми.

— Не мога да... дишам! — задъхах се аз.

Той веднага ме пусна, като държеше едната си ръка около кръста ми, за да не падна. Той ме бутна, малко по-нежно този път, обратно на леглото.

— Наспи се, Бела. Трябва да поблъскаш мозъкът си. Знам, че можеш да се справиш. Имам *нужда от теб* да разбереш. Няма да те изгубя, Бела. Не и за това.

Беше стигнал до вратата с една крачка, като я отвори тихо и изчезна през нея. Заслушах се за него да стъпи на скърцащото стъпало на стълбите, но нямаше никакъв звук.

Излегнах се обратно на леглото си, като главата ми се въртеше. Бях прекалено объркана, прекалено изтощена. Затворих очи, за да се опитам да го разбера, само за да бъда погълната толкова бързо от безсъзнанието, че бе дезориентиращо.

Не беше спокойният сън без сънища, за който мечтаех — разбира се, че не. Отново бях в гората и започнах да се скитам както винаги.

Бързо осъзнах, че това не е същият сън както обикновено. Поне в едно нещо, не изпитвах нуждата да се скитам или да търся — просто се разхождах по навик, защото обичайно това се очакваше от мен тук. Всъщност това дори не бе същата гора. Мирисът беше друг, както и светлината. Миришеше не на влажната земя в гората, а на солта от океана. Не можех да видя небето и все пак ми се струваше, че слънцето грее — листата отгоре бях ясно изумрудено зелени.

Това беше гората около Ла Пуш — близо до морето, в това бях сигурна. Знаех, че ако открия плажът, ще успея да видя и слънцето,

така че побързах напред, като следвах слабият звук на вълните в далечината.

И тогава Джейкъб беше там. Той хвана ръката ми, като ме задържа обратно към най-тъмната част на гората.

— Джейкъб, какво има? — попитах аз. — Лицето му бе изплашеното изражение на момче и косата му беше красива отново, вързана на опашка на тилът му. Той ме дърпаше с цялата си сила, но аз устоях — не исках да се връщам в тъмното.

— Бягай, Бела, трябва да бягаш! — прошепна той, ужасен.

Рязката вълна на дежа ву бе толкова силна, че почти ме събуди.

Сега знаех откъде познавам това място. Защото го бях виждала и преди, в един друг сън. Преди милион години, част от един напълно различен живот. Това беше сънят, който имах в нощта след като се бях разхождала с Джейкъб на плажа, първата нощ, когато узнах, че Едуард е вампир. Припомнянето на деня с Джейкъб навярно бе изкарал този сън от заровените ми спомени.

Отклонена от сънят сега, изчаках да продължи. Една светлина идваше към мен от плажът. Само след момент Едуард щеше да премине през дърветата, като кожата му щеше леко да блесни, а черните му очи щяха да бъдат опасни. Щеше да ми направи мълчалив знак и да ми се усмихне. Щеше да бъде красив като ангел, а зъбите му щяха да са остри...

Но сама се изпреварвах. Нещо друго трябваше да се случи преди това.

Джейкъб пусна ръката ми и изскимтя. Треперейки и гърчейки се, той падна на земята до мен.

— Джейкъб! — изпищях аз, но той бе изчезнал.

На неговото място бе огромен, червеникавокафяв вълк с тъмни, интелигентни очи.

Сънят обърна посоката си, разбира се, като влак, който изскача от релсите.

Това не беше същият вълк, който бях сънувала в някой друг живот. Това бе големият ръждивокафяв вълк, до когото стоях на крачка разстояние в ливадата, само преди седмица. Вълкът беше гигантски, чудовищен, по-голям и от мечка.

Този вълк ме гледаше напрегнато, като се опитваше да ми предаде нещо важно с интелигентните си очи. Тъмнокфявите познати

очи на Джейкъб Блек.

Събудих се пицейки с пълни дробове.

Почти очаквах Чарли да дойде и да ме провери. Това не бе обичайното ми пицене. Зарових глава във възглавницата си и се опитах да заглуша истерията, в които се превръщаха писъците ми. Притиснах памукът силно срещу лицето си, като се чудех дали ще мога да задуша някак си и връзката, която току-що бях направила.

Но Чарли не влезе. Впоследствие успях да задуша странният стържещ звук, който идваше от гърлото ми.

Спомнях си всичко сега — всяка дума, която Джейкъб ми беше казал онзи ден на плажа, дори частта преди да стигне до вампирите, „студените“. Най-вече първата част.

— Знаеш ли някоя от старите ни истории, за това откъде сме произлезли... килетите, тоест? — започна той.

— Всъщност не — признах аз.

— Е, има много легенди, за някои от тях се твърди, че датират от Големият потоп — предполага се, че праотците ни са завързали канутата си на върха на най-високите дървета в планината, за да оцелеят както Ной и ковчега. — Той се усмихна, за да ми покаже колко малко вярва влагаше в тези истории. — Друга легенда твърди, че произхождаме от вълците — и че вълците все още са наши братя. Против законите на племето е да ги убиваме. А има и истории за студените. — Гласът му се снижи.

— Студените? — попитах аз, интересът ми вече истински.

— Да. Има истории за студените стари колкото легендите за вълците, и някои по-скорошни. Според легендата, моят прапрадядо познавал някои от тях. Именно той сключил договор, който ги държи далеч от земите ни. — Той извъртя очи нагоре.

— Прапрадядо ти? — насърчих го аз.

— Той е бил вожд на племето, подобно на баща ми. Виждаш ли, студените са естествените врагове на вълците, е, не на истинските вълци, но на вълците, които се превръщат в хора, подобно на праотците ни. Можеш да ги наречеш върколаци.

— Върколаците имат врагове?

— Само един.

Нещо бе заседнало в гърлото ми и ме задавяше. Опитах се да го преглътна, но бе заседнало там, непогръдвашо. Опитах се да го изплюя.

— Върколак — задъхах се аз.

Да, това беше думата, която ме бе задавила.

Целият свят се преобърна, като се обърна на грешната страна на оста си.

Що за място е това? Може ли наистина да съществува свят, където антични легенди се скитосват в границите на малки, незначителни градчета, и се изправят срещу митични чудовища? Това означаваше ли, че всяка невъзможна приказка имаше за основи абсолютна истина? Имаше ли нещо разумно или нормално изобщо, или просто всичко беше вълшебни и призрачни истории?

Хванах главата си в ръце, като се надявах да не експлодира.

Малък, сух глас в дъното на умът ми ме попита какво толкова е станало. Не бях ли приела вече съществуването на вампири много преди това — и без цялата тази истерия по онова време?

Именно, искаше ми се да изкрещя аз обратно на гласът. На никой ли не му стига един мит за един цял живот?

Освен това, никога не е имало и един момент, през който да не съм съзнавала, че Едуард Кълън е отвъд нормалното. Не беше чак такава изненадана да разбере какъв е — защото беше толкова очевидно, че е *нещо*.

Но Джейкъб? Джейкъб, който беше просто Джейкъб и нищо повече от това? Джейкъб, моят приятел? Джейкъб, единственият човек, с който можех да установя връзка...

А той дори не беше човек.

Потиснах желанието да пицця отново.

Какво говореше това за мен?

Знаех отговорът на това. Казваше, че има нещо сериозно сбъркано с мен. Защо иначе животът ми би бил изпълнен с герои от филми на ужасите? Защо иначе би ми пукало толкова много за тях, че да се изтръгват големи парчета право от гърдния ми кош, когато те си тръгнат по митичните пътища?

В главата ми всичко се въртеше и движеше и пренареждаше нещата, които преди бяха означавали едно, сега означаваха нещо друго.

Нямаше никакъв култ. Никога не е имало култ, никога не е било банда. Не, беше много по-лошо от това. Беше *глутница*.

Глутница от пет умопомрачително гигантски, разноцветни върколаци, които бяха минали точно покрай мен на ливадата на Едуард...

Внезапно бях обезумяло разбързана. Погледнах към часовника — беше прекалено рано и не ми пукаше. Трябваше да отида до Ла Пуш *сега*. Трябваше да видя Джейкъб, за да можеше да ми каже, че не съм си изгубила умът.

Облякох първите чисти дрехи, които открих, без да се уверя, че си отиват и взех по две стъпала наведнъж надолу. Почти се сблъсках с Чарли, когато изскочих в коридора, отпратена към вратата.

— Къде отиваш? — попита той, толкова изненадан да ме види, колкото и аз него. — Знаеш ли кое време е?

— Да. Трябва да видя Джейкъб.

— Мислех си, че нещото със Сам...

— Това няма значение. Трябва да говоря с него веднага.

— Доста е рано. — Той се намръщи, когато изражението ми не се промени. — Не искаш ли закуска?

— Не съм гладна. — Думите излетяха от устните ми. Той блокираше пътят ми към изхода. Зачудих се дали да не се мушна покрай него и да избягам, но знаех, че после ще ми се наложи да му обясня това. — Ще се върна скоро, става ли?

Чарли се намръщи.

— Право към къщата на Джейкъб, така ли? Никакви спирки по пътя?

— Разбира се, че не, къде ще спирам? — Думите ми се сливаха в една в бързането ми.

— Не знам — призна той. — Просто... ами има ново нападение — вълците отново. Било е наистина близо до курорта с горещите извори — има и свидетел този път. Жертвата е била на дузина крачки от пътя, когато е изчезнал. Жена му видяла огромен сив вълк само няколко минути по-късно, докато го е търсела, и изтичала за помощ.

Стомахът ми се сви така, сякаш се спусках с надолу с увеселително влакче.

— Вълк го е нападнал?

— Няма следа и от него — само малко кръв отново. — Лицето на Чарли беше измъчено. — Рейнджърите излизат въоръжени, като вземат и въоръжени доброволци. Има много ловци, които нямат търпение да се включат — има обявена награда за вълчи тела. Това ще означава доста пушки в гората и това ме тревожи. — Той поклати глава. — Когато хората се развълнуват прекалено много, стават инциденти...

— Ще застрелят вълците? — Гласът ми се извиси нагоре с три октави.

— Какво друго могат да направят? Какво има? — попита той, като напрегнатите му очи разгледаха лицето ми. Чувствах се отпаднала — вероятно изглеждах по-бледа от обичайното. — Няма да ставаш някаква хипи-природозащитничка, нали?

Не можех да отговоря. Ако не ме гледаше, щях да сложа главата си между коленете. Бях забравила напълно за липсващите туристи, за кървавите следи... Не бях свързала тези факти с първото ми осъзнаване.

— Виж, миличка, нека това не те плаши. Просто стой в града или на магистралата — никакви спирки — ясно?

— Ясно — повторих аз с немощен глас.

— Трябва да тръгвам.

Погледнах го отблизо за пръв път и видях, че пистолетът му бе на колана му и бе с ботушите си за катерене.

— Не си тръгнал след вълците, нали, тате?

— Трябва да помогна, Бела. Изчезват хора.

Гласът ми отново се извиси, почти бе истеричен вече.

— Не! Не, не отивай. Прекалено е опасно!

— Трябва да си върша работата, хлапе. Не бъди такъв песимист — ще се оправя. — Той се обърна на вратата и я задържа отворена. — Тръгваш ли?

Поколебах се, докато стомахът ми правеше неконтролируеми задни салта. Какво можех да му кажа, за да го спра? Бях прекалено замаяна, за да измисля решение.

— Бела?

— Може би е прекалено рано, за да отида до Ла Пуш — прошепнах аз.

— Съгласен съм — каза той и излезе навън в дъжда, като затвори вратата след себе си.

Веднага щом изчезна от поглед, се свлякох на пода и сложих глава между коленете си.

Дали да тръгна след Чарли? Какво ще му кажа?

Ами Джейкъб? Джейкъб е най-добрият ми приятел — трябва да го предупредя. Ако наистина беше — свих се и се насилих да си помисля думата — върколак (а знаех, че е истина, просто го усещах), тогава хората щяха да стрелят по него! Трябваше да предупредя него и приятелите му, че хората ще се опитват да ги убият, ако се разхождат наоколо като гигантски вълци. Трябваше да им кажа да спрат.

Трябваше да спрат! Чарли беше някъде в гората. Щеше ли да им пука за това? Зачудих се... Досега само туристи бяха изчезвали. Дали това означаваше нещо или просто бе случайност?

Имах нужда да вярвам, че поне на Джейкъб щеше да му пука.

Така или иначе, трябваше да го предупредя.

Или... трябваше ли?

Джейкъб беше най-добрият ми приятел, но ако и той беше чудовище? При това истинско? Лошо? *Би ли трябвало* да го предупреждавам, ако той и приятелите му са... са *убийци!* Ако разкъсваха невинни планинари най-хладнокръвно? Ако те бяха наистина чудовища от някой филм на ужасите във всеки смисъл на думата, щеше ли да е грешно да ги защитя?

Беше неизбежно да сравня Джейкъб и приятелите му със семейство Кълън. Обвих ръце около гърдите си, като се борех с дупката, докато си мислех за тях.

Очевидно не знаех нищо за върколаците. Бих очаквала нещо по-близо до филмите — големи космати получовешки създания или нещо такова — ако изобщо очаквах нещо. Така че не знаех какво ги караше да ловуват, дали бе глад или жажда или просто желание за убийство. Беше трудно да преценя, като не знаех това.

Но не можеше да бъде по-лошо от това, което семейство Кълън бяха понесли в желанието си да са добри. Помислих си за Есме — сълзите започнаха да текат, като си представих милото ѝ, прекрасно лице — и как, колкото и грижовна и любвеобилна да бе, трябваше да

запуши носът си, напълно засрамена, и избяга от мен, когато кървах. Не можеше да е по-трудно от това. Помислих си за Карлайл, който се е борил с векове, за да се научи да игнорира кръвта, така че да може да спасява животи като доктор. Нищо не може да е по-трудно от *това*.

Върколаците бяха избрали различен път.

Сега, какво щях да избира аз?

13. УБИЕЦ

Ако беше всеки друг, освен Джейкъб, помислих си аз, като клатех глава, докато карах надолу по обграденият от гората път към Ла Пуш.

Все още не бях убедена дали правя правилното нещо, но бях направила компромис пред себе си.

Не можех да гледам леко на това, което Джейкъб и приятелите му, неговата глутница, правеха. Сега разбирах това, което ми бе казал снощи — че може да не искам да го видя повече — и мога да му се обадя, както бе предложил той, ако ме е страх. Дължах му поне един разговор лице в лице. Щях да му кажа в лицето, че не мога просто да приема това, което се случва. Не мога да бъда приятелка с убиец и да не кажа нищо, да оставя убийствата да продължат... Това също би ме направила чудовище.

Но не можех и да не ги предупредя. Трябваше да направя каквото мога, за да ги защитя.

Паркирах пред къщата на Блек със стиснати устни в строга линия. Беше достатъчно лошо, че най-добрият ми приятел беше върколак. Трябваше ли да бъде и чудовище?

Къщата беше тъмна, нямаше светлина зад прозорците, но не ме интересуваше дали щях да ги събудя. Юмрукът ми почука срещу предната врата с гневна енергия, като звукът вибрираше измежду стените.

— Влез — чух Били да казва след минутка и една лампа светна.

Завъртях дръжката — беше отключено. Били се бе облегал на прага на една врата встрани от малката кухня, облечен в хавлия, все още не бе седнал в количката си. Когато видя кой е, очите му се разшириха за момент и после лицето му стана безразлично.

— Е, добро утро, Бела. Какво правиш толкова рано тук?

— Здравсти, Били. Трябва да говоря с Джейк — къде е той?

— Ъм... наистина не знам — излъга с той, без дори окото да му трепне.

— Знаеш ли какво ще прави Чарли тази сутрин? — настоях като, като ми писна да се разтакаваме.

— Трябва ли?

— Той и половината мъже от града са в гората с пушки, на лов за гигантски вълци.

Изражението на Били трепна, след което стана мрачно.

— Така че искам да поговоря с Джейк за това, ако нямаш нищо против — продължих аз.

Били стисна дебелите си устни за един дълъг момент.

— Обзалагам се, че все още спи — накрая каза той, като кимна към малкият коридор встрани от всекидневната. — Често е навън тези дни. Хлапето се нуждае от почивка — вероятно не трябва да го будиш.

— Сега е мой ред — промърморих аз изпод дъха си и закрачих към коридора.

Били въздъхна.

Миниатюрната стая на Джейкъб беше единствената врата в малкият коридор. Изобщо не почуках. Направо отворих вратата — тя се тресна силно срещу стената.

Джейкъб — все още облечен със същите черни оръфани джинси, които бе носил снощи — се бе излегнал диагонално срещу двойното легло, което заемаше цялата му стая освен няколко сантиметра в краищата. Дори в тази позиция не беше достатъчно дълго — краката му висяха от единият край, а главата му от другия. Беше заспал дълбоко, като хъркаше леко с отворена уста. Звукът от вратата не го бе накарал дори да трепне.

Лицето му беше спокойно от сънят, като всички гневни черти бяха загладени сега. Имаше кръгове под очите му, които не бях забелязала преди. Въпреки абсурдният си размер, сега изглеждаше много малък, и много изтощен. Заля ме съжалението.

Отстъпих назад и затворих тихо вратата зад мен.

Били ме гледаше с любопитни, предпазливи очи, когато се върнах бавно във всекидневната.

— Мисля да го оставя да си почине.

Били кимна и тогава се взряхме един в друг за минута. Умирах да го попитам каква беше неговата част в това.

В какво ли си мислеше, че се бе превърнал синът му? Но знам как поддържаше Сам от самото начало, така че предполагам че

убийствата не го притесняваха. Как ги оправдаваше пред себе си, не можех да си представя.

Можех да видя много въпроси и към мен в тъмните му очи, но той също не ги каза на глас.

— Виж — казах аз, като наруших силната тишина. — Ще отида към плажа за малко. Когато се събуди, кажи му, че го чакам там, става ли?

— Да, да — съгласи се Били.

Зачудих се дали наистина ще го направи. Е, дори и да не го направи, поне се опитах, нали?

Карах надолу към Първият плаж и паркирах на празен кален парцел. Все още бе тъмно — мрачното зазоряване на един облачен ден — и когато спрях фаровете, беше трудно за виждане. Трябваше да оставя очите си да се приспособят преди да открия пътеката, която минаваше покрай високият плет от бурени. Беше по-студено тук, със студеният вятър, който плющеше през черната вода, затова тикнах ръцете си дълбоко в джобовете на зимното ми яке. Поне дъждът бе спрял.

Закрачих по плажа към северната морска дига. Не можех да видя Свети Джеймс или другите острови, просто неясните форми на ръба на водата. Внимателно избрах пътя си през камъните, като внимавах за пънове, изхвърлени от водата, които могат да ме спънат.

Открих това, което търся още преди да съм осъзнала, че го търся. То се материализира в мракът, когато бе само на няколко крачки от мен — дълъг пън, бял като кост, който бе забит надълбоко в камъните. Корените бяха оплетени към края на морето, като хиляди крехки пипала. Не можех да съм сигурна дали не е същото дърво, когато Джейкб и аз проведохме първият си разговор — разговор, който бе започнал толкова различни оплетени нишки в живота ми — но изглеждаше, че бе приблизително на същото място, където седях преди и гледах към невидимото море.

Да видя Джейкб такъв — невинен и уязвим в сънят си — бе отнело част от отвращението ми, бе смалило целият ми гняв. Все още не можех да затворя очи за това, което се случваше, както изглежда и Били правеше, но не можех и да осъждам Джейкб за него. Любовта не работи така, реших аз. Веднъж щом започне да те е грижа за някой друг, беше невъзможно да бъдеш логичен към тях повече. Джейкб

беше мой приятел, без значение дали убиваше хора или не. И не знаех какво щях да направя по този въпрос.

Когато си го представих да спи толкова спокойно, почувствах поглъщаща нужда да го *защитя*. Напълно нелогично.

Нелогично или другояче, изоставих паметта за мирното му лице, като се опитвах да измисля някакъв отговор, някакъв начин да го закрилям, докато небето бавно ставаше сиво.

— Здравсти, Бела.

Гласът на Джейкъб се появи от тъмнината и ме накара да подскоча. Беше нежен, почти срамежлив, но бях очаквала поне някакъв предупредителен звук от шумните камъни, и все пак той ме стресна. Можех да видя силуетът му срещу изгрева — изглеждаше огромен.

— Джейк?

Той стоеше на няколко крачки разстояние, като преместваше теглото си от единият на другият крак обезпокоено.

— Били ми каза, че си наминала — не ти отне много време, нали? Знаех си, че ще се сетиш.

— Да, сега си спомням цялата история — прошепнах аз.

За един дълъг момент беше тихо и, въпреки че бе прекалено тъмно, за да го видя добре, кожата ми настръхна, сякаш очите му изучаваха лицето ми. Вероятно е било достатъчно светло за него, за да прочете изражението ми, защото като заговори отново, гласът му бе внезапно като киселина.

— Можеше просто да се обадиш — каза остро той.

Кимнах.

— Знам.

Джейкъб започна да крачи по камъните. Ако се заслушах усилено, можех да чуя лекото докосване на краката му иззад звукът на вълните. Камъните бяха тракали като кастанети изпод мен.

— Защо дойде? — настоя той, без да забавя гневното си обикаляне.

— Реших, че ще е по-добре да говорим лице в лице.

Той изсумтя.

— О, много по-добре.

— Джейкъб, трябва да те предупредя...

— За рейнджърите и ловците? Не се тревожи за това. Вече знаем.

— Да не се тревожа? — настоях невярващо аз. — Джейк, те имат пушки. Нагласят капани и обявяват награди и...

— Можем да се грижим за себе си — изръмжа той, все още крачейки. — Нищо няма да хванат. Само правят нещата по-трудни — и те ще започнат да изчезват.

— Джейк! — изсъсках аз.

— Какво? Това е факт.

Гласът ми беше избледнял от отвращение.

— Как можеш... да се чувстваш така? Ти познаваш тези хора. Чарли е там! — Мисълта за това накара стомахът ми да се присвие.

Той се закова рязко на място.

— Какво друго можем да направим? — отвърна той.

Слънцето превърна облаците над нас сребристо-розови. Можех да видя изражението му вече — беше ядосано, отчаяно, предадено.

— Можеш ли... ами, да се опиташ да не бъдеш... върколак? — предложих аз в шепот.

Той вдигна ръце във въздуха.

— Сякаш имам някакъв избор! — извика той. — И как това би помогнало с нещо, ако толкова се тревожиш за изчезващите хора?

— Не те разбирам.

Той ме изгледа, като очите му се присвиха и устата му се изви в ръмжене.

— Знаеш ли какво ме ядосва толкова, че ми се иска просто да се изплюя.

Трепнах от враждебното му изражение. Изглежда, че очакваше отговорът ми, затова поклатих глава.

— Такава си лицемерка, Бела — ето, стоиш там, ужасена от мен! Нима това е честно? — Ръцете му трепереха от гняв.

— *Лицемерка?* Как така страхът от едно чудовище ме прави лицемерна?

— Аргх! — изръмжа той, като притисна треперещите си юмруци към слепоочията си и стисна очи. — Просто се чуй!

— Какво?

Той направи две крачки напред, като се надвеси към мен и ме изгледа с ярост.

— Е, съжалявам, че не мога да съм правилният вид чудовище за теб, Бела. Предполагам, че не съм толкова страхотен, колкото един

кръвопиец, а?

Подскочих на място и го изгледах обратно.

— Не, не си! — извиках аз. — Не е за това, което *си*, глупако, а за това, което *правиш*!

— Какво би трябвало да означава това? — изрева той, като цялата му форма започна да се тресе от бяс.

Бях напълно изненадана, когато гласът на Едуард ме предупреди.

— Внимавай много, Бела — посъветва ме кадифеният му глас. — Не го притискай по-нататък. Трябва да го успокоиш.

Дори гласът в главата ми нямаше никакъв смисъл днес.

И все пак го послушах. Щях да направя всичко за този глас.

— Джейкъб — помолих го аз, като направих тонът си нежен и гладък. — Наистина ли е нужно да *убиваш* хора, Джейкъб? Няма ли някакъв друг начин? Тоест, щом вампирите могат да открият начин да оцеляват без да убиват хора, не можеш ли и ти да опиташ?

Той се изпъна рязко, сякаш думите ми бяха пуснали електричен ток по него. Веждите му се извиха нагоре и той ме изгледа с ококорени очи.

— Да убивам хора? — настоя той.

— Ти за какво си мислиш, че говорихме досега?

Вече не се тресеше. Той ме погледна с почти изпълненото си с надежда недоверие.

— Аз си мислех, че говорим за отвращението ти от върколаци.

— Не, Джейк, не. Не е защото си... вълк. Това е наред — обещах му аз и знаех, че веднага щом изрекох думите, наистина ги мислех. Наистина не ме интересуваше, че се превръща в голям вълк — все още бе Джейкъб. — Ако може просто да намериш начин да не нараняваш хора... ето това ме разстройва. Това са невинни хора, Джейк, хора като Чарли, и не мога просто да гледам на другата страна, докато ти...

— Това ли е всичко? Наистина? — прекъсна ме той, като по лицето му се разля усмивка. — Уплашена си, само защото съм убиец? Това ли е единствената причина?

— Не е ли достатъчна?

Той започна да се смее.

— Джейкъб Блек това *изобищо* не е смешно!

— Да, да — съгласи се той, като все още се кискаше.

Той направи една крачка и ме улови в още една прекалено стегната мечешка прегръдка.

— Ти наистина, сериозно нямаш нищо против, че се превръщам в огромно куче? — попита той, като гласът му ликуваше в ухото ми.

— Не — задъхах се аз. — Не мога... да дишам... Джейк!

Той ме пусна, но хвана и двете ми ръце.

— Не съм убиец, Бела.

Вгледах се в лицето му и бе ясно, че това е истината. Заля ме облекчение.

— Наистина ли? — попитах аз.

— Наистина — обеща той тържествено.

Хвърлих ръцете си около него. Това ми напомни за първият ден с мотоциклетите — макар че бе по-голям, дори повече се чувствах като малко дете сега.

Като онзи път, той погали косата ми.

— Съжалявам, че те нарекох лицемерка — извини се той.

— Извинявай, че те нарекох убиец.

Той се засмя.

Тогава се сетих за нещо и се дръпнах от него така, че да мога да видя лицето му. Веждите ми се бяха свъсили разтревожено.

— Ами Сам? И останалите?

Той поклати глава, усмихвайки се така, сякаш огромно бреме бе паднало от плещите му.

— Разбира се, че не. Не си ли спомняш как се наричаме?

Споменът беше ясен — бях си мислила за него днес.

— Пазители?

— Именно.

— Но не разбирам. Какво става в гората? Липсващите туристи, кръвта?

Лицето му бе сериозно, за пръв път разтревожено.

— Опитваме се да си вършим работата, Бела. Опитваме се да ги предпазим, но винаги закъсняваме със съвсем малко.

— Да ги предпазите от какво? Наистина ли все пак има мечка там?

— Бела, скъпа, ние защитаваме хората само от едно нещо — нашият единствен враг. Той е причината, поради която съществуваме — защото и те са там.

Наблюдавах го безизразно за секунда преди да разбере. Тогава кръвта се отдръпна от лицето ми и един тънък, беззвучен стон на ужас се изплъзна от устните ми.

Той кимна.

— Мислех си, че точно ти от всички хора ще осъзнаеш какво става наистина.

— Лорън — прошепнах аз. — Той все още е тук.

Джейкъб премигна два пъти и наклони глава на една страна.

— Кой е Лорън?

Опитах се да подредя хаосът в главата ми, така че да мога да му отговоря.

— Нали знаеш — видяхте го на ливадата. Ти беше там... — Думите излязоха учудени, когато осъзнах всичко. — Ти беше там и ме предпази да не ме убие...

— О, чернокосата пиявица? — Той се ухили с тънка, жестока усмивка. — Това ли му е името?

Потреперах.

— Какво сте си мислели? — прошепнах. — Можеше да ви убие! Джейк, не осъзнаваш ли колко опасни...

Още един смях ме прекъсна.

— Бела, един вампир не е кой знае какъв проблем за голяма глутница като нашата. Беше толкова лесно, че дори не беше забавно!

— Кое беше лесно?

— Да убием кръвопиеца, който щеше да те убие. Да знаеш, че това не го броя към цялото нещо с убийствата — добави бързо той. — Вампирите не се броят за хора.

Можех само да отворя уста, но не излезе звук.

— Ти... уби... Лорън?

Той кимна.

— Е, беше групово усилие — уточни той.

— Лорън е мъртъв? — прошепнах аз.

Изражението му се промени.

— Не си разстроена заради това, нали? Той щеше да те убие — беше тръгнал на лов, Бела, бяхме сигурни в това преди да атакуваме. Знаеш това, нали?

— Знам. Не, не съм разстроена... Аз съм... — Трябваше да седна. Препънах се една крачка назад, докато усетих дървото срещу

пръстите ми и потънах надолу. — Лорън е мъртъв. Няма да се върне за мен.

— Не си ядосана, нали? Не ти е бил приятел или нещо подобно, нали?

— Приятел? — Взрях се в него, объркана и замаяна от облекчение. Започнах да бърборя, а очите ми се навлажниха. — Не, Джейк. Просто съм толкова... облекчена. Мислех си, че ще ме открие — чакам го всяка нощ, като просто се надявам, че ще спре до мен и ще остави Чарли на мира. Бях толкова изплашена, Джейкъб... Но как? Той е вампир! Как го убихте? Той бе толкова силен, толкова твърд, като мрамор...

Той седна до мен и ме обви утешително с една ръка.

— За това сме създадени, Бела. Ние също сме силни. Искан ми се да ми беше казала, че си толкова изплашена. Не е трябвало да бъдеш.

— Ти не беше наоколо — промърморих аз, изгубена в мислите си.

— А, вярно.

— Чакай, Джейк — мислех си, че знаеш за това. Снощи каза, че не е безопасно да бъдеш в стаята ми. Мислех си, че знаеш, че може вампир да идва насам. Не говореше ли за това?

Той изглеждаше объркан за минута, след което главата му клюмна.

— Не, нямах предвид това.

— Тогава защо си мислеше, че не е безопасно за теб там?

Той ме погледна с разкъсани от вина очи.

— Не казах, че не е безопасно за *мен*. Мислех си за теб.

— Какво имаш предвид?

Той погледна надолу и изрита един камък.

— Има повече от една причина защо не трябва да съм около теб, Бела. От една страна не трябваше да ти казвам тайната ни, но другата част е, че не е безопасно за *теб*. Ако се ядосам прекалено много... прекалено се разстроя... можеш да се нараниш.

Замислих се внимателно.

— Когато беше ядосан преди... когато ти крещях... и ти се тресеше...?

— Аха. — Лицето му помръкна. — Това беше доста глупаво от моя страна. Трябва да се контролирам по-добре. Кълна се, че нямаше

да се ядосам, без значение какво ми кажеш. Но... бях толкова разстроен, че ще те изгубя... че няма да приемеш това, което съм...

— Какво щеше да се случи... ако се ядосаш прекалено много? — прошепнах аз.

— Щях да се превърна във вълк — прошепна ми обратно той.

— Не ти трябва пълнолуние.

Той извъртя очи.

— Холивудските версии са объркали много неща. — След което въздъхна и отново стана сериозен. — Няма нужда да се стресираш, Бела. Ще се погрижим за това. И ще държим специално под око Чарли и останалите — няма да позволим да им се случи нещо. Довери ми се за това.

Нещо много, много очевидно, нещо, което трябваше да съм схванала досега — но просто толкова бях разсеяна от идеята за Джейкъб и приятелите му, които са преборили Лорън, че напълно забравих този път — сполетя ме, чак когато Джейкъб употреби сегашното време отново.

Ще се погрижим за това.

Не беше свършило.

— Лорън е мъртъв — ахнах аз и цялото ми тяло замръзна.

— Бела? — попита разтревожено Джейкъб, като докосна посивялата ми буза.

— Ако Лорън е умрял... преди седмица... тогава някой друг убива хора сега.

Джейкъб кимна — зъбите му бяха стиснати, когато заговори през тях.

— Двама са. Мислехме си, че спътникът му ще иска да се бие с нас — в нашите истории обикновено доста се ядосват, ако убиеш спътникът им — но тя просто продължава да бяга и да се връща отново. Ако можехме да проумеем какво преследва, щеше да е лесно да я хванем. Но тя не прави нищо смислено. Тя продължава да танцува около ръба, сякаш тества защитата ни, като търси начин да се вмъкне... но къде? Къде иска да отиде? Сам мисли, че се опитва да ни раздели, за да има по-добър шанс...

Гласът му заглъхна, докато не звучеше като нещо, което идва от дълъг тунел — не можех да разпозная отделните думи вече. Челото ми

се покри с пот и стомахът ми се сви така, сякаш отново имах стомашен грип. Точно както като имах грип.

Извърнах се настрани от него бързо и се облегнах на дървото. Тялото ми се свиваше конвулсивно, празният ми стомах се обръщаше в ужасяващо гадене, въпреки че нямаше нищо в него, което да се изхвърли.

Виктория беше тук. Търсеше ме. Убиваше непознати в гората. Гората, където Чарли търсеше...

Главата ми се завъртя болезнено.

Ръцете на Джейкъб уловиха рамената ми — задържаха ме да не се свлека на камъните. Можех да усетя горещият му дъх срещу бузата ми.

— Бела! Какво има?

— Виктория — ахнах аз веднага, щом успях да утоля дъхът си от спазмите на гадене.

В главата ми Едуард изръмжа от ярост при името.

Почувствах как Джейкъб ме вдига от прегърбената ми стойка. Той ме издърпа тромаво върху скута си, като постави отпуснатата ми глава срещу рамото си. Той се стараяше да ме балансира, да ме предпази да не се изхлузя на едната или другата страна. Той отметна потната коса от лицето ми.

— Кой? — попита Джейкъб. — Можеш ли да ме чуеш, Бела? Бела?

— Тя не е спътница на Лорън — простенах аз в рамото му. — Те са просто стари приятели...

— Имаш ли нужда от вода? Или доктор? Каж ми какво да направя — настоя обезумяло той.

— Не съм болна... уплашена съм — обясних аз в шепот. Думата „уплашена“, сякаш не покриваше всичко.

Джейкъб ме потупа по гърба.

— Уплашена от тази Виктория?

Аз кимнах, разтреперана.

— Виктория е червенокосата женска?

Трепнах отново и простенах:

— Да.

— Откъде знаеш, че не му е спътница?

— Лорън ми каза, че Джеймс е бил нейният спътник — обясних аз, като механично мръднах ръката с белега.

Той придърпа лицето ми, като държеше главата ми стабилно в ръцете си. Той се вгледа напрегнато в очите ми.

— Каза ли ти нещо друго, Бела? Това е важно. Знаеш ли какво иска?

— Разбира се — прошепнах аз. — Тя иска мен.

Очите му се разшириха, след което се свиха в тънки цепки.

— Защо? — настоя той.

— Едуард уби Джеймс — прошепнах аз. Джейкъб ме държеше толкова здраво, че нямаше нужда да обвивам с ръце дупката — той ме поддържаше цяла. — Тя доста се... ядоса. Но Лорън каза, че мислела, че ще е по-честно да убие мен, вместо Едуард. Спътник за спътник. Тя не е знаела... все още не знае, предполагам, че... че... — Преглътнах тежко. — Че нещата вече не стоят така. Поне не за Едуард.

Джейкъб се разсея от това, лицето му разкъсано между няколко различни изражение.

— Това ли се случи? Затова ли Кълънови си тръгнаха?

— Аз не съм нищо друго освен един човек, все пак. Нищо специално — обясних аз, като свих леко рамене.

Нещо като ръмжене — но не истинско ръмжене, просто човешки звук — се понесе от гърдите на Джейкъб изпод ухото ми.

— Ако онзи идиот кръвопиец е наистина толкова глупав...

— Моля те — простенах аз. — Моля те. Недей.

Джейкъб се поколеба, след което кимна веднъж.

— Това е важно — каза отново той, сега лицето му бе делово. — Точно това ни трябваше да узнаем. Трябва веднага да кажем на останалите.

Той стана, като ме изправи на краката ми. Той задържа ръцете си върху талията ми, докато се убеди, че няма да падна.

— Добре съм — излъгах аз.

Той замени хватката на талията ми, за да хване едната ми ръка.

— Да тръгваме.

Той ме дръпна обратно към пикапът ми.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Все още не знам — призна той. — Ще свикам събрание. Ей, изчакай само за една минутка, става ли? — Той ме облегна срещу

едната страна на пикапа и пусна ръката ми.

— Къде отиваш?

— Сега се връщам — обеща той. След което се обърна и изтича през паркинга, срещу пътя и право в заобикалящата гора. Той се промуши през дърветата, бърз и гъвкав като елен.

— Джейкъб! — извиках дрезгаво след него, но той вече бе изчезнал.

Не беше добро време да остана сама. Секунди след като Джейкъб изчезна от поглед, вече хипервентилирах. Довлякох се до купето на пикапа и веднага заключих вратите. Не ме накара да се почувствам по-добре.

Виктория вече ме преследваше. Беше само късмет, че още не ме бе открила — само късмет и петима тийнейджъри-върколаци. Издишах остро. Без значение какво казваше Джейкъб, мисълта за него някъде около Виктория бе ужасяваща. Не ме интересуваше в какво може да се превърне като се ядоса. Можех да я видя в главата си, лицето ѝ бе диво, косата ѝ бе като пламъци, смъртоносни, неуязвими...

Но според Джейкъб, Лорън беше изчезнал. Наистина ли бе възможно? Едуард — механично притиснах ръце към гръдния си кош — ми бе казал колко е трудно да убиеш вампир. Само друг вампир би свършил работата. И все пак Джейк каза, че за това са създадени върколациите...

Той каза, че държат специално под око Чарли — че трябва да се доверя на върколациите да запазят баща ми в безопасност. Как можех да вярвам на това? Никой от нас не беше в безопасност! Най-вече Джейкъб, ако се опитваше да се тикне между Виктория и Чарли... между Виктория и мен.

Почувствах се така, сякаш ще повърна отново.

Рязко почукване на прозореца на пикапа ме накара да писна от ужас — но бе просто Джейкъб, вече се бе върнал. Отключих вратата с треперещи, благодарни пръсти.

— Наистина си изплашена, а? — попита той, като се качи вътре.

Кимнах.

— Недей. Ние ще се погрижим за теб — и за Чарли също. Обещавам.

— Самата идея да откриеш Виктория е по-страшна от идеята тя да открие мен — прошепнах аз.

Той се засмя.

— Трябва да имаш малко повече доверие в нас от това. Обидно е. Просто поклатих глава. Бях виждала прекалено много вампири в действие.

— Къде беше досега? — попитах аз.

Той стисна устни и не каза нищо.

— Какво? Тайна ли е?

Той се намръщи.

— Не всъщност. Обаче е откачено. Не искам да те плаша.

— Вече съм свикнала с откачени неща, както знаеш. — Опитах се да се усмихна без голям успех.

Джейкъб отвърна на усмивката ми с лекота.

— Предполагам, че ти трябва. Добре. Виждаш ли, когато сме вълци, ние можем... да се чуем един друг.

Веждите ми се свъсиха объркано.

— Не да чуваме звуци — продължи той, — но можем да чуваме... *мисли* — поне нашите де — без значение колко далече сме един от друг. Наистина ни помага, когато сме на лов, но иначе е голямо мъчение. Смущаващо е — да нямаш никакви тайни. Шантаво, а?

— Това ли имаше предвид снощи, когато каза, че ще им кажеш, че си ме видял, дори и да не ти се иска?

— Бърза си.

— Благодаря.

— Също така се справяш добре с откачени неща. Мислех си, че това ще те притесни.

— Не е... е, не си първият човек, за когото знам, че може това. Така че не ми се струва толкова странно.

— Сериозно?... Чакай — да не би да говориш за кръвопийците ти?

— Иска ми се да не ги наричаш така.

Той се засмя.

— Както и да е. Семейство Кълън тогава?

— Само... само Едуард. — Крадешком се обгърнах с една ръка.

Джейкъб изглеждаше изненадан — при това неприятно.

— Мислех си, че това са само истории. Чувал съм легенди за вампири, които могат... някои допълнителни неща, но си мислех, че това е само мит.

— Нищо ли не е само мит вече? — попитах го кисело.

Той се намръщи.

— Предполагам, че не. Добре, ще се срещнем със Сам и останалите там, където ходим да караме моторите.

Запалих пикапът и се отправих обратно към пътя.

— Значи току-що ли се превърна във вълк, за да говориш със Сам? — попитах любопитно аз.

Джейкъб кимна, като изглеждаше засрамен.

— Постарах се да е много кратко — опитвах се да не мисля за теб, така че да не знаят какво става. Страхувах се, че Сам ще ми каже, че не мога да те доведа.

— Това нямаше да ме спре. — Не можех да се отърва от усещането си, че Сам е лошият. Стисвах зъби винаги, когато чуех името му.

— Е, това щеше да спре *мен* — каза унило Джейкъб. — Спомняш ли си как не можех да довърша изречението си снощи? Как не можех да ти разкажа цялата история?

— Да. Изглеждаше така, сякаш се давеше или нещо такова.

Той се засмя мрачно.

— Близко си. Сам ми каза да не ти казвам. Той... той е водача на глутницата, нали знаеш. Той е Алфа-вълкът. Когато ни каже да направим нещо или да не го правим — и когато наистина го казва, е, не можем просто да го игнорираме.

— Странно — промърморих аз.

— Много — съгласи се той. — Това е един вид вълчо нещо.

— Хъх — беше най-добрият отговор, за който успях да се сетя.

— Да, има много такива неща — вълчи неща. Все още се уча. Не мога да си представя какво му е било на Сам, като се е опитвал да се справи сам с това. Достатъчно гадно нещо за преживяване е, дори когато имаш цяла глутница за подкрепа.

— Бил е сам?

— Аха. — Гласът на Джейкъб стана по-нисък. — Когато аз... се промених, беше най-... *ужасното, най-страшното* нещо, което някога съм изживявал — по-лошо отколкото бих могъл някога да си представя. Но не бях сам — гласовете бяха там, в главата ми, и ми казваха какво се е случило и какво трябва да направя. Това ми помогна

да не полудея, струва ми се. Но Сам... — Той поклати глава. — Сам не е имал помощ.

Това щеше да отнеме малко приспособяване. Когато Джейкб го обясни по този начин, бе трудно да не изпитваш състрадание към Сам. Трябваше да продължавам да си напомням, че няма причина да го мразя вече.

— Ще се ядосат ли, че съм с теб? — попитах аз.

Той направи физиономия.

— Вероятно.

— Може би не трябва...

— Не, няма проблеми — увери ме той. — Ти знаеш купища неща, които могат да ни помогнат. Не е като да си някакъв невеж човек. Ти си като... не знам, като шпионин или нещо такова. Била си зад вражеската линия.

Намръщих се. Това ли искаше Джейкб от мен? Вътрешна информация, която да им помогне да унищожи враговете им? Не бях шпионин, въпреки това. Не бях събирала такъв тип информация. Още сега думите му ме караха да се чувствам като предателка.

Но исках да спре Виктория, нали така?

Не.

Исках Виктория да бъде спряна, по възможност преди да ме измъчва до смърт или да попадне на Чарли или да убие някой друг. Просто не исках Джейкб да бъде този, който ще я спре, или дори да се опита. Не исках Джейкб да бъде в близост от хиляда километра от нея.

— Като нещата за кръвопиеца, дето четете мисли — продължи той, без да забелязва, че се бях унесла в мисли. — Това е типът неща, които трябва да знаем. Наистина е гадно, че *тези* истории са истина. Прави всичко много по-трудно. Ей, мислиш ли, че Виктория може да прави нещо специално?

— Не мисля — поколебах се аз, след което въздъхнах. — Щеше да го спомене.

— Той? О, имаш предвид Едуард... о-па, съжалявам. Забравих. Не искаш да казваш името му. Или да го чуваш.

Притиснах по-силно ръката към себе си, като се опитвах да игнорирам пулсирането около краищата на гръдният ми кош.

— Не, наистина не.

— Съжалявам.

— Откъде ме познаваш толкова добре, Джейкъб? Понякога имам чувството, че можеш да четеш *моят* ум.

— Нее. Просто внимавам.

Намирахме се на малкият път, на който Джейкъб ме научи за пръв път да карам мотоциклет.

— Тук добре ли е? — попитах аз.

— Да, да.

Паркирах и спрях двигателят.

— Все още си доста нещастна, нали? — прошепна той.

Кимнах, като гледах невиждащо към мрачната гора.

— Мислила ли си някога... че може би... ти е по-добре без него?

Вдишах бавно, след което изкарах дъхът си навън.

— Не.

— Защото той не беше най-добрият...

— Моля те, Джейкъб — прекъснах го аз, като го молах шепнейки. — Може ли да не говорим за това? Не мога да го понеса.

— Добре. — Той си пое дълбоко дъх. — Съжалявам, че казах каквото и да е било.

— Не се чувствай зле. Ако нещата бяха по-различни, щеше да е приятно да мога най-накрая да говоря с някого за това.

Той кимна.

— Да, беше ми трудно да пазя тайна от теб две седмици. Сигурно е ад да не можеш да кажеш на *никой*.

— Ад — съгласих се аз.

Джейкъб си пое дълбоко въздух.

— Тук са. Да тръгваме.

— Сигурен ли си? — попитах аз, докато той отваряше вратата си. — Може би не трябва да бъда тук.

— Ще се справят с това — каза той, след което се ухили. — Кой се страхува от големият, лош вълк?

— Ха-ха — казах аз. Но слязох от пикапът, като побързах да застана близо до Джейкъб. Спомнях си прекалено ясно гигантските чудовища в ливадата. Ръцете ми трепереха като на Джейкъб преди това, но по-скоро от страх, отколкото от ярост.

Джейк взе ръката ми и я стисна.

— Тръгваме.

14. СЕМЕЙСТВО

Свих се към Джейкъб, като очите ми сканираха гората за останалите върколаци. Когато се появиха, крачейки измежду дърветата, не бяха това, което очаквах. Образът на вълците се бе забил в главата ми. А това бяха просто едни наистина големи полуголи момчета.

Отново ме заприличаха на братя, на четиризнаци. Нещо в начина, по който се движеха почти в синхрон, за да застанат на пътя пред нас, начинът, по който всичките имаха дълги, заоблени мускули под същата червеникавокафява кожа, същата остригана коса, и начинът по който израженията им се промениха в един и същ момент.

Отначало бяха любопитни и предпазливи. Когато ме видяха, полускрита зад Джейкъб, всичките станаха ядосани в една и съща секунда.

Сам все още бе най-големият, въпреки че Джейкъб го настигаше. Сам не се броеше наистина за момче. Лицето му бе по-възрастно — не в смисълът на черти или следи от остаряване, но в зрялостта, търпението в изражението.

— Какво си направил, Джейкъб? — настоя да узнае той.

Един от останалите, който не познавах — Джаред или Пол — мина покрай Сам преди Джейкъб да успее да се защити.

— Защо не можеш просто да следваш правилата, Джейкъб? — извика той, като вдигна ръце във въздуха. — Какво, по дяволите, си мислеше? Тя ли е по-важна от всичко — от цялото племе? Повече от хората, които биват убивани?

— Тя може да помогне — каза тихо Джейкъб.

— Да помогне! — извика ядосаното момче. Ръцете му започнаха да треперят. — О, това е вероятно! Сигурен съм, че любителката на пиявици просто умира да ни помогне!

— Не говори така за нея! — изкрещя обратно Джейкъб, ужилен от критицизмът на момчето.

Трепет премина през другото момче, от раменете му надолу по гръбнака.

— Пол! Успокой се! — заповяда му Сам.

Пол поклати глава наляво и надясно, но не в неподчинение, но като че ли се опитваше да се концентрира.

— За Бога, Пол — едно от другите момчета — вероятно Джаред — промърмори. — Съвземи се.

Пол извърна глава към Джаред, като устните му се извиха в раздражение. След което извърна поглед в моя посока. Джейкъб направи крачка, за да застане пред мен.

Това преля чашата.

— Точно така, защитавай *нея!* — изръмжа яростно Пол. Още един трепет, конвулсия, премина през тялото му. Той отметна глава назад като истинско ръмжене се разкъсваше от зъбите му.

— Пол! — извикаха едновременно Сам и Джейкъб.

Пол сякаш падна напред, като вибрираше жестоко. На половината път към земята, имаше силен разкъсващ звук и момчето избухна.

Тъмна сребриста козина излетя от него, като го обви във форма, която бе пет пъти по-голяма от него — масивна, свита фигура, готова за скок.

Муцуната на вълкът се изви над зъбите му, като още едно ръмжене излезе от колосалните му гърди. Тъмните му, яростни очи бяха склучени върху мен.

В същата секунда, Джейкъб бягаше през пътя право срещу чудовището.

— Джейкъб! — изпищях аз.

По време на пробегът му, дълъг трепет премина през гръбнака на Джейкъб. Той скочи напред, като се гмурна в празният въздух.

С още един остър разкъсващ звук, Джейкъб също избухна. Той изскочи от кожата си — парчета от черни и бели дрехи се запратиха във въздуха. Случи се толкова бързо, че ако бях мигнала, щях да изпусна цялата трансформация. Една секунда бе Джейкъб във въздуха, а после бе гигантският, ръждивокафяв вълк — толкова огромен, че не можех да проумея как масата му се побира в Джейкъб — устремен към приведеният сребърен звяр.

Джейкъб посрещна атаката на другият вълк. Гневното ръмжене бе като гръмотевици измежду дърветата.

Белите и черните парцали — останките от дрехите на Джейкъб — се валяха по земята, където бе изчезнал.

— Джейкъб! — изпищях отново, като закрачих напред.

— Остани на мястото си, Бела — нареди Сам. Беше трудно да го чуя от ръмженето на биещите се вълци. Хапеха се и се разкъсваха един друг, острите им зъби лъсваха към гърлата им. Вълкът-Джейкъб изглеждаше в по-изгодната позиция — беше видимо по-голям от другият вълк и изглежда, че бе и по-силен. Той блъскаше с рамото си сивият вълк отново и отново, като го избутваше назад към дърветата.

— Заведете я при Емили — извика Сам към другите момчета, които гледаха конфликта с прехласнати изражения. Джейкъб успешно избута сивият вълк от пътя и те изчезваха в гората, въпреки че звукът от ръмженето бе все още силен. Сам изтича след тях, като махна изрита обувките си по пътя. Докато тичаше към дърветата, трепереше от главата до петите.

Ръмженето и щракването на зъби отслабваше измежду дърветата в далечината. Внезапно звукът спря и стана много тихо на пътя.

Едно от момчетата започна да се смее.

Обърнах се, за да го изгледам — ококорените ми очи бяха замръзнали, сякаш не можех дори да мигна с тях.

Момчето изглежда се смееше на изражението ми.

— Ето нещо, което не виждаш всеки ден — изкикоти се момчето. Лицето му беше смътно познато — беше по-слабо от на останалите... Ембри Кол.

— Аз го виждам — измърмори другото момче, Джаред. — Всеки ден.

— Стига де, Пол не се ядосва всеки ден — възрази Ембри, все още ухилен. — Може би през два от три дена.

Джаред се спря, за да вдигне нещо бяло от земята. Той го вдигна към Ембри — люлееше се на тънки ленти от ръката му.

— Напълно разкъсани — каза Джаред. — Били каза, че това е последният чифт, който може да си позволи — предполагам, че Джейкъб ще ходи бос сега.

— Този е оцелял — каза Ембри, като вдигна един кец. — Джейк може да подскача на един крак — добави той през смях.

Джаред започна да събира различни парчета плат от земята.

— Вземи обувките на Сам, става ли? Всичко останало е за боклука.

Ембри взе обувките и изтича измежду дърветата, където Сам бе изчезнал. Беше се върнал след няколко секунди с чифт къси джинси около ръката си. Джаред събра разкъсаните останки от дрехите на Джейкъб и Пол и ги нави на топка. Внезапно той като че ли се сети за мен.

Той ме погледна предпазливо и преценяващо.

— Ей, няма да припаднеш или да повърнеш, или нещо такова? — попита той.

— Не мисля — изпъшках аз.

— Не изглеждаш много добре. Може би трябва да поседнеш.

— Добре — промърморих аз. За втори път тази сутрин поставих глава между коленете си.

— Джейк трябваше да ни предупреди — оплака се Ембри.

— Не трябваше да намесва гаджето си в това. Какво е очаквал?

— Е, вълкът излезе от кошарата. — Ембри въздъхна. — Браво, Джейк.

Вдигнах глава, за да изгледам двете момчета, които очевидно приемаха всичко това прекалено леко.

— Не сте ли разтревожени за тях изобщо? — попитах ги аз.

Ембри примигна изненадано.

— Разтревожени? Че защо?

— Могат да се наранят един друг!

Ембри и Джаред избухнаха в смях.

— *Надявам се, че Пол го е захапал хубаво* — каза Джаред. — Да му даде урок.

Пребледнях.

— Да, бе! — възрази Ембри. — *Видя ли Джейк? Дори Сам не може да се преобрази в такъв полет. Той видя, че Пол се оставя и му отне, колко, половин секунда да атакува? Това момче има дарба.*

— Пол се бие от повече време. На бас за десет долара, че ще му остави белег.

— Имаш сделка. Джейк е природен талант. Пол няма шанс.

Те се ръкуваха ухилени.

Опитах се да се успокоя с тяхната липса на загриженост, но не можех да извадя бруталният образ от биещите се върколаци от главата си. Стомахът ми изкъркори, болезнен и празен, а главата ме болеше от тревога.

— Да отидем да видим Емили. Знаеш, че при нея винаги има топла храна. — Ембри погледна към мен. — Нещо против да ни закараш?

— Няма проблеми — задавих се аз.

Джаред повдигна една вежда.

— Може би е по-добре ти да караш, Ембри. Тя все още изглежда така, сякаш всеки момент ще се гътне.

— Добра идея. Къде са ключовете? — попита ме Ембри.

— В запалителя.

Ембри отвори пасажерската врата.

— Скачай вътре — каза весело той, като ме повдигна от земята с една ръка и ме натика на седалката ми. Той прецени свободното място. — Ще ти се наложи да се возиш отзад — каза той на Джаред.

— Няма проблеми. Имам слаб стомах. Не искам да съм вътре, когато избухне.

— На бас, че е по-силна от това. Тя се движи с вампири.

— Пет долара? — попита Джаред.

— Дадено. Чувствам се виновен, че ти вземам парите по този начин.

Ембри влезе вътре и запали двигателя, докато Джаред се метна гъвкаво в коритото на пикапа. Веднага щом вратата беше затворена, Ембри прошепна към мен:

— Не повръщай, става ли? Имам само десетачка, а ако Пол е нахапал Джейкб...

— Добре — прошепнах аз.

Ембри подкара обратно към селото.

— Хей, как успя Джейкб да заобиколи съдебното решение?

— Съдебното... кое?

— Ъ, заповедта. Нали знаеш, да не изплюва камъчето. Как ти разказа за това?

— О, това — казах аз, като си спомних как Джейкб се опитваше ми каже истината снощи. — Нищо не е направил. Просто познах правилно.

Ембри сви устни, като изглеждаше изненадан.

— Хмм. Предполагам, че това би проработило.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Къщата на Емили. Тя е гаджето на Сам... не, сега е годеница, предполагам. Те ще се върнат обратно там, след като Сам ги насоли хубаво за това, което се случи току-що. И след като Пол и Джейк се навлекат в нови дрехи, ако на Пол са му останали някакви.

— Емили знае ли за...?

— Да. И ей, не я зяпай. Това ядосва Сам.

Смръщих се.

— Защо ще я зяпам?

На Ембри му стана неудобно.

— Както видя преди малко, мотаенето с върколаци крие своите рискове. — Той бързо промени темата. — Ей, нали нямаш нищо против за това дето се случи с чернокосият кръвопиец в ливадата? Не приличаше на твой приятел, но... — Ембри сви рамене.

— Не, не беше мой приятел.

— Това е добре. Не искахме да започнем каквото и да е било, да нарушим договора, както знаеш.

— О, да, Джейк ми спомена за договора веднъж, преди доста време. Защо убийството на Лорън би нарушило договора?

— Лорън — повтори той, изсумтявайки така, сякаш бе развеселен от идеята, че вампирът имаше име. — Е, ние технически сме на територията на действие на Кълънови. Не ни е позволено да нападаме, който и да е от тях, или поне извън нашата земя — освен ако те първи не нарушат договора. Не знаехме дали чернокосият не е техен роднина или нещо такова. Изглеждаше така, сякаш го познаваш.

— Как биха нарушили договора?

— Ако ухапят човек. Джейк не беше привърженик на идеята да го оставим да стигне до там.

— Оу. Ъ, благодаря. Радвам се, че не сте изчакали.

— Удоволствието е наше. — Каза го в буквален смисъл.

Ембри мина покрай източните къщи на магистралата, преди да завие по тесен път.

— Пикапът ти е бавен — отбеляза той.

— Съжалявам.

В края на алеята имаше малка къща, която някога е била сива. Имаше само един тесен прозорец освен олющената синя врата, но саксиите под прозореца бяха пълни с ярко оранжеви и жълти невени, като даваше на мястото малко по-лъчезарен вид.

Ембри отвори вратата на пикапът и вдиша.

— Ммм, Емили готви.

Джаред скочи иззад пикапа и се отпрати към вратата, но Ембри го спря с една ръка пред гърдите. Той ме погледна многозначително и прочисти гърлото си.

— Портфейлът ми не е у мен — каза Джаред.

— Няма проблем — няма да забравя.

Те се качиха по едното стъпало и влязоха в къщата без да чукаат. Последвах ги плахо.

Предната стая, подобно в къщата на Били, беше най-вече кухня. Млада жена със сатенено медна кожа и дълга, права, гарваново черна коса, стоеше в ъгъла до мивката, като вадеше големи кифлички от една тава и ги поставяше на хартиена чиния. За една секунда си помислих, че причината, поради която Ембри ми каза да не я зяпам, бе защото момичето бе толкова красиво.

След което попита „Гладни ли сте, момчета?“ с мелодичен глас и се обърна към нас, с усмивка от едната половина на лицето ѝ.

Дясната страна на лицето ѝ бе белязано от линията на косата до брадичката от три плътни, червени линии, ярки на цвят въпреки, че изглеждаха отдавна зараснали. Една линия бе дръпнала надолу ъгълът на тъмното ѝ, бадемовидно дясно око, а друга извиваше дясната страна на устата ѝ във перманентна гримаса.

Благодарна за предупреждението на Ембри, бързо извърнах очи към кифличките в ръцете ѝ. Миришеха прекрасно — като пресни боровинки.

— Оу — каза Емили, изненадана. — Кой е това?

Вдигнах поглед, като се опитвах да се фокусирам върху лявата половина от лицето ѝ.

— Бела Суон — каза ѝ Джаред, свивайки рамене. Очевидно и преди съм била тема за разговор. — Кой друг?

— Остави Джейкъб да намери начин — промърмори Емили. Тя ме изгледа, като нито една половина от нявга красивото ѝ лице беше дружелюбна. — Значи ти си момичето-вамфир.

Настръхнах.

— Да. А ти момичето-вълк ли си?

Тя се засмя, както и Ембри и Джаред. Лявата половина на лицето ѝ стана по-топла.

— Предполагам, че съм. — Тя се обърна към Джаред. — Къде е Сам?

— Бела, ъ, изненада Пол тази сутрин.

Емили извъртя здравото си око.

— Ах, Пол — въздъхна тя. — Мислиш ли, че ще се забавят много? Тъкмо щях да започна да приготвям яйцата.

— Не се тревожи — каза ѝ Ембри. — Ако закъснеят, няма да оставим нищо да отиде зян.

Емили се изкикоти и отвори вратата на хладилника.

— Без съмнение — съгласи се тя. — Бела, гладна ли си? Заповядай и си вземи кифличка.

— Благодаря. — Взех една от чинията и започнах да я гриза по краищата. Беше страшно вкусна и добре дошла за присвитият ми стомах. Ембри взе третата си кифличка и я тикна цялата в устата си.

— Остави малко и за братята си — скастри го Емили, като го удари по главата с дървена лъжица. Думата ме изненада, но другите не реагираха.

— Прасе — изкоментира Джаред.

Облегнах се срещу шкафовете и наблюдавах как тримата бърбрят като семейство. Кухнята на Емили бе дружелюбно място, светло с бели шкафове и блед дървен под. На малката кръгла маса в пукната стомна в бяло и синьо избуяваха горски цветя. Ембри и Джаред изглеждаха като у дома си тук.

Емили разбиваше огромна порция яйца, няколко дузини в една голяма жълта купа. Беше навила ръкавите на бледо лилавата си блуза и можех да видя белезите ѝ да се простират по целият път надолу към дясната ѝ ръка. Мотаенето с върколаци наистина криеше своите рискове, както бе казал Ембри.

Предната врата се отвори и Сам пристъпи вътре.

— Емили — каза той, като толкова много любов се излъчваше от гласът му, че се почувствах засрамена, натрапник, докато го наблюдавах как прекосява стаята с една крачка и обвива с широките си

ръце лицето ѝ. Той се наведе и първо целуна тъмните белези на дясната ѝ буза, преди да целуне устните ѝ.

— Ей, стига бе — оплака се Джаред. — В момента ям.

— Тогава млъкни и яж — предложи Сам, като отново целуна съсипаната уста на Емили.

— Ъгх — изпъшка Ембри.

Това беше по-лошо, от който и да е романтичен филм — беше толкова истинско, че пееше високо с радост и живот и истинска любов. Върнах обратно кифличката си и скръстих ръце през празните си гърди. Загледах се в дивите цветя, като се опитвах да игнорирам пълният покой в техния момент, както и проклетото пулсиране на раните ми.

Бях благодарна за разсейването, когато Джейкъб и Пол влязоха през вратата, и после шок, когато видях, че те се смееха. Докато ги наблюдавах, Пол удари Джейкъб по рамото, а Джейкъб го сръчка в бъбреците. Отново се засмях. И двамата изглеждаха напълно здрави.

Джейкъб огледа стаята, като очите му спряха като ме видя облегната, притеснена, че не съм си на мястото, срещу шкафа в най-далечният ъгъл в кухнята.

— Здравсти, Бела — поздрави ме жизнерадостно той. Той взе две кифлички, като мина покрай масата и отиде да застане до мен. — Извинявай за преди — промърмори той изпод дъха си. — Държиш ли се?

— Не се тревожи, аз съм добре. Хубави кифлички. — Взех обратно моята и започнах отново да си я гризкам. Гръдният ми кош се почувства по-добре, веднага щом Джейкъб застана до мен.

— О, човече! — простена Джаред, като ни прекъсна.

Вдигнах поглед, за да видя как той и Ембри изучават бледата розова линия на ръката на Пол. Ембри се бе ухилил ликуващо.

— Петнайсет долара — злорадстваше той.

— Ти ли направи това? — прошепнах на Джейкъб, като си спомних басът.

— Едва го докоснах. Ще му мине до залез.

— До залез? — погледнах белега на ръката на Пол. Странно, но изглеждаше на няколко седмици.

— Вълчо нещо — прошепна Джейкъб.

Кимнах, като се опитвах да не изглеждам прекалено потресена.

— *Ти* добре ли си? — попитах го аз изпод дъха си.

— Нито драскотина. — Изражението му бе самодоволно.

— Ей, момчета — каза Сам силно, като прекъсна разговорите в малката стая. Емили беше на печката, като бъркаше яйчената смес в един голям тиган, но Сам бе поставил една ръка на кръста ѝ, един несъзнателен жест. — Джейкъб има информация за нас.

Пол не изглеждаше изненадан. Джейкъб вероятно вече му бе обяснил на него и Сам. Или... просто бяха чули мислите му.

— Знам какво иска червенокосата. — Джейкъб насочи думите си към Джаред и Ембри. — Това се опитвах да ви кажа преди. — Той ритна кракът на стола на Пол.

— И? — попита Джаред.

Лицето на Джейкъб стана сериозно.

— Тя наистина се опитва да отмъсти за спътникът си — само че не е била чернокосата пиявица, която ние убихме. Кълънови са хванали спътникът ѝ миналата година и сега тя е след Бела.

Това не бе новост за мен, но все пак потреперах.

Джаред, Ембри и Емили ме изгледаха със зяпнали от изненада усти.

— Но тя е просто едно момиче — възрази Ембри.

— Не казах, че има някакъв смисъл. Но ето защо кръвопийцата се е опитвала да мине покрай нас. Насочвала се е към Форкс.

Те продължиха да ме зяпат, челюстите им все още бяха увиснали, за един дълъг момент. Сведох глава.

— Отлично — каза накрая Джаред, като по лицето му се разля усмивка. — Имаме си стръв.

С поразителна скорост, Джейкъб издърпа една отварачка от шкафа и я запрати към главата на Джаред. Ръката на Джаред се вдигна по-бързо, отколкото си мислех, че е възможно, и улови предмета преди да е ударил лицето му.

— Бела не е стръв.

— Знаеш какво имам предвид — каза невъзмутимо Джаред.

— Значи просто ще сменим пътя си — каза Сам, като не обърна внимание на сдърпването им. — Ще се опитаме да оставим няколко дупки и ще видим дали ще се върже. Ще се наложи да се разделим, а това не ми харесва. Но ако наистина е тръгнала след Бела, тогава вероятно няма да се опита да вземе надмощие от намалелият ни брой.

— Куил трябва скоро да се присъедини към нас — промърмори Ембри. — Тогава ще можем да се разделяме по равно.

Всички погледнаха надолу. Погледнах към лицето на Джейкъб, което бе безнадеждно, както бе вчера следобед, извън къщата му. Без значение колко леко приемаха съдбата си, тук в тази весела кухня, никой от върколаците не искаше същата съдба за приятелят им.

— Е, не можем да разчитаме на това — каза Сам с нисък глас, след което продължи с нормален тон. — Пол, Джаред и Ембри ще поемат външният периметър, а ние с Джейкъб ще вземем вътрешният. Ще се съберем, когато я хванем.

Забелязах, че на Емили не й хареса особено фактът, че Сам ще е в по-малката група. Тревогата й ме накара да погледна към Джейкъб, също разтревожена.

Сам улови погледът ми.

— Джейкъб смята, че ще е най-добре да прекарваш колкото се може повече време тук в Ла Пуш. Няма да знае къде да те намери толкова лесно, просто за всеки случай.

— Ами Чарли? — попитах аз.

— Започва Първенството — каза Джейкъб. — Мисля, че Били и Хари ще успеят за задържат Чарли тук, когато не е на работа.

— Чакай — каза Сам, като вдигна една ръка. Погледът му проблесна към Емили и после обратно към мен. — Джейкъб смята, че това е най-доброто, но ти трябва да решиш сама за себе си. Трябва да претеглиш рисковете и на двете възможности много внимателно. Видя тази сутрин колко лесно стават опасни нещата тук, колко бързо излизат от контрол. Ако избереш да останеш при нас, не мога да гарантирам за твоята безопасност.

— Няма да я нараня — промърмори Джейкъб, като погледна надолу.

Сам се държеше така, сякаш изобщо не бе проговорил.

— Ако се чувстваш в безопасност на някое друго място...

Прехапах устни. Къде другаде можех да отида, без да поставя някой в опасност? Отдръпнах се от идеята да намеся Рене в това — да я завлека в кръговете на мишената, която носех...

— Не искам да заведа Виктория никъде другаде — прошепнах аз.

Сам кимна.

— Това е истина. Най-добре да е тук, за да можем да приключим това.

Трепнах. Не исках Джейкъб или някой от останалите да се опитва да приключва с Виктория. Погледнах към лицето на Джейк — беше спокойно, почти същото, каквото си го спомнях преди началото на вълчите неща и крайно безгрижната идея за лов на вампири.

— Ще внимаващ, нали? — попитах аз, с осезателна буца в гърлото ми.

Момчетата избухнаха във весело дюдюкане. Всички ми се изсмяха — освен Емили. Тя срещна погледът ми и внезапно можех да видя симетрията изпод деформацията ѝ. Лицето ѝ все още бе красиво и живо с тревога много по-яростна от моята. Трябваше да отместя поглед встрани, преди любовта зад тревогата да е започнала да ме убива отново.

— Храната е готова — обяви тогава тя и стратегическият разговор беше в миналото. Момчетата побързаха да седнат на масата — която изглеждаше миниатюрна и заплашена да бъде смачкана от тях — и излапаха яйцата от гигантският тиган, който Емили бе поставила пред тях, за рекордно време. Емили ядеше облегната на шкафа като мен — като избягваше лудницата на масата — и ги наблюдаваше с любящи очи. Изражението ѝ ясно заявяваше, че те са нейното семейство.

Изобщо не беше точно това, което очаквах от глутница вълци.

Прекарах денят в Ла Пуш, по-голямата му част в къщата на Били. Той остави съобщение на телефона на Чарли и в управлението, така че Чарли се появи на вечеря с две пици. Добре че бе взел две големи — Джейкъб сам изяде едната.

Видях Чарли да ни наблюдава подозрително цяла вечер, най-вече доста промененият Джейкъб. Той го попита за косата — Джейкъб просто сви рамене и каза, че така му е по-удобно.

Знаех, че веднага щом с Чарли се отправим за вкъщи, Джейкъб ще потегли — да бяга наоколо като вълк, както бе правил периодично през целият ден. Той и братята му ни държаха един вид под постоянно наблюдение, като гледаха за знак за завръщането на Виктория. Но след като я бяха прогонили от горещите извори миналата вечер — чак на половината път до Канада, според Джейкъб — едва ли щеше да нападне скоро.

Изобщо не се надявах, че просто ще се откаже. Нямах този тип късмет.

Джейкб ме изпрати до пикапа ми след вечеря, като се забави на прозорецът, очаквайки Чарли да подкара първи.

— Не се страхувай тази нощ — каза Джейкб, докато Чарли се преструваше, че има проблеми с коланът си. — Ние ще сме навън, ще наблюдаваме.

— Няма да се тревожа за себе си — обещах аз.

— Глупаче. Ловът на вампири е нещо забавно. Най-хубавата част от всичката тая каша.

Поклатих глава.

— Ако аз съм глупава, тогава ти си опасно нестабилен.

Той се засмя тихо.

— Почини си, Бела, скъпа. Изглеждаш изтощена.

— Ще се опитам.

Чарли наду нетърпеливо клаксонът си.

— Ще се видим утре — каза Джейкб. — Ела веднага, когато можеш.

— Непременно.

Чарли ме последва към вкъщи. Смътно обръщах внимание на светлините в огледалото ми за задно виждане. Вместо това се чудех къде са Сам и Джаред и Ембри и Пол, бягайки в нощта. Чудех се дали Джейкб се е присъединил вече към тях.

Когато се прибрахме вкъщи, побързах нагоре по стълбите, но Чарли беше точно зад мен.

— Какво става, Бела? — настоя да узнае той, преди да избягам.

— Мислех си, че Джейкб е част от банда и че двамата сте скарани.

— Сдобрихме се.

— А бандата?

— Не знам — кой може да разбере момчетата на тази възраст? Мистерия са. Но се срещнах със Сам Ълий и годеницата му, Емили. Държаха се доста мило с мен. — Свих рамене. — Сигурно има някакво недоразумение.

Лицето му се промени.

— Не бях чул, че той и Емили са го обявили вече. Това е хубаво. Горкото момиче.

— Знаеш ли какво се е случило с нея?

— Нападната от мечка, горе на север, по време на размножаването на съомгата — ужасен инцидент. Случи се преди повече от година. Чух, че Сам наистина се разстроил от това.

— Това е ужасно — повторих като ехо аз. Преди повече от година. Обзалагам се, че това означава, че се е случило, когато е имало само един върколак в Ла Пуш. Потреперах при мисълта как ли се чувства Сам всеки път, когато поглежда лицето на Емили.

Същата вечер лежах будна дълго време, като се опитвах да проумея денят. Върнах се назад през вечерята с Били, Джейкб и Чарли, към дългият следобед в къщата на Блек, докато разтревожено чаках да чуя нещо за Джейкб, към кухнята на Емили, към ужасът от върколашкият бой, към разговорът с Джейкб на плажа.

Замислих се какво бе казал Джейкб тази сутрин за лицемерието. Замислих се доста. Не ми харесваше да мисля за себе си като за лицемерка, само че какъв беше смисълът да се лъжа?

Свих се на топка. Не, Едуард не е убиец. Дори в най-тъмното му минало, поне не е бил убиец на невинни.

Ами ако е бил? Ако през цялото време, през което съм го познавала, е бил като всеки друг вампир? Ами ако хора са изчезвали от гората и преди, както сега? Това щеше ли да ме задържи далеч от него?

Поклатих тъжно глава. Любовта е ирационална, напомних си аз. Колкото повече обичаш някого, по-малко смисъл има всичко останало.

Обърнах се по гръб и се опитах да мисля за нещо друго — и си замислих за Джейкб и братята му, които бягаха навън в тъмното. Заспах, докато си представях вълците, невидими в нощта, предпазващи ме от опасността. Когато започнах да сънувам, отново бях в гората, но вече не се скитах. Държах изплашената ръка на Емили, докато гледахме към сенките и чакахме разтревожено нашите върколаци да се приберат вкъщи.

15. НАТИСК

Отново беше пролетната ваканция във Форкс. Когато се събудих в понеделник сутрин, полежах няколко секунди в леглото си, за да асимилирам това. Миналата пролетна ваканция също бях преследвана от вампир. Надявам се, че не се зараждаше някаква традиция.

Вече свиквах с рутината на нещата, които правех в Ла Пуш. Прекарвах неделите най-вече на плажа, докато Чарли се мотаеше с Били в къщата му. Предполагаше се, че съм с Джейкълб, но Джейкълб имаше други неща за правене, така че се скитах сама, като пазех тайната от Чарли.

Когато Джейкълб наминаваше, за да ме провери, се извиняваше, че ме оставя сама за толкова време. Каза ми, че програмата му не е винаги толкова луда, но докато Виктория не бъде спряна, вълците бяха били червена аларма.

Когато вървахме по плажът сега, винаги държеше ръката ми.

Това ме накара да се замисля върху думите на Джаред, че Джейкълб намесвал „гаджето си“. Предполагам, че нещата изглеждаха точно по този начин отстрани. Докато аз и Джейк знаехме как наистина стоят нещата, не трябваше да се оставям такива догадки да ме притесняват. И може би нямаше, ако не знаех, че Джейкълб би се радвал нещата да са такива, каквито изглеждат. Но ръката му бе топла срещу моята и чувството бе приятно, така че не протестирах.

Вторник следобед бях на работа — Джейкълб ме последва с колелото си, за да се убеди, че ще пристигна безпроблемно — и Майк забеляза.

— Да не би да се срещаш с онова хлапе от Ла Пуш? Десетокласникът? — Попита той, като слабо прикриваше възмущението в гласът си.

Свих рамене.

— Не в техническият смисъл на думата. Обаче наистина прекарвам повечето си време с Джейкълб. Той е най-добрият ми приятел.

Очите на Майк се присвиха проникателно.

— Не се залъгвай, Бела. Момчето е влюбено до уши в теб.

— Знам — въздъгнах аз. — Животът е сложен.

— А момичетата са жестоки — каза Майк изпод дъха си.

Предполагам, че и това беше лесно заключение.

Същата вечер, Сам и Емили се присъединиха към Чарли и мен за десерт в къщата на Били. Емили донесе торта, с която щеше да спечели и по-корав мъж от Чарли. Можех да видя, по начина по който разговорът течеше естествено през всякакви небрежни теми, как всички тревоги на Чарли, които може да са се насъбрали за бандите в Ла Пуш, бяха разсеяни.

Джейк и аз се измъкнахме по-рано, за да останем насаме. Отидохме в гаражът му и седнахме в Заека. Джейкбб облегна назад главата си, като лицето му бе измъчено от изтощение.

— Имаш нужда от сън, Джейк.

— И до това ще се стигне.

Той се пресегна и улови ръката ми. Кожата му гореше върху моята.

— И това ли е едно от онези вълчи неща? — попитах го. — Горещината, имам предвид.

— Аха. Малко по-топли сме от нормалните хора. Някъде към 42 градуса температура. Вече никога не ми става студено. Мога да стоя така — той посочи към голата горна част на тялото си, — в снежна буря и изобщо няма да ми пречи. Снежинките ще се превърнат в дъжд там, където съм аз.

— И всички оздравяват бързо — това също е вълчо нещо, така ли?

— Да, искаш ли да видиш? Доста е яко. — Очите му се отвориха и той се ухили. Пресегна се през мен към жабката, където се порови за около минута. Ръката му излезе с джобно ножче.

— Не, не искам да гледам! — извиках аз веднага щом осъзнах какво си мисли. — Остави го!

Джейкбб се изсмя, но върна обратно ножът на мястото му.

— Добре, де. Обаче е хубаво, че е сами се лекуваме. Не можеш да отидеш да видиш, който и да е доктор, когато имаш температура, която би трябвало да означава, че си мъртъв.

— Не, предполагам, че не. — Замислих се за минута. — ... И това, че сте толкова големи — това също ли е част от това? Затова ли всички се тревожите за Куил?

— Това и фактът, че дядото на Куил казва, че може да изпържиш яйце на челото на хлапето. — Лицето на Джейкб отново стана безнадеждно. — Няма да отнеме много време. Няма конкретна възраст... просто се натрупва и натрупва и по едно време внезапно... — Гласът му заглъхна и отне момент, преди да заговори отново. — Понякога, ако много се разстроиш или нещо такова, това го задейства по-рано. Но аз не бях разстроен за нищо — аз бях *щастлив*. — Той се засмя горчиво. — Най-вече заради теб. Ето защо не ми се случи по-рано. Вместо това продължи да се натрупва в мен — бях като бомба със закъснител. Знаеш ли какво ме включи? Върнах се от онзи филм и Били каза, че изглеждам странно. Беше само това, но превъртах. И тогава аз избухнах. Едва не му разкъсах лицето — на собственият ми баща! — Той потрепера и лицето му пребледня.

— Толкова ли е лошо, Джейк? — попитах разтревожено, като ми се искаше да можех да му помогна някакси. — Нещастен ли си?

— Не, не съм нещастен — каза ми той. — Повече не. Не и сега, когато знаеш. Беше трудно преди. — Той се наведе, така че бузата му опираше върхът на главата ми.

За момент бяхме тихи и се зачудих за какво ли си мисли. Може би не исках да зная.

— Коя е най-трудната част? — прошепнах аз, като ми се искаше да помогна.

— Най-трудната част е да чувстваш... че губиш контрол — каза бавно той. — Да се чувствам неуверен в себе си — като например че не би трябвало да си около мен, може би никой не трябва да е. Сякаш съм чудовище, което може да нарани някого. Виждала си Емили. Сам изгубил контрол над себе си за една секунда... а тя е стояла прекалено близо. И сега няма какво да направи, за да нареди нещата. Чувам мислите му — знам как се чувства... Кой иска да е кошмар, да е чудовище? И после начинът, по който се преобразявам толкова лесно, начинът, по който съм по-добър от останалите — това прави ли ме по-малко човек от Ембри или Сам? Понякога се страхувам, че сам се губя.

— Трудно ли е? Да откриеш себе си отново?

— Отначало — каза той. — Отнема малко практика да се превръщаш обратно. Но за мен е по-лесно.

— Защо? — зачудих се аз.

— Защото Ефраим Блек е бил бащата на дядо ми, а Куил Атеара е бил дядото на майка ми.

— Куил? — попитах объркана.

— Неговият прапрадядо — уточни Джейкъб. — Куил, когото познаваш, е мой втори братовчед.

— Но защо има значение кои са били прапрадядовците ви?

— Защото Ефраим и Куил са били в последната глутница. Леви Ълий е бил третият. В кръвта ми е и от двете страни. Никога не съм имал шанс. Както и Куил няма шанс.

Лицето му беше мрачно.

— Коя е най-добрата част? — попитах го аз, като се надявах да го разведря.

— Най-добрата част — каза той, внезапно усмихнат отново, — е *скоростта*.

— По-хубаво от мотоциклетите?

Той кимна ентузиазирано.

— Няма място за сравнение.

— Колко бързо можеш да...?

— Да бягам? — довърши въпросът ми той. — Достатъчно бързо. Как да ти обясня? Настигнахме... как му беше името? Лорън? Предполагам, че това означава повече за теб, отколкото за някой друг.

Наистина означаваше нещо за мен. Не можех да си представя, това че вълците можеха да бягат по-бързо от един вампир. Когато Къльнови бягаха, те ставаха невидими от скоростта.

— Та, разкажи ми нещо, което аз не знам — каза той. — Нещо за вампирите. Как успя да понесеш да бъдеш около тях? Не те ли побиваха тръпки от тях?

— Не — казах рязко аз.

Тонът ми го накара да се замисли за момент.

— Ей, защо твоят кръвопиец е убил онзи Джеймс? — попита той внезапно.

— Джеймс се опитваше да ме убие — за него беше нещо като игра. Той изгуби. Спомняш ли си миналата пролет, когато бях в болницата във Финикс?

Джейкъб си пое рязко въздух.

— Толкова близо ли е стигнал?

— Стигна доста, доста близо. — Погалих белегът си. Джейкъб забеляза, защото държеше ръката, която помръднах.

— Какво е това? — Той размени ръцете си, като започна да изучава дясната ми. — Това е странният ти белег, онзи студеният. — Той го огледа по-отблизо, с нови очи и ахна.

— Да, точно каквото си мислиш, че е — казах аз. — Джеймс ме ухапа.

Очите му се ококориха и лицето му стана в странен, жълтеникав цвят изпод червената кожа. Изглеждаше така, сякаш ще повърне.

— Но ако те е ухапал...? Не трябва ли да бъдеш... — Той се задави.

— Едуард ме спаси два пъти — прошепнах аз. — Той изсмука отровата — нали знаеш, като при гърмящите змии. — Сгърчих се, когато болката ме заля по краищата на дупката.

Но не бях единствената сгърчена. Можех да усетя тялото на Джейкъб да трепери до моето. Дори колата се тресеше.

— Внимателно, Джейк. Леко. Успокой се.

— Аха — задъха се той. — Да се успокоя. — Той поклати бързо глава. След секунда само ръцете му трепереха.

— Добре ли си?

— Да, почти. Кажи ми нещо друго. Дай ми нещо друго за обмисляне.

— Какво искаш да знаеш?

— Не знам. — Очите му се затвориха, като се опитваше да се концентрира. — Допълнителни неща, предполагам. Някой от останалите от семейство Кълън има ли... допълнителни таланти? Като онова с четенето на мисли?

Поколебах се за секунда. Имах чувството, че задава въпрос на шпионинът си, не на приятелят си. Но какъв беше смисълът да крия това, което знам? Нямаше значение сега и щеше да му помогне да се овладее.

Така че заговорих бързо, като си представих унищоженото лице на Емили в главата си и космите по ръцете ми настръхнаха. Не можех да си представя как ръждивокафявия вълк щеше да се побере в Заекът — Джейкъб щеше да разруши целият гараж, ако се промени сега.

— Джаспър можеше... един вид да контролира емоциите на хората около него. Не по лош начин, просто за да ги успокои или нещо такова. Вероятно доста ще помогне на Пол — добавих аз, като го дразнех леко. — И Алис, която можеше да види неща, които ще се случат. Бъдещето, нали знаеш, но не абсолютно. Нещата, които виждаше, могат да се променят, когато някой промени пътят на който е...

Както ме бе видяла да умирам... и ме бе видяла да ставам една от тях. Две неща, които не се бяха случили. И които никога нямаше да се случат. Главата ми започна да се върти — като че ли не можех да вдишам достатъчно кислород от въздуха. Нямах дробове.

Джейкъб бе поел контрол над себе си сега, застанал неподвижен до мен.

— Защо правиш това? — попита той. Той хвана леко една от ръцете ми, която беше обвита около гърдите ми и после се отказа, когато не я дръпнах толкова лесно. Дори не бях осъзнала, че съм ги вдигнала. — Правиш това, когато си разстроена. Защо?

— Боли ме да си мисля за тях — прошепнах аз. — Все едно не мога да дишам... сякаш се разбивам на парченца... — Беше откачено колко много можех да кажа на Джейкъб сега. Нямахме повече тайни.

Той погали косата ми.

— Всичко е наред, Бела, наред е. Няма да повдигам повече темата. Съжалявам.

— Добре съм — задъхах се аз. — Случва се през цялото време. Не е твоя вината.

— Доста откачена двойка сме, а? — каза Джейкъб. — Нито един от нас не може да задържи тялото си така, както трябва.

— Покъртително — съгласих се аз, все още без дъх.

— Поне се имаме един друг — каза той, очевидно утешен от мисълта.

Аз също бях успокоена.

— Поне имаме това — съгласих се аз.

И когато бяхме заедно, всичко беше наред. Но Джейкъб имаше ужасна, опасна работа, за която се чувстваше длъжен да върши, така че често бях сама, заседнала в Ла Пуш поради предпазните мерки, с нищо за правене, за да държа умът си далеч от тревогите.

Чувствах се неудобно винаги да заемам място в къщата на Били. Имах да уча по друг тест по математика, който предстоеше другата седмица, но можех да понеса математиката само до известна степен. Когато нямах нищо очевидно за правене, се чувствах така, че трябва да водя някакъв разговор с Били — натискът от нормалните обществени правила. Но Били не беше този, който запълваше дългите мълчания, така че неудобството продължаваше.

Опитах се да се помотая в къщата на Емили в сряда следобед за разнообразие. Отначало беше един вид приятно. Емили бе весел човек, който никога не стоеше на едно място. Носех се след нея, докато тя хвърчеше около малката си къща и градинка, като търкаше безупречният под, дърпаше миниатюрни бурени, поправяше счупени панти, прокарваше парчета вълна през античен тъкачен стан и също така непрекъснато готвеше. Тя се оплакваше леко от покачането на апетита на момчетата след допълнителното им тичане, но беше лесно да видя, че тя нямаше нищо против да се грижи за тях. Не беше трудно да съм с нея — все пак, сега и двете бяхме момичета-вълци сега.

Но Сам се върна след като бях там няколко часа. Останах достатъчно дълго, за да се уверя, че Джейкъб е добре и че няма никакви новини, след което трябваше да избягам. Аурата на любов и щастие, която ги заобикаляше бе по-трудна за възприемане в по-концентрирани дози, като нямаше никой наоколо, който да ги разводни.

Така че ми оставаше да се скитам по плажа, като крача по скалистата линия напред и назад, отново и отново.

Времето насаме не беше добро за мен. Благодарение на новата откровеност с Джейкъб, говорех и мислех прекалено много за Къльнови. Без значение колко се опитвах да се разсея — а аз имах доста за мислене: бях искрено и отчаяно разтревожена за Джейкъб и братята му вълци, бях ужасена заради Чарли и останалите, които си мислеха, че са на лов за животни, навлизах все по-надълбоко и по-надълбоко с Джейкъб без дори да бях съзнателно решила да прогресирам в тази посока и не знаех какво да правя по този въпрос — нито една от тези много истински, много заслужаващи размисъл, много стресиращи тревоги не можеха да отвлекат умът ми от болката в гърдите за достатъчно дълго време. Впоследствие не можех дори да

вървя повече, защото не можех да дишам. Седнах на една ивица от почти сухи камъни и се свих на топка.

Джейкъб ме откри така и можех да позная по изражението му, че разбираше.

— Съжалявам — каза веднага той. Издърпа ме от земята и обви и двете си ръце около рамената ми. До този момент не бях осъзнала, че ми е студено. Топлината му ме накара да се разтреперя, но поне можех да дишам с него наоколо. — Развалям ти пролетната ваканция — самообвини се Джейкъб, докато вървахме по плажа.

— Не, напротив. Нямах никакви планове. И без това не мисля, че харесвам пролетните ваканции.

— Ще си освободя сутринта утре. Другите могат да бягат и без мен. Ще направим нещо забавно.

Думата не изглеждаше на място в живота ми точно сега, бе едва разбираема, странна.

— Забавно?

— Точно от нещо забавно се нуждаеш. Хмм... — той се загледа през тежките сиви вълни, докато обмисляше. Когато очите му претърсиха хоризонта, получи вдъхновение.

— Сетих се! — извика той. — Още едно обещание за спазване.

— За какво говориш?

Той пусна ръката ми и посочи към южният край на плажа, където на брега на морето бяха плоските, опасни скали във формата на полумесец. Вгледах се неразбиращо.

— Не ти ли обещах да гмуркаме от скалите?

Потреперах.

— Да, ще е доста студено — не толкова студено, колкото днес. Можеш ли да усетиш как се променя времето? Напрежението? Ще е по-топло утре. Навита ли си?

Тъмната вода не изглеждаше приветлива, и от този ъгъл скалите изглеждаха дори по-високи от преди.

Но бяха изминали дни, откакто чух за последно гласът на Едуард. Вероятно това беше част от проблема. Бях пристрастена към звукът на илюзията ми. Правеше нещата още по-зле, ако прекарвах повече време без тях. Скачането от скала определено щеше да поправи тази ситуация.

— Разбира се, че съм навита. Забавно.

— Значи е среща — каза той, като обви ръката си около раменете ми.

— Добре — а сега да отидем да се напиш. — Не ми харесваше начинът, по който кръговете под очите му започваха да изглеждат трайно гравирани в кожата му.

На другата сутрин се събудих рано и вмъкнах тайно един чифт дрехи в пикапът. Имах чувството, че Чарли ще одобри плановете ми за деня точно толкова, колкото би одобрил и мотоциклетът.

Идеята за отвличане от тревогите ми почти ме бе развълнувала. Може би наистина щеше да е забавно. Среща с Джейкъб, среща с Едуард... Засмях се мрачно. Джейк можеше да говори каквото си иска за това, че сме били откачена двойка — аз бях тази, която бе истински откачена. Карах нещото с върколаците да изглежда нещо нормално в сравнение с мен.

Очаквах Джейкъб да ме посрещне през къщата, както обикновено правеше, когато шумният ми пикап обяви пристигането ми. Когато не го направи, предположих, че навярно още спи. Щях да почакам — да му дам колкото се може повече почивка. Нуждаеше се от сънят си, а това щеше да ми даде достатъчно време, за да загрея малко. Обаче Джейк се оказа прав за времето — беше се променило за една нощ. Гъст слой от облаци притискаше тежко атмосферата сега, като я правеше почти знойна — беше топло и задушно изпод сивото одеяло. Оставих пуловерът си в пикапа.

Почуках тихо на вратата.

— Влизай вътре, Бела — каза Били.

Той стоеше покрай кухненската маса и ядеше студен корнфлейкс.

— Джейк спи ли?

— Ъ, не. — Той остави лъжицата си и веждите му се свъсиха.

— Какво се е случило? — попитах аз. Можех да позная по изражението му, че наистина нещо бе станало.

— Ембри, Джаред и Пол попаднали на свежа следа рано тази сутрин. Сам и Джейк потеглиха, за да помогнат. Сам е изпълнен с надежда — скрила се е някъде около планините. Мисли, че имат добра възможност да приключат с това.

— О, не, Били — прошепнах аз. — О, не.

Той се засмя, дълбоко и ниско.

— Наистина ли толкова ти харесва Ла Пуш, че искаш присъдата ти тук да се удължи.

— Не си прави шеги, Били. Прекалено страшно е за това.

— Права си — съгласи се той, все още безучастен. Древните му очи бяха невъзможни за разчитане. — Това тук е сложно.

Прехапах устни.

— Не е толкова страшно за тях, колкото си мислиш, че е. Сам знае какво прави. Ти си тази, за която трябва да се тревожиш. Вампирката не иска да се бие с тях. Тя просто се опитва да намери начин, за да ги заобиколи... и да стигне до теб.

— Откъде Сам знае какво прави? — настоях за узная аз, като не обърнах внимание на загрижеността му за мен. — Досега са убили само единият вампир — може да им е било на късмет.

— Ние приемаме много на сериозно това, което правим, Бела. Нищо не е забравено. Всичко, което трябва да знаят е предавано от баща на син с поколения.

Това не ме успокои така, както вероятно е възнамерявал. Споменът за Виктория, дива, подобна на котка, смъртоносна, беше прекалено силен в главата ми. Ако не можеше да заобиколи вълците, накрая щеше да се опита да мине направо през тях.

Били се върна обратно към закуската си — аз седнах на канапето и започнах да превключвам безцелно телевизионните канали. Това не продължи много време. Започнах да имам чувството, че се задушavam в малката стая, клаустрофобична, разстроена от факта, че не можех да видя нищо през завесите на прозорците.

— Ще бъда на плажът — казах рязко на Били и побързах да изляза през вратата.

Да бъда навън също не ми помогна така, както се надявах. Облаците притискаха с невидима тежест, която държеше клаустрофобията да не избяга. Гората изглеждаше странно празна, докато вървах към плажа. Не видях нито едно животно — нито птици, нито катерици. Не можех дори да чуя птичките. Тишината беше зловеща — дори звукът от вятърът в дърветата отсъстваше.

Знаех, че всичко е резултат от времето, но все още се чувствах изправена на нокти. Тежкият, топъл натиск на атмосферата беше осезаем дори за моите слаби човешки сетива и намекваше за нещо

голямо в отделът на бурите. Един поглед към небето подкрепи това — облаците пълзяха бавно, въпреки липсата на бриз по земята. Най-близките облаци бяха опушено сиви, но измежду пукнатините можех да видя друг слой, който беше в мрачен тъмнолилав цвят. Небесата имаха замислен жесток план за днес. Животните сигурно се бяха изпокрили.

Веднага щом стигнах до плажа, ми се прииска да не бях идвала — вече ми бе писнало от това място. Идвах тук почти всеки ден, скитайки се сама. Беше ли по-различно от кошмарите ми? Но къде другаде да отида? Тръгнах надолу към изхвърленият от морето дънер, и седнах на краят му, така че да мога да се облегна на заплетените му корени. Взрях се безцелно в разяреното небе, като очаквах първите капки да нарушат тишината.

Опитвах се да не мисля за опасността, в която бяха Джейкъб и приятелите му. Защото нищо не можеше да се случи на Джейкъб. Мисълта беше непоносима. Бях изгубила прекалено много вече — нима Съдбата щеше да отнеме и последните късче покой, която бе оставила след себе си? Това ми се струваше несправедливо, нарушаващо баланса. Но може би бях нарушила някое незнайно правило, бях пресякла някаква линия, която ме бе обрекла. Може би беше нередно да бъдеш така въввлечен в митовете и легендите, да обърнеш гръб на човешкият свят. Може би...

Не. Нищо нямаше да се случи на Джейкъб. Трябваше да вярвам в това, или нямаше да мога да функционирам.

— Арх! — простенах аз като скочих от дънерът. Не можех да стоя на едно място — беше по-ужасно от това да се скитам.

Наистина се бях надявала, че ще чуя Едуард тази сутрин. Струваше ми се като единственото нещо, което ще ми помогне да преживея този ден. Дупката беше започнала да гние напоследък, сякаш ми откъщаваше за времето, когато присъствието на Джейкъб я обуздаваше. Краищата горяха.

Вълните се усилиха, докато крачех, като започваха да се удрят срещу скалите, но все още нямаше вятър. Чувствах се закована от натискът на бурята. Всичко се въртеше около мен, но бе напълно неподвижно, на мястото, което стоях. Въздухът бе силно зареден — можех да усетя електричеството в косата си.

По-надалеч вълните бяха по-гневни, отколкото тук около брега. Можех да ги видя как препускат към скалите, като разпръскваха големи бели облаци от пяна във въздуха. Все още нямаше движение във въздуха, въпреки че облаците се търкаляха по-бързо сега. Беше страховито — все едно облаците се движат от самосебеси. Потреперах, въпреки че знаех, че е само илюзия от налягането.

Скалите бяха черен назъбен нож срещу разяреното небе. Докато ги гледах, се сетих за денят, когато Джейкб ми беше разказал за Сам и неговата „банда“. Замислих се за момчетата — върколаците — които се хвърлят в празният въздух. Картината на падането, въртящите се фигури, бе все още ярка в умът ми. Представих си пълната свобода от падането... представих си начинът, по който гласът на Едуард ще звучи в главата ми — разгневен, кадифен, идеален... Изгарянето в гърдите ми бе мъчително.

Трябваше да има някакъв начин, по който да го изгася. Болката ставаше все по-непоносима с всяка изминала секунда. Загледах се в скалите и разбиващите се вълни.

Ами, защо пък не? Защо да не го изгася още сега?

Джейкб ми беше обещал да се гмуркаме от скалата, нали? Само защото той не беше свободен, трябваше ли да се откажа от разсейването, от което се нуждаех толкова много — от което имах нужда още повече, защото Джейкб е някъде там и рискува животът си? Рисува го, общо взето, заради мен. Ако не бях аз, Виктория нямаше да избива хората тук... щеше да е някъде другаде, далеч от тук. Ако нещо се случеше с Джейкб, вината щеше да е моя. Това осъзнаване ме прободеше дълбоко и ме накара да изтичам обратно към къщата на Били, където пикапът ми ме очакваше.

Знаех пътя, който минаваше най-близо покрай скалите, но ще трябваше да издиря малката пътека, която щеше да ме отведе до ръба. Докато го следвах, търсех завои или разклонения, като знаех, че Джейкб бе имал намерението да ме заведе в по-ниската част, отколкото на върха, но пътеката се виеше в една права линия право към пропастта без други възможности. Нямах време да намеря друг път за надолу — бурята се придвижваше бързо сега. Вятърът започна да ме докосва, облаците се притиснаха по-близо към земята. Точно когато стигнах до мястото, където пътеката се превръщаше в камениста урва, първите капки паднаха и се удариха в лицето ми.

Не беше трудно да се самоубеждавам, че нямам време да търся друга пътека — аз *исках* да скоча от върха. Това беше образът, който имах в главата си. Исках дългото падане, което щеше да бъде като летене.

Знаех, че това е най-глупавото, най-безразсъдното нещо, което съм правила досега. Тази мисъл ме накара да се усмихна. Болката вече отслабваше, сякаш тялото ми знаеше, че гласът на Едуард е само на секунди разстояние...

Океанът звучеше много далечно, някак си по-надалеч от преди, когато бях на пътеката между дърветата. Направих гримаса, когато се замислих за вероятната температура на водата. Но нямаше да се оставя това да ме спре.

Вятърът духаше по-силно сега, като превръщаше дъждът във водовъртеж около мен.

Пристъпих на ръбът, като държах очите си на празното пространство пред мен. Пръстите на краката ми се отправиха сяло напред, като докосваха края на ръба на скалата, когато стигнаха до него. Поех си дълбоко въздух и го задържах... чакайки.

— Бела.

Усмигнах се и издишах.

Да? Не отговорих на глас, защото се страхувах, че звука на гласът ми ще разбие прекрасната илюзия. Звучеше толкова истински, толкова близо. Само когато звучеше толкова неодобрително както сега, можех да чуя истинският спомен за гласът му — кадифената структура и музикалната интонация, която го правеше най-идеален от всички останали гласове.

— Не прави това — помоли ме той.

Ти искаше да съм човек, напомних му аз. Е, гледай ме.

— Моля те. Заради мен.

Но ти няма да останеш с мен по друг начин.

— Моля те. — Беше просто шепот във виещият дъжд, който разрошваше косата ми и подгизваше дрехите ми — като ме правеше толкова мокра, сякаш това бе вторият ми скок за деня.

Издигнах се на пръсти.

— Не, Бела! — Беше ядосан сега и гневът му беше така прекрасен.

Усмихнах се изпънах ръце, сякаш щях да се гмуркам, като повдигнах лицето си към дъжда. Но беше прекалено вродено от годините на плуване в общественият басейн. Наведох се напред, като се приготвих за скока...

И полетях от скалата.

Изкрещях, докато падах през откритият въздух като метеор, но беше вик на живот, а не на страх. Вятърът се съпротивляваше, като се опитваше безполезно да се бори с непобедимата гравитация, като ме притискаше и въртеше в спирали, като ракета, която щеше да се разбие в земята.

Да! Думата отекна през главата ми, докато се врязвах в повърхността на черната вода. Нямах нито миг на ужас — само чист адреналин. Сериозно, падането не бе изобщо толкова страшно. Къде беше предизвикателството?

Точно тогава ме сполетя.

Бях толкова погълната от размера на скалите, от очевидната опасност от височината им, че не се бях разтревожила изобщо за черната вода, която ме очакваше. Изобщо не си представях, че истинската заплаха е точно под мен, изпод разбиващите се вълни.

Сякаш вълните се биеха над мен, като ме мятаха напред и назад между себе си, като че ли решени да ме поделят, като ме дръпнат на две половини. Знаех правилният начин, за да избегна насрещното течение — трябваше да плувам паралелно от плажа, вместо да се боря да стигна до брега. Но това познание не ми помогна никак, след като не знаех в коя посока е брега.

Не можех дори да кажа в коя посока е повърхността.

Разярената вода беше черна отвсякъде — нямаше светлина, която да ме насочи нагоре. Гравитацията беше всемогъща, когато се състезаваше с въздуха, но не можеше да стори нищо на вълните — не можех да усетя дръпване надолу, потъване в която и да е посока. Само блъскането на насрещното течение, което ме подмяташе наоколо като парцалена кукла.

Борих се, за да запазя дъхът си, да задържа устните си заключени, около последната ми глътка кислород.

Не се изненадах, че илюзията ми за Едуард беше тук. Поне това ми дължеше, като се имаше предвид, че щях да умра. Бях изненадана все пак колко сигурно бе това знание. Щях да се удавя. Давех се.

— Продължавай да плуваш! — молеше ме настоятелно Едуард в главата ми.

Накъде? Нямаше нищо друго освен тъмнината. Нямаше накъде да плувам.

— Престани с това! — заповяда ми той. — Да не си посмяла да се предадеш!

Студът на водата вкочаняваше краката и ръцете ми. Вече не чувствах блъскането толкова много, колкото преди. Беше по-скоро замайване сега, безпомощно въртене на водата.

Но го послушах. Накарах ръцете си да продължат да се протягат, краката ми да ритат по-силно, въпреки че всяка секунда се понасях в нова посока. Нищо нямаше да се получи. Какъв е смисълът?

— Бори се! — крещеше той. — По дяволите, Бела, продължавай да се бориш.

Защо?

Не исках да се боря повече. И не беше заради замайването, или студа, или провалът на ръцете ми, когато мускулите ми отказаха от изтощение, което ме накара да остана там, където съм. Бях почти щастлива, че е свършило. Това бе по-лесна смърт от останалите, пред които се бях изправяла. Странно спокойна.

Помислих си бързо за клишетата, как трябва да видиш живота си като на лента пред очите ти. Бях такава късметлийка. И без това кой искаше повторение?

Виждах *него* и нямах никакво желание за борба. Беше толкова ясно, толкова по-изразена от който и да е друг спомен. Подсъзнанието ми бе складирало Едуард във всеки безупречен детайл, като го бе запазило за този последен момент. Можех да видя перфектното му лице, сякаш беше наистина там — точният нюанс на ледената му кожа, формата на устните му, линията на челюстта му, блестящото злато в разярените му очи. Той беше ядосан, естествено, защото се предавах. Зъбите му бяха стиснати и ноздрите му бяха разширени от ярост.

— Не! Бела, не!

Ушите ми се напълниха с ледената вода, но гласът му бе по-ясен от всякога. Не обърнах внимание на думите му и се концентрирах върху звука на гласът му. Защо да се боря, когато бях така щастлива там, където съм? Дори и когато дробовете ми започнаха да горят от

липсата на въздух и краката ми се свиваха от леденият студ, аз бях доволна. Бях забравила какво е да изпитваш истинско щастие.

Щастие. Правеше цялата тази работа с умирането много по-поносима.

Течението побеждаваше за момента, като ме тикаше грубо срещу нещо твърдо, камък, който бе невидим в тъмнината. Удари ме силно срещу гърдите, като ме блъскаше като железен лост и дъхът ми излезе от дробовете, изчезвайки в облак от сребърни мехурчета. Гърлото ми се напълни с вода, като се давех и горях. Железният лост сякаш ме влачеше, дърпаше ме надалеч от Едуард, по-надълбоко в тъмнината, към океанското дъно.

Сбогом, обичам те, беше последната ми мисъл.

16. ПАРИС

В този момент, главата ми излезе на повърхността.

Колко дезориентиращо. Бях сигурна, че потъвам.

Течението не се предаваше — продължаваше да ме удря срещу още камъни — като ударът в центърът на гърба ми остро и ритмично избутваше водата от дробовете ми. Изливаше се с невероятна сила, цял порой течеше от устата и носът ми. Солта изгаряше дробовете ми, а гърлото ми бе прекалено пълно с вода, за да си поема дъх и камъните нараняваха гърбът си. Някакси успях да остана на едно място, въпреки че вълните все още се издигаха над мен. Не може да видя нищо друго, освен водата навсякъде, която се пресягаше към лицето ми.

— Дишай! — един глас, обезумял от тревога, ми заповяда и почувствах жестоко пробождане от болка, когато разпознах гласът — защото не беше на Едуард.

Не можех да се подчиня. Водопадът, който се излизваше от устат ами не спря за достатъчно дълго време, за да си поема дъх. Черната, ледена вода изпълваше горящите ми гърди.

Скалата се удари в гърбът ми отново, точно между раменете ми и още един залп от вода си поправи път от дробовете ми.

— Дишай, Бела! Хайде! — умоляваше ме Джейкъб.

Избиха черни петна пред очите ми, като ставаха все по-широки и по-широки, скривайки светлината.

Скалата ме удари отново.

Скалата не бе студена като водата, беше гореща срещу кожата ми. Осъзнах, че това бе ръката на Джейкъб, която се опитваше да изкара водата от дробовете ми. Железният лост, който ме бе издърпал от морето също беше... топъл... Главата ми се въртеше, черните петна покриваха всичко...

Да не би да умирах отново? Не ми харесваше — това не бе толкова приятно, колкото миналият път. Сега беше само тъмнина, нищо което да си струва за гледане. Звукът от разбиващите се води

изчезна в тъмнината и стана тихо, дори шумоленето сякаш идваше от собствените ми уши...

— Бела? — попита Джейкълб, гласът му все още напрегнат, но не толкова див, колкото преди. — Бела, скъпа, можеш ли да ме чуеш?

Съдържанието на главата ми се въртеше и търкаляше ужасно, сякаш се бяха присъединили към грубата вода...

— Отколко време е в безсъзнание? — попита някой друг.

Гласът, който не беше на Джейкълб ме шокира, като ме раздруса в по-фокусирано съзнание.

Осъзнах, че все още стоя на едно място. Нямахме го притискането на течението — натискът беше вътре в главата ми. Земята под мен беше плоска и неподвижна. Усещах я натрошена изпод голите ми ръце.

— Не знам — докладва Джейкълб, все още ужасен. Гласът му беше много наблизо. Ръце — толкова топли, че трябваше да са негови — отмятаха мократа коса от бузите ми. — От няколко минути? Не отне много време да я изкарам на плажа.

Тихото шумолене в ушите ми не беше от вълните — беше въздухът, който се движеше навън и навътре в дробовете ми отново. Всеки дъх ме изгаряше — гърлото ми бе раздразнено така, сякаш го бях минала с шкурка. Но все пак дишах.

И замръзвах. Хиляди остри, ледени игли се забиваха в лицето и ръцете ми, което правиха студът още по-лош.

— Диша. Ще се съвземе. Обаче трябва да я разкараме от студът. Не ми харесва цветът, в който се превръща... — Този път разпознах гласът на Сам.

— Мислиш ли, че е наред да я местим?

— Не е ранила гърбът си или нещо друго, когато е паднала, нали?

— Не знам.

Те се поколебаха.

Опитах се да отворя очите си. Отне ми минута, но след това можех да видя тъмните, лилави облаци, които изливаха студеният дъжд върху мен.

— Джейк? — изграчих аз.

Лицето на Джейк блокира небето.

— Оу! — ахна той, като облекчение заля чертите му. Очите му бяха мокри от дъжда. — О, Бела! Добре ли си? Можеш ли да ме чуеш?

Боли ли те нещо?

— С-само гърлото м-ми — заекнах аз, като устните ми се разтрепериха от студът.

— Да те разкараме отгук тогава — каза Джейкъб. Той пхна ръцете си под мен и ме повдигна без усилие — все едно вдигаше празна кутия. Гърдите му бяха голи и топли — той приведе раменете си, за да ме пази от дъжда. Главата ми се сви под ръката му. Загледах се безизразно към яростната вода, която блъскаше пясъкът зад него.

— Хвана ли я? — чух Сам да пита.

— Да, аз ще поема отгук. Ти се върни в болницата. Ще дойда при теб по-късно. Благодаря, Сам.

Главата ми все още се въртеше. Не разбрах нито една от думите отначало. Сам не отвърна. Нямаше звук и се зачудих дали вече не си е тръгнал.

Водата пълзеше след нас по пясъка, докато Джейкъб ме отнасяше, сякаш бе ядосана, че съм избягала. Докато я наблюдавах изтощено, искрица от цвят улови погледа на нефокусираните ми очи — малка следа от огън танцуваше по черната вода, далече от брега. Образът нямаше смисъл и се зачудих до каква степен съм в съзнание. Главата ми се въртеше от споменът за черната, пенеща се вода — и че бях толкова изгубена, че не знаех кое е горе и кое долу. Толкова изгубена... но някак си Джейкъб...

— Как ме откри? — казах рязко аз.

— Търсех те — каза ми той. Той тичаше леко под дъжда, нагоре по плажа и към пътя. — Последвах следите на пикапа ти и след това те чух да викаш... — Той потрепера. — Защо трябваше да скачаш, Бела? Не забеляза ли, че е цял ураган там? Не можеше ли да ме изчакаш? — Гневът изпълваше тона му, докато облекчението спадаше.

— Съжалявам — измънках аз. — Беше глупаво.

— Да, беше наистина глупаво — съгласи се той, като капки дъжд паднаха от косата му, докато той кимаше. — Виж, имаш ли нещо против да оставиш опасните неща, за когато и аз съм наблизо? Няма да мога да се концентрирам, ако си мисля, че скачаш от скали зад гърба ми.

— Разбира се — съгласих се аз. — Няма проблеми. — Звучах като някой закоравял пушач. Опитах се да прочистя гърлото си — и тогава трепнах — беше все едно да забия нож. — Какво се случи днес?

Вие... открихте ли я? — Беше мой ред да потреперя, въпреки че не беше толкова студено тук, до абсурдната горещина на тялото му.

Джейкъб поклати глава. Все още подтичваше, наместо да върви, докато се отправяше към пътя до къщата си.

— Не. Тя тръгна по водата — кръвопийците имат предимство там. Затова и побързах да се прибера вкъщи — страхувах се, че ще се върне обратно, плувайки. Ти прекарваш толкова много време на плажа...

Гласът му заглъхна, сякаш имаше буца в гърлото си.

— Сам дойде с теб... всички останали също ли са вкъщи? — Надявах се, че не я търсят все още.

— Аха. Един вид.

Опитах се да разчета изражението му, като се сгърчвах от пулсиращата болка. Неговите очи бяха присвити с тревога или болка.

Думите, които преди нямаха смисъл внезапно се изясниха.

— Ти каза... болница. Преди, на Сам. Някой ранен ли е? Тя би ли се с вас? — Гласът ми се покачи с една октава, като звучеше странно от дрезгавината.

— Не, не. Когато се върнахме, Ема ни чакаше с новини. Хари Клиъруотър е. Хари е получил инфаркт тази сутрин.

— Хари? — поклатих глава, като се опитвах да асимилирам това, което казваше. — О, не! Чарли знае ли?

— Аха. И той е там, с баща ми.

— Хари ще се оправи ли?

Очите на Джейкъб отново се присвиха.

— Нещата не изглеждат добре засега.

Внезапно се почувствах болна от вина — чувствах се наистина ужасно заради безмозъчното гмуркане от скалата. Никой не трябваше да се тревожи за мен сега. Какво глупаво време да съм безразсъдна.

— Какво мога да направя? — попитах аз.

В този момент, дъждът спря. Не бях осъзнала, че вече сме пред къщата на Джейкъб, докато не мина през вратата. Бурята виеше срещу покрива.

— Остани тук — каза Джейкъб, като ме метна на малкото канапе. — Говоря сериозно — точно тук, отивам да ти донеса сухи дрехи.

Оставих очите ми да свикнат на тъмнината в стаята, докато Джейкъб се рови из спалнята си. Претърпаната всекидневна изглеждаше толкова празна без Били, почти осиротяла. Беше странно злокобно — вероятно просто защото знаех къде се намира.

Джейкъб се върна след няколко секунди. Той хвърли купчина сиви памучни дрехи към мен.

— Тези ще ти бъдат големи, но е най-доброто, което имам. Аз, ъ, ще изляза навън, за да се преоблечеш.

— Не отивай никъде. Прекалено съм уморена, за да се движа все още. Стой при мен.

Джейкъб седна на пода до мен, гърбът му облегал на канапето. Зачудих се кога ли е спал за последно. Изглеждаше толкова изтощен, колкото аз се чувствах.

Той сложи главата си до моята на възглавницата и се прозя.

— Предполагам, че мога да си почина за минутка...

Очите му се затвориха. Оставих и моите клепачи да се отпуснат.

Горкият Хари. Горката Сю. Знаех, че Чарли ще е извън кожата си. Хари бе един от най-добрите му приятели. Въпреки негативният поглед на Джейк над нещата, се надявах ревностно, че Хари ще прескочи трапа. Заради Чарли. Заради Сю и Лия и Сет...

Канапето на Били беше точно до радиатора и ми беше топло сега, въпреки подгизналите ми дрехи. Дробовете ме боляха по начин, който ме тикаше към безсъзнание, отколкото да ме държат будна. Зачудих се смътно дали е грешно да заспя... или пък се унасях, заради някакви сътресения...? Джейкъб започна да хърка меко и звукът беше успокояващ като приспивна песен. Бързо заспах.

За пръв път от много време насам, сънят ми беше просто един нормален сън. Само размазано скитане из стари спомени — ослепителни видения на Финиксовото слънце, лицето на майка ми, дървена къщурка, избелял юрган, стена от огледала, огън в черната вода... Забравих всеки един от тях веднага щом картината се промени.

Последният образ беше единственият, който се заби в главата ми. Беше безсмислен — само декор на една сцена. Един балкон посред нощ, боядисана луна, която висеше на небето. Наблюдавах как момичето в нощницата си се обляга на парапета и си говори сама на себе си.

Безсмислено... но когато бавно се събудих, Жулиета все още бе на умът ми.

Джейкъб все още спеше — беше се изтърсил на пода и дишането му беше дълбоко и равно. Къщата бе по-тъмна от преди, през прозорците беше мрак. Бях вкочанена, но стоплена и почти суха. Вътрешността на гърлото ми гореше с всеки дъх, който си поемах.

Щеше да ми се наложи да се изправя — поне за да си взема чаша вода. Но тялото ми просто искаше да стои тук вцепенено, да не се движи повече.

Вместо да помръдва, се замислих отново за Жулиета.

Зачудих се какво би направила, ако Ромео я беше напуснал, не защото бе прогонен, ами защото бе изгубил интерес. Ами ако му е било далеч по-приятно с Розалинда и той си е променил мнението? Ами ако наместо да се ожени за Жулиета, просто бе изчезнал?

Струваше ми се, че знаех как би се почувствала Жулиета.

Нямаше да се върне към старият си живот, не наистина. Дори нямаше да продължи, убедена съм в това. Дори да бе доживяла, докато стане стара и посивяла, всеки път като затвореше очи, щеше да вижда лицето на Ромео иззад клепачите си. Впоследствие щеше да приеме това.

Замислих се дали би се омъжила за Парис накрая, само за да угоди на родителите си, да запази мира. Не, вероятно не, реших аз. Но пък и историята не казваше много за Парис. Той беше просто една смътна фигура — една константа, една заплаха, един краен срок, който да принуди ръката ѝ.

Ами ако Парис беше повече от това?

Ами ако Парис е бил приятел на Жулиета? Най-добрият ѝ приятел? Ами ако е бил единственият, на когото е можела да се довери за цялата опустошителна история с Ромео? Единственият човек, който наистина я разбираше и я караше да се чувства наполовина човек отново? Ами ако е бил търпелив и мил? Ако се е грижел за нея? Ами ако Жулиета е знаела, че не може да оцелее без него? Ами ако той наистина я е обичал и е искал тя да е щастлива?

И... ами ако е обичала Парис? Не като Ромео. Нищо подобно, разбира се. Но достатъчно, за да иска и той да е щастлив?

Бавното, дълбоко дишане на Джейкъб беше единственият звук в стаята — като приспивна песен, която се тананикаше на дете, като

шепота на люлеещ се стол, като тиктакането на стар часовник, когато не ти се налага да отидеш никъде... Беше звукът на утехата.

Ако Ромео наистина беше заминал и никога нямаше да се върне, щеше ли да има значение, ако Жулиета бе приела предложението на Парис? Може би е трябвало да се опита да се устрои с остатъците от живота, който е оставил зад себе си. Може би това е щяло да бъде най-близкото нещо до щастие, което е щяла да получи.

Въздъгнах и простенах, когато въздишката издраска гърлото ми. Прекалено много се вглеждах в историята. Ромео нямаше да промени умът си. Ето защо хората все още помнят името му, винаги обвързано с нейното: Ромео и Жулиета. Ето защо е хубава история. „Жулиета я зарязват и накрая тръгва с Парис“ никога нямаше да стане хит.

Затворих очи и отново се унесох, като оставих умът ми да витае далеч от глупавата пиеса, за която не исках да си мисля повече. Замислих се за реалността наместо това — за скачането от скалата и за безмозъчната грешка, която се бе оказало това. И не само скалата, но и мотоциклетите и цялата безразсъдна Ийвъл Канийвъл част. Ами ако ми се бе случило нещо лошо? Какво щеше да причини това на Чарли? Инфарктът на Хари внезапно бе хвърлил нов поглед върху нещата за мен. Перспектива, която не исках да видя, защото — ако трябваше да си призная истината — щеше да означава, че трябва да променя начините си. Можех ли да живея така?

Може би. Нямаше да е лесно — фактически, щеше да е адски мизерно да се откажа от халюцинациите си и да се опитам да се държа като възрастна. Но може би трябваше да го направя. И може би щях да успея. Ако имах Джейкъб.

Не можех да направя това решение сега. Болеше прекалено много. Ще мисля за нещо друго.

Образите от зле обмислената ми следобедна каскада се търкаляха из главата ми, докато се опитвах да измисля нещо приятно за мислене... чувството от въздуха, докато падах, мракът на водата, блъскането на течението... Лицето на Едуард... застоях се върху това за доста време. Топлите ръце на Джейкъб, които се опитват да ми върнат живота... парещият дъжд, който капеше от пурпурните облаци... странният огън върху вълните...

Имаше нещо познато в ивицата от цвета на върха на водата. Разбира се, не можеше да е наистина огън...

Мислите ми бяха прекъснати от звукът на идваща кола през калта на пътя отвън. Чух я да спира пред къщата и вратите започнаха да се отварят и затварят. Замислих се дали да не седна, и после реших да не се пробвам.

Гласът на Били беше лесен за разпознаване, но го държеше необичайно нисък, така че бе само едно мрачно боботене.

Вратата се отвори и лампите светнаха. Замигах, моментално ослепена. Джейк се стресна разбудено, задъхан и скочил на крака.

— Съжалявам — изсумтя Били. — Събудихме ли ви?

Очите ми бавно се фокусираха върху лицето му и тогава, когато разчетох изражението му, се изпълниха със сълзи.

— О, не, Били! — простенах аз.

Той кимна бавно, изражението му бе сурово от скръбта. Джейк побърза към баща си и взе едната му ръка. Болката направи лицето му внезапно детско — изглеждаше странно на върха на мъжкото тяло.

Сам беше точно зад Били, като тикаше количката през вратата. Обичайното му спокойствие отсъстваше от измъченото му лице.

— Толкова съжалявам — прошепнах аз.

Били кимна.

— Ще бъде наистина тежко.

— Къде е Чарли?

— Баща ти е все още в болницата със Сю. Има много... приготовления за правене.

Преглътнах трудно.

— По-добре да се връщам там — измърмори Сам, като се наведе припряно през вратата.

Били издърпа ръката си от Джейкъб и сам се закара през кухнята към стаята си.

Джейк се загледа след него за минута, след което дойде да седне на пода до мен отново. Той скри лицето си в ръцете си. Потърках рамото му, като ми се искаше да мога да кажа нещо.

След един дълъг момент, Джейкъб хвана ръката ми и я задържа до лицето си.

— Как се чувстваш? Добре ли си? Вероятно трябваше да те заведа на лекар или нещо подобно. — Той въздъхна.

— Не се тревожи за мен — изграчих аз.

Той извъртя главата си, за да ме погледне. Очите му бяха обградени от червено.

— Не изглеждаш толкова добре.

— Не се и чувствам толкова добре, струва ми се.

— Ще отида да взема пикапът ти и ще те закарам вкъщи — вероятно трябва да си там, когато Чарли се върне.

— Правилно.

Лежах апатично на канапето, докато го чаках. Били беше тих в другата стая. Чувствах се като воайор, който гледа през пукнатините към лична скръб, която не е моята.

Не отне много време на Джейк. Ръмженето на двигателя на пикапът ми наруши мълчанието още преди да го очаквам. Той ми помогна да стана от канапето без дори да проговори, като държеше ръката си около рамото ми, когато студеният вятър на вън ме накара да потреперя. Той зае шофьорското място без да пита и ме придърпа към себе си, за да държи ръката си здраво около мен. Облегнах главата си на гърдите му.

— Как ще се прибереш у вас? — попитах аз.

— Няма да се прибирам. Все още не сме хванали кръвопийцата, спомняш ли си?

Следващото ми потреперване нямаше нищо общо със студа.

Пътят към вкъщи бе прекаран в мълчание. Студеният въздух ме разбуди. Умът ми беше нащрек и работеше много усилено и много бързо.

Ами ако? Какво трябваше да направя?

Не можех да си представя животът си без Джейкб сега — свих се от идеята дори да си представя това. Някакси той бе станал съществен за моето оцеляване. Но да оставя нещата така както бяха... това жестоко ли беше, както бе обвинил Майк?

Спомних си как ми се искаше Джейкб да е мой брат. Сега осъзнах, че всъщност съм искала да имам някакви претенции над него. Усещането не беше братско, като ме държеше така. Просто бе приятно — топло и успокояващо и познато. Безопасно. Джейкб беше безопасен пристан.

Можех да претендирам за него. Разполагах с такава власт.

Трябваше да му кажа всичко, знаех това. Поне така щеше да е честно. Трябваше да го обясня правилно, така че да знае, че не се

примириявам, че е прекалено добър за мен. Той вече знаеше, че съм разбита, тази част нямаше да го изненада, но трябваше да знае обхвата на това. Дори трябваше да признае, че съм луда — да обясня за гласовете, които чувах. Трябваше да знае всичко, преди да вземе решение.

Но дори и докато усещах тази необходимост, знаех, че той ще ме приеме въпреки всичко. Дори нямаше да се замисли.

Трябваше да се посветя на това — да посветя толкова, колкото бе останало от мен, всяко едно от счупените парчета. Щеше да бъде единственият начин да съм честна с него. Щях ли? Можех ли?

Щеше ли да е толкова нередно да се опитам да направя Джейкъб щастлив? Дори и любовта, която чувствах към него да бе нищо повече от едно слабо ехо на това, което бях способна, дори и сърцето ми да бе надалеч, скитащо и скърбящо заради моят непостоянен Ромео, щеше ли да е толкова нередно?

Джейкъб паркира пикапа пред тъмната ми къща, като спря двигателя така, че внезапно бе тихо. Като толкова много пъти преди, той сякаш бе на една вълна с мислите ми сега.

Той праметна другата си ръка около мен, като ме притисна към гърдите си, като ме обвързваше към себе си. Отново, чувството бе приятно. Като почти да бъда цял човек отново.

Мислех си, че си мисли за Хари, но тогава проговори и тонът му бе извинителен.

— Съжалявам. Знам, че не се чувстваш по същият начин като мен, Бела. Кълна се, че нямам нищо против. Просто толкова се радвам, че си добре, че бих могъл да запая — а това е нещо, което никой не иска да чуе.

Той се засмя с гърленият си смях в ухото ми.

Дишането ми се учести малко, като стържеше срещу гърлото ми.

Дали Едуард, колкото и да бе безразличен, би искал да съм доколкото може щастлива, въпреки обстоятелствата? Щеше ли в него да има останали достатъчно приятелски емоции, че да поиска поне толкова за мен? Помислих си, че би го направил. Не би ми се разсърдил за това — да дам малко любов, която той не искаше, за приятелят ми Джейкъб. Все пак, изобщо не бе същият тип любов.

Джейк притисна топлатата си буза срещу върха на главата ми.

Ако извърнех лице към неговата страна — и притисна устни срещу голото му тяло... Знаех без никакво съмнение какво щеше да последва. Щеше да е много лесно. Нямаше да има нужда от каквито и да е обяснение тази вечер.

Но можех ли да го направя? Можех ли да предам отсъстващото си сърце, за да спася жалкият си живот?

Пеперуди изпълниха стомахът ми, докато обмислях дали да извърна главата си.

И тогава, толкова ясно, сякаш бях в незабавна опасност, кадифеният глас на Едуард прошепна в ухото ми:

— Бъди щастлива — каза ми той.

Замръзнах.

Джейкъб усети внезапната ми неподвижност и ме пусна автоматично, като се пресегна към вратата.

Чакай, искаше ми се да кажа. *Само минутка*. Но все още бях замръзнала на място, заслушана в ехото от гласът на Едуард в главата ми.

Изстуденият от бурята въздух навлезе в купето на пикапа.

— ОУ! — Въздухът от Джейкъб бе изкаран така, сякаш някой го бе ударил в стомаха. — Мамка му!

Той затръшна вратата и завъртя ключовете в запалителя в същият момент. Ръцете му трепереха толкова силно, че не разбрах как успяваше.

— Какво има?

Той форсира двигателя прекалено бързо — заекна и изгасна.

— Вампир — изплю той.

Кръвта изтече от главата ми и ме остави замаяна.

— Откъде знаеш?

— Защото мога да го помириша. По дяволите!

Очите на Джейкъб бяха обезумели, докато претърсваше тъмната уличка. Изглежда, че едва забелязваше вибрациите, които минаваха през тялото му.

— Да се преобразя или да я изкарам оттук? — изсъска той сам на себе си.

Погледна към мен за една частица от секундата, като огледа ужасените ми очи и пребледнялото ми лице, и отново започна да сканира улицата.

— Ясно. Да те махна оттук.

Двигателят стартира с ръмжене. Гумите изквичаха, докато завъртя пикапа и зави към единственият ни изход. Фаровете преминаха през тротоара и осветиха предната част на черната гора, като накрая различиха колата, която бе паркирана на улицата срещу къщата ми.

— Спри! — ахнах аз.

Беше черна кола — кола, която познавах. Вероятно не бях най-запаленият фен на автомобилите, но можех да ви кажа всичко за тази конкретна кола. Беше мерцедес S55 AMG. Познавах конските сили и цветът на интериора. Познавах чувството от мощният двигател, който мъркаше изпод капака. Познавах богатият мирис на кожените седалки и начинът, по който черните стъкла правеха следобеда да изглежда като здрач през тях.

Беше колата на Карлайл.

— Спри! — извиках отново, по-силно този път, защото Джейкъб фучеше с пикапа по улицата.

— Какво?!

— Не е Виктория. Спри, спри! Искам да се върна.

Той натисна спирачката толкова силно, че ми се наложи да се хвана за таблото.

— Какво? — попита отново той, втрещен. Той ме гледаше с ужасени очи.

— Това е колата на Карлайл! Това са Кълънови. Знам, че са те.

Той забеляза как зората изгрява на лицето ми и силен трепет премина през него.

— Ей, успокой се, Джейк. Всичко е наред. Няма опасност, виждаш ли? Спокойно.

— Да, спокойно — пуфтеше той, като облегна главата си надолу и затвори очи. Докато се концентрираше да не експлодира във вълчата му форма, аз се зазяпах през задният прозорец към черната кола.

Беше само Карлайл, казах си аз. Не очаквай нищо повече. Може би Есме... *Спри точно тук*, наредих си аз. Само Карлайл. Това е достатъчно. Повече, отколкото се бях надявала да имам отново.

— Има вампир в къщата ти — изсъска Джейкъб. — И ти *искаш* да се върнеш?

Изгледах го, като откъсна неохотно очи от мерцедеса — ужасена, че ще изчезне в секундата, когато отвърна поглед.

— Разбира се — казах аз, като гласът ми бе изненадан от въпросът му. Разбира се, че исках да се върна.

Лицето на Джейкъб стана сурово, докато го наблюдавах, като прикриваше горчивата маска, която си мислех, че отдавна е изчезнала. Точно преди да постави маската обратно на място, улових спазъм от предателство, което премина през очите му. Ръцете му все още трепереха. Изглеждаше с десет години по-възрастен от мен.

Той си пое дълбоко въздух.

— Сигурна си, че не е номер — попита той с бавен, тежък глас.

— Не е номер. Това е Карлайл. Върни ме обратно!

Трепет премина през широките му рамене, но очите му бяха пусти и безчувствени.

— Не.

— Джейк, всичко е наред...

— Не. Сама се върни, Бела. — Гласът му беше като плесница — свих се, когато звукът ме удари. Челюстта му се свиваше и разпускаше. — Виж, Бела — каза той със същият суров глас. — Не мога да се върна. Договор или не, моят враг е там.

— Не е така...

— Трябва веднага да кажа на Сам. Това променя нещата. Не можем да бъдем хванати на тяхна територия.

— Джейк, това не е война!

Той не ме слушаше. Той остави пикапа включен и изскочи през вратата.

— Довиждане, Бела — извика той през рамото си. — Наистина се надявам, че няма да умреш.

Той спринтира през тъмнината, като трепереше толкова силно, че фигурата му изглеждаше размазана — той изчезна още преди да отворя уста и да го извикам обратно.

Разкаянието ме закова на седалката за една дълга секунда. Какво бях сторила току-що на Джейкъб?

Но разкаянието не можеше да ме задържи за дълго.

Плъзнах се през седалката и отново подкарах пикапа. Ръцете ми трепереха почти толкова силно, колкото тези на Джейк и ми отне минута, за да се концентрирам. След което внимателно обърнах пикапа и го паркирах пред къщата си.

Беше много тъмно, когато спрях фаровете. Чарли си бе тръгнал толкова бързо, че бе забравил да включи лампата на верандата. Почувствах прилив на съмнение, докато се вглеждах в къщата, потънала в сенките. Ами ако наистина беше номер?

Погледнах обратно към черната кола, почти невидима в нощта. Не. Познавах тази кола.

Все пак, ръцете ми трепереха дори още повече, когато се пресегнах за ключа над вратата. Когато хванах дръжката, за да я отключа, се извъртя лесно в ръката ми. Оставих вратата да се отвори. Коридорът беше черен.

Искаше ми се да извикам някакъв поздрав, но гърлото ми бе прекалено сухо. Не можех да уловя дъхът си.

Направих една крачка навътре и затърсих ключът за лампата. Беше толкова черно — като черните води... Къде беше този ключ?

Точно като черната вода, с оранжевите пламъци, които блещукаха невъзможно над нея. Пламък, който не можеше да е от огън, но тогава какво...? Ръцете ми проследиха стената, все още търсеци, все още трепереци...

Внезапно нещо, което Джейкъб ми беше казал този следобед отекна в главата ми, накрая го разбрах... *Тя тръгна по водата*, беше казал той. *Кръвотийците имат предимство там. Затова и побързах да се прибера вкъщи — страхувах се, че ще се върне обратно, плувайки.*

Ръката ми замръзна посред търсенето си, цялото ми тяло замръзна на място, когато осъзнах, защо бях разпознала странният оранжев цвят над водата.

Косата на Виктория, развята диво от вятъра, с цветът на огън...

Тя беше точно там. Точно там, на пристанището с мен и Джейкъб. Ако Сам не бе там, ако бяхме само ние двамата...? Повече не можех да дишам или да се движа.

Лампата светна, въпреки че замръзналата ми ръка все още не бе открила ключът.

Запримигах срещу внезапната светлина и видях някой, който беше там и ме чакаше.

17. ПОСЕТИТЕЛ

Неестествено неподвижна и бяла, с огромни черни очи, които се взираха напрегнато в лицето ми, моята посетителка, чакаше напълно мирно в средата на коридора, красива отвъд въображението.

Коленете ми потрепераха за секунда и едва паднах. След което се хвърлих към нея.

— Алис, о, Алис! — извиках аз, като се блъснах в нея.

Бях забравила колко е *твърда* — беше като да тичаш право срещу циментова стена.

— Бела? — Имаше странна смеска от облекчение и объркване в гласът ѝ.

Сключих ръцете си около нея, като се задъхвах да вдишам колкото се може повече от аромата на кожата ѝ. Не беше като нищо друго — нито флорално или на подправки, цитрусово или мускусно. Никакъв парфюм на света не би могъл да се сравни с това. Паметта ми не му бе отдала заслужената почит.

Не забелязах кога задъхването се е превърнало в нещо друго — едва осъзнах, че ридая, когато Алис ме издърпа към канапето във всекидневната и ме издърпа в скута си. Беше като да се свиеш на студен камък, но камък, който бе изкривен удобно по формата на тялото ми. Тя галеше гърбът ми с нежен ритъм, като ме чакаше да се съвзема.

— Съжалявам — изхлипах аз. — Просто... толкова съм щастлива... да те видя!

— Няма нищо, Бела. Всичко е наред.

— Да — изплаках аз. И поне за пръв път беше така.

Алис въздъхна.

— Бях забравила колко си темпераментна — каза тя, и тонът ѝ беше неодобрителен.

Погледнах я през замъглените си очи. Шията на Алис беше стегната, отдалечена от мен, устните ѝ стиснати здраво. Очите ѝ бяха черни като мрак.

— Ох — изхълцах аз, като осъзнах какъв е проблемът. Беше жадна. А аз миришех апетитно. Беше изминало известно време откакто се съобразявах за последно с такива неща. — Съжалявам.

— Вината е само моя. Мина доста време, откакто ловувах за последно. Не трябваше да се оставям да ожаднея толкова. Но доста бързах днес. — Погледът, който ми хвърли директно, беше гневен. — Като говорим за това, искаш ли да ми обясниш как така си все още жива?

Това ме сепна и спря хлипането. Осъзнах какво се бе случило незабавно и защо Алис беше тук.

Преглътнах силно.

— Видяла си ме да падам?

— Не — възрази тя, като присви очи. — Видях те да скачаш.

Стиснах устни, като се опитвах да измисля оправдание, което не би прозвучало налудничаво.

Алис поклати главата си.

— Казах му, че това ще се случи, но той не ми повярва. „Бела обеща“ — гласът ѝ имитира неговият толкова перфектно, че замръзнах от шок, докато болката разкъсваше тялото ми. — „Ти също недей да се взираш в бъдещето ѝ“ — продължи да го цитира тя, — „Нанесохме достатъчно вреди.“ Само защото не гледам, не означава, че не *виждам* — продължи тя. — Не хвърлях погледи към теб, кълна се, Бела. Просто вече съм настроена към теб... когато те видях да скачаш, не се замислих, просто се качих на самолета. Знаех, че ще съм закъсняла, но и да стоя и да правя *нищо*. И когато идвам тук, като си мисля, че поне мога да помогна на Чарли някак си и ти пристигаш. — Тя поклати глава, този път объркано. Гласът ѝ беше обтегнат. — Видях те във водата и чаках ли, чаках да се появиш, но ти не излезе. Какво се случи? И как можа да го причиниш на Чарли? Не спря ли да се замислиш какво би му направило това? Ами брат ми? Имаш ли си и на идея какво Едуард...

Точно тогава я срязах, веднага щом каза името му. Оставих я да продължи дори и след като осъзнах недоразумението ѝ, само и само за да слушам перфектния звън на гласът ѝ. Но беше време да я прекъсна.

— Алис, не се опитвах да се самоубия.

Тя ме изгледа съмнително.

— Да не би да казваш, че не си скачала от скала?

— Не, но... — Направих гримаса. — Беше само с ободрителна цел.

Лицето ѝ стана по-строго.

— Бях виждала някои от приятелите на Джейкъб да се гмуркат от скала — настоях аз. — Изглеждаше... забавно, а аз бях отегчена...

Тя чакаше.

— Не се замислих как бурята ще се отрази на течението. Всъщност, изобщо не мислех за водата.

Алис не се върза. Можех да видя, че все още си мисли, че съм се опитвала да се самоубия. Реших да започна отначало.

— Щом си ме видяла да скачам вътре, защо не си видяла и Джейкъб?

Тя наклони глава на една страна, разсеяна от това.

Продължих.

— Истина е, че вероятно щях да се удавя, ако Джейкъб не беше скочил след мен. Е, добре, няма нищо невероятно в това. Но той го направи, и ме извади и предполагам, че ме издърпа обратно към брега, макар че бях в безсъзнание по това време. Не може да е минало и повече от минута, докато бях потънала, преди той да ме сграбчи. Как така не си видяла това?

Тя се намръщи смутено.

— Някой те е издърпал?

— Да. Джейкъб ме спаси.

Наблюдавах я любопитно, докато загадъчна гама от емоции премина през лицето ѝ. Нещо я притесняваше — несъвършено видение? Но не бях сигурна. След което преднамерено се наведе и помириша рамото ми.

Замръзнах.

— Не ставай глупава — промърмори тя, като помириша още.

— Какво правиш?

Тя не обърна внимание на въпросът ми.

— Кой беше с теб навън допреди малко? Звучеше така, сякаш спориш с някого.

— Джейкъб Блек. Той е... един вид най-добрият ми приятел, предполагам. Или поне беше... — Замислих се за гневът на Джейкъб, предаденото му лице, и се зачудих какъв ли ми е сега.

Алис кимна, като изглеждаше погълната.

— Какво?

— Не знам — каза тя. — Не съм сигурна какво означава.

— Е, поне не съм умряла.

Тя извъртя очи.

— Той е глупак да мисли, че можеш да оцелееш сама. Никога не съм виждала някой толкова склонен към застрашаващ живота идиотизъм.

— Оцелях — изтъкнах аз.

Тя се замисли за нещо друго.

— Щом течението е било прекалено силно за теб, как е успял този Джейкъб?

— Джейкъб е... силен.

Тя чу неохотата в гласът ми и веждите ѝ се повдигнаха.

Задъвках устната си за секунда. Това тайна ли беше или не? И ако беше, тогава към кого бях най-много предана? Към Джейкъб или Алис?

Беше прекалено трудно да пазя тайни, реших аз. Джейкъб знаеше всичко, така че защо не и Алис да знае?

— Ами, виждаш ли, той е... един вид върколак — признах аз припряно. — Килетите се превръщат във вълци, когато има вампири наоколо. Познават Карлайл отдавна. Ти тогава беше ли с Карлайл по онова време?

Алис се ококори срещу мен за момент и тогава се съвзе, като премигаше бързо.

— Е, предполагам, че това обяснява миризмата — промърмори тя. — Но обяснява ли това, което не видях? — Тя се намръщи, като порцелановото ѝ чело се сбръчка.

— Миризмата? — повторих аз.

— Миришеш ужасно — каза разсеяно тя, все още намръщена. — Върколак? Сигурна ли си за това?

— Доста сигурна — обещах аз, трепвайки като си спомних Пол и Джейкъб, които се биеха на пътя. — Предполагам, че не си била тук с Карлайл последният път, когато е имало върколаци тук във Форкс?

— Не. Не го бях открила по това време. — Алис все още бе изгубена в мислите си. Внезапно очите ѝ се разшириха и тя се извърна да ме погледне с шокирано изражение. — Най-добрият ти приятел е върколак?

Кимнах срамежливо.

— Откога продължава това?

— Не отдавна — казах аз, като гласът ми звучеше отбранително.
— Той е върколак едва от няколко седмици.

Тя ме изгледа ядосано.

— Млад върколак? Още по-зле! Едуард беше прав — ти си магнит за опасности. Не трябваше ли да стоиш далеч от неприятностите?

— Няма нищо нередно с върколаците — промърморих аз, обидена от критичният ѝ тон.

— Докато не си изгубиш търпението. — Тя поклати рязко глава.
— Само ти можеш да го направиш това, Бела. Всеки друг би бил по-добре, когато вампирите напуснат града. Но ти трябва да започнеш да се мотаеш с първото чудовище, което откриеш.

Не исках да споря с Алис — все още треперех от радост, че е наистина тук, че мога да докосна мраморната ѝ кожа и да чуя звънливият ѝ глас — но тя все още не бе схванала нещата както трябва.

— Не, Алис, вампирите не са напуснали наистина — не всичките, поне. Там е целият проблем. Ако не бяха върколаците, Виктория щеше да ме е хванала досега. Е, ако не бяха Джейк и приятелите му, Лорън щеше да ме е хванал още преди нея, така че предполагам...

— Виктория? — просъска тя. — Лорън?

Кимнах, малко застанала нащрек от изражението в черните ѝ очи. Посочих към себе си.

— Магнит за опасности, нали помниш?

Тя отново поклати главата си.

— Разкажи ми всичко — започни от началото.

Замазах началото, като пропуснах мотоциклетите и гласовете, но разказах всичко останало точно до днешната злополука. Алис не хареса слабото ми обяснение за скуката и скалите, затова побързах да обясня странните пламъци, които бях видяла над водата и какво си мислех, че означават. Очите ѝ се присвиха почти до цепки по време на тази част. Беше странно да я видя толкова... толкова опасна — като вампир. Преглътнах трудно и продължих с останалата част за Хари.

Тя изслуша историите ми без да ме прекъсва. От време на време поклащаше глава и бръчката в челото и ставаше все по-дълбока, докато

не заприлича на трайно врязана в мрамора на челото ѝ. Тя не проговори и накрая, аз затихнах, поразена отново от взетата ми назаем скръб за смъртта на Хари. Замислих се за Чарли — щеше да си е скоро вкъщи. В какво ли състояние щеше да бъде?

— Нашето напускане не ти се отрази никак добре, нали? — промърмори Алис.

Засмях се веднъж — звукът беше леко истеричен.

— Макар че това никога не е бил смисълът, нали така? Не е като да сте напуснали за моя изгода.

Алис се намръщи на пода за момент.

— Е... предполагам, че реагирах доста импулсивно днес. Вероятно не трябваше да се намесвам.

Можех да усетя кръвта да се отдръпва от лицето ми. Стомахът ми се сви.

— Не си тръгвай, Алис — прошепнах аз. Пръстите ми се склучиха около яката на бялата ѝ риза и започнах да хипервентилирам. — Моля те, не ме напускай.

Очите ѝ се разшириха.

— Добре — каза тя, като изговаряше всяка дума с бавна точност. — Не отивам никъде тази вечер. Поеми си дълбоко дъх.

Опитах се да се подчиня, въпреки че не можех да открия дробовете си.

Тя наблюдаваше лицето ми, докато се концентрирах върху дишането си. Тя почака, докато се успокоя, за да коментира.

— Изглеждаш отвратително, Бела.

— Днес се удавих — напомних ѝ аз.

— По-дълбоко е от това. Ти си развалина.

Трепнах.

— Виж, правя каквото мога.

— Какво имаш предвид?

— Не беше лесно. Работя по това.

Тя се намръщи.

— Казах му — промърмори тя на себе си.

— Алис — въздъхнах аз. — Какво си мислеше, че ще откриеш? Имам предвид, освен мен мъртва? Нима очакваше да ме откриеш подскачаща наоколо и подсвирквайки си мелодии от реклами? Познаваш ме по-добре от това.

— Така е. Но се надявах.

— Тогава предполагам, че не аз държа акциите за пазара по идиотщина.

Телефонът звънна.

— Това трябва да е Чарли — казах аз, като се препънах в краката си. Сграбчих ръката на Алис и я издърпах заедно с мен в кухнята. Нямах да я оставя извън погледа си.

— Чарли? — отвърнах аз в телефона.

— Не, аз съм — каза Джейкъб.

— Джейк!

Алис разгледа изражението ми.

— Просто да проверя дали си още жива — каза горчиво Джейкъб.

— Добре съм. Казах ти, че не е...

— Аха. Ясно. Чао.

Джейкъб ми тръшна телефона.

Въздъгнах и оставих главата си да увисне назад, зазяпана в тавана.

— Това ще е проблем.

Алис стисна ръката ми.

— Не са във възторг, че съм тук.

— Не особено. Но не е и тяхна работа и без това.

Алис сложи ръката си около мен.

— Та какво ще правим сега? — замисли се тя. Тя изглежда говореше сама на себе си за момент. — Неца за правене. Разхлабени краища за завързване.

— Какви неца за правене?

Лицето ѝ бе внезапно предпазливо.

— Не съм сигурна... Трябва да се видя с Карлайл.

Толкова скоро ли щеше да си тръгне? Стомахът ми ме присви.

— Не можеш ли да останеш? — умолявах я аз. — Моля те? Само за малко. Толкова много ми липсваше. — Гласът ми заглъхна.

— Ако мислиш, че това е добра идея. — Очите ѝ не бяха щастливи.

— Такава е. Можеш да останеш тук — Чарли много ще се зарадва.

— Имам къща, Бела.

Кимнах, разочарована, но примирена. Тя се поколеба, докато ме гледаше.

— Е, поне трябва да си взема един куфар с дрехи.

Хвърлих ръцете си около нея.

— Алис, ти си най-добрата!

— И мисля, че трябва да отида на лов. Незабавно — добави тя с напрегнат глас.

— О-па. — Направих една крачка назад.

— Можеш ли да стоиш далеч от неприятностите за един час? — попита скептично тя. Тогава, преди да отговоря, тя задържа един пръст нагоре и затвори очи. Лицето ѝ бе гладко и безизразно за няколко секунди.

И тогава отвори очи и отговори сама на въпросът си.

— Да, ще си добре. Поне за тази вечер. — Тя направи гримаса. Дори, когато изкривяваше лице, приличаше на ангел.

— Ще се върнеш отново? — попитах аз с тънък гласец.

— Обещавам — след един час.

Погледнах към часовникът над кухненската маса. Тя се засмя и се наведе бързо, за да ме целуне по бузата. След което бе изчезнала.

Поех си дълбоко дъх. Алис щеше да се върне. Внезапно се почувствах много по-добре.

Имах много неща за вършене, които да ме занимават, докато чакам. Един душ определено бе първи в списъкът. Помирисах раменете си, докато се разсъбличах, но не можех да усетя нищо, освен мирисът на морска сол и водорасли от океана. Зачудих се какво имаше предвид Алис, като каза, че мириша лошо.

Когато се изкъпах, се върнах обратно в кухнята. Не видях никакви признаци, че Чарли е ял нещо напоследък, и вероятно щеше да е гладен, когато се върне. Тананиках си беззвучно, докато се движех из кухнята.

Докато гювечето се въртеше в микровълновата, застлах канапето с чаршафи и стара възглавница. Алис нямаше да се нуждае от тях, но Чарли трябваше да ги види. Внимавах да не се заглеждам в часовника. Нямаше причина да започна да се паникьосвам — Алис ми бе обещала.

Побързах с вечерята си, като едва я вкусвах — просто усещах болката, докато се плъзгаше надолу по гърлото ми. Най-вече бях жадна

— вероятно бях изпила половин галон вода, докато приключа. Цялата сол в системата ми ме бе дехидратирала.

Отидох да се опитам да гледам телевизия, докато чакам.

Алис вече беше там, седнала на импровизираното си легло. Очите ѝ бяха като течен карамел. Тя ми се усмихна и потупа възглавницата.

— Благодаря.

— Подранила си — казах аз, въодушевена.

Седнах точно до нея и облегнах глава на рамото ѝ. Тя сложи студените си ръце около мен и въздъхна.

— Бела. Какво ще те правим?

— Не знам — признах аз. — Наистина много се старая.

— Вярвам ти.

Беше тихо.

— Ами той... той... — Поех си дълбоко дъх. Беше трудно да кажа на глас името му, дори и да можех да си го помисля сега. — Едуард знае ли, че си тук? — Не можех да не попитам. Беше моята болка, все пак. Щях да се разправам с нея, когато тя си тръгне, обещах си аз, и ми прилоша при мисълта.

— Не.

Имаше само един начин, по който това бе възможно.

— Той не е с Карлайл и Есме?

— Навестява ни на няколко месеца.

— Оу. — Вероятно се наслаждава на разсейванията си. Фокусирах любопитството си в по-безопасна тема. — Каза, че си долетяла дотук... Откъде дойде?

— Бях в Денали. На гости на семейството на Таня.

— Джаспър там ли е? С теб ли дойде?

Тя поклати глава.

— Той не одобряваше моята намеса. Обещахме... — тя замълча и тогава тонът ѝ се промени. — И наистина ли мислиш, че Чарли няма да има нещо против, че съм тук? — попита тя, като звучеше разтревожена.

— Чарли мисли, че си прекрасна, Алис.

— Е, сега ще разберем.

И разбира се, само няколко секунди по-късно чух патрулката да паркира в алеята. Скорих и побързах да отворя вратата.

Чарли крачеше бавно по пътеката, очите му бяха заковани в земята, а раменете му отпуснати. Отидох да го пресрещна — той дори не ме видя, докато не го прегърнах през кръста. Той отвърна на прегръдката ми пламенно.

— Толкова съжалявам за Хари, тате.

— Наистина ще ми липсва — промълви Чарли.

— Как се справя Сю?

— Изглежда замаяна, сякаш още не го е осъзнала. Сам е при нея... — Силата на гласът му се повишаваше и отслабваше. — Горките деца. Лия е само година по-голяма от теб, а Сет е едва на четиринайсет... — Той поклати глава.

Задържа ръцете си здраво около мен, докато вървахме обратно към вратата.

— Ъм, тате? — реших, че ще е по-добре да го предупредя. — Никога няма да познаеш кой е тук.

Той ме погледна безизразно. Главата му се извъртя и той погледна към мерцедеса от другата страна на улицата, който се осветяваше от лампата на верандата. Преди да може да реагира, Алис бе на прага.

— Здравсти, Чарли — каза тя със снишен глас. — Съжалявам, че идвам в такова лошо време.

— Алис Кълън? — той примижа срещу слабата фигура пред него, сякаш се съмняваше, че очите му го лъжеха. — Алис, това ти ли си?

— Аз съм — потвърди тя. — Бях наблизко.

— Карлайл...?

— Не, сама съм.

И двете с Алис знаехме, че не пита наистина за Карлайл. Ръцете му ме хванаха по-здраво през рамото.

— Може да остане тук, нали? — помолих го аз. — Вече я попитах.

— Разбира се — каза Чарли механично. — Ще се радваме да ни гостуваш, Алис.

— Благодаря ти, Чарли. Знам, че моментът е ужасен.

— Не, наистина, няма проблеми. Ще съм наистина зает да помагам на семейството на Хари — ще е приятно Бела да има компания.

— Вечерята ти е сложена на масата, тате — казах му аз.

— Благодаря ти, Бел. — Той ме стисна лекичко още един път, преди да се отправи към кухнята.

Алис се върна на канапето и аз я последвах. Този път тя ме притисна към рамото си.

— Изглеждаш изморена.

— Аха — съгласих се аз и свих рамене. — Преживяванията на косъм от смъртта ми действат така... Та, какво мисли Карлайл за това, че ти си тук?

— Не знае. Той и Есме бяха на лов. Ще се чуем след няколко дни, когато се върне обратно.

— Няма да му кажеш обаче... когато наминае отново? — попитах аз. Тя знаеше, че нямах предвид Карлайл сега.

— Не. Ще ми отхапе главата иначе — каза Алис мрачно.

Засмях се кратко, след което въздъхнах.

Не исках да заспя. Исках да будувам цяла нощ и да си говоря с Алис. И нямаше смисъл да съм уморена, като се има предвид, че спах на канапето на Джейкъб цял ден. Но давенето наистина ме бе изтормозило доста, и очите ми не искаха да стоят отворени. Облегнах главата си на каменното ѝ рамо и се унесох в по-спокойно безсъзнание, отколкото се надявах.

Събудих се рано от дълбокият сън без сънища, като се чувствах добре отпочинала, но вкочанена. Бях на канапето, завита изпод одеялата, които бях приготвила за Алис, и можех да я чуя да си говори с Чарли в кухнята. Звучеше така, сякаш Чарли ѝ приготвя закуска.

— Колко е зле, Чарли? — попита меко Алис и отначало си помислих, че говори за семейство Клиъруотър.

Чарли въздъхна.

— Наистина зле.

— И още как. Искам да знам точно какво се случи, когато заминахме.

Имаше пауза, докато вратичката на шкафовете се затваряше и ключът на печката бе изключен. Чаках, тръпнеща.

— Никога не съм се чувствал толкова безпомощен — започна бавно Чарли. — Не знаех какво да направя. Онази първа седмица — помислих си, че ще ми се наложи да я пратя в болница. Не искаше да яде или да пие, не се движеше. Доктор Джеранди подхвърляше думи

като „кататония“, но не го пусках да отиде да я види. Страхувах се, че това ще я изплаши.

— Обаче се посъвзе, нали?

— Накарах Рене да дойде и да я върне във Флорида. Просто не исках аз да съм този... ако трябва да я пратят в болница или нещо такова. Надявах се, че ако остане с майка си това ще ѝ помогне. Но когато започнахме да опаковаме дрехите ѝ, тя се събуди с отмъщение. Никога не съм виждал Бела да вдига такива скандали. Никога не е била от избухливите, но, човече, като харпия беше тогава. Мяташе дрехите си навсякъде и крещеше, че не можем да я накараме да си тръгне — и тогава накрая започна да плаче. Помислих си, че тук чашата е преляла. Не спорих с нея, когато тя настоя да остане тук... и наистина отначало изглеждаше така, че се справя по-добре...

Чарли замълча. Беше ми трудно да го слушам, да знам колко много болка съм му причинила.

— Но? — притисна Алис.

— Тя се върна на училище и работа, хранеше се и спеше и си пишеше домашните. Отговаряше, когато някой ѝ зададеше директен отговор. Но беше... празна. Очите ѝ бяха безизразни. Имаше много малки неща — не искаше да слуша повече музика — открих купчина начупени дискове в боклука. Не четеше — не беше в същата стая, когато телевизорът бе включен, не че преди го гледаше толкова. Накрая се сетих — тя избягваше всичко, което можеше да ѝ напомни за... него. Едва си говорехме — толкова се тревожех да не кажа нещо, което може да я разстрои — и най-малките неща я караха да трепва — и никога не се заемаше доброволно с нещо. Отвърщаше само ако я помолех. Беше сама през цялото време. Не се обаждаше обратно на приятелите си и след известно време те спряха да звънят. Беше като зората на мъртвите тук. Все още мога да я чуя как пици в сънят си...

Почти го виждах как потреперва. Аз също потреперих, като си спомних. И тогава въздъхнах. Не го бях заблудила изобщо, дори и за една секунда.

— Толкова съжалявам, Чарли — каза Алис, гласът ѝ печален.

— Вината не е *твоя*. — Начинът, по който го каза беше повече от очевиден, че обвиняваше някой друг. — Ти винаги си ѝ била добра приятелка.

— Обаче сега изглежда по-добре.

— Аха. Откакто започна да се мотае с Джейкъб Блек, забелязах голямо подобрене. Има същият цвят на бузите си, когато се прибира вкъщи, някакъв вид блясък в очите. По-щастлива е. — Той замълча и гласът му бе по-различен, когато заговори отново. — Той е с година или толкова по-малък от нея, и знам, че преди го намираше просто за приятел, но мисля, че има нещо повече сега, или поне се насочва натам. — Чарли каза това с почти войнствен тон. Беше предупреждение, не към Алис, ами към някой, на когото да го предаде. — Джейк е зрял за годините си — продължи той, като звучеше отбранително. — Грижеше се за баща си физически, по начинът, по който Бела се грижеше емоционално за майка си. Това го накара да порасне. Той е и хубаво момче — метнал се е на майка си. И е добър за Бела, нали знаеш — настоя Чарли.

— Тогава е хубаво, че тя го има — съгласи се Алис.

Чарли издиша тежко, бързо сломен от липсата на съпротивление.

— Добре де, може би надценявам нещата. Не знам... дори с Джейкъб, от време на време виждам нещо в очите ѝ и се чудя дали наистина съм разбрал колко много я боли. Не е нормално, Алис, и това... плаши ме. Изобщо не е нормално. Не е така сякаш някой я е... изоставил, но сякаш някой е умрял. — Гласът му прегракна.

Наистина бе така сякаш някой бе умрял — сякаш аз бях умряла. Защото беше много повече от това да загубиш най-истинската от истинските любов, сякаш това не бе достатъчно да убие някой. Беше загубата на цяло бъдеще, на цяло семейство — целият живот, който бях избрала...

Чарли продължи с безнадежден тон.

— Не знам дали някога ще го преживее — не знам дали е в природата ѝ да се възстанови от нещо такова. Винаги е било постоянно малко нещо. Тя не преживява нещата, не променя решенията си.

— Тя е единствена по рода си — съгласи се Алис със сух глас.

— И Алис... — Чарли се поколеба. — Сега, знаеш колко те харесвам и мога сам да видя, че се радва да те види, но... малко се тревожа как ще ѝ се отрази визитата ти.

— Аз също, Чарли, аз също. Нямах да се появя изобщо, ако си имах и на представа. Съжалявам.

— Не се извинявай, скъпа. Кой знае? Може да ѝ се отрази добре.

— Надявам се да си прав.

Имаше дълго мълчание, докато чиниите тракаха, а Чарли дъвчеше. Зачудих се къде ли крие Алис храната.

— Алис, трябва да те попитам нещо — каза притеснено Чарли.

Алис беше спокойна.

— Давай.

— Той няма да се върне също, нали? — можех да чуя потиснатият гняв в гласът на Чарли.

Алис отвърна с мек, убедителен глас.

— Той дори не знае, че съм тук. Последният път, като говорих с него, беше в Южна Америка.

Замръзнах на място като чух тази нова информация и се заслушах по-усилено.

— Е, поне това е нещо — изсумтя Чарли. — Надявам се, че се забавлява.

За пръв път в гласът на Алис имаше желязна нотка.

— Не бих правила заключения, Чарли. — Знаех как очите ѝ проблеснат, когато използваше този тон.

Един стол се дръпна от масата, като изскърца шумно по пода. Представих си как Чарли става — нямаше начин Алис да направи такъв тип шум. Мивката шурна, водата плискаща срещу чинията.

Не звучеше така, сякаш ще заговорят отново за Едуард, така че реших, че е време да се събудя.

Преобърнах се, като накарах пружините за изскърцат. След което се прозях шумно.

Беше тихо в кухнята.

Протегнах се и простенах.

— Алис? — попитах невинно — раздразненото ми гърло добави приятна дрезгавост в шарадата ми.

— В кухнята съм, Бела — извика Алис, без следа от гласът ѝ, че е подозирала, че подслушвам. Но тя бе добра в укриването на подобни работи.

На Чарли му се наложи да си тръгне тогава — помагаше на Сю Клиъруотър с последните приготовления по погребението. Щеше да се окаже дълъг ден без Алис. Тя не заговори за заминаване, а аз не я попитах. Знаех, че е неизбежно, но потиснах мисълта в главата си.

Вместо това заговорихме за семейството ѝ — освен за един.

Карлайл бе работил през нощта в Итака и преподаваше от време на време в Корнуол. Есме реставрираше къща от седемнайсети век, исторически паметник, на север от града. Емет и Розали бяха заминали за Европа за няколко месеца на нов меден месец, но скоро се бяха върнали. Джаспър също беше в Корнуол, като учеше философия този път. И Алис също бе направила няколко лични разследвания, които засягаха информацията, която случайно бях разкрила за нея миналата пролет. Тя успешно бе открила лудницата, в която бе прекарала последните години от човешкият си живот. Животът, за който няма спомени.

— Името ми е било Мери Алис Брандън — каза ми тихо тях. — Имала съм малка сестра на име Синтия. Дъщеря ѝ — моята племенница — е все още жива в Билокси.

— Разбра ли защо са те сложили в... онова място? — Какво би накарало родителите да постъпят толкова екстремно? Дори и ако дъщеря им е имала видения за бъдещето...

Тя само поклати глава, топазените ѝ очи бяха замислени.

— Не успях да открия много за тях. Минах през всичките стари вестници на микрофилм. Семейството ми не е споменавано често — не са били част от социалните кръгове, които са съставлявали вестниците. Годежът на родителите ми е там, както и този на Синтия. — Името звучеше несигурно от устата ѝ. — Раждането ми е обявено... както и смъртта ми. Открих гробът си. Също така задигнах приемните си документи от старите архиви на лудницата. Дата на приемане е същата като датата на смъртта на надгробната ми плоча.

Не знаех какво да кажа и, след кратка пауза, Алис премина на по-леки теми.

Семейство Кълън се бяха събрали отново, с едно изключение, като прекарваха пролетната ваканция на Корнуол в Денали при Таня и семейството ѝ. Заслушвах се прекалено ревностно в дори най-тривиалните неща. Никога не спомена този, от когото най-се интересувах и бях благодарна за това. Беше достатъчно да слушам историите за семейството, към което някога мечтаех да принадлежа.

Чарли не се върна преди смрачаване и изглеждаше още по-съсипан от миналата вечер. Щеше да се отправи обратно към резервата веднага на другата сутрин за погребението на Хари, така е се върна рано. Останах на канапето при Алис отново.

Чарли бе почти неузнаваем, когато слезе надолу по стълбите преди слънцето да е изгряло, като носеше стар костюм, с когото не го бях виждала преди. Сакото беше разтворено — вероятно бе прекалено тясно, за да го закопчава. Вратовръзката му бе малко широка според днешната мода. Той отиде на пръсти до вратата, като се опитваше да не ни събуди. Пуснах го, като се престорих, че спя, както правеше и Алис на разтегаемата кушетка.

Веднага щом излезе през вратата, Алис стана. Изпод юрганът си бе напълно облечена.

— Та, какво ще правим днес? — попита тя.

— Не знам — виждаш ли нещо интересно да се случва?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Но е още рано.

Цялото време, което бях прекарвала в Ла Пуш, означаваше купища неща, които бях изоставила вкъщи и реших да наваксам с работата. Искях да направя нещо, каквото и да е, което щеше да направи животът по-лесен за Чарли — може би щеше да се почувства малко по-добре, ако се прибере в чист, организиран дом. Започнах с банята — тя показваше най-големите признаци на занемаряване.

Докато работех, Алис се бе облегла на рамката на вратата и задаваше равнодушни въпроси за моите, е, *нашите* приятели от гимназията и с какво са се занимавали откакто е заминала. Лицето ѝ остана небрежно и безчувствено, но можех да усетя неодобрението ѝ, когато осъзна колко малко мога да ѝ кажа. Или може би просто имах гузна съвест, след като подслушвах разговорът ѝ с Чарли вчера сутринта.

Бях буквално зарината в лакти от препарати, като търках ваната, когато се чу звънецът.

Погледнах веднага към Алис, чието изражение бе объркано, почти разтревожено, което беше странно — Алис никога не бе хващана неподготвена.

— Момент! — извиках аз в посоката на входната врата, като се изправих и побързах да измия ръцете си.

— Бела — каза Алис със следа от гняв в гласът си, — имам доста добро предположение кой може да е, и ми се струва, че ще е добре да

изляза навън.

— Предположение? — повторих аз. Че откога на Алис и се налагаше да предполага?

— Ако това е повторение на нечуваният ми пропуск във видението ми вчера, тогава е най-вероятно Джейкъб Блек или някой от неговите... приятели.

Загледах се в нея, като се опитвах да сглобя нещата.

— Не можеш да *виждаш* върколаци?

Тя направи гримаса.

— Така изглежда. — Очевидно бе подразнена от този факт — *много* подразнена.

Звънецът удари отново — този път два пъти бързо и нетърпеливо.

— Няма нужда да ходиш никъде, Алис. Ти беше тук първа.

Тя се засмя със сребристият си малък смях — имаше тъмна нотка към него.

— Повярвай ми — няма да е добра идея да сложиш мен и Джейкъб Блек в една стая заедно.

Тя ме целуна бързо по бузата преди да изчезне през вратата на Чарли — и без съмнение през задния му прозорец.

Звънецът удари отново.

18. ПОГРЕБЕНИЕТО

Спринтирах надолу по стълбите и отворих рязко вратата.

Беше Джейкъб, разбира се. Дори сляпа, Алис не беше бавна.

Стоеше на около шест крачки от вратата, като носът му беше сбърчен от отвращение, но лицето му иначе бе гладко — подобно на маска. Не ме заблуди — можех да видя лекото треперене на ръцете му.

Враждебността се носеше от него на вълни. Това ми припомни ужасният следобед, когато бе избрал Сам пред мен и почувствах как брадичката ми се вирва отбранително в отговор.

Заекът на Джейкъб бездействаше на завоя с Джаред зад кормилото и Ембри на мястото до него. Разбрах какво означава това — страхуваха се да го пуснат да дойде тук сам. Това ме натъжи, но и ме подразни малко. Кълънови не бяха такива.

— Хей — казах накрая аз, когато той не проговори.

Джейк стисна устни, като все още стоеше далеч от вратата. Очите му претърсваха предната част на къщата.

Скръцнах със зъби.

— Не е тук. Трябва ли ти нещо?

Той се поколеба.

— Сама ли си?

— Да — въздъхнах аз.

— Мога ли да поговоря с теб за минутка?

— *Разбира се*, че можеш, Джейкъб. Влизай вътре.

Джейкъб хвърли поглед през рамо към приятелите си в колата. Видях Ембри да поклаща леко глава. Поради някаква причина, това много ме издразни.

Зъбите ми отново скръцнаха.

— *Страхливец* — промърморих изпод дъхът си.

Очите на Джейк проблеснаха към мен, като гъстите му, черни вежди се наклониха в гневна черта над дълбоко разположените му очи. Челюстта му бе стисната, докато маршируваше — нямаше друга дума,

с която да опиша начинът, по който се движеше — нагоре по стъпалата и мина покрай мен вътре в къщата.

Улових погледа първо на Джаред, а след това на Ембри — не ми харесваше строгият начин, по който ме наблюдаваха — наистина ли си мислеха, че ще позволя нещо да се случи на Джейкб? — преди да им затръшна вратата.

Джейкб беше в коридорът зад мен, като гледаше безпорядъкът от одеяла във всекидневната.

— Парти с преспиване? — попита той със саркастичен тон.

— Аха — отговорих аз със същото ниво на киселина. Не харесвах Джейкб, когато се държеше така. — На теб какво ти пука?

Той отново сбърчи нос, сякаш бе намирисал нещо неприятно.

— Къде е „приятелката“ ти? — можех да чуя кавичките в тонът му.

— Има да изпълнява едни поръчки. Виж, Джейкб, какво искаш?

Нещо в стаята го правеше да изглежда на ръба — дългите му ръце вибрираха. Не отговори на въпросът ми. Вместо това отиде в кухнята, като немирните му очи се стрелкаха навсякъде.

Последвах го. Той крачеше напред-назад в малката стая.

— Хей — казах аз, като заставах на пътят му. Той спря да крачи и погледна надолу към мен. — Какъв ти е проблемът?

— Не ми харесва, че ми се налага да съм тук.

Това заболя. Трепнах, а очите му се присвиха.

— Тогава съжалявам, че ти се наложи да дойдеш — промърморих аз. — Защо не ми кажеш от какво имаш нужда, за да можеш да си тръгнеш?

— Само трябва да ти задам няколко въпроса. Не би трябвало да отнеме много. Трябва да се връщаме за погребението.

— Добре. Да приключваме с това тогава. — Вероятно прекалявах с враждебността, но не исках да види колко много ме боли от това. Знаех, че не съм справедлива. Все пак, бях избрала *кръвопиецът* пред него миналата вечер. Бях го наранила първа.

Той си пое дълбоко дъх и треперещите му пръсти внезапно бяха мирни. Лицето му се изглади в спокойна маска.

— Един от семейство Кълън е останал тук при теб — уточни той.

— Да. Алис Кълън.

Той кимна замислено.

— За колко време ще е тук?

— За колкото иска да остане. — Войнствеността все още бе в тонът ми. — Поканата е отворена.

— Мислиш ли, че можеш... ако обичаш... да ѝ обясниш за другата — Виктория?

Пребледнях.

— Казах ѝ за това.

Той кимна.

— Трябва да знаеш, че можем да наблюдаваме само собствените си земи, когато има Кълън наоколо. Ще бъдеш в безопасност само в Ла Пуш. Не мога да те защитавам тук повече.

— Добре — казах аз с тънък глас.

Той погледна настрани тогава, през задните прозорци. Не продължи.

— Това всичко ли е?

Той задържа очите си на стъклото, докато отговаряше.

— Само още едно нещо.

Изчаках, но той не продължи.

— Да? — подсказах му аз накрая.

— Останалите ще се връщат ли сега? — попита той с хладен, тих глас. Напомни ми за вечно спокойният маниер на Сам. Джейккъб заприличваше все повече на Сам... зачудих се защо това ме тревожи толкова.

Сега аз мълчах. Той върна поглед към лицето ми с пронизващи очи.

— Е? — попита той. Бореше се да скрие напрежението зад спокойното си изражение.

— Не — казах накрая. Неохотно. — Няма да се върнат.

Изражението му не се промени.

— Добре. Това е всичко.

Изгледах го гневно, като раздражението ми се възвърна.

— Е, тичкай сега. Отиди да кажеш на Сам, че страшните чудовища няма да те хванат.

— Добре — повтори той, все още спокоен.

И това беше. Джейккъб излезе бързо от кухнята. Изчаках предната врата да се затвори, но не чух нищо. Можех да чуя часовникът над

печката, който тиктакаше и се удивих отново колко тих бе станал.

Какво бедствие. Как можех да се отчуждя от него толкова напълно за толкова кратко време?

Щеше ли да ми прости, когато Алис си тръгне? Ами ако не го стореше?

Строполих се срещу шкафовете и зарових лицето си в ръце. Как бях объркала до такава степен нещата? Но какво можех да направя по-различно? Дори със закъсняла оценка над събитията, не можех да измисля по-добър начин, някакъв перфектен път на действие.

— Бела...? — попита Джейкъб с разтревожен глас.

Вдигнах лице от ръцете си, за да видя Джейкъб, който се колебаеше на кухненският праг — не си беше тръгнал, когато си помислих. Едва тогава видях ясните капки, които блестяха в ръцете ми и осъзнах, че плача.

Спокойното изражение на Джейкъб беше изчезнало — лицето му бе разтревожено и несигурно. Той вървеше бавно, за да застане пред мен, само наведе глава, така че очите му да застанат на едно ниво с моите.

— Направих го отново, нали?

— Какво? — попитах с неравен глас.

— Наруших обещанието си. Съжалявам.

— Няма нищо — промълвих аз. — Аз започнах този път.

Лицето му се сгърчи.

— Знаех как се чувстваш спрямо тях. Не трябваше да се изненадвам така.

Можех да видя отвращението в очите му. Исках да му обясня каква е наистина Алис, да я защита срещу преценките, които бе направил, но нещо ме предупреди, че сега не му е времето.

Така че просто казах „Съжалявам“ отново.

— Да не се тревожим за това, става ли? Тя е просто на гости, нали? Ще си тръгне и нещата ще се върнат по старому.

— Не мога ли да бъда приятелка и с двама ви едновременно? — попитах, като гласът ми изобщо не скриваше колко наранена се чувствах.

Той поклати бавно глава.

— Не, не мисля, че можеш.

Подсмръкнах и се загледах в големите му крака.

— Но ще почакаш, нали? Ще си останеш мой приятел, въпреки че обичам и Алис?

Не вдигнах поглед, като се страхувах да видя какво мисли за последната част. Отне му минута да отговори, така че вероятно постъпих правилно, като не погледнах.

— Да, винаги ще ти бъда приятел — каза той дрезгаво. — Без значение какво обичаш.

— Обещаваш?

— Обещавам.

Почувствах ръцете му около себе си и се облегнах на гърдите му, все още подсмърчаща.

— Това е гадно.

— Аха. — Той помириса косата ми и каза — Гадост.

— *Какво?* — попитах аз. Вдигнах поглед, за да видя сбръчканият му нос отново. — Защо всички правят така с мен? Не мириша?

Той се усмихна леко.

— Напротив — миришеш на *тях*. Блях. Прекалено сладниково — чак да ти прилошее. И... ледено. Изгаря ми носът.

— Сериозно? — Това беше странно. Алис миришеше невероятно прекрасно. Поне за един човек, де. — Но Алис защо мисли, че и аз мириша тогава?

Това му изтри усмивката.

— Хъх. Може би и аз не мириша хубаво за нея. Хъх.

— Е, и двамата ми миришете добре на мен. — Отново облегнах глава срещу него. Ужасно щеше да ми липсва, когато излезе през вратата ми. Беше нож с две остриета — от една страна, исках Алис да остане завинаги. Щях да умра — метафорично — когато ме напуснеше. Но как щях да оцелея без да виждам Джейк за каквото и да е определено време? *Каква бъркотия*, помислих си отново.

— Ще ми липсваш — прошепна Джейкб, като отвърна на мислите ми. — Всяка минута. Надявам се скоро да си тръгне.

— Не е задължително да е така, Джейк.

Той въздъхна.

— Напротив, трябва, Бела. Ти... я обичаш. Така че по-добре да не се вясвам никъде около нея. Не съм сигурен, че съм достатъчно контролиран, за да се справя с това. Сам ще се ядоса, ако наруша

договорът и — гласът му стана саркастичен, — вероятно няма да ти е приятно, ако убия приятелката ти.

Отдръпнах се от него, когато той каза това, но той само затегна ръцете си, като отказваше да ме пусне.

— Няма смисъл да избягваме истината. Така стоят нещата, Бела.

— Не ми харесва как стоят нещата.

Джейкъб освободи едната си ръка, така че да може да я сложи под брадичката ми и да ме накара да го погледна.

— Да. Нещата бяха много по-лесни, когато и двамата бяхме хора, нали?

Въздъгнах.

Гледахме се един друг за един дълъг момент. Ръката му пареше срещу кожата ми. На лицето ми знаех, че няма нищо друго освен изпълнена с копнеж тъга — не исках да му казвам довиждане сега, без значение за колко кратко време. Отначало лицето му отразяваше моето, но тогава, когато никой от нас не извърна поглед, изражението му се промени.

Той ме пусна, като повдигна другата си ръка, за да прокара пръстите си по бузата ми, като ги спусна надолу по челюстта ми. Можех да усетя пръстите му да треперят — но този път не от гняв. Той притисна дланта си срещу бузата ми, така че лицето ми бе уловено от горещите му ръце.

— Бела — прошепна той.

Бях замръзнала.

Не! Все още не бях взела това решение. Не знаех дали мога да го направя и сега нямах време за мислене. Но щеше да бъде глупаво да си мисля, че ако го отхвърля сега няма да има последствия.

Отвърнах на погледът му. Не беше *моят* Джейкъб, но можеше да стане. Лицето му бе познато и обичано. По толкова много истински начина, наистина го обичах. Той беше моята утеха, моят безопасен пристан. Точно сега можех да избира да ми принадлежи.

Алис се бе върнала за момента, но това не променяше нищо. Истинската любов бе завинаги изгубена. Принцът никога нямаше да се върне, за да ме събуди от омагьосаният ми сън. Все пак не бях принцеса. Така че какъв беше приказният протокол за *други* целувки? От земният тип, който не разрушаваха никакви заклинания?

Може би щеше да е лесно — като да държа ръката му или да имам ръцете му около себе си. Може би щеше да е приятно. Може би нямаше да го чувствам като предателство. Освен това, кого предавах и без това? Само себе си.

Като държеше очите си върху моите, Джейкъб започна да навежда лицето си към мен. А аз бях абсолютно раздвоена.

Внезапният звън на телефона накара и двама ни да подскочим, но не отмести погледът му. Той измъкна ръката си изпод брадичката ми и се пресегна, за да хване дръжката, но все още държеше лицето ми здраво с ръката си срещу бузата ми. Тъмните му очи не се откъснаха от моите. Бях прекалено замаяна, за да реагирам, дори да се възползвам от отклонението.

— Домът на семейство Суон — каза Джейкъб, като дрезгавият му глас бе нисък и напрегнат.

Някой отговори и Джейкъб се промени моментално. Той се изпъна и ръката му падна от лицето ми. Очите му бяха пусти, лицето му безизразно и бях готова да се обзаложа на мизерните си остатъци от парите ми за колежа, че това е Алис.

Съвзех се и протегнах ръка за телефона. Джейкъб ме игнорира.

— Той не е тук — каза Джейкъб и думите му бяха заплашителни.

Имаше някакъв много кратък отговор, призив за повече информация, като че ли, защото той добави неохотно:

— На погребението е.

Тогава Джейкъб затвори телефона.

— Мръсен кръвопиец — промърмори той изпод дъха си. Лицето, което извърна към мен бе отново горчивата маска.

— На кого затвори току-що? — ахнах аз, разярена. — В *моята* къща, на *моят* телефон?

— Лесно! Той пръв ми затвори!

— Той? Кой беше?!

Той изрече насмешливо:

— *Доктор* Карлайл Кълън.

— Защо не ми даде да говоря с него?!

— Не попита за теб — каза студено Джейкъб. Лицето му беше гладко, безизразно, но ръцете му трепереха. — Попита къде е Чарли и аз му казах. Не мисля, че съм нарушил някакви правила на етикета.

— Чуй ме сега, Джейкъб Блек...

Но той очевидно не ме слушаше. Той погледна бързо през рамото си, сякаш някой бе извикал името му от другата стая. Очите му се разшириха и тялото му замръзна, след което започна да трепери. Аз също се заслушах, автоматично, но не чух нищо.

— Чао, Бела — промълви той и се обърна обратно към входната врата.

Изтичах след него.

— Какво има?

След което се блъснах в него, докато се люлееше напред назад на петите си, ругаеше изпод дъхът си. Той се завъртя отново, като ме повали настрани. Препънах се и паднах на пода, като краката ми се преплетоха с неговите.

— По дяволите, ау! — изпротестирах аз, докато той бързо дръпна краката си от мен един по един.

Опитах се да се изправя, докато той бързаше към задната врата — внезапно замръзна отново.

Алис стоеше неподвижно на дъното на стъпалата.

— Бела — задави се тя.

Запрепъвах се на краката си като заставах до нея. Очите ѝ бяха замаяни и далечни, а лицето ѝ измъчено и по-бяло от кост. Тънкото ѝ тяло трепереше от вътрешен смут.

— Алис, какво има? — извиках аз. Сложих ръце върху лицето ѝ, като се опитвах да я успокоя.

Очите ѝ се фокусираха рязко върху мен, разширени от болка.

— Едуард — прошепна само тя.

Тялото ми реагира по-бързо отколкото умът ми бе способен да улови намеците в отговорът ѝ. Отначало не разбрах защо стаята се върти или откъде идваше кухото ръмжене в ушите ми. Умът ми се блъскаше, като не можеше да разбере пустото лице на Алис и как е възможно това да има нещо общо с Едуард, докато тялото ми вече се люлееше, като търсеше облекчението от безсъзнанието преди реалността да ме порази.

Стълбището се наклони под странен ъгъл.

Разяреният глас на Джейкъб бе внезапно в ухото ми, като съскаше поток от ругатни. Почувствах смътно неодобрение. Новите му приятели очевидно му влияеха лошо.

Бях на канапето без да знам как съм се озовала там и Джейкъб продължаваше да псува. Имах чувството, че има земетресение — канапето се тресеше изпод мен.

— Какво й направи? — настояваше той.

Алис не му обърна внимание.

— Бела? Бела, съвземи се. Трябва да побързаме.

— Стой настрана — предупреди я Джейкъб.

— Успокой се, Джейкъб Блек — нареди му Алис. — Не искаш да правиш това, като си толкова близо до нея.

— Не мисля, че ще имам някакъв проблем с целта си — отвърна той, но гласът му звучеше малко по-хладен.

— Алис? — Гласът ми беше слаб? — Какво стана? — попитах аз, въпреки че не исках да чуя.

— Не знам — внезапно нададе вопъл тя. — Какво си мисли?!

Опитах се да се съвзема въпреки замайването. Осъзнах, че бях хванала ръката на Джейкъб за равновесие. Той беше този, който се тресеше, не канапето.

Алис вадеше малък сребрист телефон от чантата си, когато очите ми се върнаха на нея. Пръстите й набраха толкова бързо номера, че бяха замъглени.

— Роуз, трябва да говоря с Карлайл *сега*. — Гласът й плющеше думите. — Добре, веднага щом се върне. Не, ще бъда на самолетът. Виж, да си чувала нещо от Едуард?

Алис замълча сега, като слушаше с изражение, което ставаше все по-ужасено с всяка секунда. Устата й се оформи в едно малко „О“ от ужас и телефонът й трепереше в ръката.

— Защо? — ахнах тя. — *Защо* би направила това, Розали?

Какъвто и да беше отговорът й, накара челюстта й да се свие от гняв. Очите й блеснаха и се присвиха.

— Е, обаче си сгрешила и за двете неща, Розали, така че това няма да е проблем, не мислиш ли? — попита язвително тя. — Да, точно така. Напълно е добре — бях сгрешила... Дълга история... Но грешиш и за тази част също, затова й се обаждам... Да, точно това видях.

Гласът на Алис беше много сериозен и устните й бяха дръпнати назад от зъбите й.

— Малко късно е за това, Роуз. Запази разкаянието си за някой, който ти вярва. — Алис затвори телефона с рязко движение на пръстите си.

Очите ѝ бяха измъчени, когато се обърна да ме погледне.

— Алис — избълвах бързо. Не можех да я остави да проговори първа. Имах нужда от още няколко секунди преди да изговори думите, които ще унищожат това, което е останало от живота ми. — Алис, обаче Карлайл се е върнал. Обади се точно преди...

Тя ме погледна безизразно.

— Преди колко време? — попита тя с тих глас.

— Половин минута преди ти да се появиш.

— Какво ти каза? — Беше наистина фокусирана сега, очакваща отговорът ми.

— Не говорих аз с него. — Очите ми се проблеснаха към Джейкъб.

Алис извърна вкаменяващият си поглед към него. Той трепна, но остана до мен. Беше застанал странно, сякаш се опитваше да ме защити с тялото си.

— Той попита за Чарли и аз му казах, че Чарли не е тук — промърмори Джейкъб сърдито.

— Това ли е всичко? — настоя Алис с леден глас.

— След което ми затвори телефона — отвърна обратно Джейкъб. Трепет премина по гръбнакът му, като ме разтреса със себе си.

— Ти му каза, че Чарли е на погребението — напомних му аз.

Алис обърна рязко главата си обратно към мен.

— Какви бяха точните му думи?

— Той каза, „Той не е тук“, а когато Карлайл попита къде е Чарли, Джейкъб каза, „На погребението“.

Алис простена и падна на коленете си.

— Кажи ми Алис — прошепнах аз.

— Това не е било Карлайл на телефона — каза тя безнадеждно.

— Лъжец ли ме наричаш? — изръмжа Джейкъб до мен.

Алис не му обърна внимание, като се фокусираше върху обърканото ми лице.

— Бил е Едуард. — Думите бяха задавен шепот. — Той си мисли, че си мъртва.

Умът ми започна да работи отново. Това не бяха думите, от които се страхувах и облекчението проясни главата ми.

— Розали му е казала, че съм се самоубила, така ли? — казах аз, като въздъхнах успокоено.

— Да — призна Алис, като очите ѝ отново станаха строги. — В нейна защита, наистина го е повярвала. Разчитат прекалено много на виденията ми за нещо, което работи толкова несъвършено. Но за нея да го открие и да му каже това! Тя не осъзнава ли... или не я ли интересува...? — Гласът ѝ заглъхваше от ужас.

— И когато Едуард се е обадил тук, той е помислил, че Джейкъб има предвид *моето* погребение — осъзнах аз. Болеше ме да знам колко наблизко съм била, само на сантиметри от гласът му. Ноктите ми се впиха в ръката на Джейкъб, но той не потрепна.

Алис ме погледна странно.

— Не си разстроена — прошепна тя.

— Е, случайността е наистина гадна, но всичко ще се оправи. Следващият път като се обади, някой ще му каже... какво... наистина... — Замълчах. Взорът ѝ удуши думите в гърлото ми.

Защо бе толкова паникьосана? Защо лицето ѝ се гърчеше сега от съжаление и ужас? Какво бе казала по телефона на Розали преди малко? Нещо за това, което е видяла... и разкаянието на Розали — Розали никога не би изпитвала разкаяние за нещо, което ми се е случило. Но ако бе наранила семейството си, бе наранила брат си...

— Бела — прошепна Алис. — Едуард няма да се обади отново. Повярвал ѝ е.

— Аз. Не. Разбирам. — Устата ми оформяше всяка дума в мълчание. Не можех да избутам въздухът, за да кажа наистина думите, които щяха да я накарат да обясни какво означава това.

— Той отива в Италия.

Отне ми времето на едно сърцебиене, за да разбера.

Когато гласът на Едуард се върна към мен сега, не беше перфектната имитация от илюзиите ми. Беше просто слабият, безизразен тон от спомените ми. Но самите думи бяха достатъчни да прорезат гърдите ми и да ги оставят кървящи. Думи от време, когато щях да заложа всичко, което имам или бих могла да заема за факта, че ме обича.

Е, нямаше да живея без теб, беше казал той, докато гледахме как Ромео и Жулиета умират, точно в тази стая. Но не бях сигурен как да го направя — знаех, че Емет и Джаспър никога няма да ми помогнат... та си мислех, че може би ще отида в Италия и ще направя нещо, което да провокира Волтури... Не трябва да дразниш Волтури. Не и освен, ако не искаш да умреш.

Не и освен, ако не искаш да умреш.

— НЕ! — Почти изпищаният отказ беше толкова силен след прошепнатите думи, че ни накара всички да подскочим. Почувствах кръвта да навлиза в лицето ми, когато осъзнах какво е видяла. — Не! Не, не, не! Не може! Не може да го направи!

— Той взе решението си веднага, щом приятелят ти потвърди, че е прекалено късно да те спаси.

— Но той... той *напусна!* Не ме искаше повече! Какво значение има сега? Знаеше, че ще умра по някое време!

— Не мисля, че е имал намерение да те надживява дълго — каза тихо Алис.

— Как *смее!* — изпищях. Бях на краката си сега и Джейкъб несигурно се сложи между мен и Алис отново. — О, разкарай се от пътя ми, Джейкъб. — Избутах с лакът треперещото му тяло с отчаяно нетърпение. — Какво ще направим? — умолявах Алис. Трябваше да има нещо. — Не можем ли да му се обадим? Ами Карлайл?

Тя клатеше глава.

— Това беше първото нещо, което опитах. Оставил е телефонът си в кофа за боклук някъде в Рио — някой го вдигна... — прошепна тя.

— Каза преди, че трябва да побързаме. Как да побързаме? Да го направим, каквото и да е!

— Бела, аз... аз не мисля, че мога да те помоля да... — Тя заглъхна нерешително.

— Помоли ме! — заповядах ѝ аз.

Тя сложи ръце на раменете ми, като ме задържа на място, като пръстите ѝ потрепваха спорадично, за да подчертае думите си.

— Може вече да сме закъснели. Видях го да отива при Волтури... и да моли за смърт. — И двете трепнахме и очите ми внезапно ослепяха. Премигнах яростно сълзите. — Всичко зависи от това какво ще изберат. Не мога да видя, докато не вземат решение. Ако кажат не, а това е възможно — Аро държи на Карлайл и не би искал да

го обиди — Едуард ще измисли нов план. Много защитават градът си. Ако Едуард направи нещо, което да наруши мирът, той мисли, че ще действат, за да го спрат. И е прав. Ще го направят.

Наблюдавах я с челюстта ми свита от напрежение. Досега не бях чула нищо, което обясняваше защо още стоим тук.

— Така че, ако се съгласят да изпълнят молбата му, прекалено сме закъснели. Ако откажат и той бързо измисли план, за да ги обиди, прекалено сме закъснели. Ако се отдаде на театралните си наклонности... може да имаме време.

— Да тръгваме!

— Слушай, Бела! Дори да сме навреме или не, ще сме в сърцето на градът на Волтури. Ще бъда сметната за негов съучастник, ако успея. Ти ще бъдеш човек, който не само знае прекалено много, но и мирише прекалено хубаво. Има доста голям шанс да ни елиминират и тримата — въпреки че в твоят случай ще бъде по-скоро вечеря, отколкото наказание.

— Това ли ни държи тук? — попитах невярващо. — Ще отида сама, ако те е страх. — На ум пресметнах какви пари имах в сметката си и се зачудих дали Алис би ми дала назаем.

— Страх ме е само, че ще те убият.

Изсумтях отвратено.

— Мен какво ли не ме убива по цял ден! Каж ми какво трябва да направя!

— Напиши бележка на Чарли. Ще се обадя на аеролиниите.

— Чарли — ахнах аз.

Не че моето присъствие го защитаваше, но не можех да го оставя сам да се изправи срещу...

— Няма да оставя нищо да се случи на Чарли. — Ниският глас на Джейкъб беше възмутен и ядосан. — Майната му на договора.

Погледнах към него и той се намръщи на паникьосаното ми изражение.

— Побързай, Бела — прекъсна ме Алис припряно.

Изтичах към кухнята, като издърпах шкафовете, докато запокитвах съдържанието им по пода, докато търсех химикалка. Една гладка, кафява ръка ми подаде една.

— Благодаря — промърморих аз, като магнах капачката ѝ със зъби. Той мълчаливо ми подаде тефтера, на който записвахме

телефонните съобщения. Откъснах най-горният лист и го метнах през рамо.

Татко,

Аз съм с Алис. Едуард е в беда. Можеш да ме накажеш, когато се прибера. Знам, че времето е неподходящо. Толкова съжалявам. Обичам те толкова много.

Бела.

— Не отивай — прошепна Джейкъб. Целият му гняв бе изчезнал сега, когато Алис не беше наоколо.

Нямах намерение да си губя времето в спорове с него.

— Моля те, моля те, *моля те* грижи се за Чарли — казах аз, като изтичах обратно към всекидневната. Алис ме чакаше на прага с чанта през рамо.

— Вземи си портмонето — ще ти трябва лична карта. И *моля те* кажи ми, че имаш паспорт. Нямам време да ти фалшифицирам.

Кимнах и изтичах нагоре по стъпалата, като коленете ми бяха омекнали от благодарност, че майка ми искаше да се омъжи за Фил на плаж в Мексико. Разбира се, като всичките ѝ планове, и този се бе провалил. Но не и преди да свърша всички практични подготовки за нея.

Претърсих стаята си. Натиках старото си портмоне, чиста тениска и панталони в раницата си и метнах отгоре четката си за зъби. Спринтирах обратно по стълбите. Чувството за дежа ву бе почти вцепеняващо до този момент. Поне за разлика от последният път — когато исках да избягам от Форкс, за да *избегна* кръвожадни вампири, отколкото да ги *открия* — нямаше да ми се наложи да се сбогувам с Чарли в лице в лице.

Джейкъб и Алис бяха замръзнали в някакъв вид конфронтация пред отворената врата, като стояха толкова надалеч един от друг, че отначало никой не би предположил, че водят разговор. Никой от тях като че ли не забеляза шумното ми появяване.

— Ти може и да се контролираш от време на време, но тези пиявици, при които я водиш... — Джейкъб я обвиняваше яростно.

— Да. Прав си, куче. — Алис също ръмжеше. — Волтури са самата същност на нашият вид — те са причината, поради която козината ти настръхва, когато ме помиришеш. Те са субстанцията на кошмарите ти, ужасът зад инстинктите ти. Съзнавам много добре това.

— А ти им я водиш като бутилка вино на купон — извика той.

— Мислиш, че ще е по-добре тук, ако я оставя сама, докато Виктория я преследва?

— Можем да се справим с червенокосата.

— Тогава защо още ловува?

Джейкъб изръмжа и един трепет премина през тялото му.

— Престанете с това! — извиках и на двама им, подивяла от нетърпение. — Ще спорите, когато се върнем, да тръгваме!

Алис се обърна към колата, като изчезна в бързината си. Побързах след нея, като спрях автоматично, за да се обърна и да заключа вратата.

Джейкъб улови рамото ми с треперещата си ръка.

— Моля те, Бела. Умолявам те.

Тъмните му очи блестяха от сълзи. Една буца заседна на гърлото ми.

— Джейк, аз *трябва* да...

— Обаче не трябва. Наистина не трябва. Можеш да останеш тук с мен. Можеш да останеш жива. Заради Чарли. Заради мен.

Двигателят на мерцедесът на Карлайл измърка — ритъмът на боботенето стана по-рязко, когато Алис го форсира нетърпеливо.

Поклатих глава, като сълзи се разпиляха от очите ми от рязкото движение. Освободих ръката си и той не се бори с мен.

— Не умирай, Бела — задавено каза той. — Не отивай. Недей.

Ами ако не го видя повече?

Мисълта ме притисна през мълчаливите сълзи — един ридание се изплъзна от гърдите ми. Хвърлих ръцете си около кръста му и го прегърнах за един прекалено кратък момент, като зарових мокрото си от сълзи лице в гърдите му. Той сложи голямата си ръка на косата ми, сякаш за да ме задържи там.

— Довиждане, Джейк. — Издърпах ръката му от косата си и целунах дланта му. Не можех да понеса да погледна лицето му. — Съжалявам — прошепнах аз.

След което се извърнах и изтичах към колата. Пасажерската врата бе отворена и чакаше. Метнах раницата си над облегалката и се плъзнах, като затръшнах вратата след себе си.

— Грижи се за Чарли! — извърнах се да извикам през прозореца, но Джейкб го нямаше никакъв. Докато Алис натискаше газта и — като гумите скърцаха с човешки писъци — се завъртя, за да се отправи към пътя, забелязах парченце бяло на ръба на дърветата. Парче от обувка.

19. ОМРАЗА

Хванахме самолета само с няколко секунди преднина и тогава започна истинското мъчение. Самолетът стоеше бездействащо върху пистата, докато стюардесата вървеше — толкова небрежно — нагоре-надолу по редът, като потупваше чантите в отделенията, за да се увери, че всичко се побира. Пилотите се надвесваха от кабината, за да си поговорят с тях. Ръката на Алис бе строга на рамото ми, като ме задържаше на мястото ми, докато подскачах нервно.

— По-бързо е от бягането — напомни ми тя с нисък глас.

Аз само кимах в синхрон с подскачането си.

Накрая самолетът се изтърколи мързеливо по пистата, като набираше скорост с постепенна стабилност, която ме измъчваше още повече. Очаквах някакъв вид облекчение, когато се издигнахме над земята, но обезумялото ми нетърпение не отслабна.

Алис повдигна телефона от задната част на седалката пред нея, преди да спрем да се изкачваме, като се извърна с гръб към стюардесата, която я изгледа неодобрително. Нещо в изражението ми спря стюардесата да дойде и да протестира.

Опитах се да разбера какво мърмори Алис на Джаспър — не исках да чуя думите отново, но се изпуснах.

— Не мога да съм сигурна, продължавам да го виждам как прави различни неща, непрекъснато си променя умът... Масово клане през градът, да атакува стражите, да вдигне кола над главата си на главният площад... най-вече неща, които биха ги разкрили — той знае, че това е най-бързият начин да предизвика реакция... Не, не можеш. — Гласът на Алис заглъхна, докато не стана почти неуловим, въпреки че бях на сантиметри от нея. Напук се заслушах още по-усилено. — Кажете на Емет не... Е, тръгни след Емет и Розали и ги върни обратно... Замисли се, Джаспър. Ако види който и да е от нас, какво си мислиш, че ще направи? — Тя кимна. — Именно. Мисля, че Бела е единственият шанс — ако изобщо има шанс... Ще направя всичко, което е възможно, но приготви Карлайл — шансовете не са добри. — Тя се засмя тогава и

имаше закачка в гласът ѝ. — Мислех си за това... Да, обещавам. — Гласът ѝ стана умолителен. — Моля те, не ме последвай. Обещавам, Джаспър. По един или друг начин ще се измъкна... И аз те обичам.

Тя затвори телефона, като се облегна на седалката си със затворени очи.

— Мразя да го лъжа.

— Кажи ми всичко, Алис — помолих я аз. — Не разбирам. Защо каза на Джаспър да спре Емет, защо да не дойдат и да ни помогнат?

— Две причини — прошепна тя, очите ѝ все още затворени. — Първото нещо, което им казах. Можем да се опитаме да спрем Едуард сами — ако Емет се докопа до него, можем да успеем да го задържим за достатъчно дълго, за да го убедим, че си жива. Но не можем да се промъкнем зад Едуард. И ако ни види, че идваме за него, ще реагира още по-бързо. Ще хвърли буйк срещу стена или нещо такова и Волтури ще го унищожат. Това е втората причина, разбира се, причината, която не можех да кажа на Джаспър. Защото ако са там и Волтури убият Едуард, те ще се бият с тях, Бела. — Тя отвори очи и ме изгледа умолително. — Ако имаше някакъв шанс, който да спечелим... ако имаше някакъв начин четиримата да можем да спасим брат ми като се борим с него, може би щеше да е различно. Но не можем, и, Бела, не мога да загубя Джаспър така.

Осъзнах защо очите ѝ ме молят за разбиране. Тя защитаваше Джаспър за наша сметка, а вероятно и за тази на Едуард. Разбрах и не си помислих нищо лошо за нея. Кимнах.

— Не може ли обаче Едуард да ви чуе? — попитах аз. Няма ли да знае, веднага щом чуе мислите ти, че съм жива и че няма никакъв смисъл от това?

Не че и това оправдаваше нещо по някакъв начин. Все още не можех да повярвам, че е възможно да реагира така. Нямах смисъл! Спомних си с болезнена яснота думите му на канапето, докато гледахме как Ромео и Жулиета се самоубиват, един след друг. *Нямаше да живея без теб*, беше казал, сякаш заключението бе очевидно. Но думите, които бе изговорил в гората, докато ме напускаше бяха отхвърлили това — насилствено.

— Ако слушаше — обясни тя. — Повярвай или не, но е възможно да лъжеш в мислите си. Ако бе умряла, пак щях да се опитам

да го спра. И щях да си мисля „тя е жива, тя е жива“ колкото усилено мога. Той знае това.

Стиснах зъби с мълчаливо разочарование.

— Ако можех да направя това без теб, Бела, изобщо нямаше да те застрашавам по този начин. Грешно е от моя страна.

— Не ставай глупава. Аз съм последното нещо, за което трябва да се тревожиш. — Поклатих нетърпеливо глава. — Разкажи ми какво имаше предвид, когато каза, че мразиш да лъжеш Джаспър.

Тя ми се усмихна мрачно.

— Обещах му, че ще се измъкна преди да ме убият също. Не е нещо, което мога да гарантирам — не и със сигурност. — Тя повдигна вежди, сякаш искаше да възприема по-сериозно опасността.

— Кои са тези Волтури? — попитах, шепнейки. — Какво ги прави толкова по-опасни от Емет, Джаспър, Розали и теб? — Беше трудно да си представя нещо по-страшно от това.

Тя си пое дълбоко дъх след, което рязко хвърли тъмен поглед над рамото ми. Извърнах се да видя мъжът на мястото до пътеката, който гледаше настрана, сякаш не ни слуша. Приличаше на бизнесмен в тъмен костюм, вратовръзка и лаптоп на колене си. Докато го наблюдавах с раздразнение, той отвори компютърът си и много очебийно си сложи слушалки.

Приведох се по-близо до Алис. Устните ѝ бяха на ухото ми, докато ми шепнеше цялата история.

— Бях изненадана, че разпозна името — каза тя. — Че разбра незабавно какво означава — когато ти казах, че отива в Италия. Мислех си, че ще ми се наложи да ти обяснявам. Колко ти е разказал Едуард?

— Просто каза, че са старо могъщо семейство — нещо като кралски особи. Че не трябва да ги предизвикваш, освен ако не искаш да... умреш — прошепнах аз. Последната дума беше трудна да изговаряне.

— Трябва да разбереш — каза тя, като гласът ѝ бе по-бавен, по-премерен сега. — Ние Кълънови сме уникални в повече начини, отколкото предполагаш. То е... ненормално е толкова много от нас да живеят заедно в мир. Същото е със семейството на Тания на север и Карлайл спекулира, че въздържанието ни прави по-цивилизовани, да завържем връзки базирани на любов, отколкото на оцеляване или

удобство. Дори малката група на Джеймс от трима бе необичайно голяма — видя колко бързо ги напусна Лорън. Нашият вид пътуват или сами, или по двойки, като главно правило. Семейството на Карлайл е най-голямото, което съществува, доколкото знам, с едно изключение. Волтури. Отначало са били само трима, Аро, Кай и Маркус.

— Виждала съм ги — промърморих аз. — На картината в кабинета на Карлайл.

Алис кимна.

— Две женски се присъединиха след време към тях и петимата създадоха семейството. Не съм сигурна, но подозирам, че възрастта им е това, което им дава възможността да живея мирно заедно. Всички са над три хиляди години стари. Или вероятно дарбите им ги правят допълнително толерантни. Като Едуард и аз, Аро и Маркус са... талантливи.

Тя продължи преди да попитам.

— Или може би просто общата им любов към властта ги свързва заедно. Кралски особи е уместно определение.

— Но ако са само пет...

— Петима, които правят семейството — поправи ме тя. — Това не включва стражите.

Поех си дълбоко дъх.

— Това звучи... сериозно.

— О, така е — увери ме тя. — Има девет постоянни стража, последният път като чух. Другите са по-... преходни. Променят се. И много от тях също са надарени — със страхотни дарби, които карат моята да изглежда като евтин фокус. Волтури ги избират, заради техните способности, физически или други.

Отворих уста, след което я затворих. Не мисля, че исках да знам колко лоши са шансовете ни.

Тя кимна отново, сякаш разбираше напълно какво си мисля.

— Не се натъкват на много конфронтации. Никой не е достатъчно глупав, за да се замесва с тях. Стоя в техният си град, като го напускат само когато дългът го изисква.

— Дълг? — зачудих се аз.

— Едуард не ти ли каза какво правят?

— Не — казах аз, като усетих безучастното изражение на лицето си.

Алис отново погледна над главата ми към бизнесменът, и допря мразовитите си устни обратно на ухото ми.

— Има причина, задето ги е нарекъл кралски особи... управляващата класа. През хилядолетието, те са встъпили в позицията за прилагане на нашите правила — което всъщност означава, да наказват нарушителите. Те изпълняват този дълг без каквото и да е колебание.

Очите ми се ококориха широко от шок.

— Има *правила*? — попитах аз с прекалено висок глас.

— Шшт!

— Някой не трябваше ли да ми спомене това по-рано? — прошепнах ядосано. — Имам предвид, че исках да съм... да съм една от вас! Някой не трябваше ли да ми обясни тези правила?

Алис се засмя кратко на реакцията ми.

— Не е толкова сложно, Бела. Има само едно основно ограничение — и ако се замислиш, ще се сетиш сама.

Замислих се.

— Не, нямам си и на представа.

Тя поклати разочаровано глава.

— Може би е прекалено очевидно. Просто трябва да държим съществуването си в тайна.

— Оу — промълвих аз. Наистина беше очевидно.

— Има смисъл, така че повечето от нас нямат нужда да бъдат контролирани — продължи тя. — Но след няколко века, понякога на някой от нас му доскучава. Или полудява. Не знам. И тогава Волтури се намесват преди това да е изобличило тях или останалите от нас.

— Значи Едуард...

— Планира да пренебрегне това в собственият им град — градът, който тайно управляват в продължение на три хиляди години, още от времето на етруските. Толкова защитнически настроени са към градът си, че не позволяват ловът на територията му. Волтера вероятно е най-безопасния град в светът — или поне от вампирски атаки.

— Но ти каза, че не излизат. Как се хранят?

— Не излизат. Те си донасят храната отвън, от доста далече понякога. Това позволява на стражите им да вършат нещо, когато не изтребват аутсайдери. Или когато защитават Волтера от разобличаване...

— От ситуации като тази, като Едуард — завърши изречението й аз. Беше удивително лесно да кажа името му на глас сега. Не бях сигурна каква беше разликата. Може би защото не планирах да живея достатъчно дълго без да го видя. Или изобщо, ако бяхме закъснели. Беше утешаващо да знам, че всичко ще приключи поне по този начин.

— Съмнявам се, че някога са имали подобна ситуация — промърмори възмутено тя. — Не ги посещават много вампири-самоубийци.

Звукът, който излезе от устата ми беше много тих, но Алис изглежда разбра, че бе вик на болка. Тя обви тънките си, силни ръце около раменете ми.

— Ще направим каквото можем, Бела. Все още не е свършило.

— Все още. — Оставих я да ме успокоява, въпреки че знаех, че си мисли, че шансовете ни са слаби. — И Волтури ще ни хванат, ако се прецакаме.

Алис замръзна.

— Казваш го така, сякаш е хубаво нещо.

Свих рамене.

— Стига, Бела, или ще завием от Ню Йорк и ще се върнем обратно във Форкс.

— Какво?

— Знаеш какво. Ако сме прекалено закъснели за Едуард, ще направя най-страшното, на което съм способна, за да те върна при Чарли, а не искам да имам неприятности с теб. Разбра ли?

— Добре, Алис.

Тя се отдръпна леко назад, така че да може да ме изгледа гневно.

— Никакви неприятности.

— Честна скаутска — промърморих аз.

Тя извъртя очи.

— Остави ме сега да се концентрирам. Опитвам се да видя какво замисля.

Тя остави ръцете си около мен, но остави главата си да падне назад срещу облегалката и затвори очите си. Тя притисна свободната си ръка към едната страна на лицето си, като притискаше пръсти срещу слепоочието си.

Наблюдавах я възхитено известно време. Впоследствие тя стана напълно неподвижна, лицето й бе като на каменна скулптура.

Минутите минаваха, и ако не бях по-наясно, щях да си помисля, че е заспала. Не посмях да я прекъсна, за да я попитам какво става.

Искаше ми се да имаше нещо безопасно, за което да си мисля. Не можех да си позволя да обмислям ужасите, към които се бяхме отправили или, още по-ужасяващо, шансът, че може да се провалим — не и ако не исках да се разпищя на глас.

Не можех и просто да очаквам. Може би, ако имах много, много, *много* късмет, някак си щях да спася Едуард. Но не бях толкова глупава да си помисля, че като го спася ще остана с него. Не бях по-различна, по-специална отколкото преди. Нямаше да има някаква нова причина за него да ме иска сега. Да го видя и да го изгубя отново...

Борих се срещу болката. Това беше цената, която трябваше да платя, за да спася животът му. Щях да я платя.

Пуснаха филм и съседът ми си взе слушалки. Понякога се вглеждах в движещите се фигури на малкият екран, но не можех дори да кажа дали филмът е романтика или страшен филм.

След цяла вечност, самолетът започна да се приземява към Ню Йорк. Алис остана в трансът си. Двоумях се, докато се пресягах, за да я докосна, само за да отдръпна ръката си отново. Това се случи дузина пъти преди самолетът да достигне града с раздрусващо кацане.

— Алис — казах накрая аз. — Алис, трябва да тръгваме.

Докоснах ръката ѝ.

Очите ѝ се разтвориха много бавно. Тя поклати глава от една страна на друга за момент.

— Нещо ново? — попитах с нисък глас, като съзнавах, че мъжът от другата ми страна ни слуша.

— Не точно — прошепна тя с глас, който едва улових. — Приближава се. Опитва се да реши как да ги помоли.

Трябваше да бягаме за следващият ни полет, но това беше хубаво — по-добре отколкото да чакаме. Веднага щом самолетът бе във въздуха, Алис затвори очи и се върна обратно в същият ступор. Чакал толкова търпеливо, колкото можех. Когато отново се стъмни, отворих прозореца, за да се загледам през пустият мрак, който не бе по-добър от стъклото на прозореца.

Бях благодарна, че имах толкова много месеци на практика да контролирам мислите си. Вместо да се замислям върху ужасяващите възможности, без значение какво казваше Алис, нямах намерение да

оцелявам, се концентрирах върху по-малките проблеми. Като например какво щях да кажа на Чарли, ако се върна. Това беше достатъчно труден проблем, който да ме погълне през следващите няколко часа. Ами Джейкъб? Той беше обещал, че ще ме чака, но това обещание дали още важеше? Щях ли да се озова сама във Форкс, без абсолютно никой? Може би не исках да оцелея, без значение какво се случи.

Сякаш бяха изминали няколко секунди, когато Алис раздрусра рамото ми — не бях осъзнала, че съм заспала.

— Бела — изсъска тя, като гласът ѝ бе малко прекалено висок в тъмната кабина, пълна със заспали хора.

Не бях дезориентирана — не бях спала чак толкова дълго.

— Какво е станало?

Очите на Алис блестяха на слабата светлина от нощната лампа на редицата зад нас.

— Нищо не е станало. — Тя се усмихна пламенно. — Или по-скоро няма да стане. Те обмислят все още, но са решили да му кажат не.

— Волтури? — промълвих без сили.

— Разбира се, Бела, съвземи се. Мога да видя какво ще му кажат.

— Кажи ми.

Един стюард изникна на пръсти на пътеката до нас.

— Да донеса ли на дамите по една възглавница? — Успокоителният му шепот бе порицание за нашият сравнително шумен разговор.

— Не, благодаря Ви. — Алис засия срещу него, като усмивката ѝ бе шокиращо пленителна. Изражението на стюарда бе зашеметено, когато се извърна и се запрепъва обратно.

— Кажи ми — прошепнах почти беззвучно аз.

Тя прошепна в ухото ми.

— Заинтересувани са от него — мисля си, че неговият талант може да им е полезен. Ще му предложат място при тях.

— Той какво ще отговори?

— Все още не мога да видя това, но се обзалагам, че ще е цветисто. — Тя се ухили отново. — Това са първите добри новини — първият пробив. Те са заинтригувани — наистина не искат да го унищожат — „прахосване“, това е думата, която Аро ще използва — и

това вероятно ще е достатъчно, за да го принуди да действа изобретателно. Колкото повече време прекара в плановете, толкова по-добре за нас.

Не беше достатъчно, за да ми вдигне надеждите, да ме накара да почувствам облекчението, което тя очевидно изпитваше. Имаше все още прекалено много начини, по които можем да закъснеем. И ако не успееш да премина през стените на градът на Волтурите, нямаше да мога да спра Алис да ме завлече обратно въкъщи.

— Алис?

— Какво?

— Объркана съм. Как така виждаш това толкова ясно? А другите пъти, когато си виждала далечни неща — неща, които не се случват?

Очите ѝ се присвиха. Зачудих се дали не е познала за какво си мисля.

— Ясно е, защото е неизбежно и предстои, а и наистина се концентрирам. Блуждаещите неща, които идват от самосебеси — те са просто бързи погледи, смътни може би. Плюс това, виждам моят вид по-лесно от твоя. Едуард дори е още по-лесен, защото съм настроена към него.

— И мен ме виждаш понякога — напомних ѝ аз.

Тя поклати глава.

— Не толкова ясно.

Въздъгнах.

— Наистина ми се искаше да бе права за мен. В началото, когато за пръв път видях онези неща за мен, преди дори да се срещнем...

— Какво имаш предвид?

— Ти ме видях да ставам една от вас. — Едва изговорих думите.

Тя въздъгна.

— Беше възможно по онова време.

— По онова време — повторих аз.

— Всъщност, Бела... — Тя се поколеба и сякаш накрая взе решение. — Честно казано, мисля, че всичко надхвърля абсурдното вече. Чудя се дали просто сама да не те променя.

Вгледах се в нея, замръзнала от шок. Незабавно умът ми устоя на думите ѝ. Не можех да си позволя такъв тип надежда, ако тя си промени решението.

— Изплаших ли те? — озадачи се тя. — Реших, че това искаш.

— Така е! — ахнах аз. — О, Алис, направи го сега! Мога да ти помогна толкова много — и дори няма да те забавям. Ухапи ме!

— Шшт — предупреди ме тя. Стюардът отново гледаше към нас. — Мисли разумно — прошепна тя. — Нямаме достатъчно време. Трябва да сме във Волтера до утре. А ти ще се гърчиш от болка с дни. — Тя направи физиономия. — А и не мисля, че другите пътници ще реагират добре.

Прехапах устни.

— Ако не го направиш сега, ще си промениш мнението.

— Не. — Тя се намръщи, като изражението ѝ бе нещастно. — Не мисля, че ще го направя. Той ще е бесен, но какво ще може да направи по въпроса?

Сърцето ми заби по-бързо.

— Нищо.

Тя се засмя тихо, след което въздъхна.

— Имаш прекалено много вяра в мен, Бела. Не съм сигурна дали ще мога. Вероятно накрая ще взема да те убия.

— Ще рискувам.

— Толкова си странна, дори и за човек.

— Благодаря.

— Е, и без това е напълно хипотетично за сега. Първо трябва да преживеем утрешният ден.

— Правилно. — Но поне имах за какво да се надявам, ако го сторим. Ако Алис спазеше обещанието си — и ако не ме убие — тогава Едуард можеше да тича колкото си иска след развлеченията си, а аз щях да го следвам. Нямаше да му позволя да се разсейва. Може би, когато стана красива и силна, нямаше да иска разсейвания.

— Отивай да спиш — насърчи ме тя. — Ще те събудя, когато се появи нещо ново.

— Ясно — промърморих аз, убедена, че сънят бе изгубена кауза сега. Алис издърпа краката си върху седалката, като ги обви с ръцете си и облегна челото си върху тях. Люлееше се напред-назад, докато се концентрираше.

Бях облегнала главата си срещу седалката, като я наблюдавах, и докато се усетя в следващият момент, тя затвори прозореца срещу смътното проясняване на източното небе.

— Какво става? — промълвих аз.

— Отказах му — каза тихо тя. Забелязах, че предишният й ентусиазъм го няма.

Гласът ми се задави в гърлото от паника.

— Какво ще направи?

— Беше хаотично отначало. Получавах само проблясвания, променяше плановете си прекалено бързо.

— Какъв тип планове? — подтикнах я аз.

— Имаше лош час — прошепна тя. — Беше решил да отиде на лов.

Тя ме погледна, като видя разбирането в лицето ми.

— В градът — обясни тя. — Беше много близо. Промени решението си в последната минута.

— Не би искал да разочарова Карлайл — промърморих аз. Не и на краят.

— Вероятно — съгласи се тя.

— Ще имаме ли достатъчно време? — Докато говорех, усетих смяна на натиска върху кабината. Можех да усетя как самолетът се накланя надолу.

— Надявам се — ако се придържа към последното си решение, може би.

— Какво е то?

— Нищо сложно. Просто ще излезе под слънцето.

Просто да излезе под слънцето. Това е всичко.

Щеше да е достатъчно. Образът на Едуард в ливадата — блещукащ, лъщящ, сякаш кожата му бе покрита от милиони диаманти — бе врязан в паметта ми. Никой човек, който види това, не би могъл да го забрави после. Волтури надали щяха да го позволят. Не й ако искаха да запазят градът си незабележим.

Погледнах към бледата сива светлина, която се процеждаше през отворените прозорци.

— Ще закъснеем — прошепнах аз, като гърлото ми бе стиснато от паника.

Тя поклати глава.

— Точно сега клони към мелодраматичното. Иска възможно най-голямата публика, така че ще избере главният площад, под часовниковата кула. Стените са високи там. Ще почака, докато слънцето не застане най-отгоре.

— Значи имаме време до обяд?

— Ако имаме късмет. Ако се придържа към това решение.

Гласа на пилотът се разнесе по интеркома, като обяви първо на френски, а после на английски нашето предстоящо кацане. Лампичките за колана започнаха да просветват.

— Колко далеч от Флоренция е Волтера?

— Зависи от това, колко бързо караш... Бела?

— Да?

Тя ме погледна замислено.

— Колко точно си против кражбите на коли?

Ярко жълто порше заби рязко спирачки на около метър от мен, като думата „ТУРБО“ бе изписана със сребърен курсив отзад. Всички, освен мен на претъпканият тротоар пред летището се зазяпаха.

— Побързай, Бела! — извика нетърпеливо Алис през отвореният пасажерски прозорец.

Изтичах към вратата и се метнах вътре, като имах чувството, че със същият късмет можех да нося черен чорапогащник през главата си.

— Леле, Алис — оплаках се аз. — Не можа ли да избереш поочебийна кола, която да откраднеш?

Интериорът беше от черна кожа и прозорците бяха черни. Чувствах се в безопасност вътре, като през нощта.

Алис вече фучеше прекалено бързо през гъстият трафик край летището — като се промъкваше и през най-малките места измежду колите, докато аз се свих и се заборичках с коланът си.

— По-важният въпрос е — поправи ме тя, — е дали можех да открадна по-бърза кола, а аз не мисля така. Излезе ми късметът.

— Сигурна съм, че това ще е много успокояващо, когато ни направят барикади с полицейски коли.

Тя се засмя развълнувано.

— Повярвай ми, Бела. Ако някой се опита да ни барикадира, ще е зад нас. — Тя настъпи газта, сякаш за да докаже тезата си.

Вероятно трябваше да наблюдавам през прозорецът първо Флоренция и после Тосканският пейзаж, който минаваше покрай нас със зашеметяваща скорост. Това беше първото ми пътуване до където и да е било, и може би и последното ми. Но шофирането на Алис ме

плашеше, въпреки фактът, че знаех, че мога да ѝ се доверя зад волана. И бях прекалено измъчена от тревога, за да се вглеждам наистина в хълмовете или в оградените от стени градове, които приличаха на замъци в далечината.

— Виждаш ли нещо друго?

— Нещо се случва — промърмори Алис. — Някакъв вид фестивал. Улиците са пълни с хора и червени знамена. Коя дата сме днес?

Не бях напълно сигурна.

— Деветнайсети, може би?

— Каква ирония. Денят на Свети Маркус.

— Какво означава това?

Тя се засмя мрачно.

— Градът празнува всяка година. Легендата е такава, че християнски мисионер, отец Маркус — всъщност, Маркус от Волтури — е разкарал всички вампири от Волтера преди хиляда и петстотин години. Историята твърди, че е бил е станал мъченик в Румъния, докато все още е прогонвал вампирската напаст. Разбира се, това са глупости — той никога не е напускал градът. Но именно оттам идват някои от суеверията за кръстовете и чесъна. *Отец* Маркус ги използва толкова успешно. И вампирите не закачат Волтера, така че вероятно работят. — Усмивката ѝ бе язвителна. — Станало е нещо като празник на градът, като почит на полицейските сили — все пак, Волтера е невероятно безопасен град. Полицията обира лаврите.

Осъзнах какво има предвид, като каза *иронично*.

— Няма да са много щастливи, ако Едуард им прецака нещата на Денят на Свети Маркус, нали?

Тя поклати глава, като изражението ѝ бе мрачно.

— Не. Ще реагират много бързо.

Погледнах настрани, като се борех със зъбите ми, които се опитваха да пробият кожата на долната ми устна. Кървенето не беше най-добрата идея сега.

Слънцето бе ужасяващо високо в бледото синьо небе.

— Все още ли ще е на обяд? — проверих аз.

— Да. Решил е да изчака. А те чакат него.

— Каж ми какво трябва да направя.

Тя задържа очите си върху прелитащият път — стрелката на скоростта сочеше най-вдясно.

— Не трябва нищо да правиш. Просто трябва да те види преди да пристъпи към светлината. И трябва да те види, преди да е видял мен.

— Как ще направим това?

Малка червена кола като че ли спринтираше назад, когато Алис я задмина.

— Ще те заведе колкото се може по-близо, след което ще бягаш към посоката, която ти посоча.

Кимнах.

— Внимавай да не се спънеш — добави тя. — Нямаме време за сътресения днес.

Простенах. Това би било напълно в мой стил — да проваля всичко, да унищожа света в един момент на тремавост.

Слънцето продължи да се изкачва нагоре по небето, докато Алис се надбягваше с него. Беше прекалено ярко — и това ме паникьосваше. Може би нямаше да има нужда да чака до обяд.

— Ето — каза рязко Алис, като посочи към заграденият град на най-близкият хълм.

Вгледах се в него, като почувствах следата на нов тип страх. Всяка минута след вчера сутринта — стори ми се като цяла седмица — когато Алис бе изговорила името му в дъното на стъпалата, имах само един страх. И все пак сега, докато се вглеждах в античните охрени стени и кули, които увенчаваха върха на стръмния хълм, почувствах нов тип, по-скоро егоистичен ужас да ме залива.

Предположих, че градът е много красив. Напълно ме плашеше.

— Волтера — обяви Алис с безизразен, леден глас.

20. ВОЛТЕРА

Започнахме стръмното изкачване и пътят пред нас стана пренаселен. Колкото повече се изкачвахме, толкова колите ставаха прекалено близо една до друга, за да може Алис да фучи безумно между тях повече. Забавихме до пълзене зад едно малко червено пежо.

— Алис — простенах аз. Часовникът на таблото сякаш избързваше.

— Това е единственият път натам — опита се да ме успокои тя. Но гласът ѝ бе прекалено изнервен, за да ме утеши.

Колите продължиха да се придвижват напред, една по една. Слънцето сияеше надолу ослепително, като вече изглеждаше на върха на небето.

Автомобилите пълзяха един след друг към градът. Колкото повече се приближавахме, можех да видя паркираните коли от страни на пътя, със слизащите от тях хора, които се отпавяха по тротоарите. Отначало си помислих, че е просто нетърпение — нещо, което лесно можех да разбера. Но когато се озовахме на върхът на един стръмен път, успях да видя претъпканият паркинг отвъд градските стени, като тълпите от хора минаваха през портите. На никой не му бе позволено да мине с кола оттам.

— Алис — прошепнах напрегнато.

— Знам — каза тя. Лицето ѝ бе като изсечено от лед.

Сега, когато се вглеждах и пълзяхме достатъчно бавно, за да видя, можех да кажа, че е ветровито. Хората, които се тълпяха към портата, придържаха шапките си и отмятаха косите от лицата си. Дрехите им се вееха зад тях. Също така забелязах, че червеният цвят бе навсякъде. Червени блузи, червени шапки, червени знамена, спуснати от дълги червени панделки от двете страни на портата, които се полюшваха от вятъра — докато наблюдавах, тъмночервеният шал на една жена, който бе уловен от внезапният вихър, се отвърза от косата ѝ. Виеше във въздухът над нея, гърчейки се като жив. Тя се пресегна към

него, като подскочи във въздуха, но той продължи да лети все по-нависоко, като кръпка от кървав цвят върху тъмните, антични стени.

— Бела — заговори Алис яростно с нисък глас. — Не мога да видя какво ще реши сега стражът тук — ако това не проработи, ще ти се наложи да влезеш сама. Ще трябва да бягаш. Просто питай за Палацо дел Приори и тичай в посоката, която ти посочат. Не се губи.

— Палацо дел Приори, Палацо дел Приори — повторих името отново и отново, като се опитвах да го запомня.

— Или „часовниковата кула“, ако говорят английски. Ще заобиколя и ще се опитам да открия уединено място някъде зад градът, където да прескоча стената.

Кимнах.

— Палацо дел Приори.

— Едуард ще бъде под часовниковата кула, на север от площада. Има тясна алея вдясно и той ще бъде в сенките там. Трябва да привлечеш вниманието му преди да излезе под слънцето.

Кимнах разярено.

Алис беше близо края на линията. Един мъж в морско синя униформа насочваше приливът на трафик, като сочеше на колите да обърнат от препълненият паркинг. Те направиха обратен завой и се отправиха към някое място отстрани на пътя. Тогава дойде редът на Алис.

Униформеният мъж посочи лениво, без да обръща внимание. Алис даде скорост, като зави покрай него и се отправи към портата. Той извика нещо след нас, но остана на място, като махаше обезумяло, за да не би и следващата кола да последва нашият лош пример.

Мъжът на портата носеше същата униформа. Когато го достигнахме, стадата от туристи преминаха, като напълниха тротоарите, за да огледат любопитно напористото, лъскаво порше.

Пазачът пристъпи в средата на улицата. Алис изви колата внимателно преди да спре. Слънцето блестеше право срещу моят прозорец, а нейният беше в сянка. Тя бързо се пресегна към задната седалка и грабна нещо от чантата си.

Пазачът заобиколи колата с раздразнено изражение и почука гневно на стъклото ѝ.

Тя смъкна стъклото наполовина и го изгледа как поглежда два пъти към нея, когато видя лицето ѝ зад тъмното стъкло.

— Съжалявам, само туристически автобуси се пропускат в градът днес, госпожице — каза той на английски с тежък акцент. Той се извиняваше сега, сякаш му се искаше да има по-хубави новини за поразително красивата жена.

— Това е частна обиколка — каза Алис, като се усмихна изкусително. Тя протегна ръката си през прозореца към слънчевата светлина. Замръзнах на място, докато не осъзнах, че носи дълга ръкавица до лактите. Тя сложи нещо в дланта му и той стисна пръстите си около него.

Лицето му бе замаяно, докато разтваряше ръката си и се вгледа в дебелото руло пари, които сега държеше. Външната банкнота беше от хиляда долара.

— Това майтап ли е? — промърмори той.

Усмивката на Алис беше ослепителна.

— Само, ако си мислите, че е смешно.

Той я погледна, като очите му се ококориха широко. Нервно погледнах към часовникът на таблото. Ако Едуард се придържаше към планът си, имаме само още пет минути.

— Малко бързам — намекна тя, все още усмихната.

Пазачът премигна два пъти и после пъкна парите от вътрешната страна на жилетката си. Той се дръпна от прозорецът и ни махна да тръгваме. Никой от преминаващите хора, като че ли не забеляза размяната. Алис навлезе в градът и двете въздъгнахме облекчено.

Улиците бяха много тесни, покрити със същият цвят камъни като изсветелите светлокафяви сгради, които затъмняваха улиците със сянката си. Навяваше усещането за странични алеи. Червени знамена разкрасяваха стените, разположени на няколко метра един от друг, като се вееха от вятъра, които свистеше през тесните улици.

Беше претъпкано и пешеходците забавяха прогресът ни.

— Само още малко по-нататък — окуражи ме Алис — бях се хванала за дръжката на вратата, готова да се хвърля на улицата веднага щом каже.

Тя препускаше бързо и спираше внезапно и хората в тълпата размахваха юмруци срещу нас и казваха ядосани думи, за които бях доволна, че не мога да разбера. Тя зави на малка пътека, която не би могла да е предназначена за коли — шокирани хора трябваше да се притиснат към праговете на вратите, докато минавахме. Открихме още

една улица към края. Сградите бяха по-високи тук — те се надвиснаха една над друга, така ме тук светлината не докосваше паважа — вилнеещите червени знамена от всяка страна почти се срещаха. Тълпата беше по-гъста тук, отколкото на останалите места. Алис спря колата. Бях отворила вратата още преди двигателят да е спрял.

Тя посочи, накъдето улицата се разширяваше в ивица от светла откритост.

— Ето — ние сме в южният край на площада. Бягай право по диагонал, надясно към часовниковата кула Ще открия друг път...

Внезапно дъхът ѝ спря и когато заговори отново, гласът ѝ беше просъскване:

— Те са *навсякъде*?

Замръзнах на място, но тя ме избута от колата.

— Забрави за тях. Имаш две минути. Давай, Бела, давай! — извика тя, като излизаше от колата, докато говореше.

Не се спрях, за да видя как Алис потъва в сенките. Не спрях, за да затворя вратата си след мен. Мушнах се покрай една тежка жена и се изстрелях право напред, главата надолу, като не обръщах внимание почти на нищо друго освен на неравните камъни под краката ми.

Излизайки от тъмната алея, бях ослепена от ослепителната слънчева светлина, която се стрелваше право към главният площад. Вятърът свистеше покрай мен, като замяташе косата ми в очите и ме заслепяваше напълно. Нищо чудно, че не видях стената от плът, докато не се блъснах в нея.

Нямаше заобиколен път, нито пукнатина измежду притиснатите едно към друго тела. Разбутах ги яростно, като се борех с ръцете, които ме изблъскваха обратно. Чух възклицания на раздразнение и дори на болка, докато си пробивах път, но нито едно от тях не бяха на език, който разбирах. Лицата бяха мъгла от гняв и изненада, заобиколени от заобикалящото червено. Една руса жена ми се развика, а червеният шал, който обгръщаше шията ѝ, приличаше на кървава рана. Едно дете, повдигнато на раменете на един мъж, за да вижда над тълпата, се ухили надолу към мен, като устните му се разляха над чифт пластмасови вампирски зъби.

Навалищата ме заливаше, като ме въртеше в грешната посока. Бях доволна, че часовникът е толкова забележим, или никога нямаше да се движа в правилният курс. Но и двете стрелки на часовника

сочеха нагоре към безжалостното слънце и, въпреки че си пробивах свирепо път през тълпата, знаех, че съм прекалено закъсняла. Не бях дори на половината път. Нямаше да успея. Бях глупава и бавна и бях човек и всички щяхме да умрем, заради това.

Надявах се, че Алис ще успее да се измъкне. Надявах се, че ще може да ме види от някоя тъмна сянка и да разбере, че съм се провалила, така че да може да се прибере у дома при Джаспър.

Заслушах се над гневните изблици, като се опитвах да чуя някакъв звук от откритие — ахване, може би писък, когато Едуард се появи пред някого.

Но имаше пролука в тълпата — можех да видя свободно място пред мен. Проврях се стремглаво към него, без да осъзная, докато не насиних пиццалите си срещу тухлите, че имаше широк, квадратен фонтан, поставен в центъра на площада.

Почти плачех от облекчение, когато праметнах крак през ръба и притичах през дълбоката до колене вода. Тя пръскаше около мен, докато пресичах фонтана. Дори на слънцето, вятърът беше мразовит, и мокрото направи студът направо болезнен. Но фонтанът бе много широк, беше ме превел през центъра на площада и още нататък за няколко секунди. Не спрях, когато достигнах ръба — използвах ниската стена като трамплин, за да се хвърля към тълпата.

Те се отдръпваха по-бързо сега, като избягваха ледената вода, която капеше от пропитите ми дрехи, докато тичах. Отново погледнах към часовника.

Дълбок и бумтящ камбанен звън отекна през площада. Вибрираше през камъните под краката ми. Деца плачеха, покрили ушите си. И аз започнах да пицця, докато бягах.

— Едуард! — извиках аз, като знаех, че е безполезно. Навалицата беше прекалено шумна, а гласът ми бе задъхан от изтощение. Но не можех да спра да викам.

Часовникът би отново. Минах покрай дете в ръцете на майка си — косата му бе почти бяла на ослепителната светлина. Кръг от високи мъже, които до един носеха червени фланелки, извикаха предупреждения, когато се проврях между тях. Часовникът отброи още един удар.

От другата страна на мъжете с фланелките имаше пролука в тълпата, празно пространство между зяпачите, които се скитаха

безцелно около мен. Очите ми претърсваха тъмните, тесни алеи от дясната страна на широките квадратни сгради под кулата. Не можех да видя нивото на улиците — имаше все още прекалено много хора на пътя. Часовникът отново би.

Беше ми трудно да виждам сега. Без тълпата, която да спира вятъра, той плющеше срещу лицето ми и изгаряше очите ми. Не можех да съм сигурна дали това е причината за сълзите ми или просто плачех пораженски, когато часовникът отброи още един удар.

Едно малко четиричленно семейство стоеше най-близо до началото на алеята. Двете момичета носеха тъмночервени рокли с подобни панделки, завързани отзад на тъмните им коси. Бащата не беше висок. Стори ми се, че мога да видя нещо ярко в сенките, точно над рамото му. Затичах към тях, като се опитвах да видя отвъд смъдящите сълзи. Часовникът би и най-малкото момиче притисна ръце към ушите си.

Най-голямото момиче, което стигаше до кръста на майка си прегърна кракът на майка си и се загледа в сенките зад тях. Докато наблюдаваше, тя задърпа лакътя на майка си, като посочи нещо в тъмнината. Часовникът би отново и аз бях толкова близо вече.

Бях достатъчно близо, за да чуя пискливият ѝ глас. Баща ѝ ме изгледа изненадано, когато профучах измежду тях, викайки името на Едуард отново и отново.

Най-голямото момиче се изкикоти и каза нещо на майка си, като посочи отново нетърпеливо към сенките.

Свих покрай бащата — той притисна бебето към себе си — и се затичах към мрачният пролом зад тях, докато часовникът бумтеше над главата ми.

— Едуард, не! — изпищях, но гласът ми бе изгубен от ревът на камбаната.

Можех да го видя сега. И можех да видя, че той не ме вижда.

Беше наистина той, без халюцинации този път. И осъзнах, че илюзиите ми са по-дефектни, отколкото осъзнавах — не бяха изобщо справедливи към него.

Едуард стоеше неподвижно като статуя, само на няколко крачки от края на алеята. Очите му бяха затворени, кръговете под тях тъмно лилави, ръцете му отпуснати покрай него, дланите му обърнати напред. Изражението му бе много спокойно, сякаш сънуваше хубави

неща. Мраморната кожа на гърдите му бе гола — имаше малка купчина от бял плат в краката му. Светлината, която се отразяваше от паважа на площада блестеше смътно на кожата му.

Никога не бях виждала нещо по-красиво — дори докато тичах, задъхана и викаща, можех да оценя това. И последните седем месеца не означаваха нищо. И думите му в гората не означаваха нищо. И нямаше значение, че не ме иска. Нямаше да искам нищо друго, освен него, колкото и дълго да живея.

Камбаната звънна отново и той направи голяма крачка към светлината.

— Не! — изпищях аз. — Едуард, погледни ме!

Той не чуваше. Усмихна се съвсем леко. Той вдигна кракът си, за да направи финалната стъпка, която щеше да го постави директно на пътя на слънцето.

Блъснах се в него толкова силно, че силата трябваше да ме запрати на земята, ако ръцете му не ме бяха уловили да ме задържат. Това ми изкара дъха и накара главата ми да се вдигне рязко нагоре.

Тъмните му очи се отвориха бавно, когато часовникът отброи още един удар.

Той погледна надолу към мен с тиха изненада.

— Удивително — каза той, изящият му глас пълен с учудване, леко развеселен. — Карлайл беше прав.

— Едуард — опитах се да прошепна, но гласът ми бе беззвучен. — Трябва да се върнеш обратно в сенките. Трябва да се мръднеш!

Той изглеждаше изумен. Ръката му погали нежно бузата ми. Не изглеждаше да е забелязал, че се опитвам да го избутам назад. Със същият успех можех да бутам стените на уличката. Часовникът би отново, но той не реагира.

Беше странно да знам, че и двамата сме в смъртна опасност. И все пак, в този момент, се почувствах *добре*. Цяла. Можех да усетя сърцето си да препуска в гърдите ми, кръвта да пулсира гореща и бърза през вените ми отново. Дробовете ми се изпълниха дълбоко със сладкият мирис, който идваше от кожата му. Сякаш никога не бях имала дупка в гръдния кош. Бях идеална — не излекувана, но като че никога не е имало рана.

— Не мога да повярвам колко бързо беше. Не почувствах нищо — наистина са добри — замисли се той, като затвори отново очи и

притисна устни към косата ми. Гласът му беше като мед и кадифе. — *Смъртта, която от дъхът ти взела е медта, не е отнела още твоята красота* — прошепна той и аз разпознах реплика, изречена от Ромео в гробницата. Камбаната удари своят финален звън. — Мирисът ти е абсолютно същият, какъвто винаги е бил — продължи той. — Значи това наистина е Адът. Не ме интересува. Приемам го.

— Не съм мъртва — прекъснах го аз. — Както и ти! Моля те, Едуард, трябва да се мръднеш. Не може да са много далеч!

Извих се в ръцете му и веждите му се свъсиха в объркване.

— Какво каза? — попита той учтиво.

— Не сме мъртви, все още не! Но трябва да се махнем оттук преди Волтури...

Осъзнаването проблесна на лицето му, докато говорех. Още преди да съм довършила, той внезапно ме издърпа далеч от ръба на сенките, като ме завъртя без усилие, така че сега гърбът ми бе притиснат здраво срещу тухлената стена, а неговият гръб бе към мен, когато той се изправи в лице с алеята. Той разпери защитнически ръце пред мен.

Надникнах под ръката му, за да видя две тъмни фигури, които се бяха откъснали от мрака.

— Здравейте, господа — гласът на Едуард бе спокоен и приятен на повърхността. — Не мисля, че ще имам нужда от услугите ви днес. Въпреки това ще съм ви много признателен, ако можете да изпратите благодарностите ми на вашите господари.

— Да преместим ли този разговор към по-подходящо място? — прошепна един плавен глас заплашително.

— Не мисля, че това е необходимо. — Гласът на Едуард бе по-суров сега. — Знам инструкциите ти, Феликс. Не съм нарушил което и да е правило.

— Феликс просто се опитваше да изтъкне близостта на слънцето — каза другата сянка с успокояващ тон. И двамата бяха скрити от димно сиви мантии, които достигаха до земята и се нагъваха от вятъра. — Нека да потърсим по-добро прикритие.

— Идвам точно след вас — каза Едуард сухо. — Бела, защо не се върнеш към площада, за да се насладиш на фестивала?

— Не, доведи момичето — каза първата сянка, като някак си вкара похотливост в шепота си.

— Не мисля така. — Цивилизованата преструвка изчезна. Гласът на Едуард бе равен и леден. Тежестта му се премести съвсем малко и можех да видя, че е готов да се бие.

— Не. — Направих гримаса при думата.

— Шшт — промърмори той само към мен.

— Феликс — каза предупредително втората, по-разумна сянка. — Не тук. — Той се извърна към Едуард. — Аро просто иска да говори отново с теб, ако все пак си решил да не ни предизвикваш.

— Определено — съгласи се Едуард. — Но момичето си отива свободно.

— Опасявам се, че това не е възможно — каза разкаяно учтивата сянка. — Трябва да се подчиняваме на правилата.

— Тогава аз се опасявам, че не мога да приема поканата на Аро, Деметри.

— Прекрасно — измърка Феликс. Очите ми се приспособиха към тъмната сянка и успях да видя, че Феликс е много едър, висок и широк в раменете. Размерът му ми напомняше за Емет.

— Аро ще бъде разочарован. — Деметри въздъхна.

— Убеден съм, че ще го преживее — отвърна Едуард.

Феликс и Деметри се приближиха по-близо към края на алеята, като се раздалечиха един от друг съвсем леко, за да попаднат от двете страни на Едуард. Имаха намерение да го накарат да влезе по-навътре в алеята, за да избегнат сцена. Нито частица от отразената светлина не попадна върху кожата им — бяха на безопасност вътре в мантиите си.

Едуард не помръдна и със сантиметър. Сам се обричаше, като ме защитаваше.

Рязко, главата на Едуард се завъртя към мрака на виещата се алея и Деметри и Феликс направиха същото, в отговор на някакъв звук или движение, което бе прекалено неуловимо за моите сетива.

— Нека се държим прилично, става ли? — предложи един мелодичен глас. — Присъстват и дами, все пак.

Алис изприпка от другата страна на Едуард, позата ѝ бе небрежна. Нямахме никакъв намек за каквото и да е скрито напрежение. Тя изглеждаше толкова дребна, толкова крехка. Малките ѝ ръце се люлееха като на дете.

И все пак Деметри и Феликс се изпънаха, като мантиите им се вейнаха леко от вихърът, който минаваше през алеята. Лицето на

Феликс се вкисна. Очевидно не им харесваше това, че са на равно.

— Не сме сами — напомни им тя.

Деметри погледна през рамото си. На няколко крачки на площада, малкото семейство с момиченцата в техните червени рокли, ни наблюдаваха. Майката говореше разтревожено на съпругът си, като очите ѝ бяха приковани върху петима ни. Тя отмести глава, когато срещна погледа на Деметри. Мъжът отиде няколко крачки по-нататък в площада и потупа един от мъжете с червените фланелки по рамото.

Деметри поклати глава.

— Моля те, Едуард, нека бъдем разумни — каза той.

— Нека — съгласи се Едуард. — И ще си тръгнем тихо сега, без последствия.

Деметри въздъхна начумерено.

— Дай поне да обсъдим това на някое по уединено място.

Шестима мъже в червено сега се присъединиха към семейството, които ни наблюдаваха с разтревожени лица. Съзнавах защитната поза на Едуард пред мен — убедена, че точно това ги е притеснило. Искях да им извикам да бягат.

Едуард доловимо стисна зъби.

— Не.

Феликс се усмихна.

— Достатъчно.

Гласът беше висок, като от тръстикова свирка и дойде иззад нас.

Надникнах под другата ръка на Едуард, за да видя малка, тъмна фигура, която идваше към нас. По начинът, по който се краищата се нагъваха, знаех че ще е още един от тях. Че кой друг?

Отначало си помислих, че е младо момче. Новодошлият бе дребен като Алис, с тънка светло кафява коса, която бе късо подстригана. Тялото под мантията — която бе по-тъмна, почти черна — бе стройно и хермафродитно. Но лицето бе прекалено хубаво, за да е на момче. Лицето с големи очи и пълни устни караше ангелите на Ботичели да приличат на уроди. Но тя имаше тъмnochервени ириси.

Размерът ѝ бе толкова незначителен, че реакцията към появяването ѝ ме озадачи. Феликс и Деметри веднага се отпуснаха, дръпвайки се назад, като прекратиха нападателните си пози и се сляха отново със сенките на тъмните стени.

Едуард също отпусна ръцете си и успокои позата си — но пораженчески.

— Джейн — въздъхна примирено той, като я разпозна.

Алис скръсти ръце пред гърдите си, лицето ѝ бе безстрастно.

— Последвайте ме — заговори отново Джейн, детският ѝ глас бе монотонен. Тя ни обърна гръб и се понесе тихо в тъмнината.

Феликс ни махна да тръгнем първи, като се хилеше самодоволно.

Алис тръгна веднага след малката Джейн. Едуард обви ръце около кръста ми и ме дръпна до нея. Алята се накланяше леко надолу, докато се стесняваше. Погледнах към него с обезумели въпроси в очите си, но той само поклати глава. Макар че не можех да чуя другите зад нас, бях убедена, че са там.

— Е, Алис — каза разговорливо Едуард, докато вървахме. — Предполагам, че не трябва да се изненадвам да те видя тук.

— Грешката беше моя — отвърна Алис със същият тон. — Беше мое задължение да оправя нещата.

— Какво се случи? — Гласът му беше учтив, сякаш едва се интересуваше. Можех да си представя, че това е заради слушащите уши зад нас.

— Дълга история. — Очите на Алис проблеснаха към мен и обратно. — Накратко, наистина скочи от скала, но не се е опитвала да се самоубие. Бела е доста запалена по екстремните спортове напоследък.

Изчервих се и извърнах очи право напред, като гледах подир тъмната сянка, която не можех да видя повече. Можех да си представя какво чува в мислите на Алис в момента. На косъм от удавяне, преследвана от вампири, върколаци за приятели...

— Хм — каза Едуард рязко и небрежният тон на гласът му бе изчезнал.

Имаше лека извивка в алята, все още водеща надолу, така че не успях да видя квадратната задънена улица, докато не застанахме пред плоската тухлена повърхност без прозорци. Малката, наречена Джейн, не се виждаше никъде.

Алис не се поколеба, не наруши крачката си, като се отправи към стената. Тогава, с лесна грация, тя се провря през отворена дупка на улицата. Приличаше на канал, потънал в най-ниската част на паважа.

Не го бях забелязала, докато Алис не изчезна, но капакът бе наполовина избутан настрани. Дупката беше малка и черна.

Заковах се на място.

— Всичко е наред, Бела — каза Едуард с нисък глас. — Алис ще те хване.

Огледах съмнително дупката. Предположих, че би влязъл първи, ако Деметри и Феликс не чакаха самодоволно и мълчаливо зад нас.

Клекнах, като пъхнах крака в тясната пролука.

— Алис? — прошепнах аз с треперещ глас.

— Тук съм, Бела — увери ме тя. Гласът ѝ идваше прекалено далеч от долу, за да се почувствам по-добре.

Едуард хвана китките ми — ръцете му бяха като камъни през зимата — и ме смъкна по-надолу в тъмнината.

— Готова? — попита той.

— Пускай я — обади се Алис.

Затворих очи, за да не виждам тъмнината, като ги стисках с усилие ужасено, като прехапах уста, за да не изпищя. Едуард ме пусна.

Беше тихо и кратко. Въздухът изсвистя покрай мен само за половин секунда и тогава, с ругатня, когато издишах, очакващите ръце на Алис ме уловиха.

Щяха да ми останат синини — ръцете ѝ бяха много твърди. Тя ме изправи на крака.

Беше смътно, но не черно на дъното. Светлината от дупката доставяше слабо сияние, което се отразяваше мокро в камъните под краката ми. Светлината изчезна за секунда и тогава Едуард бе слабо, бяло излъчване до мен. Той сложи ръцете си около мен, като ме държеше близо до себе си, и започна тегли бързо напред. Обвих ръцете си около студеният му кръст, като се препъвах по неравната каменна повърхност. Звукът на тежка решетка, която се плъзга по дупката зад нас, иззвъня с метална окончателност.

Слабата светлина от улицата бързо бе погубена от мрака. Звукът от препъващите ми се стъпки отекваше през черното пространство — звучеше много обширно, но не можех да съм сигурна. Нямаше други звуци освен хаотичното ми сърцебиене и краката ми на мокрите камъни — освен веднъж, когато една нетърпелива въздишка бе изпусната зад мен.

Едуард ме държеше здраво. Той протегна свободната си ръка през тялото си, за да задържи и лицето ми, като гладкият му палец пробягваше по устните ми. От време на време лицето му се притискаше в косата ми. Осъзнах, че това е единствената среща, която ще получим, затова се свих още по-близо до него.

За сега имах чувството, че ме иска и това бе достатъчно, за да намали ужасът от подземният тунел и крачещите вампири зад нас. Вероятно не беше нищо повече от вина — същата вина, която го бе принудила да пристигне тук, за да умре, когато бе повярвал, че вината е негова, задето съм се самоубила. Но почувствах устните му притиснати мълчаливо към челото ми и не ме интересуваше какви бяха мотивите му. Поне щях да бъда отново с него преди да умра. Това бе по-хубаво от един дълъг живот.

Искаше ми се да мога да го попитам какво точно ще се случи сега. Исках отчаяно да знам как ще умрем — сякаш щеше да е по-добре, ако знаех предварително. Но не проговорих, дори и в шепот, както бяхме заобиколени. Другите можеха да чуят всичко — всеки мой дъх, всеки удар на сърцето ми.

Пътеката изпод краката ни продължи да води надолу, като ни отвеждаше по-надълбоко в земята и това ми докарваше клаустрофобия. Само ръката на Едуард, успокояваща срещу лицето ми, ме пазеше да не се разпищя на глас.

Не можех да кажа откъде идва светлината, но бавно стана тъмно сиво вместо черно. Бяхме в нисък, извит тунел. Дълги пътеки от абаносова влага се просмукваха в сивите камъни, сякаш от тях течеше мастило.

Треперех, мислейки си, че е от страх. Чак когато зъбите ми започнаха да тракат, осъзнах, че ми е студено. Дрехите ми все още бяха мокри, а температурата под града бе мразовита. Както и кожата Едуард.

Той осъзна това по същото време като мен и ме пусна, като държеше само ръката ми.

— Н-н-не — изтраках аз, като хвърлих ръцете си около него. Не ми пукаше дали щях да замръзна. Кой знае колко време ни бе останало?

Студената му ръка започна да разтрива ръката ми, като се опитваше да ме стопли с движението.

Побързахме през тунела, или поне на мен ми се стори като бързане. Бавният ми вървеж дразнеше някой — предположих, че е Феликс — и чувах от време на време да пуска по някоя въздишка.

В края на тунела имаше решетка — железните лостове бяха ръждясали, но големи като ръката ми. Една малка врата, направена от по-тънки, преплетени решетки стоеше отворена. Едуард се наведе през нея и побърза към по-голямата и по-светла каменна стая. Решетки се затвориха с щракване, последвани от звукът на заключване. Бях прекалено уплашена, за да погледна назад.

От другата страна на дългата стая имаше нисък, тежка дървена врата. Беше плътна — можех да видя, защото и тя също стоеше отворена.

Престъпихме през вратата и аз се огледах наоколо с изненада, като автоматично се успокоих. До мен Едуард се напрегна, като стисна челюстта си.

21. ПРИСЪДА

Бяхме в ярко осветен, незабележителен хол. Стените бяха занемарено бели, подът покрит с килим в индустриално сиво. Обикновени, правоъгълни флуоресцентни лампи бяха разположени по равно на тавана. Беше по-топло тук, за което бях благодарна. Холът изглеждаше доста приветлив след мрака на призрачните каменни канали.

Едуард не изглеждаше съгласен с моята оценка. Той се вгледа мрачно през дългият коридор към тънката, заметната с черно фигура в края, застанала до асансьора.

Той ме издърпа напред, а Алис застана от другата ми страна. Тежката врата скръцна затворена зад нас, след което прозвуча дръпването на резе.

Джейн чакаше до асансьора, като с една ръка държеше вратите отворени за нас. Изражението ѝ беше безразлично.

Веднъж стъпили в асансьора, тримата вампира, които принадлежаха към Волтури, се отпуснаха още по-повече. Те отметнаха назад мантиите си, като оставиха качулките да паднат върху раменете им. Феликс и Деметри имаха леко мургав цвят на кожата — изглеждаше странно в комбинация с бледността им. Черната коса на Феликс бе късо остригана, но тази на Деметри се виеше до раменете. Ирисите им бяха тъмно червени по краищата, като ставаха по-тъмни, почти черни около зеницата. Изпод наметалата, дрехите им бяха модерни, светли и неопределени. Свих се в ъгъла, притисната до Едуард. Дланта му продължаваше да се движи нагоре-надолу по ръката ми. Той не свали очи от Джейн.

Пътуването с асансьорът беше кратко — пристъпихме към място, което приличаше на елегантна, подобна на офис, приемна. Стените бяха облицовани от дърво, подът бе покрит с дебел тъмнозелен килим. Нямаше прозорци, но имаше големи, ярко осветени картини на тосканският пейзаж, които бяха закачени навсякъде като заместители. Светли кожени кресла бяха аранжирани в уютни

групички, а лъскавите маси съдържаха кристални вази, пълни с наситено оцветени букети. Мирисът на цветята ми напомни за погребален дом.

В средата на стаята имаше висока, полирана махагонова рецепция. Заляпах се възхитено в жената зад нея.

Беше висока, с тъмна кожа и зелени очи. Би била хубава във всяка друга компания — но не и тук. Защото бе точно толкова човек, колкото и мен. Не можех да разбера какво прави тази човешка жена тук, напълно спокойна, заобиколена от вампири.

Тя се усмихна учтиво.

— Добър ден, Джейн — каза тя. Нямаше изненада на лицето ѝ, докато оглеждаше компанията на Джейн. Нито Едуард, голите му гърди, които блестяха смътно на белите светлини, нито дори аз, раздърпана и сравнително отвратителна.

Джейн кимна.

— Джианна. — Тя продължи към комплект двойни врати в задната част на стаята и ние я последвахме.

Докато Феликс минаваше покрай бюрото, той смигна на Джианна, а тя се изкикоти.

От другата страна на дървените врати имаше различен вид приемна. Бледото момче в перлено сивият костюм можеше да бъде близнакът на Джейн. Косата му бе по-тъмна, устните му не толкова пълни, но бе също толкова прекрасен. Той се понесе напред, за да ни посрещне. Той се усмихна, пресягайки се към нея.

— Джейн.

— Алек — отвърна тя, като прегърна момчето. Те целунаха бузите си и от двете страни. След което той погледна към нас.

— Пращат те за един, а ти се връщаш с двама... и половина — отбеляза той, като ме погледна. — Добра работа.

Тя се засмя — звукът сияеше от удоволствие, като гукането на бебе.

— Добре дошъл отново, Едуард — поздрави го Алек. — Изглеждаш в по-добро настроение.

— Крайно — отвърна Едуард с равен глас. Погледнах към суровото лице на Едуард и се зачудих как е възможно настроението му да е било по-лошо преди.

Алек се засмя тихо, и ме огледа, докато стоях притисната към Едуард.

— И това е причината за всички проблеми? — попита скептично той.

Едуард само се усмихна, изражението му презрително. След което замръзна.

— Пу за мене първи — обади се небрежно Феликс изотзад.

Едуард се обърна, като в гърдите му се зараждаше ниско ръмжене. Феликс се усмихна — ръката му бе вдигната, дланта нагоре — той сви два пъти пръстите си, като подканваше Едуард да върви напред.

Алис докосна ръката на Едуард.

— Търпение — предупреди го тя.

Те си размениха дълъг поглед и ми се искаше да знаех какво му казва. Реших, че е нещо свързано с това да не напада Феликс, защото Едуард си пое дълбоко дъх и се извърна обратно към Алек.

— Аро ще се радва да те види отново — каза Алек, сякаш нищо не бе станало.

— Да не го караме да чака — предложи Джейн.

Едуард кимна веднъж.

Алек и Джейн, държейки се за ръце, поведоха пътя надолу към още един широк, украсен хол — щеше ли да има някога край?

Те игнорираха вратите в края на стаята — врати изцяло покрити със злато — като спряха в средата на хола и плъзнаха настрани парче от панела, за да разкрият обикновена дървена врата. Не беше заключена. Алек я отвори за Джейн.

Искаше ми се да изстена, когато Едуард ме издърпа от другата страна на вратата. Беше същият античен камък, както площада, алеята и каналите. И отново бе тъмно и студено. Каменното предверие не бе голямо. Той водеше веднага към ярка, пълна с пещери стая, свършено кръгла, като огромна оръдейна кула в замък... каквато и вероятно беше.

Два етажа по-нагоре, продълговати и тесни прозорци хвърляха правоъгълни ивици слънчева светлина на каменният под. Нямаше изкуствено осветление. Единствените мебели в стаята бяха няколко масивни дървени стола, като тронове, които бяха разпръснати наоколо, наравно с извивките на каменните стени. В самият център на кръга, в

малка падина, имаше още една шахта. Зачудих се дали я използват като изход, като дупката на улицата.

Стаята не бе празна. Шепа хора бяха погълнати от очевидно спокоен разговор. Шепотите на ниски, плавни гласове беше като нежно тананикане във въздуха. Докато гледах, две бледи жени в летни рокли се спряха на парче светлина и, подобно на призми, кожата им проблесна с цветовете на дъгата срещу охрените стени.

Изящните лица на всички се извърнаха към нашата група, когато влязохме в стаята. По-голямата част от безсмъртните бяха облечени в ненабиващи се на очи панталони и блузи — неща, които не биха изпъкнали на улиците отдолу. Но мъжът, който заговори първи, носеше една от дългите роби. Бе дълбоко черна и докосваше пода. За момент си помислих, че дългата му, катранено черна коса е качулката на мантията му.

— Джейн, скъпа, ти се завърна! — извика той с очевидна наслада. Гласът му бе като мека въздишка.

Той се придвижи напред и движението протече с такава сюрреалистична грация, че се опулих, като ченето ми увисна. Дори Алис, чийто движения приличаха на танц, не можеха да се сравнят с това.

Бях още по-удивена, когато той се приближи и успях да видя лицето му. Не беше като на неестествено привлекателните лица, които го заобикаляха (защото той не дойде при нас сам — цялата група се струпала около него, някои го следваха, а други вървяха пред него с маниерите на бодигардове). Не можех да реша дали лицето му е красиво или не. Предполагам, че чертите му бяха съвършени. Но той бе толкова различен от вампирите, колкото и аз от тях. Кожата му бе прозрачно бяла, като пласт на лук, и изглеждаше почти толкова деликатна — стоеше като шокиращ контраст срещу дългата черна коса, която обграждаше лицето му. Почувствах странното, ужасяващо желание да докосна бузата му, за да видя дали е по-мека от тази на Едуард или на Алис, или беше като напудрена. Очите му бяха червени, като на останалите около него, но неговият цвят бе замъглен, млечен — зачудих се дали погледът му не е замъглен от мъглата.

Той се плъзна към Джейн, пое лицето ѝ в хартиените си ръце, целуна я леко по пълните устни, след което се плъзна крачка назад.

— Да, Господарю. — Джейн се усмихна — изражението я накара да заприлича на дете-ангел. — Доведох го обратно жив, точно както пожелахте.

— Ах, Джейн. — Той също се усмихна. — Ти си такава утеха за мен.

Той извърна замъглените си очи към нас, като усмивката му стана по-лъчезарна — почти ентусиазирана.

— И Алис и Бела също! — зарадва се той, като пляскаше с ръце. — Това е щастлива изненада! Прекрасно!

Загледах се в него шокирано, когато каза имената ни непринудено, сякаш бяхме стари приятели, които са наминали на неочаквано посещение.

Той се обърна към едрият ни придружител.

— Феликс, бъди така добър да уведомиш братята ми за нашата компания. Убеден съм, че не биха искали да изпуснат това.

— Да, Господарю — кимна Феликс и изчезна обратно през пътя, от който бяхме дошли.

— Виждаш ли, Едуард? — Странният вампир се извърна и се усмихна на Едуард като любим дядо, който го смърря. — Какво ти казах? Не се ли радваш, че не ти дадох това, което пожела вчера?

— Да, Аро, радвам се — съгласи се той, като обви по-здрави ръката си около кръста ми.

— Обичам щастливият край — въздъхна Аро. — Толкова са редки. Но искам цялата история. Как се случи това? Алис? — Той се обърна към Алис с любопитни, замъглени очи. — Брат ти очевидно те намира за безпогрешна, но очевидно е имало някаква грешка.

— О, аз съм далеч от безпогрешна. — Тя се усмихна ослепително. Тя изглеждаше напълно безгрижна, като изключим ръцете ѝ, които бяха свити в здрави малки юмруци. — Както можеш да видиш днес, причинявам толкова често проблеми, колкото и ги поправам.

— Прекалено си скромна — смърри я Аро. — Виждам някои от твоите най-невероятните ти подвизи и смея да призная, че никога не съм виждал нещо подобно на таланта ти. Прекрасно!

Алис стрелна с поглед Едуард. Аро не го пропусна.

— Съжалявам, не бяхме представени един на друг както трябва, нали? Просто имам чувството, че вече ви познавам и имам

склонността да се изхвърлям. Брат ти ни запозна вчера, по един особен начин. Виждаш ли, споделям част от таланта на брат ти, само че аз съм ограничен по начин, по който той не е. — Аро поклати глава — тонът му бе завистлив.

— И също така изразително по-могъщ — добави сухо Едуард. Той погледна Алис, докато обясняваше бързо. — Аро се нуждае от физически контакт, за да чуе мислите ти, но той чува много повече от мен. Знаеш, че мога да чуя само минаващите ти в момента през главата мисли. Аро чува всяка мисъл, която някога е минавала през умът ти.

Алис повдигна деликатните си вежди, а Едуард наклони глава.

Аро също не пропусна това.

— Но да можеш да чуваш от разстояние... — Аро въздъхна, като посочи размяната между двама им, която току-що се бе случила. — Това би било толкова удобно.

Аро погледна над рамената ни. Всички останали глави се обърнаха в същата посока, включително и Джейн, Алек и Деметри, които стояха мълчаливо зад нас.

Аз се обърнах най-бавно. Феликс се беше върнал, като зад него се носеха още две фигури с черни роби. И двамата много приличаха на Аро, единият дори имаше вълнистата му черна коса. Другият имаше рошава снежнобяла коса — същият оттенък като лицето му — която докосваше раменете му. Лицата им имаха идентичната, подобни на тънка хартия, кожа.

Триото от картината на Карлайл бе завършено, непроменено от последните три хиляди години, откакто бе нарисувано.

— Маркус, Кай, вижте! — каза напевно Аро. — Бела е жива все пак, и Алис е с нея! Не е ли това прекрасно?

Нито един от тях не изглеждаше така, сякаш „прекрасно“ би бил първият им избор на дума. Тъмнокосият мъж изглеждаше напълно отегчен, сякаш бе видял прекалено много хилядолетия от ентусиазмът на Аро. Лицето на другият бе вкиснато изпод снежната му коса.

Тяхната липса на интерес не обузда радостта на Аро.

— Нека да чуем историята — почти изпя Аро с лекия си глас.

Белокосият античен вампир се отдалечи, като се плъзгаше към единият от дървените тронове. Другият спря до Аро и протегна ръка, за да поеме ръката му, както отначало си помислих. Но той само докосна дланта му леко, след което отпусна ръката си. Аро повдигна

една черна вежда. Зачудих се как хартиената му кожа не се напука от усилието.

Едуард изсумтя много тихо и Алис го изгледа любопитно.

— Благодаря ти, Маркус — каза Аро. — Това е доста интересно.

Чак секунда по-късно осъзнах, че Маркус показваше мислите си на Аро.

Маркус не изглеждаше заинтересован. Той се плъзна от Аро, за да се присъедини към този, който трябваше да е Кай, седнал срещу стената. Двама от присъстващите вампири ги последваха мълчаливо — бодигарди, както си бях помислила и преди. Можех да видя че двете жени в летните рокли бяха отишли да застанат до Кай по същият начин. Идеята, че който и да е вампир може да има нужда от пазач ми се стори нелепа, но може би античните бяха толкова крехки, колкото предполагаше кожата им.

Аро клатеше глава.

— Невероятно — каза той. — Абсолютно невероятно.

Изражението на Алис беше безсилно. Едуард се обърна към нея и обясни с бърз, нисък глас.

— Маркус вижда връзките. Изненадан е от силата на нашата връзка.

Аро се усмихна.

— Толкова удобно — повтори си той. След което се обърна към нас. — Доста е трудно да изненадате Маркус, мога да ви уверя в това.

Погледнах убитото лице на Маркус и му повярвах.

— Просто е толкова трудно за разбиране, дори сега — замисли се Едуард, докато наблюдаваше ръцете на Едуард около мен. Беше ми трудно да го следвам хаотичната нишка на мислите на Аро. Опитах се да наваксам. — Как можеш да издържаш толкова близо до нея по този начин?

— Не е като да е без усилие — отговори спокойно Едуард.

— И все пак — *la tua cantante!* Каква загуба!

Едуард се засмя безрадостно.

— Гледам на това по-скоро като на награда.

Аро бе скептичен.

— Прекалено висока цена.

— Струва си.

Аро се засмя.

— Ако не я бях усетил чрез спомените ти, нямаше да повярвам, че повикът на нечия кръв може да е толкова силен. Никога не съм почувствал сам нещо подобно. Много от нас биха разменили много за подобен дар, докато ти...

— Го прахосваш — довърши Едуард, като сега гласът му беше саркастичен.

Аро се засмя отново.

— Ах, колко ми липсва моят приятел Карлайл! Напомняш ми за него — само дето той не беше толкова гневен.

— Карлайл ме превъзхожда и по много други начини.

— Определено никога не съм си мислел, че от всичко възможно ще видя Карлайл надхитрен от самоконтролът си, но ти го засенчваш.

— Едва ли. — Едуард звучеше нетърпеливо. Сякаш бе изморен от мероприятията. Това ме плашеше още повече — не можех да не си представя какво ли очакваше да последва.

— Доволен съм от неговият успех — замисли се той. — Спомените ти за него са голям дар за мен, въпреки че ме удивляват неимоверно много. И съм изненадан колко... ми е приятно от успехът му в необичайният път, който е избрал. Очаквах, че ще отслабне и залинее с времето. Бях се присмивал на плановете му да открие други, които споделят особените му виждания. И все пак, някак си, се радвам, че съм грешал.

Едуард не отговори.

— Но вашите ограничения! — въздъхна Аро. — Не знаех, че подобна сила е възможна. Да издържиш срещу такъв сиренски повик, и то не само веднъж, ами отново и отново — ако сам не го бях почувствал, нямаше да го повярвам.

Едуард се вгледа безизразно във възхищението на Аро. Познавах достатъчно добре лицето му — изминалото време не бе променило това — за да позная, че нещо кипеше под повърхността. Опитах се да запазя дишането си равномерно.

— Само като си припомня как те привлича... — Аро се засмя тихо. — Ожаднявам.

Едуард се напрегна.

— Не се тревожи — увери го Аро. — Нямам нищо лошо в предвид. Но съм толкова любопитен за едно конкретно нещо. — Той

ме изгледа с ярък интерес. — Може ли? — попита енергично той, като повдигна една ръка.

— Попитай *нея* — предложи Едуард равен глас.

— Разбира се, колко грубо от моя страна! — възкликна Аро. — Бела — той се обърна директно към мен сега. — Смаян съм от това, че си единственото изключение на впечатляващият талант на Едуард — толкова е интересно, че подобно нещо е възможно! И се чудех, понеже талантите ни си приличат по много начини, ако бъдеш така добра да ми позволиш да опитам — да видя дали и си изключение и за мен?

Очите ми се стрелнаха ужасено към Едуард. Въпреки прекомерната учтивост на Аро, не вярвах наистина да имам право на избор. Бях ужасена от мисълта да му позволя да ме докосне и все пак извратено заинтригувана от възможността да почувствам странната му кожа.

Едуард кимна насърчително — дали защото бе убеден, че Аро няма да ме нарани или защото нямаше друг избор, не можех да кажа.

Обърнах се към Аро и вдигнах бавно ръката си пред мен. Трепереше.

Той се плъзна по-близо и ми се струва, че изражението му трябваше да мине за уверително. Но хартиените му черти бяха прекалено странни, прекалено неземни и плашещи, за да ме уверяват. Изражението на лицето му бе по-самоуверено, отколкото бяха думите му.

Аро се пресегна, сякаш за да се здрависа с мен, и притисна незначително изглеждащата си кожа срещу моята. Беше твърда, но чуплива — по-скоро шист, отколкото гранит — и дори по-студена отколкото очаквах.

Помътнелите му очи ми се усмихнаха и бе невъзможно да извърна глава. Бяха хипнотизиращи по един странен, неприятен начин.

Лицето на Аро се промени, докато го наблюдавах. Самоувереността му трепна и стана първо съмнение, после скептичност преди да се успокои в дружелюбна маска.

— Толкова интересно — каза той, като пусна ръката ми и се отдръпна назад.

Очите ми се стрелнаха към Едуард и въпреки че лицето му бе сдържано, ми се стори, че изглежда малко самодоволен.

Аро продължи да се движи със замислено изражение. Беше тих за момент, като очите му проблясваха между трима ни. След което рязко поклати глава.

— За пръв път ми е — каза си той на себе си. — Чудя се дали има имунитет и срещу другите ни таланти... Джейн, скъпа?

— Не! — Едуард изръмжа думата.

Алис улови ръката му, за да го възпре. Той се отскубна.

Малката Джейн се усмихна щастливо на Аро.

— Да, Господарю?

Едуард наистина ръмжеше сега, звукът плющеше и се дереше от него, като гледаше Аро с опасни очи. Стаята бе станала неподвижна, всички го наблюдаваха с удивено недоверие, сякаш се излагаше като нарушаваше някаква норма на общоприето социално поведение. Видях Феликс да се ухилва обнадеждено и да пристъпва напред. Аро го погледна веднъж и той замръзна на място, като ухилването му се превърна в намръщено изражение.

След което заговори на Джейн.

— Чудех се, скъпа моя, дали Бела ще е имунизирана срещу теб.

Едва можех да чуя Аро над разяреното ръмжене на Едуард. Той ме пусна, като се придвижи, за да ме скрие от погледа им. Кай се плъзна в нашата посока с антуражът си, за да гледа.

Джейн се обърна към нас с усмивка на светица.

— Недей! — извика Алис, когато Едуард скочи към малкото момиче.

Преди да мога да реагирам, преди някой да успее да скочи между тях, преди бодигардовете на Аро да напрегнат, Едуард беше на земята.

Никой не го бе докоснал, но той бе на каменният под, като се гърчеше от очевидна агония, докато аз наблюдавах ужасено.

Джейн се усмихваше само на него сега и тогава всичко си дойде на мястото — това, което Алис бе казала за страховитите дарби, защо всички се държаха с Джейн толкова отбранително и защо Едуард се бе хвърлил пред нея, преди да може да стори това на мен.

— Спри! — изпищях аз, като гласът ми отекна в тишината, и скочих напред, за да заста на между тях. Но Алис хвърли ръцете си около мен в неуязвима хватка и не обърна внимание на опитите ми за измъкване. Нито звук не излезе от устните на Едуард, докато се

гърчеше срещу камъните. Имах чувството, че главата ми ще експлодира от болка, докато гледам това.

— Джейн — повика я отново Аро с тих глас. Тя бързо вдигна поглед, все още усмихвайки се от удоволствие, очите ѝ бяха въпросителни. Веднага щом Джейн отмести поглед, Едуард застана мирно.

Аро насочи главата си към мен.

Джейн извърна усмивката си в моя посока.

Дори не срещнах погледа ѝ. Наблюдавах Едуард от затворът на ръцете на Алис, като все още се борех безсмислено.

— Той е добре — прошепна Алис със стегнат глас. Докато говореше, той стана, след което скочи леко на крака. Очите му срещнаха моите и те бяха ужасени. Отначало си помислих, че ужасът е от това, което току-що бе изживял. Но тогава погледна бързо към Джейн и обратно към мен — и лицето му се успокои в облекчение.

Погледнах и аз към Джейн, която вече не се усмихваше. Тя ме гледаше гневно, със стисната челюст от силата на концентрацията ѝ. Свих се назад, като очаквах болката.

Нищо не се случи.

Едуард отново застана до мен. Той докосна ръката на Алис и тя ме предаде на него.

Аро започна да се смее.

— Ха, ха, ха — кикотеше се той. — Това е прекрасно!

Джейн изсъска безпомощно, като се приведе напред, сякаш бе готова да нападне.

— Не се натъжавай, скъпа моя — каза Аро с утешителен глас, като постави леко ръка на рамото ѝ. — Тя осуети всички ни.

Горната устна на Джейн се изви над зъбите ѝ, докато продължаваше да ме гледа свирепо.

— Ха, ха, ха — сподави смехът си Аро. — Много си смел, Едуард, да търпиш мълчаливо. Помолих Джейн да го направи на мен веднъж — просто от любопитство. — Той поклати възхитено глава.

Едуард го изгледа отвратено.

— Та какво да правим сега с теб? — въздъхна Аро.

Едуард и Алис замръзнаха. Това бе частта, която бяха очаквали. Започнах да треперя.

— Не мисля, че има някаква вероятност да си си променил решението? — попита Аро обнадеждено Едуард. — Твоят талант би бил отлично допълнение към нашата малка компания.

Едуард се поколеба. С периферното си зрение забелязах Феликс и Джейн да правят физиономия.

Едуард сякаш претегляше тежестта на всяка дума преди да я изговори.

— По-скоро... не.

— Алис? — попита Аро, все още с надежда. — Проявяваш ли интерес да се присъединиш към нас?

— Не, благодаря — каза Алис.

— Ами ти, Бела? — Аро повдигна вежди.

Едуард изсъска ниско в ушите ми. Загледах се безучастно в Аро. Той шегуваше ли се? Или всъщност ме питаше дали искам да остана за вечеря?

Белокосият Кай наруши мълчанието.

— Какво? — попита той Аро — гласът му, макар и не по-висок от шепот, бе глух.

— Кай, нима не виждаш потенциалът — упрекна го нежно Аро. — Не съм виждал толкова многообещаващ далновиден талант откакто открихме Джейн и Алек. Можеш ли да си представиш възможностите, когато тя стане една от нас?

Кай извърна поглед с язвително изражение. Очите на Джейн заблестяха възмутено от сравнението.

Едуард се стягаше до мен. Можех да чуя звука в гърдите му, който клонеше към ръмжене. Не можех да оставя темпераментът му да му навлече беди.

— Не, благодаря ви — проговорих аз малко по-силно от шепот, като гласът ми трепереше от страх.

Аро въздъхна.

— Колко жалко. Такава загуба.

Едуард изсъска.

— Присъедини се или умри, това ли е? Това и очаквах, когато ни доведоха в *тази* стая. Толкова за законите ви.

Тона на гласът му ме изненада. Звучеше разсърден, но имаше нещо преднамерено в изказването си — сякаш бе подбрал думите си с голяма грижа.

— Разбира се, че не — премигна слисано Аро. Вече бяхме събрани тук, Едуард, очаквахме завръщането на Хайди. Не вас.

— Аро — изсъска Кай. — Законът го изисква.

Едуард изгледа Кай.

— Заради какво? — настоя той. Вероятно е знаел какво си мисли Кай, но изглеждаше решен да го накара да се изкаже гласно.

Кай посочи с кокалестият си пръст към мен.

— Тя знае прекалено много. Разкрили сте тайната ни. — Гласът му бе тънък като хартия, точно като кожата му.

— Има няколко хора и във вашата шарада — напомни му Едуард и аз се сетих за хубавата рецепционистка долу.

Лицето на Кай се изви в ново изражение. Това усмивка ли трябваше да представлява?

— Да — съгласи се той. — Но когато нямаме повече нужда от тях, те ще подкрепят нашето решение. Това не са твоите планове за тази тук. Ако тя предаде тайните ни, готов ли си да я унищожиш? Не мисля така — присмя му се той.

— Никога не бих... — започнах, все още шепнейки. Кай ме накара да замълча с един леден поглед.

— Нито имаш намерение да я направиш една от нас — продължи Кай. — Именно поради това, тя е уязвима. Макар че за това е истина, че само тя ще бъде лишена от живота си. Вие може да си тръгнете, ако желаете.

Едуард оголи зъби.

— Така и си помислих — каза Кай, с нещо сродно на удоволствие. Феликс се наведе нетърпеливо напред.

— Освен... — прекъсна го Аро. Той не изглеждаше щастлив от пътя, който бе поел разговорът. — Освен, ако не възнамеряваш да и дадеш безсмъртие?

Едуард стисна устни, като се поколеба за момент преди да отговори.

— И ако това е така?

Аро се усмихна, отново щастлив.

— Ами, тогава ще сте свободни да си отидете вкъщи и да отнесете поздравите ми на моят приятел Карлайл. — Изражението му стана по-колебливо. — Но се опасявам, че трябва наистина да го имате в предвид.

Аро вдигна ръце пред себе си.

Кай, който бе започнал да се мръщи разярено, се успокои.

Устните на Едуард се свиха в жестока линия. Той се вгледа в очите ми и обърна глава.

— Кажи го — прошепнах аз. — Моля те.

Наистина ли идеята бе толкова отвратителна? Да не би да предпочита да умре, отколкото да ме промени? Имах чувството, че някой ме е ритнал в стомахът.

Едуард гледаше надолу към мен с измъчено изражение.

И тогава Алис се отдръпна от нас, като се отправи към Аро. Обърнахме се да я погледнем. Ръцете ѝ бяха вдигнати като неговите.

Тя не каза нищо, а Аро отпрати разтревоженият си бодигард, когато те застанаха на пътя ѝ. Аро я пресрещна на половината път и пое ръката ѝ с нетърпелив, алчен блясък в очите си.

Той наведе глава над допиращите им се ръце, като очите му се затвориха, докато се концентрираше. Алис бе неподвижна, лицето ѝ бе безизразно. Чух зъбите на Едуард да щракват.

Никой не помръдна. Аро изглеждаше като замръзнал над ръката на Алис. Секундите минаваха и аз ставах все повече и повече стресирана, като се чудех колко ли време ще мине преди да е станало прекалено късно. Преди да се окаже, че нещо не е както трябва — по-зле, отколкото вече беше.

Мина още един мъчителен момент и гласът на Аро наруши тишината.

— Ха, ха, ха — засмя се той, като главата му все още бе приведена напред. Той вдигна бавно поглед, очите му светли от възбуда. — Това беше *зашеметяващо!*

Алис се усмихна сухо.

— Радвам се, че ти хареса.

— Да видя нещата, които ти си виждала — особено тези, които още не са се случили! — Той поклати учудено глава.

— Но това ще се случи — напомни му тя със спокоен глас.

— Да, да, доста ясно изразено е. Определено няма проблем.

Кай изглеждаше горчиво разочарован — чувство, което очевидно споделяше с Феликс и Джейн.

— Аро — оплака се Кай.

— Скъпи Кай — усмихна се Аро. — Не се ядосвай. Помисли си за възможностите! Няма да се присъединят към нас днес, но винаги можем да се надяваме на бъдещето. Представи си радостта, която малката Алис би донесла на малкият ни дом... Освен това съм ужасно любопитен да видя какво ще стане от Бела!

Аро изглеждаше убеден. Не осъзнаваше ли колко субективни са виденията на Алис? Че може да реши да ме промени днес, но да си промени мнението утре? Милион малки решения, нейните решения и решенията на толкова много други също — на Едуард — можеха да променят пътеката ѝ, и заедно с това, и бъдещето.

И щеше ли да има наистина значение, че Алис проявяваше желание, щеше ли да има някаква разлика, ако аз наистина стана вампир, когато идеята бе толкова отблъскваща за Едуард? Ако смъртта за него бе по-добра алтернатива, отколкото да ме държи наблизко завинаги, една безсмъртна досада? Колкото и да бях ужасена, почувствах как потъвам в депресия, давя се в нея...

— Тогава свободни ли сме да си вървим сега? — попита Едуард с равен глас.

— Да, да — каза Аро приветливо. — Но, моля, посетете ни отново. Беше изключително вълнуващо!

— И ние също ще ви посетим — обеща Кай, очите му внезапно притворени като тежкия поглед на гущер. — За да се уверим, че спазвате уговорката. На ваше място не бих отлагал дълго. Не даваме втори шансове.

Челюстта на Едуард се стисна и той кимна веднъж.

Кай изсумтя и се върна обратно при Маркус, който седеше неподвижно и незаинтересовано.

Феликс простена.

— Ах, Феликс — усмихна се развеселено Аро. — Хайди ще бъде тук всеки момент. Търпение.

— Хмм — в гласът на Едуард имаше нова нотка. — В този случай, вероятно ще е по-добре да си тръгнем по-рано, отколкото по-късно.

— Да — съгласи се Аро. — Това е добра идея, защото наистина се случват и инциденти. Моля ви все пак да изчакате долу до след залез, ако нямате нищо против.

— Разбира се — съгласи се Едуард, докато аз се свих от мисълта, че трябва да изчакаме до края на деня, преди да можем да избягаме.

— И ето — добави Аро, като махна към Феликс с един пръст. Феликс веднага се приближи и Аро свали сивото наметало, което огромният вампир носеше, като го дръпна от раменете му. Той го хвърли към Едуард. — Вземи това. Малко се набиваш на очи.

Едуард си сложи дългата мантия, като остави качулката спусната. Аро въздъхна.

— Отива ти.

Едуард се засмя, но внезапно се спря, като погледна през рамо.

— Благодаря ти, Аро. Ще чакаме долу.

— Довиждане, млади приятели — каза Аро със светнали очи, като гледаше в същата посока.

— Да тръгваме — каза Едуард, сега припряно.

Деметри посочи, че трябва да го следваме и се отправи към пътя, от който бяхме дошли, единственият изход, както ми се струваше.

Едуард ме дръпна бързо до себе си. Алис беше от другата ми страна, лицето ѝ сурово.

— Не достатъчно бързо — промърмори тя.

Погледнах я изплашено, но тя само изглеждаше огорчена. Чак тогава чух бълбукането на гласове — високи, груби гласове — които идваха от предверието.

— Е, това е необичайно — избоботи грубият глас на един мъж.

— Толкова е средновековно — изквича неприятно писклив женски глас.

Голяма тълпа прииждаше през малката врата, като изпълваше малката каменна стая. Деметри замахна към нас да направим място. Притиснахме се към студената стена, за да им дадем път.

Двойката най-отпред, звучаха като американци, се огледаха наоколо с оценяващи очи.

— Добре дошли, гости! Добре дошли във Волтера! — Можех да чуя напевният глас на Аро в голямата кръгла стая.

Останалите от тях, може би около четиридесет или повече, минаха след двойката. Някои изучаваха обстановката като туристи. Други дори взеха снимки. Трети изглеждаха объркани, сякаш приказката, която ги бе довела тук нямаше никакъв смисъл вече. Забелязах конкретно една малка тъмна жена. Около вратът си имаше

броеница и тя бе сграбчила здраво кръста си в едната ръка. Тя вървеше по-бавно от другите, като докосваше някой от време на време и задаваше въпроси на непознат език. Изглежда никой не я разбра и гласът ѝ стана по-паникьосан.

Едуард придърпа лицето ми към гърдите си, но бе прекалено късно. Вече бях разбрала.

Веднага щом се появи и най-малката пролука, Едуард ме избута бързо към вратата. Можех да усетя ужасеното изражение на лицето си и сълзите започнаха да се наливат в очите ми.

Украсеният златен коридор бе тих и празен, като изключим една великолейна и величествена жена. Тя се загледа любопитно в нас, най-вече в мен.

— Добре дошла у дома, Хайди — поздрави я Дементи иззад нас.

Хайди се усмихна разсеяно. Напомняше ми за Розали, въпреки че изобщо не си приличаха — просто красотата ѝ също бе изключителна, забравима. Не можех да откъсна погледа си от нея.

Беше облечена така, че да подчертае красотата си. Удивително дългите ѝ крака, потъмнени с чорапогащник, бяха разгопени от възможно най-късата пола. Блузата ѝ бе с дълги ръкави и поло, но екстремно прилепнала и бродирана с червен винил. Дългата ѝ махагонено червена коса бе лъскава а очите ѝ бяха най-странният нюанс на виолетовото — цвят, който вероятно е постигнат със сини леци върху червени ириса.

— Дементи — отвърна тя с копринен глас, като очите ѝ се стрелкаха между лицето ми и сивата мантия на Едуард.

— Добър улов — похвали я Дементи и внезапно разбрах тоалетът ѝ, който приковаваше вниманието... тя не бе само рибарят, тя бе и стръвта.

— Благодаря. — Тя се усмихна зашеметяващо. — Ти идваш ли?

— След минута. Запази няколко и за мен.

Хайди кимна ѝ се наведе през вратата като хвърли един последен, любопитен поглед към мен.

Едуард закрачи така, че трябваше да тичам, за да не изоставам. Но все още не бяхме стигнали до украсената врата в края на коридора преди да са започнали писъците.

22. ПОЛЕТ

Деметри ни остави в жизнерадостно изобилната рецепция, където жената Джианна все още бе на поста си зад полираното бюро. Светла, безобидна музика звучеше от скритите тонколони.

— Не си тръгвайте преди да се е стъмнило — предупреди ни той.

Едуард кимна, а Деметри побърза да излезе.

Джианна изобщо не изглеждаше изненадана от размяната, въпреки че огледа взетата назаем мантия на Едуард с проникателни предположения.

— Добре ли си? — попита ме Едуард изпод дъха си, прекалено ниско, за да го чуе човешката жена. Гласът му беше груб — ако бе възможно кадифето да е грубо — от тревога. Все още стресиран от ситуацията ни, както можех да си представя.

— По-добре я сложи да седне преди да е паднала — каза Алис. — Ще се разпадне на парчета.

Едва тогава осъзнах, че треперя, и то силно, цялата ми фигура вибрираше, докато зъбите ми не затракаха и не ми се стори, че стаята около мен се клати и замъглява пред очите ми. За една обезумяла секунда се зачудих дали така се чувства Джейкъб, преди да се превърне във върколак.

Чух звук, който нямаше смисъл, странен и разкъсващ в съответствие с иначе веселата музика за фон. Разсеяна от треперенето не можех да кажа откъде идва.

— Шшт, Бела, шшт — каза Едуард като ме бутна на канапето далеч от любопитният човек зад бюрото.

— Мисля, че изпада в истерия. Може би трябва да й удариш шамар — предложи Алис.

Едуард й хвърли отчаян поглед.

Тогава разбрах. Оу. Звукът идваше от мен. Разкъсващият звук беше ридането, което идваше от гърдите ми. Това ме тресеше.

— Всичко е наред, в безопасност си, всичко е наред — повтаряше той отново и отново. Той ме придърпа в скута си и обви

дебелата вълнена мантия около мен, като ме предпазваше от студената си кожа.

Знаех, че е глупаво да реагирам така. Кой знае колко време имах да погледна лицето му? Той беше спасен, и аз бях спасена, и той можеше да ме напусне веднага щом си тръгнем. Очите ми да бъдат изпълнени със сълзи, от които не можех да видя ясно чертите му бе пражосничество — лудост.

Но зад очите ми, където сълзите не можеха да отмият образът, все още можех да видя паникьосаното лице на дребната жена с броеницата.

— Всички тези хора — изплаках аз.

— Знам — прошепна той.

— Толкова е ужасно.

— Да, така е. Иска ми се да не ти се бе наложило да го видиш.

Облегнах главата си срещу студените му гърди, като използвах дебелата мантия да избърша очите си. Поех си няколко пъти дълбоко дъх, в опит да се успокоя.

— Да ви донеса ли нещо? — попита учтиво един глас. Беше Джианна, която се бе надвесила над рамото на Едуард с поглед, който беше едновременно загрижен и все пак професионален и сдържан. Изглежда не я притесняваше, че лицето ѝ бе на сантиметри от враждебен вампир. Или беше пълна невежа, или много добра в работата си.

— Не — отговори студено Едуард.

Ти кимна, усмихна ми се, и след това изчезна.

Почаках, докато се уверя, че не може да ни чуе.

— Тя знае ли какво става тук? — попитах аз, като гласът ми бе нисък и дрезгав. Възвръщах си контролът и дишането ми се изравняваше.

— Да. Тя знае всичко — каза ми Едуард.

— Знае ли, че ще я убият някой ден?

— Знае, че е възможно — каза той.

Това ме изненада.

Лицето на Едуард бе трудно за разчитане.

— Надява се, че ще решат да я задържат.

Кръвта напусна лицето ми.

— Тя иска да е една от тях?

Той кимна веднъж, очите му остри върху лицето ми, следящи за реакцията ми.

Потреперах.

— Как може да иска това? — прошепнах аз, по-скоро на себе си, вместо да търся наистина отговор. — Как може да гледа хората, които се редят пред онази ужасна стая и да иска да е част от *това*?

Едуард не отговори. Изражението му се сгърчи в отговор на нещо, което бях казала.

Докато се вглеждах в прекалено красивото му лице, опитвайки се да разбера промяната, внезапно ме порази, че аз наистина съм тук, в ръцете на Едуард, без значение за колко кратко, и че нямаше — поне в този момент — да бъдем убити.

— О, Едуард — извиках аз и отново плачех. Беше такава глупава реакция. Сълзите ми бяха прекалено големи, за да видя лицето му отново и това беше непроситимо. Имах време до залез със сигурност. Отново като в приказка, с крайни срокове, които приключваха магията.

— Какво има? — попита той, все още разтревожен, като разтриваше гърбът ми с нежни потупвания.

Обвих ръце около шията му — кое беше най-лошото, което можеше да направи? Само да ме избута — и се притиснах по-близо до него.

— Много ли е извратено от моя страна да бъда щастлива в момента? — попитах. Гласът ми ми изневери на два пъти.

Той не ме избута. Придърпа ме здраво към ледено-твърдите си гърди, толкова здраво, че ми бе трудно да дишам, дори и със сигурно непокътнатите ми дробове.

— Знам точно какво имаш предвид — прошепна той. — Но имаме много причини да сме щастливи. Като например, че сме живи.

— Да — съгласих се. — Това е добра причина.

— И че сме заедно — прошепна той. Дъхът му беше толкова сладък, че накара главата ми да се завърти.

Просто кимнах, като бях убедена, че не поставяше същата тежест в тази загриженост като мен.

— И с малко късмет ще сме живи и утре.

— Да се надяваме — казах неспокойно.

— Изгледите са доста добри — увери ме Алис. Беше толкова тиха, че почти забравих за присъствието ѝ. — Ще видя Джаспър след

по-малко от двацет и четири часа — добави тя с доволен тон.

Късметлийката Алис. Тя поне можеше да се довери на бъдещето си.

Не можех да отместя поглед за дълго от лицето на Едуард. Гледах го, като ми се искаше все повече бъдещето никога да не се случва. Че този момент ще трае вечно или, ако не може, че ще спре да съществувам, когато спре.

Едуард гледаше право към мен, тъмните му очи бяха нежни и беше лесно да се преструвам, че и той се чувства по-същият начин. Това правех аз. Преструвах се, за да направя моментът още по-сладък.

Пръстите му проследиха кръговете под очите ми.

— Изглеждаш изморена.

— А ти изглеждаш жаден — прошепнах обратно, като разглеждах лилавите синини под черните му ириси.

Той сви рамене.

— Нищо работа.

— Сигурен ли си? Мога да остана с Алис — предложих неохотно аз — предпочитам да ме убие сега, отколкото да помръдне и на сантиметър от мен.

— Не ставай абсурдна. — Той въздъхна — сладкият му дъх погали лицето ми. — Никога не съм контролирал по-добре тази страна от природата ми, както сега.

Имах милион въпроси за него. Един от тях избуяваше към устните ми, но си прехапах езика. Не исках да развалям момента, колкото и несъвършен да бе, тук в тази стая, от която ми се гадеше, пред очите на потенциалното чудовище.

Тук, в ръцете му, беше толкова лесно да си представям, че ме иска. Не исках да мисля за мотивите му сега — дали се държеше така, за да ме държи спокойна, когато сме все още в опасност или просто се чувстваше виновен, за това че бяхме тук и облекчен, че не е виновен за смъртта ми. Може би времето, което бяхме прекарвали разделени бе достатъчно, така че не му досаждах в момента. Но нямаше значение. Бях толкова по-щастлива, като се преструвах.

Лежах тихо в ръцете му, като си припомнях лицето му, преструвайки се...

Той се вглеждаше в лицето ми така, сякаш правеше същото, докато той и Алис обсъждаха как да се приберат вкъщи. Гласовете им

бяха толкова бързи и ниски, че знаех, че Джианна няма да ги разбере. Сама пропуснах половината. Макар че звучеше така, сякаш ще бъдат намесени още кражби. Зачудих се бездейно дали жълтото порше се бе върнало обратно при собственика си.

— Какъв беше тоя разговор за някакви *певци*? — попита Алис по едно време.

— *La tua cantante* — каза Едуард. Гласът му превърна думите в музика.

— Да, това — каза Алис, като се концентрира за момент. И аз се зачудих за това сега.

Почувствах как Едуард свива рамене.

— Имат такова име за някой, който мирише така, както Бела за мен. Те я наричат моята *певица* — защото кръвта ѝ пее за мен.

Алис се засмя.

Бях достатъчно уморена да заспя, но се борех срещу изтощението. Нямах да изпусна и секунда от времето, което имах с него. От време на време, докато говореше с Алис, той се привеждаше и внезапно ме целуваше — гладките му като стъкло устни докосваха косата ми, челото ми, върхът на носът ми. Всеки път бе като електричен шок към заспалото ми сърце. Звукът на биенето му сякаш изпълваше цялата стая.

Беше Раят — точно по средата на Ада.

Изгубих напълно представа за времето. Така че когато ръцете на Едуард се свиха здраво около мен и двамата с Алис прогледнаха към задната част на стаята с предпазливи очи, се паникьосах. Притиснах се към гърдите на Едуард, когато Алек — очите му бяха ярко рубинени сега, но все така безукорен в светлосивият си костюм, въпреки следобедното хапване — премина през двойните врати.

Новините бяха добри.

— Свободни сте да си вървите — каза ни Алек, с толкова топъл тон, че някой би си помислил, че сме приятели от цял живот. — Ще ви помолим да не се мотаете много из града.

Едуард не отвърна с преструвка — гласът му беше ледено студен.

— Това няма да е проблем.

Алек се усмихна и кимна, след което отново изчезна.

— Следвайте десният коридор зад ъгъла към първата серия асансьори — каза ни Джианна, когато Едуард ми помогна да се изправа на краката си. — Фоайето е два етажа по-надолу и изходът води към улицата. Довиждане засега — добави тя приветливо. Зачудих се дали компетентността ѝ все е достатъчна, за да я спаси.

Алис ѝ метна тъмен поглед.

Бях облекчена, че има и друг път навън — не бях убедена дали ще се справя с още едно пътуване под земята.

Излязохме през едно обзаведено с вкус, луксозно фоайе. Бях единствената, която се обърна назад, за да види средновековният замък, който обграждаше стилната бизнес фасада. Не можех да видя кулата оттук, за което бях благодарна.

Веселбата продължаваше с пълна сила по улиците. Уличните лампи тъкмо се включваха, докато минавахме бързо през тесните, калдъръмени улички. Небето беше тъмно, като бе сиво най-отгоре, но сградите, които се надвесваха над улиците създаваха усещането, че е по-тъмно.

Празненството също бе по-тъмно сега. Дългата, виеща се мантия на Едуард не изпъкваше по начина, по който вероятно би била през някоя обикновена вечер във Волтера. Имаше и други с черни сатенени наметала сега и пластмасовите зъби, които бях видяла върху детето на площада, очевидно бяха популярни и сред възрастните.

— Глупости — промърмори веднъж Едуард.

Не бях забелязала, че Алис е изчезнала зад мен. Погледнах назад, за да ѝ задам въпрос и нея я нямаше.

— Къде е Алис? — прошепнах паникьосано.

— Отиде да вземе чантата ти оттам, където ги е скрила тази сутрин.

Бях забравила, че имам достъп до четка за зъби. Това определено хвърли светлина на изгледите ми.

— Ще открадне и кола, нали така? — познах аз.

Той се ухили.

— Не и докато не излезем.

Пътят до входа ми се стори много дълъг. Едуард можеше да види, че съм изтощена — той обви ръка около талията ми и поддържаше по-голямата част от теглото ми, докато вървахме.

Потреперах, когато ме дръпна през тъмният каменен свод. Огромните, антични решетки над нас бяха като трап, заплашвайки да паднат върху нас и да ни заключат вътре.

Той ме поведе към тъмна кола, която чакаше вдясно от портата в една сянка със запален двигател. За моя изненада, той се пъкна на задната седалка при мен, вместо да настоява да кара.

Алис бе примирена.

— Съжалявам. — Тя замахна неопределено към таблото. — Нямах голям избор.

— Няма нищо, Алис. — Той се ухили. — Не може всичките да са Турбо 911.

Тя въздъхна.

— Може да се сдобия с едно от тези законно. Беше фантастично.

— Ще ти взема едно за Коледа — обеща Едуард.

Алис се извърна сияйна към него, което ме разтревожи, защото в същото време вече караше бързо по тъмният и виещ се път на хълма.

— Жълто — каза му тя.

Едуард ме държеше в ръцете си. В сивата мантия ми бе топло и удобно. Повече от удобно.

— Можеш да спиш вече, Бела — прошепна той. — Всичко свърши.

Знаех, че имаше предвид опасността, кошмарът в античния град, но все още трябваше да преглътна трудно преди да мога да отговоря.

— Не искам да спя. Не съм уморена. — Само втората част беше лъжа. Нямах намерение да затворя очи. Колата бе само слабо осветена от контролите на таблото, но бе достатъчно, за да видя лицето му.

Той притисна устните си към вдлъбнатината под ухото ми.

— Опитай — насърчи ме той.

Поклатих глава.

Той въздъхна.

— Все още си така упорита.

Бях упорита — борех се с натежалите си клепачи и спечелих.

Тъмният път бе най-трудната част — светлините на летището във Флоренция го направиха по-лесно, както и възможността да си измия зъбите и да се преоблека в чисти дрехи — Алис също купи нови дрехи на Едуард, който остави тъмното наметало в кофа за боклук на една алея. Самолетното пътуване до Рим бе толкова кратко, че нямаше

възможност умората да ме пребори. Знаех, че нямаше да е същото на полета от Рим до Атланта, затова помолих стюардесата да ми донесе кока-кола.

— Бела — каза неодобрително Едуард. Знаеше ниската ми поносимост към кофеинът.

Алис беше зад нас. Можех да я чуя как шепне на Джаспър по телефона.

— Не искам да спя — напомних му аз. Дадох му извинение, което бе достоверно, защото бе истина. — Ако затворя сега очи, ще видя неща, които не искам да виждам. Ще имам кошмари.

Той не спори с мен за това.

Щеше да е удачно време да поговорим, да получа отговорите, от които се нуждаех — нуждаех, но без да искам наистина — вече се отчайвах от мисълта какво можех да чуя. Имахме непрекъснат период от време пред нас и не можеше да ми избяга на самолет — или поне не толкова лесно. Никой не можеше да ни чуе, освен Алис — беше късно и повечето пътници бяха изгасили лампите си и молеха за възглавница с приглушени гласове. Говоренето щеше да ми помогне да се преборя с изтощението.

Но крайно странно, прехапах език срещу напливът от въпроси. Причините ми вероятно имаха дефекти поради изтощението, но се надявах, че като отлагам дискусията, ще мога да си набавя още няколко часа с него по-нататък — да отложим това за друга вечер в стил Шехеразада.

Така че продължих да си пия безалкохолното, като устоявах дори на нуждата да мигам. Едуард изглеждаше напълно доволен да ме държи в ръцете си, като пръстите му проследяваха лицето ми отново и отново. И аз също докоснах лицето му. Не можех да се спра, въпреки че се страхувах, че това по-късно ще ме нарани, когато остана отново сама. Той продължи да целува косата ми, челото ми, китките ми... но никога устните ми и това беше добре. Все пак, по колко начина може да бъде осакатено едно сърце и все още да се очаква да продължи да бие? Преживях прекалено много, което трябваше да ме довърши последните няколко дни, но не ме накара да се почувствам по-силна. Вместо това се чувствах ужасно крехка, сякаш и една дума можеше да ме разбие.

Едуард мълчеше. Може би се надяваше, че ще заспя. Може би нямаше какво да каже.

Спечелих битката срещу тежките ми клепачи. Бях будна, когато стигнахме летището в Атланта и дори наблюдавах изгревът над Сиатълските облаци, преди Едуард да затвори прозореца. Бях горда от себе си. Не бях пропуснала и една минута.

Нито Алис, нито Едуард бяха изненадани от приемът, който ни очакваше на летището, но мен ме хвана неподготвена. Джаспър беше първият, когото видях — той като че ли изобщо не ме видя. Имаше очи само за Алис. Тя изтича бързо до него — те не се прегърнаха така, както останалите двойки, които се срещаха там. Само се гледаха един друг в лицето и някак си този момент бе толкова интимен, че все още изпитвах нуждата да погледна настрана.

Карлайл и Есме чакаха в тих ъгъл далеч от металните детектори в сенките на широка колона. Есме се пресегна към мен, като ме прегърна пламенно и все пак не особено удобно, защото Едуард също държеше ръцете си около мен.

— Благодаря ти толкова много — каза тя в ухото ми.

След което хвърли ръцете си около Едуард и изглеждаше така, сякаш плачеше, ако това бе възможно.

— Никога повече няма да ме оставяш да преживея това отново — почти изръмжа тя.

Едуард се ухили разкаяно.

— Съжалявам, мамо.

— Благодаря ти, Бела — каза Карлайл. — Задължени сме ти.

— Едва ли — промърморих аз. Безсънната нощ внезапно взимаше надмощие. Имах чувството, че главата ми бе откъсната от цялото ми тяло.

— Едва се държи на краката си — Есме смърми Едуард. — Да я заведем у тях.

Без да съм сигурна дали искам да съм у дома в този момент, аз се запрепъвах, наполовина сляпа през летището, като Едуард ме поддържаше от едната страна, а Есме от другата. Не знаех дали Алис и Джаспър са зад нас или не, но бях прекалено изтощена, за да погледна.

Мисля, че бях почти заспала, въпреки че все още вървах, когато достигнахме колата им. Изненадата да видя Емет и Розали облеgnати

срещу черният седан под смътната светлина на паркингът ме разбуди малко. Едуард замръзна на място.

— Недей — прошепна Есме. — Тя се чувства ужасно.

— Би трябвало — каза Едуард, като не направи никакъв опит да сниши гласът си.

— Вината не е нейна — казах аз, заваляйки изтощено думите.

— Остави я да се реваншира — помоли го Есме. — Ние ще се качим при Алис и Джаспър.

Едуард изгледа гневно абсурдно прекрасната руса вампирка, която ни очакваше.

— Моля те, Едуард — казах аз. Не исках да се возя в една кола с Розали, точно толкова колкото и него, но бях причинила достатъчно раздори в семейството му.

Той въздъхна и се отправи към колата.

Емет и Розали се качиха отпред без да проговорят, докато Едуард ме издърпа отзад отново. Знаех, че повече нямаше да мога да се боря с клепачите си и положих глава срещу гърдите му, като ги оставих да се затворят. Усетих как колата измърква.

— Едуард — започна Розали.

— Знам — безцеремонният тон на Едуард не бе щедър.

— Бела? — попита нежно Розали?

Клепачите ми се отвориха рязко от шок. Това бе първият път, когато се обръщаше директно към мен.

— Да, Розали? — попитах колебливо.

— Толкова много съжалявам, Бела. Чувствам се ужасно относно всичко това и съм толкова благодарна, че бе достатъчно смела, за да спасиш брат ми след това, което сторих. Моля те, кажи че ще ми простиш.

Думите ѝ бяха неудобни и колебливи, заради смущението ѝ, но изглеждаха искрени.

— Разбира се, Розали — промърморих, като се улавях за каквото и да е шанс, който да я накара да ме мрази по-малко. — Вината изобщо не е твоя. Все пак аз скочих от проклетата скала. Разбира се, че ти прощавам.

Думите излязоха като каша.

— Не се брои, докато е в безсъзнание, Роуз — изсмя се Емет.

— В съзнание съм — казах аз — прозвуча като изопачена въздишка.

— Оставете я да спи — настоя Едуард, но гласът му беше малко по-топъл.

И тогава бе тихо, освен тихото ръмжене на двигателя. Сигурно съм заспала, защото ми се стори че само секунди по-късно вратата се отвори и Едуард ме изнесе от колата. Очите ми не искаха да се отворят. Отначало си помислих, че още сме на летището.

И тогава чух Чарли.

— Бела! — извика той от далечината.

— Чарли — промърморих аз, като се опитвах да разсея ступорът си.

— Шшт — прошепна Едуард. — Всичко е наред — у дома си и си в безопасност. Спи.

— Не мога да повярвам, че имаш нахалството да си покажеш лицето тук — мучеше Чарли срещу Едуард, като гласът му бе много по-близо сега.

— Престани, тате — простенах аз. Той не ме чу.

— Какво е станало с нея? — настоя да узнае Чарли.

— Просто е много изморена, Чарли — увери го тихо Едуард. — Моля те, остави я да си почине.

— Не ми казвай какво да правя! — извика Чарли. — Дай ми я. Махни си ръцете от нея!

Едуард се опита да ме подаде на Чарли, но аз се притиснах към него със склучени, упорити пръсти. Можех да усетя как баща ми ми дърпа ръката.

— Престани, тате — казах малко по-силно. Успях да дръпна клепачите си и да изгледам Чарли със замъглени очи. — Ядосай се на мен.

Бяхме пред къщата ми. Предната врата стоеше отворена. Облачната пелена отгоре бе прекалено дебела, за да позная кое време на деня е.

— Можеш да се обзаложиш, че ще бъда — обеща Чарли. — Влизай вътре.

— Добре. Пусни ме долу — въздъгнах аз.

Едуард ме постави на краката ми. Можех да видя, че съм изправена, но не си усещах краката. Затътрих се напред въпреки това,

докато тротоарът не се завъртя към лицето ми. Ръцете на Едуард ме уловиха точно преди да се размажа в паважа.

— Просто ме остави да я кача до горе — каза Едуард. — После си тръгвам.

— Не — извиках паникьосано аз. Не бях получила отговорите си още. Трябваш да остане поне за това, нали?

— Няма да съм далеч — обеща Едуард, като го прошепна толкова ниско в ухото ми, че нямаше и надежда Чарли да чуе.

Не чух отговорът на Чарли, но Едуард ме отпрати към къщата. Отворените ми очи издържаха само до стълбите. Последното нещо, което усетих бе студените ръце на Едуард, които откопчваха пръстите ми от ризата му.

23. ИСТИНАТА

Имах чувството, че съм заспала от много дълго време — тялото ми бе вкочанено, сякаш изобщо не съм се и движела през това време. Умът ми бе слисан и бавен — странни, цветни сънища — сънища и кошмари — бяха завъртени замаяно вътре в главата ми. Бяха толкова ярки. Ужасното и райското, всичко смесено заедно в една откачена бъркотия. Имаше остра нетърпеливост и страх и двете част от безпомощният сън, където краката ти не могат да се движат достатъчно бързо... И имаше предостатъчно чудовища, червенооки демони, които бяха още по-ужасяващи заради изтънчената им цивилизованост. Сънят все още бе силен — можех дори да си спомня имената. Но най-силната, най-ясна част от съня, не бе ужасът. Беше ангелът, който бе най-ясен.

Беше ми трудна да го пусна и да се събудя. Не исках да пъхна този сън надалеч в гробницата на сънища, която отказвах да посещавам. Мъчих се с него, докато умът ми стана по-буден, фокусиран върху реалността. Не можех да си спомня кой ден от седмицата сме, но бях сигурна, че Джейкъб или училище или работа или нещо подобно ме очакваше. Вдишах дълбоко, като се зачудих как ли ще се изправя пред още един ден.

Нещо студено докосна челото ми с най-нежният натиск.

Стиснах още по-здраво очи. Изглежда, че все още сънувах и усещането бе неестествено реално. Бях толкова близо до събуждане... всеки момент, и щеше да изчезне.

Но осъзнах, че чувството е прекалено истинско, прекалено истинско, за да е хубаво за мен. Каменните ръце, които си представях обвити около мен бяха далеч по-солидни. Ако оставих това да продължи по-нататък, щях да съжалявам по-късно. С примирена въздишка, отворих очи, за да разваля илюзията.

— Оу! — ахнах аз и хвърлих юмруците си срещу очите ми.

Е, очевидно вече бях отишла прекалено надалеч, сигурно е било грешка да оставя въображението си да излезе така от границите. Добре

де, „да оставя“ бе грешната дума. Аз направо си го накарах да излезе извън контрол — може да се каже, че направо дебнех халюцинациите — и сега умът ми беше превъртял.

Отне ми по-малко от половин секунда, за да осъзная, че колкото и да бях в съзнание сега, мога поне да се насладя на самозаблудата, докато беше приятна.

Отворих отново очи — и Едуард все още беше там, перфектното му лице само на сантиметри от моето.

— Изплаших ли те? — Ниският му глас бе разтревожен. Ставаше все по-добре, както продължаваше тази заблуда. Лицето, гласът, миризмата, всичко — беше толкова по-хубаво от удавянето. Красивата измислица на въображението ми наблюдаваше променящите ми с изражения нащрек. Ирисите му бяха черни, с подобни на синини сенки под тях. Това ме изненада — измисленият ми Едуард обикновено бе по-добре нахранен.

Премигнах два пъти, като отчаяно се опитвах да си спомня последното нещо, което беше истинско. Алис бе част от сънят ми, така че се зачудих дали наистина се е върнала изобщо или това бе просто предисловието. Мислех си, че се е върнала в денят, когато почти се удавих...

— О, по дяволите — изграчих аз. Гърлото ми бе дрезгаво от спането.

— Какво има, Бела?

Намръщих му се нещастно. Лицето му бе дори още по-разтревожено от преди.

— Мъртва съм, нали? — простенах аз. — Наистина съм де удавила. Мамка му, мамка му, мамка му! Това ще убие Чарли.

Едуард също се намръщи.

— Не си мъртва.

— Тогава защо не се събудям? — предизвиках го аз с повдигнати вежди.

— Ти си будна, Бела.

Поклатих глава.

— Да бе, да. Ти така искаш да си мисля. И тогава ще е още по-зле, когато се събудя наистина. Ако се събудя, което няма да стане, защото съм мъртва. Това е ужасно. Горкият Чарли. И Рене и Джейк... — заглъхнах от ужас какво бях направила.

— Мисля, че мога да разбера защо би ме объркала с кошмар. — Кратката му усмивка бе печална. — Но не мога да си представя какво би направила, за да се окажеш в Ада. Да не би да си извършила много убийства, докато ме нямаше?

Направих гримаса.

— Очевидно не. Ако бях в Ада, ти нямаше да си с мен.

Той въздъхна.

Главата ми се проясняваше. Очите ми се стрелнаха от лицето му — неохотно — за една секунда към тъмният, отворен прозорец, и обратно към него. Започнах да си припомням детайли... и почувствах леко, непознато изчервяване по кожата си, когато бавно осъзнах, че Едуард е наистина, ама наистина тук с мен и аз пилеех времето с като се държа като идиот.

— Тогава това наистина ли се случи? — Беше почти невъзможно да определя сънят си като реалност. Не можех да осъзная понятието.

— Зависи за какво говориш. — Усмивката на Едуард все още беше сурова. — Ако имаш предвид събитието, когато насмалко да бъдем изклани в Италия, тогава, да.

— Колко странно — замислих се аз. — Наистина съм ходила в Италия. Знаеш ли, че никога не съм била по-на запад от Албъркерке?

Той изви очи.

— Може би трябва да си поспиш още малко. Неадекватна си.

— Не съм и изморена повече. — Вече всичко ми ставаше по-ясно. — Кое време е? От кога съм заспала?

— Едва един сутринта е. Така че, от четиринайсет часа.

Протегнах се, докато говореше. Бях толкова схваната.

— Чарли? — попитах аз.

Едуард се намръщи.

— Все още спи. Би трябвало да знаеш, че в момента нарушавам правилата. Е, поне не технически, тъй като той ми забрани да престъпя отново прагът му, а аз влязох през прозореца... Но, все пак, намерението му бе ясно.

— Чарли ти е забранил да припарваш до къщата? — попитах, като неверието се превръщаше бързо в ярост.

Очите му бяха тъжни.

— Нима очакваше нещо друго?

Моите очи бяха ядосани. Щях да си поговоря малко с баща ми — вероятно щеше да е удачно да му напомня, че съм над законната възраст. Това нямаше чак толкова значение, разбира се, освен принципно. Прекалено скоро нямаше да има смисъл от забраната. Насочих мислите си към не толкова болезнени пътеки.

— Каква е историята? — попитах аз, искрено любопитна, но също така и се опитвах да поддържам разговорът небрежен, за да се овладеея, така че да не го изплаша с обезумялото, разяждащо желание, което бушуваше в мен.

— Какво имаш предвид?

— Какво ще кажа на Чарли? Какво е извинението ми, задето съм изчезнала за... колко време мина всъщност? — Опитах се да преброя часовете в главата ми.

— Само три дни. — Очите му се присвиха, но той се усмихна по-естествено този път. — Всъщност се надяхах, че ти ще имаш някое добро обяснение. Аз нямам нищо.

Простенах.

— Страхотно.

— Е, може би Алис ще измисли нещо — предложи той, като се опитваше да ме успокои.

И аз бях успокоена. Кой го интересува с какво трябваше да се разправам по-късно? Всяка секунда през която беше тук — толкова близо, безупречните му лице блестеше от мъждивата светлина от числата на аларменият ми часовник — бяха безценни и нямаше да ги пилея.

— И така — започнах аз, като подхванах най-маловажният — въпреки че бе все така жизнено интересен — въпрос, с който да започна. Бях безопасно доставена вкъщи и той можеше да реши да ме напусне всеки момент. Трябваше да го накарам да говори. Освен това временният рай не бе напълно завършен без звука на гласът му. — Какво прави до преди три дни?

Лицето му бе внезапно предпазливо.

— Нищо крайно вълнуващо.

— Разбира се, че не — промърморих аз.

— Защо е тази физиономия?

— Ами... — Стиснах устни, като се замислих. — Ако беше все пак просто сън, точно толкова нещо би казал. Въображението ми

сигурно се е изхабило.

Той въздъхна.

— Ако ти кажа, ще повярваш ли най-накрая, че не сънуваш кошмар?

— Кошмар! — повторих презрително. Той изчака отговорът ми. — Може би — казах аз след секунда замисляне. — Ако ми кажеш.

— Ами аз бях... на лов.

— Това ли е най-доброто, което можеш да измислиш? — изкритикувах го аз. — Това определено не доказва, че съм будна.

Той се поколеба и тогава заговори бавно, като подбираше внимателно думите си.

— Не бях на лов за храна... Всъщност се пробвах в... проследяването. Не съм много добър в това.

— Какво следеше? — попитах заинтригувано.

— Нищо особено. — Думите му не подхождаха на изражението му — изглеждаше разстроен и обезпокоен.

— Не разбирам.

Той се поколеба — лицето му, което блестеше със странен зелен блясък от светлината на часовника, бе измъчено.

— Аз... — Той си пое дълбоко дъх. — Дължа ти извинение. Не, разбира се, че ти дължа много, много повече от това. Но трябва да знаеш — думите започнаха да се леят толкова бързо, начинът по който си спомнях, че говореше понякога, когато бе наистина развълнуван, че трябваше да се концентрирам, за да ги улова, — че си нямах и на представа. Не осъзнавах каква бъркотия оставям след себе си. Мислех си, че ще е безопасно за теб тук. Толкова безопасно. Нямах си и на представа, че Виктория — устните му се извиха нагоре, когато каза името, — ще се върне. Трябва да призная, че единственият път, когато я видях, внимавах повече с мислите на Джеймс. Но просто не видях, че съдържа този тип отговор в себе си. Че дори имаше такава връзка с него. Мисля, че сега осъзнавам — тя бе толкова сигурна в него, че мисълта за провалът му никога не е минавала през главата ѝ. Именно прекомерната ѝ самоувереност хвърляше сянка върху чувствата ѝ към него — това не ми позволи да видя в дълбочината там, връзката. Не че имам някакво извинение за това, пред което те оставих да се изправиш тук. Когато чух какво си казала на Алис — какво сама е видяла — когато осъзнах, че си оставила животът си в ръцете на *върколаци*,

незрели и непостоянни, най-ужасните неща освен самата Виктория — той потрепера и напливът от думи се спря за кратка секунда. — Моля те, разбери, че изобщо си нямах и на идея за това. Чувствам се ужасно, ужасно до самото си дъно, дори и сега, когато мога да те почувствам в безопасност в ръцете ми. Аз съм най-мизерното извинение за...

— Спри — прекъснах го аз. Той ме гледаше с измъчени очи и аз се опитах да намеря точните думи — думите, които ще го освободят от това въображаемо задължение, което предизвикваше такава болка в него. Бяха трудни думи за казване. Не знаех дали ще мога да ги произнеса, без да се разпадна. Но трябваше да опитам да оправя нещата. Не исках да съм източник на вина и мъка в живота му. Той трябва да е щастлив, без значение какво ми струва това.

Наистина се надявах да оставя тази част за последният ни разговор. Щеше да сложи край на нещата толкова по-рано.

Като се върнах назад към месеците ми на практика в опити да бъда нормална с Чарли, запазих лицето си гладко.

— Едуард — казах аз. Името му опари малко гърлото ми. Можех да усетя духът на дупката, който очакваше да се разкъса широко веднага щом си тръгне. Не можех да видя как ще оцелея този път. — Това трябва да спре сега. Не можеш да гледаш на нещата по този начин. Не можеш да позволиш на тази... тази вина... да управлява живота ти. Не можеш да поемаш отговорност за нещата, които ми се случват тук. Нищо от това не е твоя вина, това е просто част от начина, по който протича животът за мен. Така че, ако се спъна пред автобус или нещо подобно следващият път, трябва да осъзнаеш, че не е твоя работа да поемаш вината. Не можеш да търчиш към Италия само защото се чувстваш виновен, че не си ме спасил. Дори и да бях скочила от онази скала, за да умра, това щеше да е мой избор и не твоя вина. Знам, че е... в природата ти да поемаш вината за всичко, но не можеш да се оставиш това да отива твърде далеч! Толкова е безотговорно — помисли си за Есме и Карлайл и...

Бях на ръба да го изгубя. Спрях, за да си поема дълбоко дъх, като се надявах да се успокоя. Трябваше да го освободя. Трябваше да се уверя, че това няма да се повтори.

— Изабела Мари Суон — прошепна той, с най-странното изражение на лицето му. Изглеждаше почти ядосан. — Нима вярваш,

че съм помолил Волтури да ме убият, защото съм се чувствал виновен?

Можех да усетя безучастното неразбиране върху лицето си.

— Не е ли така?

— Да се чувствам виновен? Със сигурност не. Повече отколкото можеш да осъзнаеш.

— Тогава... какво казваш? Не разбирам.

— Бела, отидох при Волтури, защото си мислех, че си мъртва — каза той с нежен глас и яростни очи. — Дори и да нямах пръст в смъртта ти — той потрепера, когато прошепна последните думи — дори и да не бе моя вината, пак щях да отида в Италия. Очевидно трябваше да съм по-внимателен — трябваше да говоря директно с Алис, отколкото да приемам нещата втора ръка от Розали. Но, сериозно, какво трябваше да си помисля, когато момчето каза, че Чарли е на погребението? Какви бяха шансовете? Шансовете... — промърмори той внезапно разсеяно. Гласът му беше толкова нисък, че не бях сигурна дали съм го чула правилно. — Шансовете са винаги срещу нас. Грешка след грешка. Повече няма да критикувам Ромео.

— Но все още не разбирам — казах аз. — Това е и смисълът. И какво от това?

— Извинявай?

— И какво, ако бях мъртва?

Той ме изгледа несигурно за един дълъг момент преди да отговори.

— Не си ли спомняш нещо от това, което съм ти казвал преди?

— Спомням си *всичко*, което си ми казвал. — Включително и думите, които отрекоха всичко останало.

Той прокара върхът на студения си пръст по долната ми устна.

— Бела, мисля, че има някакво недоразумение. — Той затвори очи, като поклати глава с половинчата усмивка на красивото си лице. Не беше радостна усмивка. — Мисля, че ти бях обяснил напълно ясно и преди. Бела, не мога да живея в свят, в който ти не съществуваш.

— Аз съм... — Главата ми плуваше, докато търсех подходящата дума. — Объркана. — Това беше добре. Не можех да проумея какво ми говори.

Той се вгледа дълбоко в очите ми с искрен, сериозен поглед.

— Аз съм добър лъжец, Бела. Налага ми се.

Замръзнах, като мускулите ми се стегнаха, като готови за удар. Дефектната линия в гърдите ми се разкъса — болката отне дъхът ми.

Той разтресе рамото, като се опитваше да отпусне суровата ми поза.

— Остави ме да довърша! Аз съм добър лъжеш, но все пак, да ми повярваш толкова бързо. — Той трепна. — Това бе... мъчително.

Чаках, все още замръзнала.

— Когато бяхме в гората, когато се сбогувах с теб...

Не си позволих да си спомня. Борех се да остана само в настоящите секунди.

— Нямах да ме пуснеш — прошепна той. — Можех да видя това. Не исках да го направя — имах чувството, че ще ме убие, ако го направя — но знаех, че ако не мога да те убедя, че повече не те обичам, няма да можеш да се върнеш обратно към живота си. Надявах се че, ако си мислеше, че аз съм продължил, то тогава и ти ще го направиш.

— Чиста раздяла — прошепнах аз през неподвижните си устни.

— Точно. Но никога не съм си представял, че ще е толкова лесно! Мислех си, че ще е почти невъзможно — че толкова ще си убедена в истината, че ще ми се наложи да лъжа през стиснати зъби в продължение на часове, дори за да посея семето на съмнението в главата ти. Излъгах и толкова съжалявам — съжалявам, защото те нараних, съжалявам, защото беше напразно усилие. Съжалявам, че не можах да те защитя от това, което съм. Излъгах, за да те спася и не стана така. Съжалявам. Но как можа да ми повярваш? След всичките хиляди пъти, които съм ти казвал, че те обичам, как можа да оставиш една дума да разбие вярата ти в мен?

Не отговорих. Бях прекалено шокирана, за да отвърна рационално.

— Можех да го видя в очите ти, че ти искрено вярваше, че не те искам повече. Най-абсурдното, нелепо понятие — сякаш има някакъв друг начин, по който да съществувам, без да имам нужда от теб!

Все още бях замръзнала. Думите му бяха несмилаеми, защото бяха невъзможни.

Той отново разтресе рамото ми, не силно, но достатъчно, за да затракат малко зъбите ми.

— Бела — въздъхна той. — Наистина, какво си въобразяваше!

И започнах да плача. Сълзите ми се събраха и започнаха та текат нещастно по бузите ми.

— Знаех си — изхлипах аз. — Знаех си, че сънувам.

— Невъзможна си — каза той и се засмя кратко — суров смях, безпомощен. — Как да ти обясня така, че да ми повярваш? Не спиш и не си мъртва. Тук съм, и те обичам. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. Мислех си за теб, виждах лицето ти в главата си през всяка секунда, докато ме нямаше. Когато ти казах, че не те искам, това бе най-тъмният вид богохулство.

Поклатих глава, докато сълзите ми продължаваха да се леят от ъгълчетата на очите ми.

— Не ми вярваш, така ли? — прошепна той, като лицето му бе по-бледо от обичайната му бледност — можех да видя това дори на смътната светлина. — Защо можеш да повярваш на лъжата, но не и на истината?

— Никога не е имало смисъл за мен да ме обичаш — обясних аз, като гласът ми се изви на два пъти. — Винаги съм знаела това.

Очите му се присвиха, челюстта му се стегна.

— Ще ти докажа, че си будна — обеща той.

Той улови здраво лицето ми между ръцете си, като не обърна внимание на боренето ми, когато се опитах да извърна глава настрани.

— Моля те, недей — прошепнах аз.

Той се спря, устните му на сантиметър от моите.

— Защо не? — настоя да узнае той. — Дъхът му лъхна лицето ми и накрая главата ми да се завърти.

— Когато се събудя — той отвори уста да възрази, така че аз се поправих, — добре де, забрави това — когато ти си тръгнеш отново, ще ми бъде достатъчно трудно и без това.

Той се отдръпна назад, за да погледне лицето ми.

— Вчера, когато те докосвах, ти бе толкова... колеблива, внимателна и все пак същата. Трябва да знам защо. Да не би да съм закъснял прекалено много? Защото съм те наранил ужасно? Защото все пак си продължила, както аз исках? Това би било... доста справедливо. Няма да оспорвам решението ти. Така че не се опитвай да пощадиш чувствата ми, моля те — просто ми кажи дали ме обичаш все още, след всичко, което ти причиних. Можеш ли? — прошепна той.

— Що за тъп въпрос е това?

— Просто ми отговори. Моля те.

Вгледах се мрачно в него за един дълъг момент.

— Начинът, по който се чувствам към теб никога няма да се промени. Разбира се, че те обичам — и няма какво да сториш по този въпрос!

— Това ми трябваше да чуя.

И устата му беше върху моята и аз не можех да се боря с него. Не защото бе с толкова хиляди пъти по-силен от мен, но защото волята ми се пречупи на две в секундата, когато устните ни се срещнаха. Целувката не бе толкова предпазлива, колкото останалите, които си спомнях, което ме устройваше идеално. Ако щях да се разкъсвам понататък, можех поне да взема като размяна колкото можеше повече.

Така че отвърнах на целувката му, като сърцето ми биеше в неравен, хаотичен ритъм, докато дишането ми се превърна в задъхване и пръстите ми се придвижиха алчно към лицето му. Можех да усетя мраморното му тяло срещу всяка моя извивка, и бях толкова доволна, че не ме бе послушал — нямаше болка в света, която оправдаваше липсата на това. Ръцете му запомниха лицето ми, по същият начин, по който моите проследяваха неговото и в една кратка секунда, когато устните ни бяха свободни, той прошепна името ми.

Когато започнах да се замайвам, той се отдръпна назад, само за да положи ухото си до сърцето ми.

Стоях там, зашеметена, като чаках дишането ми да се забави и да утихне.

— Между другото — каза той с небрежен тон. — Няма да те оставя.

Не казах нищо, и той очевидно чу скептицизма в мълчанието ми.

Той повдигна лице, за да склочи очи с моите.

— Не отивам никъде. Не и без теб — добави той още по-сериозно. — Отначало те напуснах, защото исках да имаш шанс за нормален, щастлив, човешки живот. Можех да видя какво ти причинявам — като де държа непрекъснато на ръба на опасността, като те отнемам от светът, на който принадлежиш, като рискуваш животът си през всеки момент, който съм с теб. Така че трябваше да опитам. Трябваше да направя *нещо* и ми се струваше, че напускането е единственият начин. Ако не си мислех, че ще ти е по-добре така, никога нямаше да се накарам да си тръгна. Прекалено съм егоистичен.

Само ти можеше да бъдеш по-важна от това, което исках... това, от което се нуждаех. Това което искам и от което имам нужда е да бъда с теб и знам, че никога няма да съм достатъчно силен, за да те напусна отново. Имам прекалено много извинения, за да остана — благодаря на Бога за това! Изглежда, че не можеш да си в безопасност колкото и километра разстояние да сложа между нас.

— Не ми обещавай нищо — прошепнах аз. Ако си вдигна надеждите и до нищо не доведат... това би ме убило. Там където безпощадните вампири не ме бяха довършили, надеждата щеше да свърши работата.

Гневът проблесна металически в черните му очи.

— Мислиш си, че те лъжа в момента?

— Не — не ме лъжеш. — Поклатих глава, като се опитвах да проумея нещата. Да проуча хипотезата, че той наистина ме обича, докато остана обективна, клинична, така че да не попадна в капанът на надеждата. — Можеш да го имаш предвид... сега. Ами утре, когато се сетиш за всички причини, заради които си тръгна първият път? Или следващият месец, когато Джаспър ми се озъби?

Той трепна.

Замислих се за всички онези последни дни от живота ми преди да ме напусне, като се опитвах да ги видя през филтъра, който ми обясняваше сега. От тази гледна точка, като си представях, че ме е напуснал, защото ме е обичал, оставил ме е, заради мен, замисленото му и студено мълчание придоби друго значение.

— Не е като да не си премислил подробно първото решение, нали? — познах аз. — Накрая ще направиш това, което смяташ за редно.

— Не съм толкова силен, колкото си мислиш — каза той. — Какво е правилно и какво е грешно спряха да означават нещо за мен — така или иначе щях да се върна. Преди Розали да ми поднесе новините, вече се бях отказал да се опитвам да преживявам по една седмица наведнъж, или дори един ден. Борех се, за да преживея един-единствен час. Беше само въпрос на време — и то не много — преди да се появя на прозорецът ти и да те умолявам да ме вземеш обратно. Ще се радвам да се моля сега, ако искаш.

Направих физиономия.

— Бъди сериозен, моля те.

— О, но аз съм — настоя той, като ме гледаше ядосано. — Ще се опиташ ли, моля те, да ме чуеш какво ти казвам? Ще ми позволиш ли да опитам да обясня какво означаваш за мен?

Той почака, като изучаваше лицето ми, докато говореше, за да се увери, че наистина го слушам.

— Преди теб, Бела, животът ми бе като безлунна нощ. Много тъмен, но имаше и звезди — места на светлина и смисъл... И тогава ти пресече небето ми като метеор. Внезапно всичко беше в огън — имаше великолепиe, имаше красота. Когато изчезна, когато метеорът бе паднал отвъд хоризонта, всичко потъна в мрак. Нищо не се бе променило, но очите ми бяха заслепени от светлината. Не можех да видя звездите повече. И вече нямаше смисъл за каквото и да е било.

Исках да му повярвам. Но той описваше *моя* живот без *него*, а не обратното.

— Очите ти ще се приспособят — промърморих аз.

— Там е проблемът — не могат.

— Ами развлеченията ти?

Той се засмя безрадостно.

— Само част от лъжата, любима. Няма разсейване от... от *агонията*. Сърцето ми не е биело от почти деветдесет години, но това бе различно. Сякаш сърцето ми го нямаше — сякаш бях празен. Сякаш бях оставил всичко, което беше вътре в мен при теб.

— Това е смешно — промърморих аз.

Той повдигна една безукорна вежда.

— Смешно?

— Имах предвид като странно — мислех си, че съм само аз. Много парчета от мен също липсваха. Не можех да дишам от толкова много време насам. — Изпълних дробовете си, като се насладих на чувството. — И сърцето ми. То определено бе изгубено.

Той затвори очи и положи ухо върху ухото ми отново. Оставих бузата ми да се притисне към косата му, да почувствам допирът на кожата му, да усетя невероятният му мирис.

— Преследването не е било за разсейване тогава? — попитах любопитно аз, като също така имах нужда да разсея себе си. Бях в голяма опасност да започна да се надявам. Нямаше да мога да се удържа след известно време. Сърцето ми пулсираше, като пееше в гърдите ми.

— Не. — Той въздъхна. — Това никога не е било разсейване. Беше задължение.

— Какво означава това?

— Означава че, дори и да не очаквах някаква опасност от Виктория, нямаше да я оставя да ѝ се размине... Е, както казах, бях ужасен в това. Проследих я чак до Тексас, но тогава последвах грешна следа към Бразилия — а тя всъщност дойде тук. — Той простена. — Дори не бях на правилният континент! И през цялото това време, най-лошият от страховете ми...

— Бил си на лов за *Виктория*? — почти изписках аз, веднага щом открих гласът си, като го извих с две октави нагоре.

Далечното хъркане на Чарли се запъна, след което подхвана обичайният си ритъм отново.

— Не много добре — отвърна Едуард, като изучаваше разяреното ми изражение с объркан поглед. — Но ще се справя по-добре следващият път. Няма да разваля напълно годният въздух, като вдишва и издишва, още дълго време.

— Това... въпросът не е в това — успях да кажа задавено аз. Лудост. Дори и да имаше Емет или Джаспър за помощ. Дори да имаше Емет и Джаспър, които да му помагат. Беше по-лошо от останалите ми притеснения: Джейкб Блек на известно разстояние от свирепата и котешка фигура на Виктория. Не можех да понеса да си представя Едуард там, дори и да бе далеч по-траен от моят наполовина човешки приятел.

— Прекалено късно е за нея. Може и да съм я оставил да ми се изплъзне миналият път, но не и сега, не и когато...

Прекъснах го отново, като се опитвах да звуча спокойно.

— Не обеща ли преди малко, че няма да си тръгваш? — попитах аз, като се борех с думите, докато ги произнасях, като не им позволявах да се загнездят в сърцето ми. — Това не е кой знае колко съвместимо с удължената преследваческа експедиция, нали?

Той се намръщи. Едно ръмжене се зароди в гърдите му.

— Ще спазя обещанието си, Бела. Но Виктория — ръмженето му стана по-забележимо, — ще умре. Скоро.

— Да не избързваме — казах, като се опитвах да скрия паниката си. — Може и да не се върне. Глутницата на Джейк вероятно са я

изплашили. Няма причина да я търсиш. Освен това, имаме по-големи проблеми от Виктория.

Очите на Едуард се присвиха и той кимна.

— Това е така. Върколаците са проблем.

Изсумтах.

— Не говорех за *Джейкъб*. Проблемите ми са много по-зле от шепа вълци-юноши, които се забъркват в неприятности.

Едуард изглеждаше така, сякаш щеше да каже нещо, но си замълча. Той стисна зъби и заговори през тях.

— Сериозно? — попита той. — Тогава кой е най-големият ти проблем? Такъв, който би направил завръщането на Виктория да изглежда като незначителна работа в сравнение?

— Какво ще кажеш за второто най-голямо? — уклончиво казах аз.

— Добре — съгласи се той, подозрителен.

Замълчах. Не бях сигурна дали мога да кажа името.

— Има и други, които са тръгнали след мен — напомних му аз със снишен глас.

Той въздъхна, но реакцията му не бе толкова силна, колкото си мислех, че ще бъде след поведението му относно Виктория.

— Волтури са едва *втори* по-големина?

— Не изглеждаш толкова разстроен от това — отбелязах аз.

— Е, имаме достатъчно време да го премислим. Времето означава нещо напълно различно за тях, отколкото за теб, или дори за мен. Те броят годините, по начина който ти броиш дните. Няма да се изненадам, ако си на трийсет, когато отново се сетят за теб — добави леко той.

Заля ме ужас.

Трийсет.

Значи накрая обещанията му нищо не означаваха. Ако щях да стана на трийсет някой ден, тогава надали планираше да остане за дълго. Острата болка от това знание, ме накара да осъзная, че вече бях започнала да се надявам, без дори да си давам разрешение за това.

— Няма от какво да се страхуваш — каза разтревожено той, докато гледаше как сълзите ми отново се събират в ъгълчетата на очите ми. — Няма да им позволя да те наранят.

— Докато си тук. — Не че ме интересуваше какво ще стане с мен, когато си замине.

Той взе лицето ми в двете си железни ръце, като го задържа здраво, докато среднощните му очи ме гледаха с гравитационната сила на черна дупка.

— Повече никога няма да те изоставя.

— Но ти каза „*трийсет*“ — прошепнах аз. Сълзите преляха. — Какво? Ще останеш, но ще ме оставиш да остареея така или иначе? Ясно.

Очите му омекнаха, докато устата му стана строга.

— Точно това ще направя. Какъв друг избор имам? Не мога да живея без теб, но няма и да унищожа душата ти.

— Това наистина ли е... — опитах се да поддържам гласът си равен, но въпросът бе прекалено труден. Припомних си лицето му, когато Аро почти го умоляваше да обмисли да ме направи безсмъртна. Болният поглед там. Тази вманиаченост наистина ли бе да ме запази човек, заради душата ми или беше защото не бе убеден, че ме иска наоколо за толкова дълго.

— Да? — попита той, като очакваше въпросът ми.

Зададох друг въпрос. Почти — но не чак — също толкова труден.

— Ами когато стана толкова стара, че хората започнат да си мислят, че съм майка ти? Или баба ти? — Гласът ми бе преbledнял от отвращение — можех да видя лицето на баба отново в огледалото от съня.

Цялото му лице бе омекнало сега. Той избърса сълзите от бузата ми с устните си.

— Това не означава нищо за мен — прошепна той срещу кожата ми. — Винаги ще бъдеш най-красивото нещо в моя свят. Разбира се... — Той се поколеба, като трепна леко. — Ако ме надраснеш — ако поискаш нещо повече — ще те разбере, Бела. Обещавам, че няма да заставам на пътя ти, ако поискаш да ме напуснеш.

Очите му бяха течен оникс и напълно искрени. Говореше така, сякаш много бе мислил върху този магарешки план.

— Осъзнаваш, че накрая ще умра, нали? — настоях аз.

Той се замисли и за тази част.

— Ще те последвам веднага щом мога.

— Това е наистина... — Потърсих правилната дума. — Извратено.

— Бела, това е единственият правилен останал начин...

— Нека да се върнем назад за минутка — казах аз, като бях толкова ядосана, че ми бе по-лесно да бъда ясна и решителна. — Спомняш си Волтурите, нали? Не мога да остана човек завинаги. Дори и да не се сетят за мен, докато не стана на трийсет — изсъсках думата — мислиш ли, че наистина ще забравят за това?

— Не — отговори бавно той, като поклащаше глава. — Няма да забравят. Но...

— Но?

Той се ухили и аз го изгледах предпазливо. Може би не бях единствената луда.

— Имам няколко плана.

— И тези планове — казах аз, като гласът ми ставаше все по-кисел с всяка дума. — Тези планове се въртят около това аз да остана човек.

Държането му стана сурово, като изражението му.

— Естествено. — Тонът му бе безцеремонен, а божественото му лице — арогантно.

Гледахме се ядосано в продължение на една дълга минута.

След което си поех дълбоко дъх, свих рамене и избутах ръцете му, така че да стана.

— Искаш ли да си тръгна? — попита той и сърцето ми се разтуптя, когато видях, че идеята го нараняваше, въпреки че се опитваше да го скрие.

— Не — казах му аз. — Аз си тръгвам.

Той ме изгледа подозрително, докато слизах от леглото и се разрових из тъмната стая, като търсех обувките си.

— Може ли да попитам къде отиваш? — попита той.

— Отивам до твоята къща — казах му аз, като опипвах слепешком около себе си.

Той стана и застана до мен.

— Ето ги обувките ти. Как възнамеряваш да стигнеш до там?

— С пикапът ми.

— Това вероятно ще събуди Чарли — предположи той в опит да ме възпре.

Въздъгнах.

— Знам. Но честно казано ще бъда наказана така или иначе в продължение на седмици. В колко повече неприятности мога да се забъркам?

— В няколко. Ще обвини мен, а не теб.

— Ако имаш по-добра идея, цялата съм в слух.

— Остани тук — предложи той, но изражението му не бе изпълнено с надежда.

— Няма начин. Но ти стой и се чувствай като у дома си — насърчих го аз, изненадана колко естествено прозвуча дразненето ми и се отправих към вратата.

Той беше там още преди мен, като блокираше пътя ми.

— Добре — въздъхна той. — Аз ще те заведа.

Свих рамене.

— Както и да е. Но вероятно и ти трябва да си там.

— И защо така?

— Защото изключително много обичаш да си вреш носа навсякъде и съм убедена, че ще искаш възможност да изкажеш вижданията си.

— Вижданията ми по коя тема? — Попита той през стиснати зъби.

— Това не засяга само теб вече. Не си центърът на вселената, както знаеш. — Моята собствена вселена бе друга история, разбира се. — Щом ще оставиш Волтури да дойдат, заради нещо толкова глупаво, като това да ме оставиш човек, тогава и семейството ти трябва да се изкаже.

— Да се изкаже за какво? — попита той, всяка дума ясно казана.

— Моята смъртност. Ще я предложи за гласуване.

24. ГЛАСУВАНЕ

Не беше доволен, това бе лесно да се види от лицето му. Но без повече спорове, той ме взе в ръцете си и скочи леко през прозорецът ми, като се приземи и най-лекото олюляване, подобно на котка. Беше малко по-високо, отколкото си мислех.

— Добре тогава — каза той, като гласът му бе изпълнен с неодобрение. — Качвай се.

Той ми помогна да се кача на гърбът му и отпраши. Дори след всичкото това време имах чувството, че това е нещо нормално. Лесно. Очевидно това не бе нещо, което лесно се забравя, като карането на велосипед.

Беше толкова тихо и тъмно, докато бягаше през гората, като дишаше бавно и равно — достатъчно тъмно, за да станат профучаващите дървета почти невидими и само силата на вятъра в лицето ми издаваше скоростта ни. Въздухът бе влажен — не изгаряше очите ми така, както вятърът на големият площад и това бе успокояващо. Както бе и нещо, след ужасяващата яркост. Като дебелият юрган, под който си играех като дете, тъмното бе познато и защитно.

Припомних си как тичането из гората по този начин преди ме плашеше, че ми се налагаше да си затварям очите преди. Струваше ми се като глупава реакция сега. Държах очите си широко отворени, като брадичката ми почиваше на рамото му, а бузата ми бе опряна о шията му. Скоростта бе ободряваща. Хиляди пъти по-добра от тази на моторът.

Извърнах лице към него и притиснах устни към каменно студената кожа на шията му.

— Благодаря — каза той, докато смътните, черни фигури на дърветата летяха покрай нас. — Това означава ли, че си решила, че си будна?

Засмях се. Звукът беше свободен, естествен, без усилие. Звучеше *правилно*.

— Не наистина. По-скоро по един или друг начин не се опитвам да се събудя. Не и тази нощ.

— Ще си възвърна доверието ти обратно някак си — промърмори той, по-скоро на себе си. — Дори и да е последното, което направя.

— Имам ти доверие — уверих го аз. — Но нямам доверие на себе си.

— Обясни, ако обичаш.

Той забави крачка — успях да разбера, само защото вятърът спря — и предположих, че не сме далеч от къщата му. Всъщност си мислех, че мога да доловя звукът на реката, която течеше някъде наблизо.

— Ами — опитах се да открия правилният начин, за да се изразя. — Нямам си доверие, че съм... достатъчна. Че те заслужавам. Няма нищо в мен, което може да те задържи.

Той се спря и се пресегна, за да ме издърпа от гърбът си. Нежните му ръце не ме пуснаха — след като ме изправи обратно на краката ми, той обви здраво ръцете си около мен, като ме притискаше към гърдите си.

— Хватката ти е неизменна и неразрушима — прошепна той. — Никога не се съмнявай в това.

Но как можех да не го правя?

— Така и не ми каза... — промърмори той.

— Какво?

— Кой е най-големият ти проблем.

— Ще ти дам една подсказка. — Въздъгнах и се пресегнах да докосна върха на носа му с показалецът си.

Той кимна.

— По-лош съм от Волтурите — каза той мрачно. — Предполагам, че съм си го заслужил.

Извъртях очи.

— Най-лошото, което могат да сторят Волтурите е да ме убият.

Той чакаше с напрегнати очи.

— Ти можеш да ме изоставиш — обясних аз. — Волтурите, Виктория... те са нищо в сравнение с това.

Дори в тъмнината можех да видя изопачената болка в лицето му — напомни ми за изражението му, когато бе под мъчителният поглед

на Джейн — почувствах се гадно, като съжалих, че съм му казала истината.

— Недей — прошепнах аз, като докоснах лицето му. — Не се натъжавай.

Той изви единият край на устата си неохотно, но изражението не докосна очите му.

— Ако има някакъв начин, за да те убедя, че не мога да те напусна — прошепна той. — Времето, предполагам, ще бъде начинът, по който ще се убедиш сама.

Идеята за времето ми хареса.

— Добре — съгласих се аз.

Лицето му бе все още измъчено. Опитах се да го разсея с дребни неща.

— Та — щом ще оставаш. Може ли да си получа нещата обратно? — попитах аз, като направих тонът си толкова безгрижен, доколкото можах.

Опитът ми проработи донякъде — той се засмя. Но очите му запазиха нещастieto си.

— Нещата ти никога не са били изчезнали — каза ми той. — Знаех, че е нередно, тъй като ти бях обещал покой без напомняния. Беше глупаво и детинско, но исках да оставя нещо от себе си при теб. Дискът, снимките, билетите — всичко е под дъските на пода ти.

— *Сериозно?*

Той кимна, като изглеждаше леко развеселен от очевидното ми задоволство от този тривиален факт. Не беше достатъчно, за да излекува болката от лицето му напълно.

— Струва ми се — казах бавно, — не съм убедена, но се чудя... Мисля, че съм знаела това през цялото време.

— Какво си знаела?

Исках само да премахна агонията в очите му, но когато изговорих думите, прозвучаха по-истински, отколкото предполагах.

— Една част от мен, може би подсъзнанието ми, никога не спря да вярва, че теб все още те интересува дали ще живея или умра. Може би заради това чувах гласовете.

Имаше дълбоко мълчание за един момент.

— Гласове? — попита той безизразно.

— Е, само един глас. Твоят. Историята е дълга. — Предпазливият поглед на лицето му ме накара да ми се иска да не бях повдигнала тази тема. Щеше ли да ме помисли за луда, като всички останали? Дали всички бяха прави за това? Но поне това изражение — онова, което го караше да изглежда все едно нещо го изгаря — изчезна.

— Имам време. — Гласът му бе неестествено равен.

— Доста е жалко.

Той изчака.

Не бях сигурна как да го обясня.

— Спомняш ли си какво каза Алис за екстремните спортове?

Той изговори думите без модуляция или наблягане.

— Скочи от скала за забавление.

— Ъ, точно. И преди това с моторите...

— Мотори? — попита той. Познавах достатъчно добре гласът му, за да чуя как нещо кипи зад спокойствието.

— Предполагам, че не съм казала на Алис за тази част.

— Не.

— Е, относно това... Виждаш ли, открих че... когато правя нещо опасно или глупаво... можех да си те спомня по-ясно — признах аз, като се чувствах напълно побъркана. — Можех да си спомня как звучеше гласът ти, когато си ядосан. Можех да го чуя така, сякаш си застанал точно до мен. Най-вече се опитвах да не мисля за теб, но това не болеше толкова много — все едно, че отново ме защитаваше. Сякаш не искаше да се нараня. И, е, чудя се дали причината, задето можех да те чуя толкова ясно е защото, дълбоко в себе си винаги съм знаела, че не си спирал да ме обичаш.

И отново, докато говорех, думите донесоха със себе си чувство за убеденост. За правота. Една дълбока част вътре в мен осъзна истината.

Думите му излязоха наполовина задавено.

— Ти... си рискувала... живота си... за да... чуеш...

— Шшт, прекъснах го аз. — Задръж за малко. Мисля, че имам просветление.

Замислих се за нощта в Порт Анджелис, когато бях получила първата си заблуда. Бях измислила две възможности. Лудост или сбъднато желание. Не бях видяла трета възможност.

Но какво ако...

Ами ако искрено вярваш, че нещо е истина, но всъщност адски грешиш? Ако си толкова упорито убеден, че ти си прав и дори не би допуснал да обмислиш истината? Дали истината ще бъде възпрепятствана или ще се опита да пробие на повърхността?

Трета възможност: Едуард ме обича. Връзката помежду ни не е от тези, които могат да бъдат разбити от отсъствие, разстояние или време. И без значение колко по-специален или красив или великолепен или перфектен беше, той бе толкова неоспоримо променен, колкото бях и аз. Както аз винаги щях да му принадлежа, така и той щеше да бъде винаги мой.

Това ли се опитвах да си кажа?

— Оу!

— Бела?

— Оу. Добре. Ясно.

— Твоето просветление? — попита той, като гласът му бе неравен и обтегнат.

— Ти ме обичаш — учудих се аз. Чувството на убеденост и напрежение отново ме заля.

Въпреки че очите му все още бяха разтревожени, кривата му усмивка, която обичах най-много, премина през лицето му.

— Наистина е така.

Сърцето ми се изду така, сякаш щеше да счупи ребрата ми. Изпълни гърдите ми и задръсти гърлото ми така, че не можех да проговоря.

Той наистина ме искаше по същият начин като мен — завинаги. Наистина бе само страхът за душата ми, за човешките неща, които искаше да не ми бъдат отнети, които го правеха толкова отчаян да ме запази смъртна. В сравнение със страхът, че не ме искаше, това препятствие — душата ми — изглеждаше почти незначително.

Той взе здраво лицето ми в студените си ръце и ме целуна, докато не бях толкова замаяна, че гората се завъртя. След което допря чело до моето и не бях само аз единствената, която диша по-забързано от обичайното.

— Беше по-добра от мен, да знаеш — каза ми той.

— По-добра в какво?

— В оцеляването. Ти поне направи усилие. Ставаше всяка сутрин, опитваше се да бъдеш нормална заради Чарли, следваше

посоката на живота си. Когато не преследвах активно, аз бях... тотално безполезен. Не можех да бъда около семейството си — не можех да бъда около когото и да е било. Срамувам се да призная, че малко или повече се бях свил на топка и се оставих на нещастиято да ме завладее. — Той се ухили глупаво. — Беше много по-жалко от това да чуваш гласове. А, разбира се, ти знаеш, че и аз правя това.

Бях дълбоко облекчена, че той изглежда наистина разбираше — успокоена, че всичко това имаше смисъл за него. Във всеки случай не ме гледаше така, сякаш съм луда. Гледаше ме така сякаш... ме обича.

— Аз чувах само един глас — поправих го аз.

Той се засмя и ме придърпа близо към дясната си страна, като ме поведе напред.

— Просто ти угаждам с това. — Той махна широко с ръката си към тъмнината пред нас, докато вървахме. Имаше нещо бледо и огромно там — къщата, както осъзнах. — Няма ни най-малко значение какво ще кажат.

— Това засяга и тях.

Той сви безразлично рамене.

Той ме поведе през отворената предна врата в тъмната къща и светна лампите. Стаята беше точно така, както си я спомнях — пианото и белите кресла и светлото, масивно стълбище. Нито прах, нито бели чаршафи.

Едуард извика имената с не по-висок глас, отколкото бих използвала в нормален разговор.

— Карлайл? Есме? Розали? Емет? Джаспър? Алис?

Щяха да чуят.

Карлайл внезапно стоеше до мен, сякаш бе стоял там през цялото време.

— Добре дошла, Бела. — Той се усмихна. — Какво можем да направим за теб тази сутрин? Мога да предложа от часът, че това не е обикновена социална визита?

Кимнах.

— Бих искала да говоря с всички ви, ако няма проблеми. За нещо важно.

Не можех да не погледна към лицето на Едуард, докато говорех. Изражението му бе критично, но примирено. Когато се обърнах обратно към Карлайл, той също наблюдаваше Едуард.

— Разбира се — каза Карлайл. — Защо не поговорим в другата стая?

Карлайл ни поведе през ярката всекидневна и иззад ъгъла към трапезарията, като включи лампите, докато влизаше. Стените бяха бели, таванът висок, подобно на всекидневната. В центърът на стаята под надвесеният полилей, имаше голяма, полирана овална маса, заобиколена от осем стола. Карлайл издърпа столът на главното място за мен.

Никога не бях виждала Кълънови да използват трапезарията преди — беше просто допълнение. Те не се хранеха в къщата.

Веднага щом се извърнах, за да седна в стола, видях, че не сме сами. Есме последва Едуард, а зад нея се изляха и останалите членове на семейството.

Карлайл седна от дясната ми страна, а Едуард от лявата. Всички други заеха мълчаливо местата си. Алис ми се усмихваше, вече наясно със заговорът. Емет и Джаспър изглеждаха любопитни, а Розали ми се усмихна неуверено. Моята усмивка в отговор също беше толкова плаха. Това беше нещо, с което трябваше да свикна.

Карлайл кимна към мен.

— Сцената е твоя.

Преглътнах. Втренчените им погледи ме изнервиха. Едуард хвана ръката ми под масата. Погледнах към него, но той гледаше останалите, като лицето му бе внезапно свирепо.

— Ами — направих пауза аз. — Надявам се, че Алис вече ви е разказала всичко, което се случи във Волтера?

— Всичко — увери ме Алис.

Хвърлих ѝ многозначителен поглед.

— А по пътя за натам?

— Това също — кимна тя.

— Добре — въздъхнах облекчено. — Тогава всички сме наясно.

Те изчакаха търпеливо, докато се опитам да подредя мислите си.

— Та, имаме проблем — започнах аз. — Алис обеща на Волтури, че ще стана една от вас. Те ще пратят някой, който да провери и съм убедена, че това е лошо — нещо, което трябва да бъде избегнато. И така сега това включва всички ви. Съжалявам за това. — Погледнах всеки един право в красивите им лица, като запазих най-красивото за края. Устата на Едуард бе извита надолу в гримаса. — Но ако не ме

искате, тогава няма да ви се натрапвам, без значение дали Алис иска или не.

Есме отвори уста да каже нещо, но задържах един пръст, за да я спра.

— Моля, нека да довърша. Знаете какво искам. И съм убедена, че знаете и какво мисли Едуард. Мисля, че единственият справедлив начин, по който да решим това е всички да гласуват. Ако решите, че не ме искате тогава... предполагам, че ще се върна сама в Италия. Не мога да им позволя да дойдат тук. — Челото ми се свъси, когато се замислих над това.

Имаше тихо ръмжене в гърдите на Едуард. Не му обърнах внимание.

— Като вземете предвид това, че няма да ви поставя в опасност по единият или другия начин, искам да гласувате с да или не по въпроса дали да стана вампир.

Усмяхнах се половинчато на последната дума и посочих към Карлайл да започне.

— Само един момент — прекъсна Едуард.

Изгледах го с присвити очи. Той повдигна веждите си срещу мен, като стисна ръката ми.

— Имам нещо да добавя преди да гласуваме.

Въздъгнах.

— Относно опасността, за която говори Бела — продължи тя. — Не мисля, че трябва да се тревожим толкова.

Изражението му стана по-оживено. Той сложи свободната си ръка на лъскавата маса и се приведе напред.

— Виждате ли — обясни той, като се оглеждаше около масата, докато говореше, — имаше повече от една причина, поради която не исках да стисна ръката на Аро накрая. Има нещо, за което не се досетиха и не исках да ги подсетя. — Той се ухили.

— Което беше? — подсказа му Алис. Бях убедена, че изражението ми бе толкова скептично, колкото и нейното.

— Волтури са прекалено самоуверени и то с причина. Когато решат да открият някой, това не е проблем. Спомняш ли си Деетри? — Той погледна към мен.

Потреперах. Той прие това за „да“.

— Той открива хора — това е талантът му, затова го държат. Сега, през цялото време, докато бяхме измежду тях, претърсвах главите им за нещо, което може да ни спаси, като се сдобивах с колкото се можеше повече информация. Така че видях как работи талантът на Деметри. Той е преследвач — преследвач, който е хиляди пъти по-талантлив отколкото Джеймс беше. Способността му смътно напомня за това, което аз или Аро правим. Той улавя... вкусът? Не знам как да го опиша... тенорът... на нечий ум и после го следва. Работи и при огромни разстояния. Но след малкият експеримент на Аро... — Едуард сви рамене.

— Мислиш, че няма да може да ме открие — казах равно аз.

Той беше доволен от себе си.

— Убеден съм в това. Той разчита абсолютно на това чувство. Когато не проработи върху теб, всички ще са слепи.

— И как това разрешава каквото и да е било?

— Доста очевидно. Алис ще види кога планират да ни посетят и аз ще те скрия. Ще са безпомощни — каза той с върла наслада. — Ще бъде като да търсиш игла в купа със сено!

Той и Емет си размениха погледи и самодоволни усмивки.

Това нямаше смисъл.

— Но те могат да те открият — напомних му аз.

— А аз мога да се грижа за себе си.

Емет се засмя и се пресегна през масата към брат си, протегнал юмрук.

— Отличен план, брат ми — каза той ентузиазирано.

Едуард опъна ръката си, за да удари юмрукът на Емет със своя собствен.

— Не — изсъска Розали.

— Категорично не — съгласих се аз.

— Яко. — Гласът на Джаспър бе одобрителен.

— Идиоти — промърмори Алис.

Есме само изгледа свирепо Едуард.

Поизправих се на столът си, като се фокусирах. Това бе моето събрание.

— Добре тогава. Едуард ви предложи алтернатива, която да обмислите — казах хладно. — Да гласуваме.

Погледнах към Едуард този път — щеше да бъде по-добре да отметнем мнението му още сега.

— Искаш ли да се присъединя към семейството ти?

Очите му бяха сурови и черни като кремък.

— Не и по този начин. Оставаш човек.

Кимнах веднъж, като запазих лицето си делово и продължих нататък.

— Алис?

— Да.

— Джаспър?

— Да — каза той със сериозен глас. Бях малко изненадана — изобщо не бях сигурна в неговият глас — но потиснах реакцията си и продължих нататък.

— Розали?

Тя се поколеба, като хапеше пълната си, перфектна долна устна.

— Не.

Задържах лицето си безизразно, като извърнах леко глава, за да мина нататък, но тя вдигна и двете си ръце с длани напред.

— Нека да обясня — помоли се тя. — Нямам предвид, че имам нещо против да ми бъдеш сестра. Просто това, че... това не е животът, който бих избрала за себе си. Искане ми се някой там да бе гласувал „не“ за мен.

Кимнах бавно и се обърнах към Емет.

— Да, по дяволите! — Той се ухили. — Можем да намерим и друг начин да се сбием с тоя Дементи.

Все още бях извила лице от тези думи, когато погледнах към Есме.

— Да, разбира се, Бела. Вече мисля на теб като част от семейството ми.

— Благодаря ти, Есме — промърморих аз, като се обърнах към Карлайл.

Внезапно бях нервна, като ми се искаше да бях попитала за неговият глас първо. Бях сигурна, че неговият глас важи най-много, гласът, който се броеше за повече, от което и да е мнозинство.

Карлайл не гледаше към мен.

— Едуард — каза той.

— Не — изръмжа Едуард. Челюстта му бе стисната здраво, а устните му извити над зъбите му.

— Само този начин има смисъл — настоя Карлайл. — Ти си избрал да не живееш без нея и това не ми оставя друг избор.

Едуард пусна ръката ми, като стана от мястото си. Той закричи към другата стая, като ръмжеше изпод дъха си...

— Предполагам, че знаеш моят глас — въздъхна Карлайл.

Все още гледах подир Едуард.

— Благодаря — промърморих аз.

Оглушителен трясък отекна от другата стая.

Трепнах и заговорих бързо.

— Това бе всичко, от което се нуждаех. Благодаря ви. За това, че ме искате. Чувствам се точно по същият начин спрямо вас. — Гласът ми бе накъсан от емоции към края.

Есме застана до мен незабавно, със студените си ръце около мен.

— Скъпа Бела — прошепна тя.

Отвърнах на прегръдката ѝ. С ъгълчето на окото си забелязах Розали, която гледаше към масата и осъзнах, че думите ми могат да бъдат изтълкувани по два начина.

— Е, Алис — каза Есме, когато ме пусна. — Къде искаш да го направим?

Алис се втренчи в мен, като очите ѝ се разшириха от ужас.

— Не! Не! НЕ! — изръмжа Едуард, като се върна бързо в стаята. Беше пред лицето ми преди да имам време да мигна, като се бе надвесил над мен с разярено изражение. — Луда ли си? — извика той. — Напълно ли си си изгубила умът?

Свих се назад, с ръце върху ушите ми.

— Ъм, Бела — вметна Алис с обезпокоен глас. — Не мисля, че съм готова за това. Ще трябва да се подготвя...

— Ти обеща — напомних ѝ аз, като я изгледах гневно под ръката на Едуард.

— Знам, но... Сериозно, Бела! Нямам си и на представа как да не те убия.

— Можеш да го направиш — насърчих я аз. — Имам ти доверие. Едуард изръмжа яростно.

Алис поклати бързо глава, като изглеждаше паникьосана.

— Карлайл? — обърнах се, за да го погледна.

Едуард грабна лицето ми в ръката си, като ме накара да го погледна. Другата му ръка бе изпъната, дланта му сочеше към Карлайл.

Карлайл не обърна внимание на това.

— Мога да го направя — отговори той на въпросът ми. Искаше ми се да мога да видя изражението му. — Няма да си в опасност, че ще изгубя контрол.

— Звучи добре. — Надявах се, че ще ме разбере — беше трудно да говоря ясно, по начинът, който Едуард държеше челюстта ми.

— Задръж — каза Едуард през стиснати зъби. — Не трябва да става сега.

— Няма причина да не е сега — казах, като думите излизаха изопачени.

— Мога да се сетя за няколко.

— Разбира се, че можеш — казах кисело. — Сега ме пусни.

Той пусна лицето ми, като скръсти ръце пред гърдите си.

— След два часа Чарли ще тръгне да те търси. Няма да се изненадам, ако въввлече и цялата полиция в това.

— Която се състои от трима души на кръст. — Но се намръщих.

Това винаги бе най-трудната част. Чарли, Рене. А сега и Джейкъб също. Хората, които щях да изгубя, хората, които щях да нараня. Искане ми се да имаше някакъв начин, по който само аз да страдам, но знаех, че това е невъзможно.

В същото време ги наранявах още повече, като оставах човек. Поставях Чарли в непрекъсната опасност чрез близостта ми. Поставях Джейк в още по-голяма опасност, като отново довлечах враговете му през земята, за която се чувстваше задължен да защитава. И Рене — не можех дори да рискувам с едно посещение, за да видя майка си от страх, че ще довлека и смъртоносните си проблеми със себе си!

Бях магнит за неприятности — бях приела вече това за себе си.

Като приемах това, знаех, че имах нужда да мога да се грижа за себе си и да защитавам тези, които обичам, дори и това да означава, че не мога да бъда с тях. Трябваше да съм силна.

— В интересът на това да останем незабелязани — каза Едуард, като все още говореше през стиснатите си зъби, но гледаше към Карлайл сега, — предлагам да отложим този разговор, поне докато Бела не завърши училище и не се изнесе от къщата на Чарли.

— Това е разумна молба, Бела — изтъкна Карлайл.

Замислих се за реакцията на Чарли, когато се събуди тази сутрин, ако — след всичко, което бе преживяла през последната седмица със смъртта на Хари и с последвалото ми необяснимо изчезване — открие леглото ми празно. Чарли заслужаваше повече от това. Само малко време — завършването не бе толкова далеч...

Стиснах устни.

— Ще го обмисля.

Едуард се успокои. Челюстта му се отпусна.

— Вероятно трябва да те заведе у вас — каза той, по-спокоен сега, но очевидно бързаше да ме разкара оттук. — В случай, че Чарли се събуди рано.

Погледнах към Карлайл.

— След завършването?

— Имаш думата ми.

Поех си дълбоко дъх, усмихнах се и се обърнах обратно към Едуард.

— Добре. Можеш да ме заведеш вкъщи.

Едуард ме избута от къщата преди Карлайл да е успял да ми обещае нещо друго. Той ме изведе през задната врата, така че да не видя какво е счупил във всекидневната.

Пътуването до у нас беше мълчаливо. Чувствах се ликуваща и малко самодоволна. Също така и изплашена до смърт, разбира се, докато се опитвах да не мисля за тази част. Не ми помагаше особено да се тревожа за болката — физическата или емоционалната — така че не го правех. Не и докато не ми се наложеше.

Когато стигнахме до моята къща, Едуард не спря. Той се изстреля нагоре по стената и през прозорецът ми за половин секунда. След което издърпа ръцете ми от шията му и ме положи на леглото ми.

Мислех си, че имам доста добра идея за какво си мисли, но изражението му ме изненада. Вместо разярено, то бе пресметливо. Той крачеше мълчаливо нагоре и надолу из тъмната ми стая, докато го наблюдавах с нарастващо подозрение.

— Каквото и да планираш, няма да проработи — казах му аз.

— Шшт. Мисля.

— Ъгх — изстенах аз, като се метнах назад в леглото и се завих през глава с юрганът.

Нямаше звук, но внезапно той беше там. Той дръпна надолу завивката, за да може да ме вижда. Беше легнал до мен. Ръката му се пресегна, за да отметне косата от бузата ми.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да не криеш лицето си. Живях повече време без него, отколкото мога да понеса. А сега... кажи ми нещо.

— Какво? — попитах неохотно.

— Ако можеше да имаш каквото и да е на света, какво щеше да е?

Можех да усетя скептицизмът в очите си.

— Теб.

Той поклати нетърпеливо глава.

— Нещо, което нямаш вече.

Не бях сигурна накъде се опитва да ме насочи, затова се замислих внимателно преди да отговоря. Измислих нещо, което бе хем истина, хем и вероятно невъзможно.

— Бих искала... да не го прави Карлайл. Искам ти да ме промениш.

Наблюдавах предпазливо реакцията му, като очаквах още от яростта, която бях видяла в къщата му. Бях изненадана от това, че изражението му не се промени. Беше все още пресметливо и замислено.

— Какво си готова да дадеш за това?

Не можех да повярвам на ушите си. Ококорих се срещу спокойното му лице и избълвах отговорът, още преди да се замисля.

— Всичко.

Той се усмихна леко и тогава стисна устни.

— Пет години?

Лицето ми се сгърчи в изражение, което беше нещо средно между огорчение и ужас.

— Ти каза всичко — напомни ми той.

— Да, но... ти ще използваш това време, за да откриеш друг начин за измъкване. Трябва да кова, докато желязото е горещо. Освен това е прекалено опасно да съм човек — поне за мен. Така че всичко, освен *това*.

Той се смръщи.

— Три години?

— Не!

— Нищо ли не означава за теб?

Замислих се колко много искам това. По-добре да запазя покерското си лице, реших аз, и да не му позволявам да разбере колко ужасно много искам това. Щеше да му даде повече опорни точки.

— Шест месеца?

Той извъртя очи.

— Не е достатъчно добро.

— Една година тогава — казах аз. — Това е лимитът ми.

— Поне ми дай две.

— Няма начин. Деветнайсет ще свърши работа. Но няма да се доближавам изобщо до дваисет. Ако ти ще си тийнейджър завинаги, тогава и аз ще бъда.

Той се замисли за минута.

— Добре. Забрави ограниченията. Ако искаш да бъда този, който ще го направи — тогава имам само едно условие.

— Условие? — Гласът ми стана безизразен. — Какво условие?

Очите му бяха предпазливи — заговори бавно.

— Първо се омъжи за мен.

Втренчих се в него, очакваща...

— Добре. Не схванах шегата?

Той въздъхна.

— Нараняваш егото ми, Бела. Току-що ти предложих брак, а ти си мислиш, че е шега.

— Едуард, моля те, бъди сериозен.

— Аз съм сто процента сериозен. — Той ме гледаше без следа от хумор в лицето си.

— О, хайде де — казах с истерична нотка в гласът си. — Аз съм само на осемнайсет.

— Е, а аз съм почти на сто и десет години. Време ми е да улегна.

Погледнах настрани, през тъмният прозорец, като се опитвах да овладея паниката, преди да ме е издала.

— Виж, сватбата не е толкова на високо в приоритетите ми, нали знаеш? Било е нещо като целувката на смъртта за Рене и Чарли.

— Интересен избор на думи.

— Знаеш какво имам предвид.

Той вдиша дълбоко.

— Моля те, не ми казвай, че се страхуваш от подобен ангажимент — гласът му бе невярващ и разбирах какво има предвид.

— Не е това — каза уклончиво аз. — Аз... страхувам се от Рене. Тя има доста силно мнение за това да се омъжиш преди да си навършил трийсет.

— Защото предпочита да станеш една от вечните прокълнати, отколкото да се омъжиш. — Той се засмя мрачно.

— Само си мислиш, че се шегуваш.

— Бела, ако сравниш нивото на посвещаване между един брачен съюз срещу това да предложиш душата си в размяна на цяла вечност като вампир... — Той поклати глава. — Ако не си достатъчно смела, за да се омъжиш за мен, тогава...

— Е — прекъснах го аз. — Ами ако съм? Ако ти кажа да ме заведеш във Вегас още сега? Ще бъда ли вампир до три дни?

Той се усмихна, като зъбите му проблеснаха в тъмното.

— Разбира се — каза той, като се отзова на блъфът ми. — Ще взема колата си.

— По дяволите — промърморих аз. — Ще ти дам осемнайсет месеца.

— Няма начин — каза той, ухилен до уши. — Харесва ми това условие.

— Добре. Ще накарам Карлайл да го направи, когато завърша.

— Щом искаш това. — Той сви рамене и усмивката му стана абсолютно ангелска.

— Невъзможен си — простенах аз. — Чудовище.

Той се изкиска.

— Затова ли няма да се омъжиш за мен?

Простенах отново.

Той се надвеси над мен — тъмните му като нощта очи се разтопиха и разпалиха и разбиха концентрацията ми. — Моля те, Бела? — прошепна той.

За момент забравих как се диша. Когато се възстанових, поклатих бързо глава, като се опитвах да прочистя внезапно замъгленият си мозък.

— Това щеше ли да протече по-добре, ако бях имал време да ти дам пръстен?

— Не! Никакви пръстени! — почти извиках аз.

— Сега го направи — прошепна той.

— О-па.

— Чарли се събужда — по-добре да си тръгвам — каза примирено Едуард.

Сърцето ми спря да бие.

Той измери изражението ми за секунда.

— Ще бъде ли глупаво да се скрия в килерът ти тогава?

— Не — прошепнах нетърпеливо. — Остани. Моля те.

Едуард се усмихна и изчезна.

Кипях в тъмнината, докато очаквах Чарли да ме провери. Едуард знаеше точно какво правеше и бях готова да се обзаложа, че всички обидни изненади бяха част от замисълът. Разбира се, все още имах възможността за Карлайл, но сега, когато знаех, че има вероятност Едуард да ме промени сам, я исках ужасно силно. Беше такъв измамник.

Вратата ми се отвори.

— Добро утро, тате.

— О, здрасти, Бела. — Той звучеше засрамен, че са го хванали. — Не знаех, че си будна.

— Аха. Просто те чаках да се събудиш, за да си взема душ. — Започнах да ставам.

— Задръж — каза Чарли, като светна лампите. Премигнах срещу внезапната светлина и внимателно задържах очите си далеч от килера. — Нека първо да поговорим за минутка.

Не успях да овладея гримасата си. Бях забравила да попитам Алис за добро извинение.

— Знаеш, че си загазила.

— Да, знам.

— Бях полудял през последните три дни тук. Прибирам се от *погребението* на Хари и теб те няма. Джейкъб може само да ми каже, че си избягала с Алис Кълън и че му се е сторило, че си в беда. Не ми остави номер, не ми се обади. Не знаех къде си и кога и дали изобщо щеше да се върнеш. Имаш ли си на идея колко... колко... — Той не може да довърши изречението си. Той си пое рязко въздух и продължи. — Можеш ли да ми дадеш поне една причина защо да не те пратя в Джаксънвил още сега?

Очите ми се присвиха. Значи щяхме да се заплашваме, така ли? Двама можеха да играят тази игра. Седнах, като дръпнах юрганът около себе си.

— Защото няма да отида.

— Почакай сега, млада госпожичке...

— Виж, тате, приемам напълно отговорността за действията си и имаш правото да ме накажеш за колкото дълго си искаш. Също така ще върша всички задачи в къщата и прането и чиниите, докато не решиш, че съм си научила урокът. И предполагам, че си в правото си да ме изриташ оттук също така — но това няма да ме накара да отида във Флорида.

Лицето му стана ярко червено. Той си пое няколко пъти дълбоко дъх преди да отвърне.

— Искаш ли да ми обясниш къде беше?

О, мамка му.

— Имаше... спешен случай.

Той повдигна вежди в очакване на брилянтното ми обяснение.

Издух бузите си с въздух, който изпуснах шумно.

— Не знам какво да ти кажа, тате. Беше най-вече недоразумение. Той каза, тя каза. Излезе извън контрол.

Той чакаше с недоверчиво изражение.

— Виждаш ли, Алис каза на Розали за това, че скочих от скалата... — Бъбрех обезумяло, за да накарам нещата да проработят, като се опитвах да се придържам възможно най-близо до истината, така че неспособността ми да лъжа убедително да не подкопае извинението ми, но преди да продължа, изражението на Чарли ми напомни, че той не знаеше нищо за скалата.

Голям прецак. Сякаш не се бях накиснала достатъчно вече.

— Предполагам, че не съм ти казвала за това — задавих се аз. — Нищо не е. Просто се мотаехме, плувахме с Джейк. Както и да е, Розали каза на Едуард и той се разстроил. Тя без да иска го е представила така, сякаш съм се опитвала да се самоубия или нещо такова. Той не отговаряше на телефонът си, така че Алис ме завлече в... Ел Ей, за да му обясня лично. — Свих рамене, като се надявах отчаяно, че няма да бъде толкова разсеян от това със скалата, че да пропусне брилянтното обяснение, което му предоставих.

Лицето на Чарли замръзна.

— Наистина ли се опитваше да се самоубиеш, Бела?

— Не, разбира се, че не. Просто се забавлявахме с Джейк. Гмуркане от скала. Децата от Ла Пуш го правят през цялото време. Както ти казах, нищо не е.

Лицето на Чарли се разгорещи — от замръзнало към горещо от ярост.

— Какво го интересува Едуард Кълън и без това? — излая той. — През цялото това време те бе оставил да се влачиш наоколо без да се обади...

Прекъснах го.

— Това е друго недоразумение.

Лицето му се бе зачервило.

— Значи се е върнал, така ли?

— Не съм сигурна какъв е точният план. Мисля, че всички се върнаха.

Той поклати глава, като вената на челото му пулсираше.

— Искам да стоиш далеч от него, Бела. Не му вярвам. Не е за теб. Няма да му позволя да те съсипе отново по същият начин.

— Добре — казах рязко.

Чарли се залюля на петите си.

— Оу. — Промълви той след секунда, като издиша шумно от изненада. — Мислех си, че ще упорстваш по този въпрос.

— Аз си упорствам. — Втренчих се право в очите му. — Имах предвид „Добре, ще се изнеса“.

Очите му се ококориха — лицето му стана мораво. Решителността ми се разколеба, когато започнах да се тревожа за здравето му. Не беше по-млад от Хари...

— Татко, не искам да се изнасям — казах аз с по-мек глас. — Обичам те. Знам, че се тревожиш, но трябва да ми се довериш за това. И трябва да оставиш намира Едуард, ако искаш да остана. Искаш ли да живея тук или не?

— Това не е честно, Бела. Знаеш, че искам да останеш.

— Тогава бъди мил с Едуард, защото той ще е там, където съм и аз — казах уверено. Убеждението на просветлението ми все още бе силно.

— Не и под моят покрив — изфуча Чарли.

Въздъхна тежко.

— Виж, няма да ти давам повече ултиматуми тази вечер — или предполагам, че сме сутрин. Просто си помисли за няколко дни, става ли? Но имай предвид, че Едуард и аз сме нещо като вързани един за друг.

— Бела...

— Премисли го — настоях аз. — И докато го правиш, може ли да ми дадеш малко уединение? Наистина имам нужда от душ.

Лицето на Чарли бе странен нюанс на лилавото, но излезе, като тресна вратата след себе си. Чух го да марширува разярено надолу по стълбите.

Хвърлих настрани юрганът си и Едуард вече беше там, седнал на люлеещият се стол, сякаш бе присъствал по време на целият разговор.

— Съжалявам за това — прошепнах аз.

— Не е като да не заслужавам далеч по-лошо от това — промърмори той. — Не се захващай с нищо с Чарли пред мен, моля те.

— Не се тревожи за това — прошепнах аз, като събрах нещата си за банята и чифт чисти дрехи. — Ще започна толкова, колкото е необходимо и не повече от това. Или се опитваш да ми кажеш, че няма къде да отида? — ококорих очи с фалшива тревога.

— Би се преместила в къща пълна с вампири?

— Това вероятно е най-безопасното място за някой като мен. Освен това... — Ухилих се. — Ако Чарли ме изрита, тогава няма нужда от крайният срок до завършването, нали?

Челюстта му се стисна.

— Така нетърпелива за вечното проклятие — промърмори той.

— Знаеш, че не го мислиш наистина.

— О, така ли? — ядоса се той.

— Да, така.

Той ме изгледа гневно и започна да казва нещо, но аз го прекъснах.

— Ако наистина вярваше, че си изгубил душата си, тогава когато те открих във Волтера, щеше да осъзнаеш веднага какво става, вместо да си мислиш, че и двамата сме мъртви заедно. Напротив — ти каза „Удивително. Карлайл беше прав“ — припомних му ликуващо аз. — Значи все пак има надежда в теб.

За пръв път Едуард беше безмълвен.

— Така че нека просто и двамата да се надяваме, става ли? — предложих аз. — Не че това има значение. Ако останеш, не се нуждаеш от Раят.

Той се изправи бавно и пристъпи, за да постави ръцете си от двете страни на лицето ми, докато се вглеждаше в очите ми.

— Завинаги — закле се той, все още малко смаян.

— Само това искам — казах аз, като се надигнах на пръсти, за да притисна устните си към неговите.

ЕПИЛОГ: ДОГОВОР

Почти всичко се върна по старому — доброто, пред-зомбирано нормално — за по-кратко време, отколкото си мислех, че е възможно. Болницата приветства Карлайл обратно с отворени обятия, без дори да се притеснява да скрие удоволствието си, че на Есме Ел Ей не ѝ е бил по вкусът. Благодарение на тестът по математика, който пропуснах докато бях в чужбина, Алис и Едуард бяха в по-добра форма да завършат, отколкото мен в момента. Внезапно следването се оказа приоритет (колежът все още бе план Б, предвид слабият шанс офертата на Едуард да ме отдалечи от опцията с Карлайл след завършването). Много срокове бяха изпуснати, но Едуард ми донасяше нови купчинки с молби за кандидатстване всеки ден. Вече бе минавал през Харвард, така че не го притесняваше това, че благодарение на моето отлагане, можеше и двамата да се озовем в Полуостровният обществен колеж следващата година.

Чарли не беше доволен от мен, нито пък говореше на Едуард. Но поне на Едуард му бе позволено — по време на насрочените ми часове за посетители — да влиза в къщата отново. Просто на мен не ми бе позволено да излизам.

Училище и работата бяха единствените изключения и мрачните, убито жълти класни стаи бяха станали странно примамливи напоследък. Това имаше много общо с личността, която седеше на чинът до мен.

Едуард продължи програмата си от началото на годината, което го слагаше отново в много от часовете ми. Държанието ми бе такова от миналата есен, след като Кълънови уж се преместиха в Ел Ей, че мястото до мен никога не бе заето. Дори Майк, винаги готов за се възползва от каквото и да е предимство, държеше безопасна дистанция. С Едуард обратно на мястото си, почти ми се струваше, че последните осем месеца бяха просто един смуцаващ кошмар.

Почти, но не съвсем. От една страна бе ситуацията с домашният арест. И от друга страна, преди есента не бях приятелка с Джейкълб

Блек. Така че, разбира се, това тогава не ми липсваше.

Не бях свободна да отида до Ла Пуш, а Джейкъб не идваше да ме вижда. Дори не отвърщаше на телефонните ми обаждания.

Обаждах се най-вече вечерта, след като Едуард бе изритван — точно в девет от мрачно злорадият Чарли — и преди Едуард да се вмъкне обратно в стаята ми през прозореца, когато Чарли заспеше. Избрах това време, за да направя безплодните си обаждания. Забелязах, че Едуард прави определена физиономия всеки път, когато спомена името на Джейкъб. Един вид неодобрително и предпазливо... може би дори ядосано. Предполагам, че имаше някакви реципрочни предразсъдъци срещу върколаците, въпреки че не ги огласяваше така шумно, както Джейкъб се отнасяше към „кръвопийците“.

Така че не споменавах често Джейкъб.

С Едуард наблизо ми бе трудно да мисля за нерадостни неща — дори и за бившият ми най-добър приятел, който бе вероятно много нещастен точно сега, заради мен. Когато си мислех за Джейк, винаги се чувствах виновна, че не си мисля повече за него.

Вълшебната приказка се бе възвърнала. Принцът се бе завърнал, лошата магия беше развалена. Не бях сигурна какво точно да направя с изоставеният, нерешен герой. Къде беше неговият щастлив край?

Изминаха седмици, и Джейкъб все още не отговаряше на обажданията ми. Започнах да се тревожа постоянно. Като капещ мивка в задната част а главата ми, която не можех да спра или да игнорирам. Кап, кап, кап. Джейкъб, Джейкъб, Джейкъб.

Така че, въпреки че не споменавах Джейкъб много, понякога безпомощността ми и тревогата ми взимаха надмощие.

— Това е напълно грубо! — дадох израз на чувствата си една събота следобед, когато Едуард ме взе след работа. Да бъда ядосана за разни неща бе по-лесно, отколкото да се чувствам виновна. — Направо обидно!

Варирах обажданията си, като се надявах на различен отговор. Този път се обадох на Джейк от работа, само за да ми отвърне неуслужливият Били. Отново.

— Били каза, че не искал да говори с мен — пенявих се аз, като гледах стичащият се дъжд през пасажерският прозорец. — Че е там и не иска да измине три крачки, за да стигне до телефона! Обикновено Били просто казва, че е излязъл по работа или спи или нещо такова.

Тоест, не е като да не знам, че ме лъже, но поне бе учтив начин да се справи с това. Предполагам, че сега и Били ме мрази. Не е честно!

— Не си ти, Бела — каза тихо Едуард. — Никой не те мрази.

— Имам такова чувство — промърморих аз, като скръстих ръце пред гърдите си. Не беше нищо повече от упорита поза. Нямахше повече дупка там — едва си спомнях празното чувство повече.

— Джейкъб знае, че сме се върнали и съм убеден, че е приел, че си с мен — каза Едуард. — Той няма да припари никъде наблизко до мен. Корените на враждата са прекалено дълбоки.

— Това е глупаво. Той знае, че не сте... като другите вампири.

— Все още има добра причина да поддържа безопасно разстояние.

Втренчих се неவிждащо през прозореца, като виждах само лицето на Джейкъб, сгърчено в горчивата му маска, която мразех.

— Бела, ние сме това, което сме — каза тихо Едуард. — Аз мога да се контролирам, но се съмнявам, че и той може. Той е много млад. Най-вероятно ще се превърне в битка и не знам дали ще мога да се спра преди да го уб... — той се спря и бързо продължи. — Преди да го нараня. Ще бъдеш нещастна. Не искам това да се случи.

Спомних си какво бе казал Джейкъб в кухнята, като чух отново перфектно дрезгавият му глас. *Не съм сигурен дали имам достатъчно самоконтрол, за да се справя с това... Вероятно няма да ти хареса много, ако убия приятелят ти.* Но той бе успял да се справи по онова време...

— Едуард Кълън — прошепнах аз. — Щеше ли да кажеш „да го убия“? Щеше ли?

Той погледна встрани от мен, като се загледа в дъждът. Пред нас не бях забелязала, че червената светлина е станала зелена е той потегли отново напред, като караше много бавно. Не точно обичайният му начин на шофиране.

— Ще се опитам... много усилено... да не го направя — каза накрая Едуард.

Зяпнах го с отворена уста, но той продължи да гледа право напред. Намалихме на ъгълът при знак стоп.

Рязко си спомних какво бе станало с Парис, когато Ромео се върна. Сценичните упътвания бяха прости: *Бият се. Парис пада.*

Но това бе абсурдно. Невъзможно.

— Е — казах аз и си поех дълбоко дух, като поклатих глава, за да разкарам думите от главата ми. — Нищо подобно няма да се случи, така че няма причина да се тревожим. И знаеш, че Чарли следи часовникът в момента. По-добре ме заведи вкъщи, преди да съм пострадала още, заради закъснението ми.

Извърнах лицето си към него, за да му се усмихна нерешително.

Всеки път като погледнех лицето му, това невъзможно перфектно лице, сърцето ми биеше доста силно и доста здравословно и беше доста *там* в гърдите ми. Този път сърцебиенето повиши обичайното си безумно туптене. Разпознах изражението на подобното му на неподвижна статуя лице.

— Вече си в много по-голяма беда, Бела — прошепна той през немърдащите му се устни.

Плъзнах се по-близо, като улових ръката му и проследих погледът му, за да видя какво вижда. Не знаех какво да очаквам — може би Виктория стоеше по средата на улицата, с развятата си от вятъра огнено червена коса, или редица от високи черни наметала... или глутница от ядосани върколаци. Но не виждах абсолютно нищо.

— Какво? Какво има?

Той си пое дълбоко дъх.

— Чарли...

— Баща ми? — изписках аз.

Той погледна надолу към мен тогава, като изражението му бе достатъчно спокойно, за да премахне част от паниката ми.

— Чарли... вероятно няма да те убие, но определено го обмисля — каза ми той. Започна да кара отново напред, надолу по улицата ми, но мина покрай къщата и паркира в края на дърветата.

— Какво съм направила? — ахнах аз.

Едуард погледна назад към къщата на Чарли. Проследих погледът му и чак сега забелязах какво бе паркирано на алеята до патрулката му. Лъскав, ярко червен, невъзможен за изпускане. Моторът ми, който сам се парадираше на алеята.

Едуард беше казал, че Чарли е готов да ме убие, така че вероятно знаеше, че е *мой*. Имаше само един човек, който можеше да стои зад подобно предателство.

— Не! — ахнах аз. — *Защо?* Защо Джейкъб би ми причинил това? — Жегването от предателството ме заля. Бях се доверявала

безусловно на Джейкъб — доверявах му се с всяка една тайна, която имах. Той трябваше да е безопасният ми пристан — човекът, на когото винаги ще мога да разчитам. Разбира се, нещата бяха малко обтегнати в момента, но не си мислех, че нещо от положените ни основи се е променило. Не си мислех, че това е *изменяемо!*

Какво бях направила, за да заслужа това? Чарли толкова щеше да се ядоса — и още по-лошо от това, щеше да бъде наранен и разтревожен. Нямаше ли достатъчно проблеми, с които да се разправя вече? Никога не съм си представяла, че Джейк може да е толкова дребнав и чисто и просто *гаден*. Сълзите се заизливаха, смъдящи, от очите ми, но не бяха сълзи на тъга. Бях предадена. Внезапно бях толкова ядосана, че главата ми пулсираше така, сякаш щеше да избухне.

— Още ли е тук? — изсъсках аз.

— Да. Чака ни ето там — каза ми Едуард, като кимна към тънката пътека, която разделяше тъмните краища на гората на две.

Скочих от колата, като се изстрелях между дърветата с ръце вече свити на юмруци за първите удари.

Защо Едуард трябваше да е толкова по-бърз от мен?

Той ме улови през кръста преди да стигна до пътеката.

— Пусни ме! Ще го убия! *Предател!* — извиках епитета към дърветата.

— Чарли ще те чуе — предупреди ме Едуард. — И веднъж щом те вмъкне вътре, може да зазида входната врата.

Погледнах инстинктивно назад към къщата и ми се стори, че можех да видя само лъскавият червен мотор. Виждах червено. Главата ми запулсира отново.

— Само ми дай един рунд с Джейкъб и после ще се разправям с Чарли — заборих се инатливо, за да се отскубна.

— Джейкъб Блек иска да види *мен*. Затова е все още тук.

Това ме смрази на място — като изблъска борбеността от мен. Ръцете ми се отпуснаха безжизнено. *Бият се. Парис пада.*

Бях ядосана, но не чак *толкова* ядосана.

— Да поговорите ли? — попитах аз.

— Малко или много.

— Колко много? — Гласът ми се тресеше.

Едуард приглади косата от лицето ми.

— Не се тревожи, той не е тук, за да се бие с мен. Той действа като... говорител на глутницата.

— Оу.

Едуард погледна отново към къщата, след което стегна ръцете си около кръста ми преди да ме издърпа към гората.

— Трябва да побързаме. Чарли става нетърпелив.

Не стигнахме много далеч — Джейкъб ни чакаше недалеч от пътеката. Беше се облегал на едно мъхесто дърво, докато чакаше, лицето му сурово и огорчено, точно така както си и знаех, че ще бъде. Погледна мен, след което и Едуард. Устата на Джейкъб се разтегли в безрадостна подигравка, като се дръпна от дървото. Стоеше на петите на босите си крака, наклонен леко напред, с треперещи ръце стиснати на юмруци. Изглеждаше по-голям от последният път, когато го видях. Някакси, невъзможно, все още растеше. Щеше да се извисява над Едуард, ако застанеха един до друг.

Но Едуард се спря веднага щом го видяхме, като остави широко пространство между нас и Джейкъб. Едуард извърна тялото си така, като ме бутна така, че бях зад него. Наклоних се настрани, за да изгледам Джейкъб — да го обвиня с очите си.

Бих си помислила, че да видя възмутеното му, цинично изражение би ме направило още по-ядосана. Вместо това ми напомни за последният път, когато го видях със сълзи в очите ми. Яростта ми отслабна, изчезна, докато наблюдавах Джейкъб. Бе изминало толкова много време, откакто го видях за последно — не исках събирането ни да бъде *такова*.

— Бела — каза Джейкъб като поздрав, като кимна веднъж към мен, без да поглежда встрани към Едуард.

— Защо? — прошепнах аз, като се опитвах да скрия заседналата буца в гърлото ми. — Как можа да ми го причиниш, Джейкъб?

Подигравката изчезна, но лицето му остана твърдо и сурово.

— Така е най-добре.

— Какво би трябвало да означава това? Искаш Чарли да ме удуши ли? Или просто искаш да получи инфаркт като Хари? Без значение колко си ми ядосан на мен, как можа да му причиниш това?

Джейкъб трепна и веждите му се свъсиха, но той не отговори.

— Не е искал да нарани никого — просто е искал да те накажат, за да не ти е позволено да прекарваш времето си с мен — промърмори

Едуард, като обясни мислите, които Джейкъб не изговори.

Очите на Джейк проблеснаха с омраза, като изгледа свирепо Едуард отново.

— Оу, Джейк! — простенах. — Аз вече съм наказана! Защо си мислиш, че не отидох до Ла Пуш досега, за да ти сритам задника, задето не отвърщаш на обажданията ми?

Очите на Джейкъб се стрелнаха обратно към мен, объркани за пръв път.

— Затова ли? — попита той, след което стисна челюстта си, сякаш съжаляваше, че е казал нещо.

— Мислел си е, че аз не ти разрешавам, не Чарли — обясни Едуард отново.

— Престани с това — сряза го Джейкъб.

Едуард не отвърна.

Джейкъб потрепера веднъж, след което стисна толкова силно зъби, колкото бяха и юмруците му.

— Бела не преувеличаваше за твоите... способности — каза той през зъби. — Така че вероятно вече знаеш защо съм тук.

— Да — съгласи се Едуард с мек глас. — Но преди да започнеш, искам да ти кажа нещо.

Джейкъб изчака, като стискаше и разпускаше ръцете си, докато се опитваше да овладее вибрациите по тях.

— Благодаря ти — каза Едуард и гласът му пулсираше от дълбочината на искреността му. — Никога няма да мога да ти кажа колко съм ти признателен. Длъжник съм ти до края на... съществуването ми.

Джейкъб го изгледа безучастно, като треперенето му замръзна от изненада. Той си размени бърз поглед с мен, но аз бях също толкова озадачена.

— За това, че запази Бела жива — уточни Едуард, гласът му груб и пламенен. — Когато аз... не можем.

— Едуард... — започнах да казвам, но той вдигна една ръка, очите му върху Джейкъб.

Разбиране премина през лицето на Джейкъб преди суровата маска да се завърне.

— Не го направих заради теб.

— Знам. Но това не изтрива благодарността, която изпитвам. Помислих си, че трябва да знаеш. Ако някога има нещо по силите ми, което мога да направя за теб...

Джейкъб повдигна една черна вежда.

Едуард поклати глава.

— Това не е по силите ми.

— По чи, тогава? — изръмжа Джейкъб.

Едуард погледна надолу към мен.

— Нейните. Аз се уча бързо, Джейкъб Блек, и не повтарям една и съща грешка два пъти. Тук съм, докато тя не ми нареди да си тръгна.

Бях веднага погълната от златният му поглед. Не беше трудно да разбера, какво бях изпуснала в разговорът. Единственото нещо, което Джейкъб би искал от Едуард бе неговото отсъствие.

— Никога — прошепнах аз, все още загледана в очите на Едуард.

Джейкъб се престори, че повръща.

Неохотно откъснах очи от Едуард, за да се смръщя срещу Джейкъб.

— Има ли нещо друго, от което се нуждаеш, Джейкъб? Искаше да загазя — мисията изпълнена. Чарли вероятно ще ме прати във военно училище. Но това няма да ме задържи далеч от Едуард. Нищо не може да стори това. Какво още искаш?

Джейкъб държеше очите си върху Едуард.

— Просто трябва да напомня на твоите кръвопиещи приятели за някои ключови точки в договорът, на който са се съгласили. Именно този договор ме възпира да му разкъсам гърлото още сега.

— Не сме забравили — каза Едуард във същият момент, когато аз попитах: — Какви ключови точки?

Джейкъб все още гледеше гневно Едуард, но ми отговори.

— Договорът е доста специфичен. Ако някой от тях ухапе човек, мирът е нарушен. Да ухапе, не да убие — наблегна той. Накрая погледна към мен. Очите му бяха студени.

Отне ми само секунда, за да разбера разликата и лицето ми стана ледено като неговото.

— Не е твоя работа.

— Моя е, по дявол... — успя само да изплюе задавено той.

Не очаквах припрените ми думи да предизвикат такъв силен отговор. Въпреки предупрежденията, които бе дошъл да предаде,

сигурно не е знаел. Сигурно е мислел, че предупреждението е просто предпазна мярка. Не е осъзнавал — или не е искал да вярва — че вече съм взела решението си. Че наистина възнамерявам да стана член на семейство Кълън.

Отговорът ми почти запрати Джейкб в конвулсия. Той притисна юмруците си към слепоочията си, като затвори силно очи, като се опитваше да овладее спазмите. Лицето му стана болнаво зелено изпод червеникавата кожа.

— Джейк? Добре ли си? — попитах разтревожено аз.

Направих половин крачка към него, когато Едуард ме хвана и ме дръпна назад към собственото си тяло.

— Внимавай! Не е под контрол — предупреди ме той.

Но Джейкб вече се бе съвзел до някъде — само ръцете му се тресяха сега. Той се намръщи на Едуард с чиста омраза.

— Ъгх. Аз никога не бих я наранил.

Нито Едуард, нито аз пропуснахме намекът му или обвинението, което съдържаеше. Ниско изсъскване се отскубна от устните на Едуард. Джейкб стисна юмруци неволно.

— БЕЛА! — ревът на Чарли отекна от посоката на къщата. — **ВЕДНАГА СЕ ПРИБИРАЙ ВКЪЩИ!**

И тримата замръзнахме, като се заслушвахме в мълчанието, което последва.

Бях първата, която проговори — гласът ми трепереше.

— По дяволите.

Разяреното изражение на Джейкб омекна.

— Наистина съжалявам за това — промърмори той. — Трябваше да направя каквото мога — трябваше да опитам...

— Благодаря. — Треперенето на гласът ми развали сарказмът. Загледах се в пътеката, като почти очаквах Чарли да се изтъпанчи измежду мократа папрат като разярен бик. В този случай аз щях да бъда червеният флаг.

— Само още едно нещо — ми каза Едуард, след което погледна към Джейкб. — Не открихме следи от Виктория от нашата страна на линията — ами вие?

Знаеше отговорът веднага щом Джейкб си го помисли, но той го каза така или иначе.

— Последният пък беше, докато Бела бе... на път. Оставихме я да си мисли, че минава покрай нас — затягахме кръгът, като се готвехме да ѝ устроим засада...

Лед се плъзна по гръбнакът ми.

— Но след това литна като прилеп от Ада. Доколкото можем да кажем, улови мирисът на малката ви женска и офейка. Оттогава не припарвала до земите ни.

Едуард кимна.

— Когато се върне обратно, вече не е ваш проблем. Ние...

— Тя уби на наша територия — изсъска Джейкб. — Наша е!

— Не... — започнах да протестирам аз срещу двете изявления.

— БЕЛА! ВИЖДАМ КОЛАТА МУ И ЗНАМ, ЧЕ СИ ТАМ НЯКЪДЕ! АКО НЕ СИ В ТАЗИ КЪЩА ДО ЕДНА МИНУТА...! — Чарли дори не се опита да довърши заплахата си.

— Да тръгваме — каза Едуард.

Погледнах обратно към Джейкб, разкъсана. Щях ли да го видя отново?

— Съжалявам — прошепна той толкова ниско, че трябваше да прочета по устните му, за да разбере. — Довиждане, Бела.

— Ти обеща — напомних му отчаяно. — Все още сме приятели, нали?

Джейкб поклати бавно глава и буцата в гърлото ми почти ме задуши.

— Знаеш колко е трудно се опитвах да спазя това обещание, но... не виждам как да продължа да се опитвам. Не сега... — Той се бореше да запази суровата маска на мястото си, но тя трепна и тогава изчезна. — Липсваш ми — изговори той. Едната му ръка се пресегна към мен, пръстите му протегнати, сякаш му се искаше да бяха достатъчно дълги, за да преминат разстоянието между нас.

— И ти на мен — задавих се аз. Ръката ми се пресегна към неговата през пространството.

Сякаш бяхме свързани, ехото на болката му се сгърчи вътре в мен. Неговата болка, моята болка.

— Джейк... — направих крачка към него. Искях да обвия ръцете си около кръста му и да изтрия нещастното изражение от лицето му.

Едуард ме дръпна назад, ръцете му ме възпираха, наместо да ме защитават.

— Всичко е наред — обещах му аз, като погледнах нагоре, за да разчета лицето му с доверие в очите ми. Той щеше да разбере.

Очите му бяха непроницаеми, а лицето му безизразно. Студено.

— Не, не е.

— Пусни я — изръмжа Джейкъб, отново разярен. — Тя иска! — Той направи две дълги крачки напред. Блясък на очакване проблесна в очите му. Гръдният му кош, сякаш се изду, докато трепереше.

Едуард ме избута зад себе си, като се извърна за да се изправи в лице с Джейкъб.

— Не! Едуард...!

— ИЗАБЕЛА СУОН!

— Хайде! Чарли е ядосан! — Гласът ми бе паникьосан, но не заради Чарли сега. — Побързай!

Забутах го и той се успокои малко. Той ме дръпна назад бавно, като не сваляше поглед от Джейкъб, докато се отдръпвахме.

Джейкъб ни наблюдаваше с тъмно свъсване върху огорченото си лице. Очакването изчезна от очите му и тогава, точно преди гората да застане между нас, лицето му се сгърчи от болка.

Знаех, че последният поглед към лицето му щеше да ме преследва, докато не видя отново усмивката му.

И точно там се заклех, че ще го видя да се усмихва отново, при това скоро. Щях да намеря начин да го запазя мой приятел.

Едуард държеше ръката си здраво около кръста ми, като ме придържаше близо. Това бе единственото нещо, което възпираше сълзите от очите ми.

Имах наистина сериозни проблеми.

Най-добрият ми приятел ме числеше към враговете си.

Виктория все още бе на свобода, като поставяше всички, които обичам, в опасност.

Ако не станех скоро вампир, Волтури щяха да ме убият.

И сега ми се струваше, че ако това стане, килетските върколаци ще се опитат да свършат сами тази работа — заедно с опитът да избият цялото ми бъдещо семейство. Не мислех, че имат някакъв шанс всъщност, но щеше ли най-добрият ми приятел да се погуби в този опит?

Много сериозни проблеми. Тогава защо внезапно всичко бе станало толкова незначително, когато преминахме през последните

дървета и уловихме изражението на моравото лице на Чарли?

Едуард нежно стисна ръката ми.

— Тук съм.

Поех си дълбоко въздух.

Това бе истина. Едуард беше тук, с ръцете си около мен.

Можех да се изправя пред каквото и да е било, стига това да бе истина.

Изправих раменете си и се отправих напред, за да посрещна последствията, със Съдбата ми, която бе застанала твърдо до мен.

БЛАГОДАРНОСТИ

Толкова много любов и благодарности на съпругът и синовете ми за тяхното непрекъснато разбиране и саможертва, като подкрепа в писането ми.

Поне не съм единствената, която има полза от това — убедена съм, че много местни ресторанти са признателни, че не готвя повече.

Благодаря ти, мамо, че беше най-добрата ми приятелка и ми позволяваше да ти продъня ушите с приказки по време на недоизпипаните места. Също така и ти благодаря, че си толкова безумно изобретателна и интелигентна и че си ми завещала малка порция и от двете в генетичният ми материал.

Благодаря на сестрите и братята ми, Емили, Хайди, Пол, Сет и Джейкъб, за това че ми позволихте да взема назаем имената ви. Надявам се, че не съм направила нищо с тях, което да ви се иска да не бях.

Специални благодарности на брат ми Пол за урокът ми по каране на мотор — имаш истински талант за преподаване.

Не мога да благодаря достатъчно на брат ми Сет за цялата усърдна работа и гениалност, която е вложил в създаването на www.stepheniemeyer.com. Толкова съм признателна за усилията, които продължава да изразходва, като мой уебмастър. Чекът е в пощата, хлапе.

Този път съм сериозна.

Благодаря отново на брат ми Джейкъб с нестихващите си експертни съвети за всичките ми избори на автомобили.

Голямо благодаря на агентката ми, Джоди Риймър, за продължителното и насока и помощ в кариерата ми. И също така, че

понесе лудостта ми с усмивка, когато всъщност знаех, че би искала да ми приложи някоя от нинджа хватките си вместо това.

Любов, целувки и благодарности на моят издател, красивата Елизабет Юлбърг, като направи преживяването по турнето ми по-малко като задължение и повече като пижамено парти, като ми помагаше и подстрекаваше кибер-преследването ми, като убеди онези изключителни сноби от ЕЮК (Елизабет Юлбърг Клуб) да ме приемат и, о, да, като ме вкара в списъкът на Ню Йорк Таймс за бестселъри.

Голяма бъчва от благодарности на всички в Литър, Браун и Кампъни за тяхната подкрепа и вяра в потенциалът на историите ми.

И, накрая, благодаря на талантливите музиканти, които ме вдъхновяват, особено бандата Muse — има емоции, сцени и сюжетни нишки в този роман, които бяха родени от песните на Muse и не биха съществували без геният им.

Също така и Linkin Park, Travis, Elbow, Coldplay, Marjoric Fair, My Chemical Romance, Brand New, The Strokes, Armor for Sleep, The Arcade Fire, и The Fray до един бяха инструменталът, които поддържаха музата ми.

Издание:

Автор: Стефани Майър

Заглавие: Новолуние

Преводач: Моника Колчевска

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8798>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.